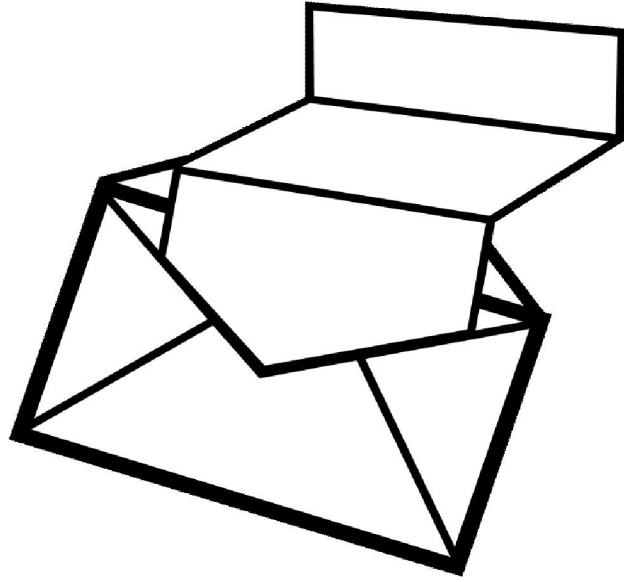

*MÜGE ABLA'ya
mektuplar*

aslı dinçman

***SEREBRAL PALS 'L
B R GENÇ KIZIN
B TK SEL HAYATTAK
B R KIZA YAZDI I
YA AM VE SEVG MEKTUPLARI***

Arkada ım Müge Da deviren'in Anısına...

ÖZGEÇM

ASLI D NÇMAN

08 Ekim 1973 stanbul do umlu. Do um sırasında oksijensiz kaldı ve dünyaya gözlerini Serebral Palsi'li olarak açtı. Tüm vücut tutulumlu, Spastik + Atetoid. Fiziksel engel derecesi yüzde 93.

Okula kabul edilmedi. Tüm e itimini evde annesiyle yaptı. Psikoloji, edebiyat ve felsefeye yöneldi. Dü ünme, ara tırmak, okumak ve 1989 yılından bu yana, tek parmakla kullandı ı bilgisayarıyla yazmak en büyük tutkusudur. yi derecede bilgisayar kullanıyor. Orta derecede ngilizce biliyor.

Küçük ya tan itibaren çe itli dergi ve gazetelerde makale ve iirleri basıldı. Televizyon programlarına katıldı. Gazetelerde hakkında sayısız haber yayınlandı.

1986 yılından itibaren Serebral Palsi'lilerin ya am niteli ini yükseltmekle ilgileniyor. Serebral Palsi'yi çok yönlü ara tırması ve ya am deneyiminden kaynaklanan gözlemleriyle çe itli rehabilitasyon merkezlerinde gönüllü olarak, e itim / aile danı manlı ı ve genel sekreterlik yaptı.

GÖNÜLLÜ OLARAK ÜSTLEND GÖREVLER:

1. ÖZEL YEN DO U SPAST K ÇOCUKLAR REHAB L TASYON MERKEZ
STANBUL – Göztepe - 1988 – 1989 “Sosyal Faaliyetler ve E itim Danı manlı ı”
2. EROL SABANCI SPAST K ÇOCUKLAR REHAB L TASYON MERKEZ
STANBUL - Acıbadem - ubat 1994 – Temmuz 1994
“Aile Danı manı Asistanlı ı”
3. SAL H DEDE SPAST K ÖZÜRLÜLER REHAB L TASYON MERKEZ
ZM R – Balçova - 1996 – 1997 “Aile Danı manlı ı”
4. ZM R SPAST K FELÇL LER KORUMA VE GÜÇLEND RME VAKFI
ZM R - Balçova - 1996 – 1997 “Genel Sekreterlik”

ÖDÜLLER :

1. 1996 MÜLK YEL LER B RL NAS ÖZDENO LU
DENEME YARI MASI
(Türkiye genelinde otuz be ya altı katılımcılara yönelik)
kincilik Ödülü: "Çı lık Çı lı a Suskunluklar"
Konu: "Türkiye'nin suskun bir toplumdandır, konu an ve kendisini sorgulayan bir topluma geçi sürecinin hızlandırılması için gerekli olan sosyal ve kültürel etkinlikler ve yaptırımlar"
2. 1997 DEUTSCHE WELLE "ALMANYA'NIN SES " RADYO YARI MASI "ÖYKÜ" DALI
"Özel Bir Yolculuk" - Ya am zleri Seçme Öyküler Kitabı
3. T.C. BA BAKANLIK ÖZÜRLÜLER DARES
BA KANLI I
2004 PROJE YARI MASI
Altıncı Mansiyon Ödülü
"Serebral Palsi'nin Ya ama Yansıması" / Serebral Palsi ve Serebral Palsi'liler Konusunda Bilinçlendirme ve E itim Seminerleri Projesi

YAZILARI:

1. 1990 – 1992 *Günaydın zmir Gazetesi ve Ya ama Sevinci Dergisi*
Kısa Deneme Ve Makaleler
2. 2000 – 2002 Anıtkabir Dergisi "ATATÜRK'E MEKTUPLAR"
Türkiye'nin sorunlarına dair Atatürk ile dertle meler...
3. 2000 – 2002 Engelli nsan Gazetesi "SPAST KÇE"
Serebral Palsi'ye dair bilinçlendirme yazıları.
4. Temmuz 2007 – Eylül 2008 Ulus Gazetesi kö e yazarlı ı
Sosyo-politik Makaleler
5. 2005 yılından bu yana Ege Orman Vakfı Gönüllüsü
A aç / Orman sevgisi ve çevre bilinci konularında metin yazarlı ı

PANELLER:

1. 10 Aralık 2005 AYDIN / Söke - Söke Rotary Kulüp
“Serebral Palsi” Paneli
Prof. Dr. C. Sinan KARA ile birlikte Panelist.
2. 24 – 25 Mayıs 2007 ZONGULDAK
Zonguldak Valili i ve Sosyal Hizmetler İ Müdürlü ü
i birli iyle düzenledi i “Serebral Palsi ve Ya am”
Paneli
Prof. Dr. C. Sinan KARA ve Uzm. Dr. Suna O UZ ile
birlikte Panelist.

K TAPLARI:

1. **"YED TEMEL TUTUM" / SPAST KLER N
(SEREBRAL PALS) ALE Ç L KLER VE
ÖZRÜN ALGILANI B Ç MLER**
2001 yılında ilgili bakanlık oluruyla Ba bakanlık Sosyal
Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu Genel
Müdürlü ü tarafından bastırıldı. "Kaynak / Rehber
Kitap" olarak ücretsiz da tıldı.
2. **"B R GÜN BEN DE HASTALANDIM" / SEREBRAL
PALS 'L B R GENÇ KIZIN HASTALIK ANILARI**
Ya amından kesitler ve 2000 – 2003 yılları arasındaki
hastane anıları.
2010 yılında internetten yayınladı.
3. **"MÜGE ABLAYA MEKTUPLAR" / SEREBRAL
PALS 'L B R GENÇ KIZIN B TK SEL HAYATTAK
B R KIZA YAZDI I YA AM VE SEVG MEKTUPLARI**
1989 – 1993 yılları arasında bitkisel hayattaki bir genç
kıza, bilincini açık tutma çabasıyla destek ve umut
mesajları... Bu özel mektupları derleyip, 2010 yılında
internetten yayınladı.

D ER ÇALI MALARI:

2003 yılından itibaren internet aracılı ıyla sosyal,
politik, kültürel, çevre + *orman bilinci vb. konulardaki*
yazılarını okurlarla payla ıyor. Serebral Palsi'lilerin
ailelerine, e-posta ve sosyal payla ım siteleri aracılı ıyla
danı manlık yapıyor.

EN BÜYÜK DÜ Ü:

Serebral Palsi'lileri ideal yakla ım BEN MSEMEdo rultusunda yeti tirecek, ailelere "Benimseme Bilinci" kazandıracak e itim / rehabilitasyon uzmanlarına danı manlık yapmak. Bu do rultuda bakım ve ya am merkezleri kurulması...

ASLI D NÇMAN LET M:

nönü Cad. No:402 Petek Apt. D-20

35290 Göztepe - ZM R - TÜRK YE

TEL: +90 (232) 244 42 96

E-POSTA: aslidincman@gmail.com

A S TES : <http://www.aslidincman.wordpress.com>

ASLI D NÇMAN – SEREBRAL PALS VE SP'L LER TANIMA, ANLAMA ve NCELEME FACEBOOK GRUBU: <http://www.facebook.com/groups/spyitanianlaincele/>

SEREBRAL PALS HAKKINDAK GÖRÜ , SAV ve ARA TIRMALARINI PAYLA TI I UZMAN, K ve KURUMLAR:

- PROF. DR. C. S NAN KARA
- PROF. DR. RESA AYDIN
- PROF. DR. M NTAZE KEREM GÜNEL
- PROF. DR. YE M K RAZLI
- PROF. DR. HIFZI ÖZCAN
- PROF. DR. NAD RE BERKER
- PROF. DR. SEM H AYDO DU
- YARD. DOÇ. DR. AL KEMAL O UZ
- FZT. ZUHAL D NÇ
- SEREBRAL PALS 'L LER ve A LELER
- ENGELL DERNEKLER ve KURULU LARI

SOSYO-POL T K GÖRÜ LER N PAYLA TI I BAZI KURUM ve KURULU LAR:

- ATATÜRKÇÜ DÜ ÜNCE DERNE UBELER
- ATATÜRK ÇOCUKLARI KÜTÜPHANELER

ÖNSÖZ

Bu kitapta okuyacağınız ilki, ya antımızdaki temel dram olan SEVGİSİZLEME indirilmi bir darbedir. Bir insanın diğerini, hiçbir karılıklı alamayacağını bile bile ve “Aptal, budala, gerizekâli vs.” olarak nitelendirilmeyi göze alarak nasıl sevebileceğinin, ya anlamı bir kanıtıdır.

Evet, bu ilkiyi ben ya adım... Annem E. Nurhan Köroğlu olmasaydı, tıpkı benim gibi, Müge Ablama yazdığım mektuplar da, bir köde kalırdı ama o, bu kitabın önemli oldu bana inanmamı sağladı. Sağ ol annem; bana ve yazdığım her şeye verdiğin BİLİNÇLENERİ için sana müte ekkirim.

Hikâyeye aslında çok uzun... Ancak ben, büyüğü bozmak istemiyorum. Sadece şu kadarını yazayım: 1989 yılında, gazetede, kilo vermek amacıyla yalnızca Grissini ve Koka kola ile rejim yaptığım için hastalanıp, bitkisel hayata giren, yirmi sekiz yaşında bir kızla ilgili haberi okudum ve ona mektup yazmaya başladım. Amacım, SEVGİNİN MUCİZESİNİ YARATIP, ONDAN BİLİNÇLENERİ ALMAK, HİÇ OLMAZSA, ZHANNI AÇIK TUTMAKTI...

Ailesinin anlattıklarına bakılırsa, karakterlerimiz çok farklıydı. Dış görünüşüne hastalık derecesinde önem veren, Tolga Han Dans Grubu üyesi, hayatı pek de ciddiye almayan bir kızdı ama benim içimde nedense ona karşı çok yoğun bir sevgi doğmuştu. Evet, bugünkü aklım olsa, bu mektupları yazar mıydım, bilmiyorum ama yine de, iyi ki yazmışım...

1989–1995 yılları arasında annemden postalamasını rica ettiğim bu mektupların kopyalarını seneler sonra görünce nasıl da ağırlı tım... Annem hepsini özenle saklamış. Sararmış yaprakları beni nerelere götürdü, bilerseniz...

Annem onları kitap haline getirmemi önerdi. Önce pek istemedim. Yıllar, düüncelerimde çok şey de i tirmi ti ve mektuplar bana çok çocuksu geliyordu. Ama sonra düündükçe, bu mektupların okunmayı hak ettiklerine karar verdim ve onları yeniden düzenlemek üzere, bilgisayarın başına geçtim...

O zamandan bugüne, kendime, ya ama ve olaylara bakı açım öylesine de i mi ki... Bu nedenle de, yazdıklarımı ilkin imdiki dü üncelerimi de, de i ik bir yazı tipi kullanarak, aralara ilave ettim. Toplumun engellilerle ilgili önyargıları olan ve ilk iki kitabımda açıklamaya çalı tı ım “Alı ılmı Engelli Kalıpları” do rultusundaki metinleri ise, tüm yazılarımda oldu u gibi, yine “*italik*” harflerle belirttim.

Kitabıma, sadece Müge ablama gönderdiklerimi de il, onun hakkında yazdı ım her eyi, sa lı ıyla ilgili yaptı ım ara tırmaları ve hem annemin, hem de benim, ailesine yazdı ımız mektupları da, açıklamalarıyla birlikte ilave ettim.

Zevkli okumalar...

ASLI D NÇMAN
ZM R, 2010

**MÜGE ABLA'YA
MEKTUPLAR**

(1 9 8 9 - 1 9 9 5)

Mektup no: 1

istanbul, 31 Ekim 1989

Sevgili Müge abla,

Günaydın Gazetesi'nin ilavesi, Günaydın istanbul'da sizin haberinizi okudum ve hemen size bu mektubu yazdım. Çünkü beni, insanların mutsuz olmalarından daha çok üzen hiçbir şey yoktur.

Adım Aslı Dinçman. On altı yaşında, spastik bir genç kızım, yani beyin felçliyim. Hareketlerimi istediğim gibi kontrol edemiyorum.

Tanrı bazen insanlara öyle bir yaşam armağan eder ki, sürprizlerle doludur. İnsanlar bu sürprizleri iyi veya kötü diye algılar ve mücadele edilmesi güç olanlara, "KÖTÜ" sıfatını yakıştırır. Beni yanlış anlamayın; içinde bulunduğunuz durumun güçlü yönünü ben bilemem, çünkü sizin çektiğiniz zorlukları hiç yaşamadım... Bütün gün kımıldayamadan yatmak nasıl bir şeydir anlayamam ama **BİLDİRİM TEK HEY VARSA, HAYATIN, ÜZERİNDE SAVAŞMAYA VE HER ŞEYİ RAMEN MUTLU OLMAYA DEĞER KADAR GÜZEL OLDU DÜR...**

Gazetede yazıyordu; lise son sınıfa kadar okumuşsunuz, ne büyük şans! Bilmem, Christopher Nolan adını daha önce duydunuz mu? O da spastik ama fiziksel engeli benimkinden çok daha fazla. Sadece başını kontrol edebiliyor ve alınına takılan bir banda tutturulan kalemi bilgisayarın tuşları üzerinde gezdirerek, kendi hayatını yazıyor. Tanrım, bu ne büyük gayrettir ve ne bitmez tükenmez bir enerjidir! Ben sizin de böyle bir olayı başılabileceğinize inanıyorum. Toplumumuzda sizin, benim ve tüm engelli kişilerin mucizeleri imrenilerek izlenecektir. Yeter ki bizler yaşamaya ama sevincimizi hiçbir zaman kaybetmeyelim, en büyük desteğimiz budur...

(Bugünkü dü ünçe ilkelerimle, Christopher Nolan'ın harcadı ı enerji ve eme in, bo a sarf edilmi bir çaba oldu una inanıyorum. Çünkü amacı, *özüne ra men yapabildiklerini birilerine kanıtlamaktı*. Bu ko ullarda da, gerçek anlamda üretkenlikten söz etmek mümkün de ildir.

Paragrafın son iki cümlesini de tam "Alı ılmı Spastik Kalıpları"na uygun yazmı ım. Kli ele mi , mucizeler yaratan özürlü muhabbetleri ve tabii ki, ya ama sevinci propagandası... Bakı açım ne kadar da farklıymı ... nsan ya adıkça nasıl da geli ip, de i iyor.)

Ben iir de yazıyorum. Bir tanesini size göndereyim, bakalım nasıl bulacaksınız?

"Bir gün ya amadım..." deme bana,
Gözlerinde ya larla...
Sava mayı bilseydin dertlerle, acılarla,
Güzel olurdu ömrün tüm zorluklarıyla...
Dertlerine bo verseydin,
Doyasıya gülseydin,
Ömür boyu sevseydin,
Güzel olurdu ömrün tüm zorluklarıyla...

Bana ihtiyacınız oldu u an, yanınızda olmaya çalı aca ım. En güzel yarınlar, en güzel eyler sizinle birlikte olsun...

Sevgilerle,
Aslı

ANNEM N,
MÜGE ABLAMIN A LES NE YAZDI I
LK MEKTUP

31 Ekim 1989

*Sayın Muazzez hanımefendi ve
Selçuk beyefendi,*

*Çok sevgili kızınızın rahatsızlı ının sizleri ne kadar üzdü ü
ve tıbbın konu kar ısında aciz kalmasının büyük talihsizlik oldu u
muhakkak ama yine de hayatta ne olursa olsun en güzel eyin
severek ve inanarak ya amak oldu u ilkesine ba lı olan ve evladını
deli gibi seven bir anne olarak, kızınızın hayatta olmasından
büyük sevinç duydu umu burada belirtmek istiyorum.*

*Spastik kızım Aslı, ellerini zor kullandı ı için, mektubunu
elle yazamadı. Özrünün kabulü ile size ve sevgili Müge'ye en içten
sevgilerimizi gönderiyoruz.*

*Ümidinizi kaybetmemenizi diliyor, en güzel yazların,
baharların tüm ömrünüzce sürmesini, gücünüzün, sevginizin
eksilmemesi, hep artması için manevi deste imizle yanınızda
oldu umuzu bilmenizi arzu ediyoruz.*

*Sevgiler ve saygılar,
Nurhan Köro lu*

ADRES M Z:

*S.S.K. Göztepe Hst. Arkası
Hızır Bey Cad. Mektep Sok.
Selvi Apt. 4/10
81080 Üst Göztepe – STANBUL*

EV TEL: 355 50 88

Mektup no: 2

zmir, 27 Kasım 1989

Sevgili Müge abla,

Sana ikinci mektubumu yazıyorum; her zaman da mektup yazmaya devam edeceğim ama dileğim ziyaretine gelmek ve ya antına biraz olsun renk katabilmek. Çünkü mutluluk ancak paylaşılır ve zaman anlam kazanır...

Bu mektubumda sana çok sevdiğim bir yazarın, "Birbirimizi sevebilmek" adlı kitabından bazı pasajlar yazacağım. Umarım gözlerinin pırıltıları bir kat daha artar ve uzun yıllar boyunca bu pırıltılar, ya ama sevincini insanlara haykıran bir güneş gibi, seni terk etmez...

Leo Buscaglia, Güney California Üniversitesi felsefe doktorudur. Bugüne kadar dört kitabını okudum Dr. Buscaglia, sevgi konusunda konferanslar vermektedir.

te, insanların sevgilerini nasıl göstermeleri gerektiği konusunda görüşlerinden bazıları:

iyi yaptığını diğerleri için bana kompliman yap. Barışsız olduğunda beni aklamama; tersine, bana güven ver. Olumlu takviye ve iyiliği takdir etmeler, barışlarımızın yenilenmesini garanti eder. Bana dokun, beni tut, beni kucakla. Fiziksel varlığım, sevgi dolu olan bu sözsüz iletişimle daha canlılık kazanacaktır.

Bana değer verdiğini bana kalarına göster. Sevgimizin barışlarının önünde onaylanıyor, beni özel biri olarak gururlandırıyor. İlişkimizin güzelliğini barışlarıyla paylaşmak iyi olur.

(Leo Buscaglia, çocukluğumda çok sevdiğim bir yazardı. Yaşımla ilerledikçe düşüncelerini daha basit bulmaya başladım. Bazı yazarların gerçekten de "Okunmaya değer" oluyormuş. Aslında tabii ki bu, yazarın düşünce açılarının çok geniş olmadığını göstergesi. Özellikle de bir felsefe yazarı için ise, bu çok büyük bir dezavantaj bence...)

Sana bunları neden yazdım biliyor musun? Bir gün tanı tı ımızda, seni nasıl önyargısız, co kulu, ı ık ve mutluluk saçan bir sevgiyle sevmeye çalı aca ımı ifade edebilmek için... Çünkü birbirimize ne kadar pe in hükümsüz yakla ırsak, arkadaş lı ımız o kadar kolay geli ir. nan, sana kar ı hiçbir zaman saygı ve büyük bir sevgiden ba ka hiçbir ey hissetmedim. Bir kere olsun, durumun için "Vah, vah!" demedim. Çünkü **inanıyorum ki, insanlar sadece gözleriyle de gülümseyebilirler; gülmek de ya amak oldu una göre...**

Mektubumu çok sevdi im bir ngilizce cümleyle bitirmek istiyorum: START EACH DAY WITH A SMILE... Türkçesi: HER GÜNE GÜLÜMSEYEREK BA LA... En güzel yarınlar, en güzel eyler seninle birlikte olsun...

Seni çok seviyorum,
Aslı

Mektup no: 3

zmir, 06 Ocak 1990

Sevgili Müge ablacı ım,

u anda dünyanın en mutlu insanıyım, çünkü sana mektup yazıyorum. nan, ya antımın en zevkli dakikalarını ya ıyorum.

Yılba ı gecesi annem, babam ve ablamla beraberdik ama kalbim stanbul'da, senin yanındaydı. O gece yeni yılı hep beraber kar ılayabilseydik, dünyalar benim olurdu ama önemli de il; daha önümüzde uzun yıllar, birlikte geçirece imiz çok mutlu Yılba ı ak amları var...

Yeni yıla girince ben de sıkı bir ekilde, ilkokulu dı arıdan bitirme sınavlarına hazırlanmaya ba ladım. Çılgınlar gibi ders çalı ıyorum.

((Hayatım boyunca dönem dönem, diploma alma sevdasına kapıldım ama maymun i tahlılı ım yüzünden asla sonuna kadar götüremedim çalı mayı. Belki de böylesi daha iyi oldu, çünkü *“Özürlü oldu um için verildi i dü ünülecek, torpilli bir diploma”* istemezdim do rusu...))

Sana bir iir yazdım. Bakalım be enecek misin?

Ya amak öylesine güzel ki,

Mutlu olmanı istiyorum.

Hayattaki tüm güçlükleri,

Ya ama sevinciyle yenebilirsin, sana güveniyorum...

Mutluluk insana ya ama gücü verir.

En büyük kayna ı, sevgidir.

Sevgi hayatın anlamı, tüm güzelli idir.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Evet, bütün güçlükleri yenebilece ine yürekten inanıyorum. Dostlu unu kazanmak benim için her eyden daha de erli ve bir gün bu mutlulu u ya ayaca ım, bunu hissedebiliyorum...

Yanında olup, seninle sohbet edemedi im için çok üzgünüm ama söz veriyorum; stanbul'a gelince, vakit bulur bulmaz ko a ko a gelece im.

Mektubuma son verirken, en içten sevgilerimi gönderiyorum. En güzel yarınlar, en güzel eyler seninle birlikte olsun...

Aslı

Mektup no: 4

zmir, 25 Ocak 1990

Sevgili Müge ablacı ım,

Merhaba! te yine mektupla da olsa yanındayım. Seninle hayatımdaki güzellikleri payla maktan büyük zevk duyuyorum.

Biliyor musun, bana ya ama gücü veriyorsun... Sana olan sevgim, ya antıma renk katıyor... Geçen gün ba ımdan geçen u olay, bunu daha iyi anlamamı sa ladı:

Ablam lise son sınıfta okuyor. Ö renimine bir süre Amerika'da devam edebilmek için sınava girdi ve kazandı. Bunu ilk duydu umda çok sevindim; daha sonra ise, içimi bir hü zün kapladı. Türkiye'deydim, okula gidebilme olana ım yoktu ve belki de ilkokul diplomasını bile zor alacaktım... Oysa küçüklü ümden bu yana, sosyal hizmetlerle ilgili bir alanda ö renim görmek istiyorum.

(O ya lardayken, istediklerime ula mamın tek yolunun, "Akademik ö renim görmek" oldu unu zannediyordum. Oysa imdi, tüm ideallerimi ancak ve ancak YAZARAK gerçekle tirebilece imi biliyorum...)

Hayır, spastik oldu um için ü zülmedim. Sadece, stanbul'dayken Yeni Do u Spastik Çocuklar Rehabilitasyon Merkezi'nde be ay "Sosyal Faaliyetler ve E itim Danı manı" olarak görev yaptım halde, diplomam olmadı ı için, velilere hayat felsefemle ilgili güzel eyler veremedi imi dü ünerek ü züldüm.

Bunu anneme söyledi imde, "Aslı, kendine haksızlık etme. Sen o insanlarla çok güzel eyleri payla maya çalı tın ama onlar senin söylediklerinin derinli ine inemediler." dedi. Ben ise, çocuklarına hayatı sevdiremediklerini, benim en büyük iste imin bu oldu unu ama bunu onlara anlatamadı mı, ısrarla savundum. stedi im tek ey, insanları mutlu edebilmek...

O anda birden aklıma sen geldin... Yazdı im mektuplarda ya amın tüm güzelliklerini seninle payla abiliyorum. Mektuplarımla seni ve aileni biraz olsun hayata ba layabiliyorum. te o zaman diplomanın çok önemli olmadı ını anladım...

Sonra, sana duydu um sevginin büyüklü ünü hissettim yüre imde ve mutluluktan a lamaya ba ladım. çimde sıcacık bir sevgi, dostluk, arkada lık var, sana kar ı...

Geçen gün gazetede çok güzel bir yazı okudum: Hayatı oldu u gibi kabul edip sevebilen insanların, hiçbir zorluk kar ısında yıkılmayacaklarını vurgulamı ; bence çok do ru... Bizlere bir ya am arma an edilmi . Hayatımız çe itli olaylarla zorla tırılıyor. Bizim yapabilece imiz en güzel ey ise, tüm zorluklara ra men, YA AMAK, YA AMAK ve yine YA AMAK... Her ne olursa olsun mutlu olmak ve bu mutlulu u herkesle payla abilmek...

(Önemli olan, hayatı oldu u gibi kabul etmek de il, ondaki mucizeyi görüp, benimseyebilmektir. **Hayat, bir eylere ra men yapılacak bir "MÜCADELE" de il, ba lı ba ina bir "LÜTUF"tur** ve içerdi i her eyle birlikte, ya amaya de erdir...)

Gel seninle, "Zorlukların Güzel Yanlarını Bulma Oyunu" oynayalım. Örneğin, senin ya antının güzellikleri neler? Ben bunları biliyorum: Nefes alabilmek ve uyuyabilmek... Biliyor musun, dünyada hiç uyuyamayan insanlar varmı . kimiz de, uyuyabildi imiz için çok anslıyız...

Gelecek mektubumdan itibaren sana hayat hikâyemi anlatmaya başlayacağım. Çok zor şeyleri başarıyorum. Amacım öğrenmek değil; sadece senden öğreneceğim çok önemli hayat dersleri var ve bunun için, bir gün seninle iletişime kurabilmeyi çok arzu ediyorum. Bir gülümseme yeter... Ondan sonrasını birlikte başarabiliriz, sana güveniyorum. Bunu da bilmeni isterim ki, sevgim hiçbir zaman başaracaklarınla orantılı değil. Ben seni olduğun gibi de, dünyalar kadar seviyorum...

Mektubuma son verirken, bütün günlerinin mutlu ve yaşama arzusuyla dolu geçmesini diliyorum. Her şey gönlünce olsun...

Seni çok seviyorum,
Aslı

Mektup no: 5

zmir, 14 ubat 1990

Sevgili Müge ablacı ım,

Sana zmir'den en içten dileklerimle, "MERHABA!" diyorum.

Bu sefer mektuplarıma biraz fazla ara verdim, özür diliyorum. Nedeni, bilgisayarımın arızalanmasıydı. Annem tamirden ancak dün ak am alabildi.

Belki sana komik gelecek ama bazen çok de i ik eyleri önceden hissedebiliyorum. Örne in, yaklaşık bir haftadır sana telefon etmem için bana mesaj gönderdi ini biliyorum. En sonunda dün, ak amüzeri çevirdim numaranı ve Selçuk amcadan, beni çok mutlu eden haberler aldım. Artık çevrendekilerle daha fazla ilgileniyormu sun. Annem i ten gelinceye kadar nasıl bekledim bilmiyorum. O anki heyecanımı, sevincimi, mutlulu umu anlatacak kelime bulamıyorum; ter içinde kalmı ım...

(Aslında babasının bana söyledi i ey, "Ara sıra, etrafına bakınıyor..." ekindeydi ama ben o zamanki algılamamla, bunu çok olumlu bir geli me gibi de erlendirmi im. Üstelik ailesi, Müge ablaya neden mektup yazdı ımı hiç kavrayamadıkları için, sadece beni mutlu etmek adına da, olmayan eyleri söylüyor olabilirlerdi.)

Annem geldi inde, sevinç çı lıkları atarak anlattım telefon görü memi. O da çok heyecanlandı. O kadar terlemi im ki, üstümdekileri tamamen de i tirmek zorunda kaldık... Annem de konu mak istedi i için tekrar aradık ve Peyman ablayla sohbet ettik. Ben, kart göndermek için do um gününü ö renmek istedim. 26 Ocak oldu unu duyunca, kutlayamadı ima çok üzüldüm ama Peyman abla, pastanın kremasından tattı ını ve tadını çok

be endi ini ifade etti ini söyleyince, dünyalar benim oldu.

Aslında çok güzel şeyler başına gelen inancım sonsuz... Çünkü sevginin büyük gücü, insanların en önemli desteğidir ve hepimiz seni gerçekten çok seviyoruz...

Ben bazı insanları bütün varlığımla yüreğimde hissederek severim ve bu kişilerin sayıları onu geçmez. Seni de bu kadar çok seviyorum...

Canım ablam, geçenlerde gazetede spastik çocuklarla ilgili inanılmayacak kadar kötü bir yazı vardı. Kısaca şöyle diyordu: "*Spastik olmak çok büyük bir derttir ve bu insanlar özürlerinin yükünü hayatları boyunca sırtlarında taşıyorlar...*" Ben de, gazetenin yetkililerine bir mektup yazdım. Spastik olmanın, zannedildiği gibi "*dünyanın sonu*" olmadığını belirttim ve bu mektubum gazetede yayınlandı. Tabii biraz kırıldım ama yine de ana fikri tam olarak verdim. Sana da gönderiyorum. Benim için önemli olan, senin beğenmen...

(Söz ettiğim mektup, "Gazetede yayınlanan ilk yazım" olma özelliği taşıyor. Yıllar ve deneyimler, düncelerime çok farklı boyutlar kazandırsa da, öz itibarıyla bakış açımın değişmediğini görüyorum. Çünkü spastik olmanın gerçeklerini çok küçük yaşlarda keşfetmişime inanıyorum...)

Geçen mektubumda sana hayat hikâyemi anlatacağımı yazmıştım. Stersen başlayayım...

08 Ekim 1973 tarihinde, İstanbul'da, on binde bir rastlanan doğum ekleliyle dünyaya gelmişim. Doktorlar, "*Ya aması mucize olur; ya asa bile, hayatı boyunca yatar. Hiçbir şeyden de anlamaz...*" demişler ama annem gözlerime bakınca, zekâ özürlü olmadığını hemen anlamış ve beni, GERÇEK BİR İNSAN olarak yetiştirmeye karar vermiş. "Hareketlerini geliştirmese de, mutlu bir kişi olsun; hayattan zevk alsın." diye düşünmüştüm.

Doktorların dedi i gibi olmadı. Annemin anlattı ina göre, küçükken bana bol bol jimnastik yaptırımı . Büyüyünce sormu tum: "Hareketlerime fazla önem vermedi in halde, neden o kadar u ra mı tın benimle?" Cevabı oldukça ilginçti: "Bazı güzellikleri seninle birlikte ya amak istiyordum. Bunun için de, hareketlerini bir yere kadar geli tirmen gerekiyordu ama ba aramasaydın da, yine bir yolunu bulurduk..." te Müge ablacı ım, benim annemi bu kadar çok sevmemin bir nedeni de, benden hiçbir zaman yapamayaca ım eyleri istememesidir...

Gelecek mektubumda, spastik olmayı nasıl benimsedi imi ve fiziksel engelimi yenmek için gösterdi im gayreti anlatmaya çalı aca ım.

Senden, güçlü olmanı, ya amak ve mutlu olmak için mücadele etmeni rica ediyorum. Her eye ra men hayat çok güzel...

Mektubumu bitirirken, yanaklarından öpüyorum. En güzel yarınlar, en güzel eyler seninle birlikte olsun...

Seni çok seviyorum,
Aslı

Mektup no: 6

zmir, 15 ubat 1990

Canım Müge ablam,

Ne yapayım? Sana mektup yazmak için ancak iki gün sabredebiliyorum. En büyük arzum, ya antına biraz olsun renk katabilmek...

Bilgisayarın başına geçtim. Teybe Özdemir Erdoğan'ın en son kasetini koydum ve sana ilk olarak ne anlatacağımı düşünüyorum. Buldum! Salı günü hayatımda ilk defa dişçiye gittim. Önce bunu anlatayım istersen.

"İmdiye kadar neden dişçiye gitmedin?" diye sorarsan, istemsiz hareketlerim çok fazla oldu undan, dişçiler beni muayene etmeye cesaret edemiyorlardı...

En sonunda tecrübeli bir diş hekimi bulduk. Annem randevu aldı ve gittik. Babamın aat mühendisi olduğu için genellikle işleri çok yoğun oluyor. Bizimle gelemedi ama rahat gidelim diye, oförüyle arabayı gönderdi.

Diş hekimimin muayenehanesinin önü çok işlek bir cadde ve durmak yasak. Annem hemen beni indirmek için arabadan çıktı ama tabii ben hızlı hareket edemedim için, araba on beş yirmi saniye durmak zorunda kaldı. O süre içinde trafik polisi çılgınlar gibi düdüğü öttürüp durdu. (Tabii benim zor hareket ettiğimi görünce, biz dişçideyken arabayı kapının önünde bekletmek zorunda kaldı.)

Bekleme salonunda bir saat kadar oturduktan sonra diş hekimimle tanıştım. Çok tatlı bir abla, İsmi Adile... Bir de yardımcısı var; onu da çok sevdim.

Ne yalan söyleyeyim, dişçi koltuğuna oturduğumda çok heyecanlıydım. Bütün kaslarım da yay gibi gergindi ama bana o kadar sıcak davrandılar ki, kolaylıkla olmasa da, gevşemeyi başardım.

Dolgu yapılması gerekiyormu . A zımı açık tutamam sanıyordum ama büyük bir gayretle onu da ba ardım. Yalnız, di çim aletlerin seslerini bana önceden tanıtmadı. Ben de ani seslere kar ı çok hassasım; bütün vücudumla tepki gösteririm. Tabii öyle olunca da, ilk denemesi ba arısızlıkla sonuçlandı. Sonra bana seslerini tanıttı ve daha az kımıldamaya çalı tım. Öperek, ok ayarak bitirdi i ini. Pazartesi günü tekrar gidece im.

Geçen gün annem bana ne dedi biliyor musun? "Aslı, sen Müge ablana mektup yazarken, gözlerin ba ka türlü parlıyor..." Do rudur, çünkü hayatta hiçbir ey beni bu kadar mutlu etmiyor... Sana kar ı yüre imde kelimelerle anlatamayaca m kadar büyük bir sevgi var...

Bu mektubumdan itibaren seninle bugüne kadar yazdı m iirleri de payla mak istiyorum. te, on bir ya ndayken yazdı m ilk iirim:

10 KASIM

çimde yanan ate ti O,
Gecelerimi aydınlatan Güne 'ti O,
Bizim her eyimizdi O,
Ayırdı 10 Kasım rüzgârları O'nu bizden...
Nasıl yanıyor lambalar?
Nasıl gülebiliyor insanlar?
Bugün 10 Kasım diye,
çimden haykırmak geliyor göklere,
"Ata'mı geri verin!" diye...

Hayat hikâyemi anlatmaya devam edeyim istersen...

Spastik olmayı nasıl benimsedim? Bunu anneme sordu umda biraz dü ündü ve "Aslı, bak imdi bana çok ilginç bir ey sordun. nan ki hatırlamıyorum. Çünkü ben seni di er çocuklar nasıl büyüyorlarsa, öyle yeti tirdim. Benim için bir ola anüstülük yoktu senin durumunda." dedi. Do rusunu söylemem gerekirse, biraz a ırdım ama çok da sevindim.

"Spastik" terimini ise, ilk olarak anneannemden duydum. O güne kadar, "Ben hareket tembeliyim." derdim. Olay bana çok normal geliyordu ama isim koyunca biraz tuhafıma gitmi ti. "Hareket tembeli olmak"la, "Spastik olmanın" aslında aynı ey oldu unu anlayamamı tım o zaman... Ya ım ilerledikçe daha rahat benimsedim.

Mektubuma son verirken, senden küçük bir ricam var. Yarın sabah uyandı ında kendi kendine ne olur unu söyle: GÜNAYDIN DÜNYA, GÜNAYDIN YA AM! MÜCADELE ETMEKTEN VAZGEÇMEYECE M...

En güzel yarınlar, en güzel eyler seninle birlikte olsun...

Seni çok seviyorum,
Aslı

Mektup no: 7

zmir, 21 ubat 1990

Canım Müge ablam,

Biliyorum, son mektubumu alalı çok az bir zaman oldu ama bugün birdenbire sana anlatmak istedi im eyler oldu unu dü ündüm ve hemen bilgisayarın ba ına geçtim.

Birkaç gündür, sevginin ne oldu unu açıklamaya çalı ıyorum. imdi sana neler dü ündü ümü anlataca ım:

nsan bazen, hissetti i güzel duyguların farkına varmıyor; örne in SEVG N N... Ba kalarına kar ı sıcakık bir eyler duyumsuyor ama bunu baskı altında tutuyoruz. Çünkü SEVG DEN KORKUYORUZ... "Seni seviyorum." dersek, insanlar bizi güçsüz zannederler gibi geliyor. Oysa SADECE GÜÇLÜ NSANLAR SEVG Y YÜREKLER NDE H SSEDEB L RLER; EVET SEVG , GÜÇLÜ OLMAKTIR...

nsanlar genellikle, birini sevdikleri zaman kar ılık beklerler; sanki alı veri yapıyorlardır. Bence, sevgiyi "SEVG " yapan, beklentisiz olu udur. Nedensizdir sevgi, bencil de ildir ve özgürdür; gökyüzünde süzülerek uçan ku lar kadar özgür...

te canım ablam, ben gerçek sevgiyi böyle tanımlıyor ve diyorum ki, birbirimizi sevelim, engel tanımayalım ve o muhte em duyguyu doya doya ya ayalım...

Uzun zamandır sana anlatmak istedi im bir ey var: Gazetede seninle ilgili haberi okudu um anda hissettiklerim... Önce unu söyleyeyim: çimde en küçük bir üzüntü duymadım. Sadece, nedenini anlayamadı ım büyük bir sevginin do du unu fark ettim. imdi bu sevginin nedenini de biliyorum: Ben seni her eyden önce bir insan oldu un için dünyalar kadar seviyorum...

Sonra sana mektup yazmak istedim. Çünkü ben de

bir özürlüyüm ve nedense bizim toplumumuzda, fiziksel engelin varsa, herkes ahlaklar vahalar çeker ama hiç kimse ya aamın güzelliklerinden bahsetmez...

(Yanlı ... Ya im ilerledikçe anladım ki, sakat olmakla, *özürlü olmak* arasında çok büyük farklar var. Ben sadece fiziksel sakatlı ı olan, spastik bir ki iyim. *Özürlü olmak* ise, çok farklı bir ey... Bence, kendini eksik, yetersiz, a a ılanmı hissedenden ki idir gerçek *özürlü* ve *engelli*. Çok ükür, benim böyle bir kompleksim yok.)

Ben seninle dost olmak istiyorum. Yatakta olman ya da ba ka kısıtlamaların benim için hiçbir engel olu turmuyor. Çünkü biliyorum ki, çok güçlü olursan ve ya amayı seversen, her zorlu u yenebilirsin...

Evet, imdi de istersen hayat hikâyemi anlatmaya devam edeyim:

Kaslarıma çok zor söz dinletebildi imi fark etti im zaman, önce endi elendi imi anımsıyorum. Ne yapacaktım? Yürüyemiyordum, kollarımı kullanamıyordum ve sanki kendi beynimle ba kasının hareketlerini denetlemeye çalı ıyordum.

Annemin sayesinde ümitsizli e kapılmaktan kurtuldum. Mücadele edecektim, yılmayacaktım ve yılmadım da...

(Bu konuda yazdıklarımda nedense "Abartı" var. Ben spastik olmayı hiçbir zaman gözümde büyütmedim, ya da di er özürlüler gibi hayatımı bir "*RA MEN SAVA I*" haline getirmedim. Ben sadece YA ADIM... Kelimenin tam anlamıyla ve bütün varlı ımla, iliklerime kadar YA ADIM...)

Mektubuma son verirken, en büyük mutluluklar, en güzel eyler seninle birlikte olsun diyorum...

Seni çok seviyorum,
Aslı

Mektup no: 8

zmir, 05 Mart 1990

Canım Müge ablam,

NE MUTLU BANA! Sana yeniden mektup yazıyorum.
O kadar sevinçliyim ki...

Bugün seninle, iki gündür çözüm aradım ama ne yazık ki, nasıl davranmam gerektiğini bulamadım, kafamı inanılmaz derecede karıştıran bir olayı paylaşmak istiyorum. Çünkü benim için de erli bir insansın ve her şeyimi sana anlatmak, bana büyük bir yardım yapıyor.

Biliyorsun, bir süre önce yazdığım mektup, "Günaydın zmir" Gazetesi'nde yayınlandı; ikincisi de geçen gün reddedildi. (Tabii hemen sana gönderiyorum.) Bu seferki bir makale. Konusu ve başlığı: SEVGİ ...

Buraya kadar her şey güzel ama üçüncü yazımı yazıp da, okuması için babama gösterdiğimde karımın mayabacıları stersen önce yazımın konusundan söz edeyim:

Özürlü çocukların topluma nasıl kazandırılacaklarına değinirken, böyle bir ifade kullandım: "Özürlü çocuk sayısının artması konusuna gelince... Ne güzel! Ben spastik bir kişi olarak, bundan hiç endişe duymuyorum. Çünkü biliyorum ki, bu çocuklara yardım sevdiirebilirsek, onlara mutlu olmayı, insanlara güzel bir şeyler vermeyi öğretebilirsek, onların iftihar edilmeye, özürlü olmayanlardan daha fazla layık olduklarını göreceğiz..."

(Çok yanlış düşünüyordum. İlk kitabım, "Yedi Temel Tutum / Spastiklerin (Serebral Palsi) Aile üyeleri ve Engelin Algılanan Biçimleri"nde açıkladığım "*Alı İlmî Spastik Kalıpları*" geçerliiyken, özürlü çocukların doğması tam bir trajedi. Çünkü bu çocuklarda, iftihar edilmeye layık olabilecekleri kadar salkılı yeti tirilmeleri ne yazık ki, mümkün değil. Üstelik özürlü olmayanlarla böyle bir kıyaslama yapmam da çok anlamsız ve gereksiz.)

Bu sözler babama çok ters geldi. Bana, "Aslı, özürlü çocuk sayısının artması hiç güzel bir şey de il. Sonra dünyada sağlam insan kalmaz..." dedi.

"Sa lam" kelimesini duyunca sinirlenmi tim. Hayatımda hiçbir insanı "Sakat" olarak görmedim. Ayrıca bu kelimedenden de nefret ederim. Yıllardır inandığım ve savunmaya çalıştığım bir şey vardır: İnsanlar sınıflandırılmamalıdır... Bir dakika, bir dakika, bu son cümleyi yazdıktan sonra beynimde bir im ek çaktı... Ne dü ündü ünü biliyorum. çinden, "Aslı, sen insanlar sınıflandırılmamalı diyorsun da, niye kendin sınıflandırırıyorsun?" diyorsun, çok haklısın. Madem insanlar özgün birer fert olarak değerlendirilmeliler, o zaman bundan sonra "Özürlü" kelimesini de kullanmayacağım...

(Artık, "SAKAT" kelimesini de diğerlerinden daha çok seviyorum. Çünkü deneyimlerim bana, "ÖZÜRLÜ ve ENGELL" sözcüklerinin bize "*ARTI ÖZÜR ve ENGELLER*" yüklediğini öğretti. "SAKAT" kelimesi ise, sadece, fiziksel ya da zihinsel bir yetersizliği ifade ediyor bence.)

Sana binlerce defa teşekkür ediyorum. Mektuplarımı dinlediğini bilmek bile benim için büyük destek. Seni o kadar çok seviyorum ki...

Geçtiğimiz Cumartesi günü içimden geldi; sana suluboyayla bir resim yaptım. Biliyorum, resmi görünce, güne oldu u halde gökyüzünün neden karanlık olduğunu dü ündün. Neden böyle yaptığımı söyleyeyim sana: Hayatımızda çok büyük güçlükler olsa bile, güne her zaman pırıl pırıl parlıyor ve mücadele edersek, her şeye rağmen mutlu olabiliriz...

Hayat hikâyemi anlatmaya devam edeyim:

Emme, yutkunma ve çi neme refleksleri bende yokmu biliyor musun? Doktorlara kalsa, hayatım boyunca da olmayacakmı ama annem kolay pes edecek insanlardan de ildir. Lokmayı ezip, iki di imin arasına koyarak, eliyle çenemi açıp kapatarak çi neme hareketi yaptırırmı ... Yutkunamayınca da resmen bo azımı a a ıya do ru sa arak lokmayı yutmamı sa larmı . Bunları biz zorluk olarak görmüyoruz, çünkü ikimiz de "ZOR"un insanıyız ve zor olan her eye bayılıyoruz...

Aslında ben seni biraz da "ZOR" insanlardan oldu un için bu kadar çok seviyorum. Yani benden kolay kurtulamazsın... Ben hareketlerimi geli tirmek için mücadele edece im; sen mutlu olmak ve insanlarla herhangi bir ekilde ileti im kurabilmek için...

Seni anlayabilmek, seninle dost olmak istiyorum ve hiçbir zaman da vazgeçmeyece im, çünkü sana güveniyorum. E er gerçekten istersen, her eyi ba arabilirsin...

Mektubuma son verirken, her zaman yanında oldu umu bilmeni istiyorum; kalbim seninle beraber... Her sabah hayata yeniden azimle ba lamamı rica ediyorum. Her ey gönlünce olsun...

Seni çok seviyorum,
Aslı

MÜGE ABLAMIN A LES NE
YAZDI IM LK MEKTUP

zmir, 05 Mart 1990

Kıymetli Muazzez teyzem ve Selçuk amcam,

Bugüne kadar hep Müge ablama mektup yazdım; her zaman da yazacım ama istedim ki, size de bir mektup yazayım ve sizinle bazı dü üncelerimi payla ayım.

Önce unu söylemek istiyorum: Müge ablama ve sizlere kar ı yüreimde inanılmayacak kadar büyük bir sevgi var. Ben elimden geldi ince bu sevgiyi kendisine hissettirmeye çalı ıyorum. Çünkü bence hayatta insanların en büyük deste i, sevgidir... E er mektuplarımı anlayabiliyorsa, (En büyük dile im bu.) onu ne kadar çok sevdi imi de hissediyordur. Bu da zamanla hayata ba lanmasına yardımcı olacaktır.

Aslında siz bu konuda benden daha anlısınız, çünkü Müge ablamla her zaman berabersiniz. Ben sevgimi on be -yirmi günde bir yazdım mektuplarda ifade edebiliyorum. Oysa siz her saniye söyleyebiliyorsunuz ve sanırım buna çok ihtiyacı var. Söylenilenleri anlayamıyorsa bile, gözlerinizden hissedebilir sevginizi...

E er Müge ablamın her an yanında olabilmek gibi bir ansım olsaydı (Hayatta en çok istedi im ey budur ama maalesef u anda olanaksız.) ona her eyi gözlerimle anlatırdım. Onunla birlikte olmaktan ne kadar çok zevk aldım ı söylerdim. Bıkmadan, yorulmadan konu urdum. Baharda, kırlarda açan çiçekleri anlatırdım. Hayatın tüm güzelliklerini yata ının ba ucuna getirirdim anlattıklarım... Anlayamasa da söylerdim bunları, çünkü benim için Müge ablam her eyden önce bir NSAN ve ona gerçekten çok de er veriyorum.

Muazzez teyzeci im, kalbinizden rahatsız oldu unuzu ve Müge ablamın durumuna ne kadar üzüldü ünüzü biliyorum ama güçlü olup, ya amak için mücadele etmeye çalı ırsak, her zorlu u yenebiliriz. Müge ablam bizlerden ya am deste i bekliyor...

Mektubuma son verirken, sevgiye inanmanızı rica ediyorum. Her şey gönlünüzce olsun...

Sizleri çok seven,
Aslı

Mektup no: 9

zmir, 20 Mart 1990

Canım Müge ablam,

Duramıyorum i te, ne yapayım duramıyorum! u anda birdenbire seni ne kadar çok sevdi im geldi aklıma ve hemen sana mektup yazmak istedim. Dilerim rahatsız etmiyorumdur.

zmir'e bahar geldi... Bugünkü mektubumda ilk olarak sana baharı anlatmak istiyorum.

Artık sabahları uyandı im zaman gökyüzünde pırıl pırıl parlayan güne i görüyorum ve sanki bana öyle diyor: "Bak ben insanları mutlu etmek için parlıyorum. Söyle onlara, içlerindeki ya ama co kusunu, ya ama sevincini ne olursa olsun hiçbir zaman kaybetmesinler..."

Yol kenarlarında çiçekler açmaya ba ladı. A açlar o güzelim ye illere tekrar büründüler. Ku ların civıltılarını duyuyorsun de il mi?

te canım ablam, bu güzellikler senin için, benim için, GÖRMES N B LEN HERKES Ç N ve ben bunları, hayatta en çok sevdi im, benim için bir bakı ı dünyalardan daha kıymetli olan bir insanla, yani seninle payla mak istedim.

Geçen gün di çim bana, " stanbul'u özledin mi?" diye sordu. Ben de, "Anneannemle dedem stanbul'dalar ama bana stanbul'u özleten, stanbul'u benim için vazgeçilmez bir ehir yapan tek insan, Müge ablam..." diye cevap verdim. Evet, sensin! Ke ke her an stanbul'da, senin yanında olabilsem...

Sana bir sırrımı açmak istiyorum. Biliyor musun, sana ilk mektubumu yazmadan önce, birinin yardımı olmadan yürümeyi hiç önemsemezdim ama imdi i ler de i ti. Çünkü stanbul'a dönünce bile annemle babamın i leri oldu u için, sık sık gelemeyece im. Oysa seninle birlikte olmaktan daha çok istedi im hiçbir ey yok...

Aslında yardımsız yürümem u anda imkânsız ama
senin için gayret edece im, söz veriyorum.

(Bu söz lafta kaldı... Ne kendi kendime egzersiz yapıyordum, ne de
fizyoterapiye gidiyordum. im gücüm yazmaktı...)

Bugün sana yine on bir ya ındayken yazdı im bir
iirimi gönderiyorum ama önce söylemek istedi im bir ey
var: Küçükken yazdı im iirler imdi bana saçma geliyor.
Yine de seninle payla mak istiyorum.

BU VATANI N EVLATLARI

Sava olur ko arlar,
Barı olur co arlar,
Bu vatanın evlatları...
Ba ında apka, elinde silah,
Canlarını seve seve
Feda etmeye hazırdırlar,
Bu vatanın evlatları...

Tanrım! Bu iiri ne kadar büyük bir heyecanla
yazmı tım. imdi ne kadar komik geliyor...

Seninle ilgili bir konuda bazı endi elerim var.
Çevrendeki insanlar sana neler anlatıyorlar; özellikle de
eve gelen misafirler? E er moralini bozmak, seni
ya amdan koparmak isteyenler olursa, lütfen
etkilenmemeye çalı ... Çünkü nedense insanlar bazen,
ya amanın her eye ra men çok güzel oldu unu
unutuveriyorlar... Ne olur, kimsenin seni üzmesine izin
verme!

Hayat hikâyemi anlatmaya devam ediyorum:

nsan di ini nasıl fırçalar? Muslu un önüne geçer,
di lerini güzelce ovduktan sonra da suyla a zını çalkalar
de il mi? Tükürmeyi beceremiyorsan, öyle olamıyor i te...

Annem beni yata ıma yatırıp fırçalarmı di lerimi.
Ondan sonra da a zımın içindeki macunu tülbentle
silermi .

Artık di lerimi musluk ba ında fırçalıyoruz ama hala tükürmeyi beceremiyorum. Kolayını buldum: A zımı açıyorum, macunun fazlası lavaboya akıyor, gerisini de afiyetle yutuyorum... Bereket, annem devamlı Avrupa'dan di macunu getirtiyor; tatları da hiç fena olmuyor...

Mektubumu bitirirken, en güzel eylerin seninle birlikte olmasını diliyorum. Mutlu ol, mutlu kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Aslı

Mektup no: 10

zmir, 02 Nisan 1990

Canım Müge ablam,

Ya amın tüm güzelliklerinin senin yanında olmasını dileyerek, mektubuma ba lıyorum.

Bugün seninle önce, beni çok mutlu eden bir olayı payla mak istiyorum.

Dün ak am annemle babam, babamın çalı tı ı in aat firmasının yönetim kurulu üyelerine ve antiye çalı anlarına Atlantis Otel'de bir yemek daveti verdiler; ablam ve ben de katıldık tabii ki.

Ben hiç etek giymem. "Neden?" dersen, etekle rahat oturamıyorum ama dün gece için annem bana çok güzel bir ceketle, pantolon etek aldı. Me er bana etek yakı ıyormu ... Herkes, "Aslı, bu ne ıklık!" deyip durdu.

Yemekte abla karde ba ba a oturduk. Annemle babam protokolün bulundu u masadaydılar. Tabii ki yeme imi ablam yedirdi. Bir ara bana, " u arka masadaki kadını bo azlayabilirim; deminden beri bizi seyrediyor." dedi. Ben de, "Bana yemek yedirmen tuhaf gelmi tir, bırak baksın." dedim. Ablam, "Ne var bunda bakılacak?" diye sorunca, ben de, "Alı man lazım böyle eylere... Çünkü ben özellikleri olan bir insanım ama genellikle insanlar bunları yadırgarlar." diye cevap verdim.

Babamın antiyedeki sekreteri benimle tanı mayı çok arzu ediyormu , masamıza geldi. Çok de i ik ve oldukça zeki bir insan. Zaten insanlarda hayran oldu um ve beni ilgilendiren tek ey, zekâdır... Seninle ileti im kurabilmeyi de bu yüzden istiyorum ya...

Dans müzi i ba layınca babam beni dansa kaldırdı. Hayır, yanlı duymadın, DANS ETT M ama ne dans! Hareketlerimi denetleyemedi im için epeyce ilginç dans ediyorum sanırım ama müzik bitip biz dansı bırakınca öyle bir alkı koptu ki... Bu kadar de i ik hareket eden bir insanın, kalkıp yetmi ki inin kar ısında dans etmesi insanları çok etkiledi.

("Alı ılımlı Spastik Kalıpları"na ili kin, güzel bir örnek... Beni alkı layanların ço unun beyinlerinden geçeni imdi tahmin edebiliyorum: *"Mutlu olsun diye, babası tarafından dans ettirilen özürlü kız..."* Ne trajedi ama... Bol acılı bir Adana Kebabı gibi... Elbette ki, benimle hiçbir ilgisi yok. Ben o anda kendimi, "Babasıyla dans eden bir genç kız" gibi hissediyordum.)

Aslında ben engelimi do anın bir parçası olarak benimsedi im için, dans etmek bana hiç de ola anüstü bir ey gibi gelmedi.

Sırası gelmi ken sana söylemek istedi im bir ey var: Iginçtir, senin fiziksel durumun da bana çok do al geliyor. Belki çevrendeki insanlar bu konuda daha de i ik dü ünüyor olabilirler. Belki de imdi içinden bana sinirleniyorsun: "Aslı, benim ya adı m zorlukları sen nasıl anlayabilirsin?" diyorsun. Haklısın, anlayamam ama ben senin ya amdan zevk almanı istiyorum. Tüm zorluklarına ra men, ya amak için mücadele etmeni istiyorum. Çünkü seni dünyalar kadar seviyorum...

Annemden aldı m, çok de i ik bir felsefe vardır: Ben her insanın bu dünyada, kendisi için ayrılmı bir parseli oldu una inanırım. Bu bölgenin sınırları hiç önemli de il, canım ablam, önemli olan, onu nasıl de erlendirdi imiz...

Örne in, benim durumumu dü ünelim: Biliyor musun, bugüne kadar ya adı m her anın tadını çıkarmaya çalı tım. Zor günlerim olmadı mı? Elbette ki oldu ama bunlar beni ya amdan koparmadı. Aksine, bana mücadele etmeyi ö rettiler. Pes edebilirdim ama hayır! Dünyada bana ayrılan bölümü en iyi ekilde de erlendirmeye çalı aca m...

te canım ablam, mücadele etmenin zamanı imdi! stersen her eyi ba arabilirsin ama önce hayatı sevmelisin ve yapabildi in her eyden zevk almalısın: Nefes almaktan, dü ünebilmekten, duyabilmekten, uyumaktan... Her eyden çok da, YA AMAKTAN zevk almanı rica ediyorum.

(Müge ablamın ya amaktan zevk almadı ını nereden bildi imi sorarsanız, cevap veremem, çünkü bilmiyorum... Sanırım o zamanlar ben de biraz "Alı ılmı Özürlü Kalıpları"nın etkisindeymi im: *"Özürlülere daima moral verilmelidir"* ya...)

Bugün sana 15 Mayıs 1984 tarihinde Mersin'de tatildeyken yazdı m bir iirimi gönderiyorum. Küçüklükten beri ate li bir Atatürk hayranıyım. Bu yüzden de, eskiden yazdı m iirler genellikle Atatürk ile ilgili.

O'NA BORÇLUYUZ

Bu topra ı, bu ta ı
Hep O'na borçluyuz...
Bu bahçeyi, bu da ı,
Bu ormanı, bu köyü
Hep O'na borçluyuz.
Atatürk'üm sen olmasaydın,
Bu güzel yurt
Dü manların eline geçerdi...

Hayat hikâyemi anlatmaya devam ediyorum:

Üç buçuk ya ındayken bana zekâ testi uygulanmı ve zekâ ya ım "YED " olarak belirlenmi . Aslında daha yükse e bile çıkabilirmi im ama ellerimi çok zor kullandı ım için fazla zorlamak istememi ler.

Bu dönemde, spastik çocuklar okulunda (stanbul / Acıbadem Erol Sabancı Spastik Çocuklar Rehabilitasyon Merkezi) grupe itimine devam ediyormu um. Oradaki fizyoterapistler, verilen emir ve uyarılara çok iyi itaat etti imi söylüyorlarmı . Be ya ına kadar bu okula devam ettim. Daha sonra ise, çok fazla faydalanmadı ımı fark edince, annem e itimimi evde sürdürmeyi daha uygun bulmu ...

Bebekli imden beri sürekli tatile çıkardık. Uça a ise, ilk defa dokuz aylıkken binmi im...

Deniz kenarında kovam ve küre imle oynamak, en büyük zevklerimden biriyim . Hele denize girmek... Biliyorum imdi içinden, "Aslı, bana denizden, yüzmekten nasıl bahsedebiliyorsun?" diyorsun. Yüzmeyi ne kadar sevdi ini biliyorum. Bildi im bir ey daha var: SEN YÜZMEN N ZEVK N TADAB LM S N; YA BU GÜZELL H Ç TATMAMI OLSAYDIN...

Mektubuma son verirken, ya ama azminin her geçen gün biraz daha artmasını, her gününün mutlulukla, güzelliklerle dolu geçmesini diliyorum.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Aslı

Canım Müge ablam,

Günaydın! te yeni bir gün ba lıyor. Ku lar cıvılda ıyorlar, güne gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor... Hava bulutlu olabilir ama son yayınlanan makalemde de belirtti im gibi, (Tabii bu yazımı da sana gönderiyorum.) gerçek güne insanların kalplerinde parlamaktadır. te canım ablam, içindeki güne in parlaklı nı yitirmesine, ne olursa olsun, izin verme!

ster misin, bu sabah ya ama küçük bir de i iklikle "MERHABA!" diyelim? Annene, babana ve çevrendeki di er insanlara kar ı sevgini, ya ama sevincini, mutlulu unu ifade etmeye çalı ... "Aslı, ben bunu nasıl yaparım?" diye dü ündü ünü biliyorum ama senin, duygularını ifade edebilmek için kullanabilece in, üstelik de pek çok insanın önem vermedi i, aslında binlerce kelimedenden daha etkili olan bir ileti im kurma yöntemin var ve ben artık bunu kullanmanı rica ediyorum. Evet, gözlerinden ve bakı larından söz ediyorum. Onlarla her eyi anlatabilirsin!

Diyeceksin ki, "Aslı, gözlerimle kendimi nasıl ifade ederim ki?" imdi hemen, kar ındaki insanın gözlerinin içine bak. Aranızda muhte em bir ileti imin do du unu fark edeceksin. Hatta gülümsemeye çalı . Belki imdilik bunu ba aramayacaksın ama yılma; bir daha dene... Yoruldun mu? Demek ki bugün olmayacak. Kendini zorlama; yarın yine denersin. Yeter ki, mücadele etmekten vazgeçme!

Sana bunları yazarken, bir yere tutunup aya kalkabilmek için gösterdi im gayret geldi aklıma. Allah'ım ne kadar u ra mı tım; sonunda ba ardım! Zaten insan bir eyi ba arabilece ine gerçekten inanırsa ve hiçbir engel kar ısında pes etmezse, her eyi ba arabilir...

imdi de sana belki de ya amın en güzel olaylarından birini, güne in batı ını anlatmak istiyorum:

Geçen gün annem, babam, büyükbabam ve ablamla birlikte Ku adası'na gittik. Biraz dola ıp, deniz kenarındaki bir lokantada yeme imizi yedikten sonra, eve dönmek üzere yola çıktık.

Saat 18.00-18.30 civarıydı ve güne batmak üzereydi. Müge ablacı ım, ben hayatımda bu kadar güzel bir ey az görmü tüm. Güne in rengi kıpkırmızıydı ve ı ıkları denizin üstüne vurmı tu, bakmaya doyamadım...

Hemen aklıma sen geldin. Kendi kendime, "Bu güzelli i Müge ablamla payla malıyım." dedim. Zaten sana mektup yazmaya ba ladıktan sonra, ya amın güzellikleri benim için daha fazla anlam kazandı. Çünkü seni tahmin edemeyece in kadar çok seviyorum...

Sana bugün 20 ubat 1985 tarihinde, stanbul için yazdı ım bir iirimi gönderiyorum, umarım be enirsin.

STANBUL'UM

Emirgan'ın güzelli ine
Doyum olmaz seyrine
Gönüllerin ba kenti diye
Eller üzerinde tutuldun stanbul'um...
Kucak açıyor Bo az Köprüsü,
Ba rında geçirece im bütün ömrümü,
Be ikta 'ı, Kanlıca'yı gördün mü?
Hayran oldum sana stanbul'um...

Hayat hikâyemi anlatmaya devam ediyorum:

Geçen mektubumda denize girmeyi çok sevdi imi söylemi tim ama yüzme bilmiyorum. Annemle babam beni koltuklarımın altından tutup, yüzdürürlermi . “Niye can simidi kullanmıyordun?” dersen, görmeye bile tahammül edemezdim, ödüm patlardı... Hele önünde ördek kafası olanlarından... Birisinde görsem, ba ımı nerelere çevirece imi a ırırdım. Hala da ho lanmam ama hiç olmazsa ördeksiz olanlara alı tim ve denizde alıp ba ımı açıklara gidiyorum ama annem çok iyi bir yüzücü oldu undan, beni hemen yakalıyor. (Kaslarımı gev etemedi im için sınırsız yüzemiyorum.)

Yine mektubun sonu geldi... En güzel günler, en güzel eyler seninle birlikte olsun diyorum ve yanaklarından öpüyorum. Bu arada annem de sana sevgilerini, öpücüklerini yolluyor.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Aslı

MÜGE ABLAMIN A LES NE YAZDI IM K NC MEKTUP

zmir, 11 Nisan 1990

Kıymetli Muazzez teyzem ve Selçuk amcam,

Bugün Müge ablama yazdı im mektup biraz de i ik ve sizden küçük bir ricam var: Bu mektubu kendisine lütfen sabah, uyandı ında okuyun. Yeni güne ba larken, moralini biraz olsun yükseltebilmek için hazırladım mektubumu. Dilerim küçük de olsa bir ilerleme yapabilir. nanın, buna en çok sevinen insanlardan biri de ben olaca im.

Mektubumun bir yerinde, u anda bile ba arabilece i bir eyi yapmasını istedim: Gözleri ve bakı larıyla ileti im kurmasını... Bu bölümü okudu unuz zaman (E er söylenenleri anlayabiliyorsa) gözlerinizin içine bakacaktır. E er bunu yaparsa, dünyalar benim olur. Çünkü o zaman, büyük bir sevgi ve sabırla, Müge ablamla ileti im kurmayı ba arabiliriz.

Yalnız, Müge ablamla ilgili güzel haberleri, ba arılarını ben de ö renmek istiyorum. Çünkü o zaman ona çok daha faydalı olabilirim.

(Müge ablamın durumunda herhangi bir ilerleme olması asla mümkün de ildi. Çünkü ailesi, onun durumunu tümüyle kabullenmi ti ve gerçek anlamda hiçbir beklentileri yoktu. Kızlarıyla ileti im kuramayacaklarına öylesine inanmı lardı ki, benim çabamı da "Bo una ve sadece çocuksu bir heves" zannediyorlardı. Bana aktardıkları, "Gözlerini açıp, mektuplarımı dikkatle dinledi i" vb. ifadeler ise sadece "*Mutlu olmam içi*" söyleniyordu. Zaten, babasının dedi ini, annesi yalanlıyordu...)

Mektubuma son verirken, sizleri çok sevdi imizi ve tanı mayı çok arzu etti imizi söylemek istiyorum. Peyman ablaya da (Muazzez teyzenin ilk e inden olan kızı) sevgilerimi gönderiyorum. Her ey gönlünüzce olsun...

Aslı

Mektup no: 12

zmir, 18 Nisan 1990

Canım Müge ablam,

Merhaba! Sana tekrar mektup yazabildi im için kendimi çok mutlu hissediyorum. Benim için o kadar kıymetlisin ki...

Ben Klasik Batı Müzi i'ni çok severim. Annemle de sık sık konserlere giderdik. "Giderdik." diyorum, çünkü u bir yıldır ya antımızda o kadar büyük de i iklikler oldu ki, konsere filan gitmek aklımıza gelmiyor. leriki mektuplarımda sana bu de i iklikleri uzun uzun anlataca ım.

Geçen ak am babamın i yerindeki arkada ları bizi Hüseyin Sermet'in resitaline davet ettiler. Annem, babam, ablam ve ben gittik konsere.

Benim, merdiven çıkmakla aram hiç ho de ildir; çok zorlanır, üstelik de ter içinde kalırım. zmir'in konser salonunda da çok fazla merdiven var. (Hangi salondan bahsetti imi anımsamıyorum.) Asansör de açık de ilmi . Haydi bakalım Aslı gayret! Tam o sırada bir a abey koluma girdi; babamdan, yardım etmek için izin istedi. O da destek verince biraz daha kolay çıktım. Zaten yarı yolda bacaklarımı toplayıp, kendimi tamamen onlara bıraktım. Sonra ö rendim ki, o a abey orkestra üyesiymi .

Yukarıya çıkmakla i bitse yine iyi... Nedense, (Bütün salonlar öyledir ya) salonun koridoru e imli. Ben de böyle yerlerde çok zor yürürüm. Neyse, azimle tepelere tırmanıp, sıramızı da bulduk. Numaramız taa di er ba a yakınmı . nanır mısın ablacı ım, iki sıranın arası yedi sekiz cm. Tek ba ima yürüyemedi im için geçmek hayli zor oldu. Oturanları da aya a kaldırdık mecburen. Ne yapabilirdim ki?

Konser, tiyatro, sinema vb. yerlerde beni çok tedirgin eden bir dezavantajım vardır: stem dı ı hareketlerim... Belki de özrümün en rahatsız edici yanı... Kaslarım uzun süre aynı pozisyonda kımıldamadan durmazlar ve hareket etmelerine hiçbir ekilde engel olamam. Yani olay tamamen kontrolümün dı ındadır.

(Artık istemsiz hareketlerimden de rahatsız olmuyorum. Çünkü onlar benim için sa lık belirtisi... Omurili ime bası oldu unda bütün istemsiz hareketlerim durmu tu da, felce do ru gidiyordum... Ancak boyun ameliyatıyla kurtulabildim.)

Karakter özelli i olarak hayatta en çok çekindi im ey, insanları rahatsız etmektir. Bu yüzden de, kımıldamadan oturulması gereken yerlere giderken endi eli olurum. Allah'tan annem beni biraz olsun rahatlattı: "Senin önünde spastik bir çocuk otursaydı, rahatsız olur muydun?" dedi. "Hayır." demekle yetindim ama aklımdan geçen uydu:. "Ben rahatsız olmazdım, çünkü spastik insanların ne ekilde hareket ettiklerini biliyorum. Oysa Türkiye'de ço u insan "Spastik" terimini bile bilmiyordur..."

Konser, muhte em olmamasına ra men, güzeldi. Hüseyin Sermet piyanoyu konu turuyordu ve inanılmaz bir ey, bis yaptı... Çok kendini be enmi bir sanatçı olmasına ra men...

zledi im konserlerin içinde bunun önemi benim için pek fazla de il ama i te "Hüseyin Sermet'i dinlemi " oldum.

Aslında ben çok anslı bir insanım. Annem beni küçüklü ümden beri sürekli olarak insanların arasına soktu. Di er insanlardan farklı görünmeme, üstelik de ço u kimsenin bunu yadırgamasına ra men, bundan tedirgin olmadı ve bana da spastik olmayı sevdirdi.

Zaten bence her şeyden önemlisi, OLAYI SEVMEK...
Eğer ben spastik olmayı benimsemeseydim, birçok sorun çıkacaktı. Dü ünsene, sabahtan ak ama kadar durumunu dü ünen ve karamsarlıktan, harekete geçemeyen bir insan... Gerçi, annem de bu konuda bana büyük destek verdi. Zaten öyle olmasa hiçbir şey ba aramazdım...

(Çok yalın, belki de basit ama KUSURSUZ BİR
"BEN MSEMME" ÖZET ...)

Senden bir ricam var: DURUMUNU ARTIR! Ben seni herkes gibi bir insan olarak görüyorum. Benim için fiziksel olaylar hiç önemli değil. Engelini aklına bile getirme. Sadece hayattan zevk alabilmek ve ileti im kurabilmek için mücadele et, başaracaksın!

(Beynimde, Müge ablama bir kişilik yakı tırımı ve onun gerçek karakterini hiç hesaba katmadan yazıyordum mektuplarımı. Dış görünüşüne bu kadar önem veren ve emenceye dayalı bir hayat yaşayan biri, beyni hala çalışsa da, yatalak ya arken hayattan nasıl zevk alabilirdi ki?)

Bugün sana Aralık 1985 tarihli bir şiirimi gönderiyorum:

TÜRK YE'M

Gülleri başka açar,
Bülbülleri başka öter,
Çiçekleri başka kokar,
Ne güzeldir Türkiye'm...
Mutluluk verir insana,
"Gel bana..." der Mevlana,
Kötüm gittim Konya'ya,
Ne güzeldir Türkiye'm...

Bugün hayat hikâyemde sana kuzenimle oynadı ımız oyunları anlataca ım:

Babamın teyzesinin torunuyla beraber büyüdük diyebilirim, abla karde gibiydik. Zaten, "Ablacı ım" diye hitap ederdim. Benden üç ya büyüktü.

Annem yokken yeme imi Neslinur abla yedirirdi. Bir keresinde halam (Onun annesine "hala" derim.) a zıma bir tane erik verdi ama o kadar büyüktü ki, dilimle çeviremedim ve öksürmeye ba ladım. Neslinur abla da, "Anne, öyle verilir mi Aslı'ya? Kesip versene." dedi.

Büyüdükçe birbirimizden uzakla tık ama küçükken birlikte o kadar güzel vakit geçirirdik ki... Odanın ortasında iki iskemlenin arasına çar af serip çadır yapar, altına girip evcilik oynardık.

imdi dü ünüyorum da, ke ke hala o heyecanı kaybetmeyip, küçük çocuklar gibi oyun oynayabilseydik...

Bugün de mektubun sonuna geldik. Sana bir ey söylemem gerekiyor: Bir süre mektuplarıma ara vermek zorundayım. Çünkü anneannem ve dedemle birlikte on be gün kadar stanbul'a gidece im. Bilgisayarımı götüremeyece im için de yazı yazamayaca ım ama söz veriyorum; dönünce ilk olarak sana mektup yazaca ım. Umarım beni ba ı larsın. Nasıl olsa kalbimin her zaman senin yanında oldu unu biliyorsun... En güzel eyler seninle birlikte olsun... Seni dünyalar kadar seviyorum...

Aslı

Mektup no: 13

zmir, 21 Mayıs 1990

Canım Müge ablam,

Merhaba! zmir'e dün akşam döndüm. Bu sabah içim içime sı mıyordu, çünkü dünyalar kadar sevdi im bir insana, sana mektup yazacaktım.

Annemle babam i e gittiler. Bugün evde temizlik var; Gül abla geldi. Benim oturacağım halıyı sildikten sonra bilgisayarımı kurdu ve mektubumu yazmaya başladım.

(O zamanlar, ilk çıkan bilgisayarlardan olan, Commodore kullanıyor ve yerde oturarak çalışıyordum. Bilgisayar masasına oturmaya başladktan sonra, omurgamda da e rilmeye başladı. Bu öneri, "Adam gibi oturmam" gerekçesiyle, annemin ikinci e i ve o lu tarafından yapılmı tı. Normal görünmek, ya da, "herkes gibi" çalışmak u runa, u anda omurgam, sola do ru büyük bir kavis çizmi durumda ve iç organlarıma bası olmaması için, annemin benim için özel olarak yaptı ı ergonomik yastıklarla desteklenip, ba lanarak oturabiliyorum. Ailelere mesajım: Lütfen uzmanlara danı madan, salt, normale yakın görünüm kazandırmak adına, spastik çocuklarınızı bazı oturu ya da yatı pozisyonlarına zorlamayın... Uzun vadede çok a ır sorunlarla kar ı kar ıya kalabilirsiniz.)

stersen, önce zmir - stanbul yolculu umu anlatayım:

Biliyorsun, anneannem ve dedemle birlikte gittik stanbul'a. Varan'ın çift katlı otobüsleri var. Üst katın manzarası çok güzel ama tabii yukarı tırmanamayacağım için a a ıda oturduk. Aslında dedemin ablası da bizimle geldi i için, annemle babam üst kattan da iki bilet almı lardı. Dedemle, büyük hala önce yukarıda oturdular; sonra dedem yanıma geldi, anneannem yukarıya çıktı.

Dedem yakın gözlü ünü almayı unutmu ; "Gazete okuyamayaca ım." diye üzülyordu. "Dedeci im, ben sana okurum." dedim, çok ho una gitti. Yakla ık yarım saat kadar, gazete okudum dedeme.

(Ne güzel günlermi onlar... Büyük halayı yıllar önce kaybettik. En iyi arkada larımdan biri olan, çok sevdi im, canım dedemi, 2002 A ustos'unda. Anneannemi ise, 2008 yılında.)

Otobüs, sabah saat 09.00'da yola çıkmı tı. Ö le yeme ini Bursa'da yedik. Ben yeme e inmedim. Dedem tost aldı; oturdu um yerde yedirdi anneannem. nip çıkmak çok zor oluyor benim için. Basamakları nedense çok yüksek yapıyorlar.

Tekrar yola çıktık. Ak amüstü üst kat cehennem gibi sıcak olmu ; dedemle büyük hala da a a ıya indiler. Allah'tan bizim önümüzdeki koltuklarda oturan yoktu.

Bir ara söz, benim gazetede yayınlanan yazılarımdan açıldı. Büyük halanın u sorusu, beni gerçekten çok üzdü: "*Bu yazıları yazarken Aslı'ya annesi yardım ediyor, de il mi?*" Anneannem de, "Olur mu hiç? Geçen gün bizim gözlerimizin önünde yazdı. Torunumuzda yazar ruhu var." diye cevap verdi.

Biliyorum, ya lı insanlar bazen böyle eyler söylerler ama yine de kırıldım. Bunca yıldır zekâ düzeyimi fark etmemi olmasına üzüldüm. Neyse, zararı yok. Zamanla, makalelerin benim eserlerim olduklarını o da ö renir.

(Eskiden, insanların benim yazı yazabilece ime inanmamalarından çok etkilenirdim. Bunun en önemli nedeni, "Alı ılmı Spastik Kalıpları"nı henüz ke fetmemi olmamdı. Elbette ki, "Alı ılmı Spastik Kalıpları"na göre, *benim kadar a ır engelli birinin, ba ımsız yazı yazması mümkün de ildir...*)

Ak amüstü 18.00 civarında stanbul'daydık. Beni, babamla babaannem kar ıladılar. Biliyorum imdi içinden, "Baban zmir'de de il mi?" diye dü ünüyorsun. Sana bu kadar zamandır "BABAM" diye bahsetti im insan, aslında annemin ikinci e i ama öz babamdan çok daha fazla severim. Çünkü gerçekten mükemmel bir babadır...

Öz babamı ise, hiç sorma... Benden utanır, insan içine sokmaz. Sana stanbul'dayken ba imdan geçen bir olayı anlattı imda, sanırım durumu ifade etmi olaca im:

Canım pizza istedi. Babama, "Beni pizzacıya götürür müsün?" dedim. Bana, "Olur ama arabada oturup yeriz." dedi. Ben de, "Hayır baba, ben arabada yemem. çeride oturup yiyece im." dedim. Ertesi gün eve hazır pizza getirdi... Olacak ey mi bu?

Ba kalarından farklı hareket ediyorum diye, beni arabadan indirmek istemez. Oysa ben onun biricik evladıyım ve utanaca ına, "Benim kızım kendi çapında güzel eyler üretebilen bir insan..." deyip, benimle gurur duyması lazım ama o bile, makalelerimi annemin yardımıyla yazdı imı dü ünürse, böyle bir insandan ne beklenebilir?

On be gün boyunca, bir gün olsun, insan içine giremedim. En sonunda annem gelip aldı beni.

Dönü yolculu umuz oldukça ilginçti. Sanırım yazmı tım; annem Türk Hava Yolları'nda çalı ıyor. (1993 yılında emekli oldu.) Bu nedenle biz ücretsiz uçuyoruz. zmir'e de uçakla döndük.

Hayatımda bu kadar rahat etti imi anımsamıyorum... Bekleme salonunun ba ında tekerlekli iskemleye oturdum. Çok tatlı bir a abey sürdürdü iskemleyi. smi, Tahsin. Uçak, terminale çok uzaktaymı ; özel otobüsle uça ın yanına kadar götürdüler beni. Sonra da Tahsin a abey kuca ına alıp, yukarıya kadar çıkardı. Onu hiç unutmayaca im.

Yalnız, terminal çıkışı, kaldırımda benim için, iskemlemin inmesi zor oldu. Oysa her kaldırımda tekerlekli iskemlemlilerin inip çıkabilmeleri için özel rampa olması gerekmez mi?

Yolculuk çok güzel geçti. İzmir Adnan Menderes Hava Alanı'nda beni harika bir sürpriz bekliyordu: Hostes abla, uçaktan alana telefon etmiş; benim için bir tekerlekli iskemle istemi. Hem de taa körü ün (Adnan Menderes Hava Limanı'nda uçaktan terminale "KÖRÜK" denilen, tüp gibi bir yerden geçerek gidiliyor.) başına kadar getirmişler.

Terminale girdikten sonra, alt kata inmek için asansör aradık. Hiçbiri yoktu; bir tanesi bozuktu... Dişeriyle indik ama kapısının üzerindeki yazıyı okuyunca, tüylerim diken diken oldu. Öyle yazıyordu: SAKAT ASANSÖRÜ. Bilirsin, bu kelimedenden nefret ederim. Hoşlanmadım veya beni heyecanlandıran bir şey oldu. Adalelerim inanılmayacak kadar kasılırlar. Hadi bakalım, gevşet gevşetebilirsen... Ne olur şu "sakat" kelimesini hiçbir yerde kullanmasak...

("Sakat" kelimesi alerjisi, "Alımlı Özürlü Kalıpları"nın çok önemli bir göstergesi... Çocukluğumda ben de bu kalıplar dâhilinde düşünüyordum; ya da, henüz "Alımlı Özürlü Kalıpları"ni çözemediğim için, "BEN MSEMİ MANTIĞI" etkisiyle, çelikli bir başkaldırı içindeymişim. İmdi, sakat sözcüğüne seviyorum. Çünkü sadece fiziksel ya da zihinsel bir yetersizliği simgeliyor benim için... Yarası olan gocunurmu ...)

Bizi babam karıştıladı. Arabaya bindik. Beş on dakika antiyeye uğradıktan sonra evimize döndük.

Biliyor musun, aslında İstanbul'da olup, senin yanına gelememek, benim için çok kötü bir anssızlıktı. Tek tesellim, annemin bir gün mutlaka ziyaretine gelece imize dair bana verdiği söz ve annem ne olursa olsun, verdiği sözleri tutar...

Bugün sana, 1985 yılında, Çağdaş Çocuk Dergisi'nde yayınlanan şiirimi gönderiyorum, umarım beğenirsin. Şiiri yazdığım tarih: 22 Kasım 1984.

ATATÜRK'ÜM

Sen varsın toprakta, tahta
Türk o lunun bakışında
Suyun billur akışında
Sen varsın Atatürk'üm...

Semalarda, şafakta
Dalgalandan bayrakta
Türk'ün güçlü kanında
Sen varsın Atatürk'üm...

Her yerde, her anda
Mavi denizde, dalgada
Türk milletinin başında
Sen varsın Atatürk'üm...

Güle konan bülbülde
Renk renk açan sümbülde
Dostluğa uzanan ellerde
Sen varsın Atatürk'üm...

Uygarlıkta, barışta
Binlerce eylemde başta
Varsın çelik kollarda
Sen varsın Atatürk'üm...

Geldik, sana hayat hikâyemde bugün
anlatacaklarıma...

Biliyor musun, küçükken annemle yerde güre yapardık! Evet, resmen alt alta, üst üste güre irdik... Sanırım, yenen / yenilen pek belli olmazdı ama ikimiz de (Özellikle de ben) çok keyiflenirdik.

Ayna kar ısında Artikülâsyon (Düzgün konu ma) çalı maları yapardık. Tam yirmi harfi söyleyemiyordum. İmdi ise, bu sayıyı be e indirdim; S, , J, Z ve F harflerini söyleyemiyorum. Uzatarak konu uyorum. Yeni tanı tı im insanlar zor anlıyorlar ama yarım saat kadar sohbet edince hemen alı ıyorlar. Tabii biraz dikkatli dinlemek ko uluyla...

Küçükken en çok ho uma giden eylerden biri de, annemin bana taklit yaparak kukla oynatmasıydı. Yata ıma yatardım; annem bütün kuklaları yata ın kenarına dizip, oynatmaya ba lardı. Aman Müge ablacı ım, ne zevklenirdim... Hele Kartopu ile Ayı Yogi'nin kavgalarına... (Kartopu isminde, bembeyaz bir oyuncak köpe im vardı. Ona hayrandım. Hala da evde durur; kimseye veremedim.) Konu da nedir biliyor musun? O gece benim yanımda hangisi yatacak? Tahmin edebilece in gibi, her zaman Kartopu kazanırdı ve bir sıçrayı ta yata ıma giriverirdi; beraber uyurduk.

te böyle canım ablam, bugün de mektubun sonuna geldik ama satırlarıma son vermeden önce, senden küçük bir ricam var: GÜÇLÜ OL ABLACI İM... Kendini yorgun hissetti ini ve zamanını genellikle uyuyarak geçirdi ini biliyorum ama artık gücünü toplamalısın! İmdi aklından neler geçti ini tahmin edebiliyorum: "Aslı, söylemesi kolay, yapması çok zor..." diyorsun. Canım ablam, ÖNEML OLAN, ZORU BA ARMAKTIR ve ben senin, bütün güçlükleri yenece ine yürekten inanıyorum...

Mektubuma son verirken, en güzel yarınlar, en güzel
eyler seninle birlikte olsun diyorum. Bu arada, gazetede
bir makalem daha yayınlandı; sana gönderiyorum. Umarım
be enirsin.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Aslı

MÜGE ABLAMIN A LES NE YAZDI İM ÜÇÜNCÜ MEKTUP

zmir, 21 Mayıs 1990

Kıymetli Muazzez teyzem ve Selçuk amcam,

Mektubuma ba larken, öncelikle size te ekkür etmek istiyorum. Yazdıklarımı Müge ablama okumanız, beni gerçekten anlatamayaca ım kadar mutlu ediyor. Ancak, sizden bazı ricalarım var. Umarım saygısızlık etmi olmam. Sizleri kırmak, hayatta en son isteyece im eylerden biridir ama e er bunları yazmazsam, içim rahat etmeyecek...

Önce, Müge ablama yazdı ım mektuplarda neyi amaçladı ımı açıklayayım: Ona belirli bir hayat felsefesi vermeye çalı ıyorum. Moralini yükselterek, engelini a ıp, insanlarla ileti im kurmaya çalı ması için cesaret veriyorum ama sadece benim mektuplarım yetmez. Ne olur, imdi yazacaklarımı biraz olsun dü ünür müsünüz?

En büyük korkum, eve gelen misafirler... Müge ablama, fiziksel durumuyla ilgili olarak, benim vermeye çalı tı ım felsefenin tam tersini savunan eyler söylüyorlarsa, ruh sa lı ını dü zeltmemiz olanaksızla ır ve benim için her eyden önemli olan, onun ruh sa lı ı... Söylenilenleri anlayamıyorsa sorun de il ama ya anlıyorsa?

Ne olur Müge ablama günlük hayatla ilgili güzel eyler anlatın... Onunla konu manızı, sık sık sevginizi söylemenizi rica etsem, çok ey mi istemi olurum? u anda her eyden çok, bizlerin deste ine ihtiyacı var. Ne olur, ona YA AM DESTE verelim...

Mektuplarıma cevap yazamadığınız için lütfen üzülmeyin, çünkü ben cevap beklemiyorum. Sizleri biraz olsun mutlu edebiliyorsam, bu bana yeter... Yalnızca, eğer Müge ablamın durumunda herhangi bir değişiklik olursa, mektuplarıma bilinçli olarak tepki vermeye başlarsa, kısa da olsa bir mektupla haber verirsiniz, çok sevinirim.

Mektubuma son verirken, en büyük mutlulukların, hepimizin olmasını diliyorum.

Sevgiler...
Aslı

ANNEM N, MÜGE ABLAMIN A LES NE YAZDI I
K NC MEKTUP

zm. 24.05.1990

*Sayın Muazzez Hanım ve
Selçuk Bey,*

Ne kadar kutsal bir görev için dünyaya geldi inizi kelimelerle anlatmak mümkün de il..

Aslı'cı ımın size vermeye çalışt ı ı deste in, yıllar boyu okudu u psikolojik a ırlıklı bilimsel kitaplara dayandı ını sanırım takdir ediyorsunuzdur.

Müge'nin durumunda belki de bizlere hiç yansımayacak olan de i iklikler olabilir dü üncesinden hareketle, Aslı'nın mesajlarını vermeye devam etmesini diliyorum ve istiyorum.

Anne'li in, e li in ve günlük ya antının bana getirdi i sorumluluklardan dolayı Aslı kadar sizlere yakın olamıyorum. Özürlerimin kabulü ile sevgi ve saygılar sunuyor, Müge'miz ba ta olmak üzere, tüm aile fertlerine sa lık ve esenlikler diliyorum.

Nurhan Köro lu

(Bu mektubu yazmasını annemden ben rica etmi tim. Müge ablamın ailesinin, beni ciddiye almadıklarını ve hatta yazdıklarımı Müge ablama okumadıklarını dü ünüyor, buna ra men, aynı co ku ve heyecanla mektup yazmayı da sürdürüyordum.)

Mektup no: 14

zmir, 04 Haziran 1990

Canım Müge ablam,

Merhaba! Yüre imde sıcacık bir eyler hissetti im anda sana mektup yazmaya o kadar alı tım ki, mektuplarıma biraz fazla ara versem, canım sıkılıyor. Bereket, evden sık sık ayrılmıyorum da, sana diledi im anda yazabiliyorum.

Geçen gün annem, babam ve ben, babamın antiyedeki iki arkada ı ve aileleriyle birlikte Foça'ya pikni e gittik.

Babamın arkada ının be ya ında, Pelin isminde bir kızı varmı . Bir ara (Neden durdu umuzu hatırlamıyorum.) yolun kenarında durmak zorunda kaldık. Pelin, babasının arabasından indi. Annem de çocuklarla çok çabuk ileti im kurar. Pelin'in yanına gitti. Biraz konu tuktan sonra, elinden tutup bizim arabanın yanına getirdi. "Bak, sen Aslı ablayı tanıyor musun?" diye sordu. Tanımıyormu . Annem, "Biliyor musun, Aslı ablanın bir özelli i var; kendi kendine yürümüyor, ben yürütüyorum onu." dedi. Pelin, "Neden yürümüyor? Aya ı mı hasta?" diye sorunca da annem, "Hayır, sadece biraz tembel..." diye cevap verdi.

Müge ablacı ım, annemin hayran oldu um özelliklerinden biri de, benim engelimi (özellikle çocuklara) mükemmel bir ekilde açıklamasıdır. Sanıyorum ki, Pelin'in beyinde benim hareket stilimle ilgili hiçbir soru i areti olu madı. Ke ke herkes engelli olmayı annem ve benim gibi, "Bir Özellik" olarak benimseyebilse...

Pelin, yolun geri kalan bölümünde bizim arabada yolculuk etti ama ben onunla arkada lık edemedim. Çünkü

küçük çocuklarla nasıl diyalog kurulacağını hiç bilmem. Beceriksizce bir iki soru sordum, devamını getiremedim. Oysa benden büyük insanlarla konu ancak ne kadar çok şey bulurum.

Piknik yapacağımız yer oldukça güzelmiş. Ehir içinde hasret kaldıktan sonra, birkaç tane aç görmek beni mutlu etti.

Piknik yerinden beş yüz, altı yüz metre yürüyünce kumsala iniliyor. Hava çok sıcak oldu ve ben uzun yol yürürsem, ter içinde kalacağım, babam beni sahile sırtında götürdü. Biraz denizi seyrettikten sonra, eve dönmek üzere yola çıktık.

Yolumuzun üzerinde çok güzel ayran yapan bir yer vardı. Nip ayran içtik ama burada oturanlar benim arabadan inipimi, hele hele yürüyüşümü görünce, dehşete kapıldılar. Gözlerinden, bana acıdıklarını hissettim ve bu da beni çok rahatsız etti. Çünkü onlar aslında beni görmüyorlardı. Hiçbir insana, hareketleri ya da görünüşü farklı olduğunu için acınamaz. Zaten bir insana acımak ya da durumuna üzülme, onu gerçekten tanımamızı ve sevmemizi engeller. Sevgi olmazsa da, hiçbir şey olmaz...

Annemin yıllardır bana vermeye çalıştığı ama benim bir türlü benimsemediğim, benimseyemediğim bir felsefe vardır: "İnsanların sana bakmalarına, garip sorularına aldırmama..." der annem. Eskiden daha fazla etkilenirdim; belki de zamanla alışırım.

(Yaşımla ilerledikçe, öylesine güçlü ve sağlıklı bir kişilik kazandım ki, acıma duygusunu aslında engellilerin kendi beyin ve yüreklerinde yarattıklarını keşfettim. O günden sonra da hiç kimsenin gözlerinde acıma hissetmedim... insanın, biz kendimize acımadıkça, hiç kimse bize acıtmıyor...)

Müge ablacı ım, geçen gün gazetede bir yazı okudum; beni çok sinirlendiren bir yazı... Konu: Sakat çocuk do masının önlenmesi. Efendim, fiziksel engelli çocuklar aileleri için büyük bir üzüntü kayna ıymı lar. Bu yüzden de do mamaları gerekiyormu . Çocuk do madan önce ara tırma yapılyormu . E er fiziksel bir eksi i varsa, do um önleniyormu . Tabii "Önleniyormu " kibarca yazılmı ; resmen cinayet i leniyormu ...

Çıldırabilirdim! Do du um andan itibaren fiziksel engelliyim; bir kere olsun aileme üzüntü kayna ı olmadım. Aksine, annemin bana sık sık söyledi i bir cümle vardır: "Seninle iftihar ediyorum..." Ne dü ündü ünü biliyorum: "Aslı, annen sana çok de i ik bir ya am felsefesi vermi . Bunu herkes yapamaz ki..." Müge ablacı ım, Tanrı herkese bir beyin vermi ; neden kullanmasınlar ki? E er ben mutlu bir insansam, güzel bir eyler üretebiliyorsam, demek ki annem en do rusunu yapmı . O zaman insanlar neden hala fiziksel engelli çocukların do masından bu kadar korkuyorlar?

(Çünkü hala, içlerindeki "Benimseme" ı ına uzak kalmakta direniyorlar. Hala, "*Sa lam çocuk*" sevdasıyla, sa lıklı çocuk yeti tirmeyi unutuyorlar. Hala, tam bir inançla kâinatın yaratıcısına güvenmeyi ba aramıyorlar...)

Sonuç olarak, bu çocuklara do ru dürüst bir felsefe verilirse, do malarını engellemeye gerek olmadı ını herkes görecek!

Bugün sana, çok sevdi im iirlerimden birini gönderiyorum. Dilerim sen de be enirsin. 1987 yılının 28 Aralık günü yazmı tım.

SEVG

Bana sevgiyi anlat,
Gözlerinde ya olmasın.
Bana sevgiyi anlat,
Ömrün acı dolmasın...
Kalbinle, ruhunla, gönlünle,
stemem bir çift sözle,
I l l l gözlerinle,
Bana sevgiyi anlat...

Bugün hayat hikâyemde sana biraz karı k e yler anlataca m. Tarihleri tam olarak anımsamadı m için olayları sıraya sokamıyorum; aklıma gelenleri yazıyorum.

Sanıyorum, iki buçuk, üç ya larındaydım. Göztepe'de bir evde oturuyorduk. Yerde yuvarlanmayı ö reniyordum. O zamanlar, oturma dengem de tam geli memi ti. Annem anlatıyor, otururken oyunca ımı almak için uzanırken, hadi bakalım yana devriliverirmi im. Tabii sonraları oturma dengem mükemmelle ti. u anda bu konuda hiçbir sıkıntım yok.

(2000 yılına kadar oturma dengemle ilgili hiçbir sorun ya amadım. O yıl a rı ataklarım ba ladı. Geçirdi im kas gev etme ameliyatlarına ve omurgamdaki e rili e ba lı olarak, u anda ancak tekerlekli sandalyeme ba lanarak oturabiliyorum.)

Mektubuma son verirken, sana bir ey söylemek istiyorum: HER YEN GÜN, YEN B R BA LANGI ÇTIR ve ben senin her yeni güne ya ama sevinciyle ba lamanı rica ediyorum. Her ey gönlünce olsun...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Mektup no: 15

zmir, 18 Haziran 1990

Canım Müge ablam,

Merhaba! Yazmakta biraz geciktim, beni ba ı la. Ke ke sana her gün mektup yazabilsem; ke ke her zaman yanında olabilsem...

Bugün sana iki arkada ımdan söz etmek istiyorum:

Dört yıl önce, yaz tatilini geçirmek için Mersin'e gitmi tik. Annemin çocukluk arkada ının evinde kalıyorduk. Bu daire Burcu Sitesi'ndeydi. Sana o tatili, ileriki mektuplarımda ayrıntılı olarak anlataca ım.

Sitenin bekçisinin on be ya ında bir kızı vardı. Orada kaldı ımız süre içerisinde çok iyi arkada olduk. Döndükten sonra da mektupla maya ba ladık ama ben bir ara nedense iki yıl kadar, tek satır yazamadım. İmdi ise, düzenli olarak yazı ıyoruz.

Geçen gün Dursun ablaya senden söz etmi tim. Mektubunda bana, seninle arkada olmak istedi ini söylüyor. O da sana mektup yazacak mı ama "Ancak bir buçuk ay sonra yazmaya ba layabilirim." diyor.

Pırlanta gibi bir insandır. Hayatımda onun kadar iyi bir arkada ım daha olmadı. Sanırım onu sen de çok seveceksin.

Maddi imkânları yetersiz oldu undan, liseden sonra okuyamadı. u anda bir irkette muhasebeci olarak çalı ıyor.

Sana anlataca ım di er arkada ım ise, oldukça ilginç bir insan. Uzun zamandır kendime bir mektup arkada ı arıyordum. En sonunda, "Hey Girl" Dergisi'nde on altı ya ında, ermin Yılmaz isminde, Ankaralı bir kızın verdi i ilanı okudum ve hemen ona mektup yazdım. Bir süre sonra cevap geldi; yazı maya ba ladık.

Yalnız, kızın mektuplarında beni rahatsız eden bir şey var: Beni sürekli olarak hayata bağlamaya çalışıyor. Sanki ben ya amı sevmiyormu um gibi...

Oysa ilk mektubumda ona ya amı felsefemi tüm açıklıkla yazmıştım. Herhalde benim de, diğer engellilerin yaptıkları gibi, ya amıyı sevmek yerine, "seviyor" görüldü mü zannetti. Hâlbuki mantığını biraz olsun kullansaydı, benim hayata çok bağlı bir insan olduğunu hemen anlardı. Çünkü ben ona, "Spastik olmayı çok seviyorum." dedim. Hiçbir engelli insandan, "Engelli olmayı seviyorum." cümlesini duymadım.

Bu sefer yazıtımızda ona açık açık söyleyeceğim bunları. Bakalım ne diyecek?

Bugün sana 8 Nisan 1988 tarihinde yazdığım iiri gönderiyorum. Ayrıca bu iirin, Muazzez teyzeme küçük bir arma an olmasını istiyorum. Sadece benim değil, ikimizin arma anı...

ANNELER M ZE

Sevgi bir nehir olsa,

Siz onun nilüferlerisiniz...

Emer sevgi baharsa,

Siz birer çiçeksiniz...

Ne desek azdır, efkatinize, sevginize,

Hayranız o tatlı gülüşlerinize,

Bahtiyarız bakarken gözlerinize,

iirimiz biterken,

SEVGİLER ANNELER M ZE...

Hayat hikâyemi anlatmaya devam ediyorum:

ki yaındayken, yuvamın içinde, kollarımı kenarlara takarak sıralamaya başlamışım.

Bir tane Pembe Panter'im vardı. Annem onu yuvaya asarmış. Sıralayarak gider, onu alıp, yere fırlatmışım. Ondan sonra da keyifli keyifli gülmüşüm...

Sonraları babaannem, "Dü ecek, kafasını çarpacak..." diye diye beni de korkuttu ve sıralamayı da unuttum. Hiç olmazsa evin içinde dola abilirdim.

Canım ablam, mektubuma son verirken, ya ama sevincinin her gün biraz daha artmasını diliyorum. Mutlu ol, mutlu kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Mektup no: 16

zmir, 25 Haziran 1990

Canım Müge ablam,

Yine içim içime sı madı ve sana mektup yazmak istedim. Umarım mektuplarımla seni biraz olsun mutlu edebiliyorumdur.

Biliyor musun, senin arkadaşın olmak benim için ne kadar büyük bir mutluluk! Kelimeler yetmiyor ki anlatmaya... Ke ke sevgimi tam anlamıyla ifade eden sözcükler olsaydı...

Bazen hem senin, hem de ailenin hatırını sormak için annemle birlikte size telefon ediyoruz. Annene, "Müge ablamı benim için öper misiniz ve onu dünyalar kadar sevdi mi söyler misiniz?" diyorum. te o zaman dünyada benden daha mutlu bir insan yok... nanır mısın, telefonu kapattıktan sonra yarım saat durup durup, sevinç çı lıkları atıyorum...

Bugün sana, aklıma takılan bir konuyu anlataca ım ve biliyorum ki, seninle payla ınca çözümünü de bulaca ım. Çünkü aylardır bana çok büyük bir ya am deste i veriyorsun. Mektuplarımı dinlemen yetiyor da artıyor bile...

Geçen mektubumda söz etmi tim, sanırım hatırlarsın: TÜRK YE'DE ENGELL NSANLAR, YA AMAYI GERÇEKTEN SEVMEZLER. Bu da bana (normal olarak) ters geliyor. Annemin bana verdi i ya am felsefesinin muhte emli ini biliyorsun. Ben de bu felsefeyi tüm topluma, özellikle de engelli insanlara anlatıp, onları da hayata ba lamak istiyorum. Bir de, spastik çocukların gerçekten çok büyük sorunları var.

istanbul'da e itim danış manlı ı yaptı ım sıralarda bunları yakından gördüm. leriki mektuplarımda sırası geldikçe sana da anlataca ım.

Belki dü ünümü sündür, "Aslı bugünlerde bana makale göndermedi." diye. Yazacak konu bulamıyorum. in kötüsü, stanbul'dan Ankara'ya kadar (zmir'deki gazeteciler de dâhil olmak üzere) herkes benden yazı bekliyor ve ben makale yazmaya kalktı imda, salak salak ekrana bakmaktan ba ka bir ey yapamıyorum.

Aslında annem bana makale konusu olabilecek yüzlerce ey buluyor ama onlar bana heyecan vermiyor. Denedim, çok denedim. Bu konularda yazmak için bilgisayarımın ba ına her geçi imde aklıma, ya istem dı ı hareketleri çok fazla oldu undan, ailesi tarafından eve hapsedilen bir arkada ım geliyor, ya da yutkunamadı ı için zekâ özürlü zannedilip, okula kabul edilmeyen bir ba ka spastik çocuk...

Diyeceksin ki, "O zaman spastik çocuklarla ilgili konularda makale yaz..." Onu da annemle babam pek istemiyorlar. Toplumu bu konuda aydınlatamayaca ımı dü ünüyorlar ama ben ideallerimi gerçekle tirmek istiyorum. Bence bu dünyada herkesin bir görevi var. Herhalde benimki de, spastik çocuklar için mutlu bir gelecek hazırlanmasını sa lamak...

Anneme, çevrecileri örnek gösterdim. Dedim ki: "Anneci im, o çocuklar da çevre temizli i için sava ıyorlar. Amaçlarına hemen ula tılar mı? Hayır. Ama pes etmiyorlar. Ben neden vazgeçeyim ki?" Bana hak verdi. Herhalde babam da fazla kar ı çıkmaz. Evet, kararımı verdim; bu konuyla kesin olarak ilgilenece im.

(Yazdıklarımın ailem tarafından onaylanmasına bu kadar aklıma takmam, bugün bana çok ilginç geldi. Evet, otuz yedi ya ına geldim ve hala spastiklerle ilgili ideallerimi gerçekle tiremedim ama hiç olmazsa benim için anlamlı bir ya amım var. KEND BEY N VE YÜRE M N DÜ LER N N PE NDE KO UYORUM.)

Bugün sana göndereceğim birimi 24 Nisan 1988 tarihinde yazmıştım. Umarım beğenirsin...

ATA'YA

Gök mavisi gözlerinde ışıklar parlardı.

Derinlikleri hürriyet ateşiyle yanardı.

İm ek olur çakar, sel olur coğardı,

O, Türk'ün Atasıydı...

Heybetliydi, uluydu,

Yolu zafer yoluydu,

Yine de ulusuna kuldu,

O, Türk'ün Atasıydı...

Bir bütündü milletiyle,

Hep gülümserdi tüm sevgisiyle,

Işıklar dolu gözleriyle,

O, Türk'ün Atasıydı...

Geldik, hayat hikâyemde sana bugün anlatacaklarıma.

Dört yaş da beş yaşlarındaydım. Üç tekerlekli bisiklete binmeyi öğreniyordum. Evin içinde, ayaklarımı bezle pedallara bağlayarak geziyordum bisikletle. İstemiyordum ki hareketlerim yüzünden ayaklarım pedalların üzerinde bağlamadan durmuyorlardı. Daha sonra bisikletle sokakta da dolaşmaya başladım. Tabii her zaman yanımda biri oluyordu.

Sana biraz küçükken nelerden korktuğumu anlatayım.

Balondan ödüm patlırdı. Evet balondan... Küçükken oynayamadığım için şimdi, on yedi yaşında oynuyorum... Annem ve babam nerede uçan balon görseler bana alırlar; oturur, çocuk gibi balonla oynarım.

Dondurmadan, ya murdan, kardan ve a layan oyuncak bebekten de çok korkardım. Bu son yazdı ım korku, bir arkada ımın sayesinde olu tu. Benim boyumdaki bir bebe i yattı ı yerden yüzüme do ru kaldırdı. Bebek birden, "Ingaaaaa!" diye ba ırdı. Kriz geçirmi tim. Annem yeti mese bayılabılırdim...

Bütün bunlara verdi ım tepkiler zamanla azaldı, ço u da tamamen kayboldu. Yalnız bir ey var ki, bu korkum fobi haline geldi. Aslında çok saçma bir korku ama yenemiyorum. Guguklu saatten korkuyorum. Sana bu konuyu gelecek mektubumda anlataca ım.

Satırlarıma son verirken, unutmamanı istedi ım bir ey var: SEN ÇOK SEV YORUM... Ya ama azminin hep artması dile iyle...

Arkada ın Aslı

P.S. Mektuplarıma bir ay kadar ara vermek zorundayım, beni ba ı la.

Mektup no: 17

zmir, 07 Temmuz 1990

Canım Müge ablam,

Sana çok uzun zamandır mektup yazamadım, beni ba ı la... Aslında u anda benim için ya antımdaki hiçbir ey, sana mektup yazmak kadar güzel ve önemli de il ama maalesef bugüne kadar fırsat bulamadım. Bu arada senin tatile çıktı nı ö renmek de benim için büyük bir mutluluk kayna ı oldu. Bu mektubu da, eve döner dönmez eline geçmesi için yazıyorum. Tatile gitti in yere göndermek isterdim ama adresi bilmiyordum.

(O yaz ailesi, Müge ablamı stanbul yakınlarındaki yazlıklarına götürmü lerdı. Müge ablama "Tatile gitmek" olarak yansıttı m ey buydu...)

Sana mektup yazamamamın nedenlerinden biri de, geçti imiz bir ay boyunca çok yo un günler ya amı olmamdı. Yaz tatilinin bir bölümünü geçirmek için karde lerim geldiler. Daha önce sana yazmamı tım; aslında benim hiç karde im yok ama annemin ikinci e inin dört çocu u var. kisi benden küçük. simleri Ali ve Alev. Onlarla birlikte bol bol gezdik.

zmir'de havalar çok sıcak. Bu yüzden de babam bizi sık sık denize götürüyor. Günübirlik gitti imiz yerlerin dı nda, iki günlü üne Didim'e, babamın bir arkada ının yazlı na gittik.

Evleri üç katlı. En alt katta salon, mutfak ve tuvalet var. Di er iki katta ise, yatak odaları ve her iki katta da birer tane olmak üzere, banyo+tuvalet.

Ben Ali ile birlikte, en üst kattaki odalardan birinde yattım. Bu oda oldukça ho uma gitti. Mimari yapısının hangi kategoriye girdi ini tam olarak bilmiyorum ama ah aba benzettim ve ben de oldum olası ah ap mimariye bayılırım.

imdi de sana, Hasan a abeyin (babamın arkada ı) bir arkada ından söz etmek istiyorum. Çünkü çok ilginç bir ki ili i var.

Nilgün ablayı daha önceden de tanıyordum. Bir kere görü mü tüm ama böyle uzun uzun sohbet etmemi tik. Zeki bir insanla tanı tı imda da gevezeli im tutar, durmadan konu urum. Tabii bu arada, kar ımdaki insanı dinlemeyi de unutmam.

Nilgün ablayla da pek çok konu hakkında sohbet ettik. Bir ara bana, (Benim engelimden söz ediyorduk.) "Aslı, ben senin durumunda olsaydım, bunalıma girerdim." dedi. Gülümsedim ve, "Ya amak bu kadar güzelken, niye hayatı kendime zehir edeyim ki?" dedim.

Do rusu bir insanın, spastik oldu u için bunalıma girebilece ini hiç dü ünmemi tim. Gerçi, stanbul'da e itim danı manlı ı yaptı im sıralarda çok problemlı insanlar tanıdım ama bu sorunların bunalım derecesine varabilece ini sanmazdım.

Bence insanlar fiziksel sorunlarını ya antılarının birer parçası olarak görmeliler ve hayatın ne olursa olsun ya anmaya de er oldu unu hiçbir zaman unutmamalılar...

(O dönemde dahi, spastik olmayı bir "*sorun*" olarak gördü ümü sanmıyorum. Burada daha çok, Müge ablama, kendi fiziksel durumuna ili kin mesaj vermeye çalı ıyordum herhalde. Çünkü "Benimseme" ile yeti mi bir Serebral Palsi'linin, spastik olmayı sorun haline getirmesi olanaksızdır.)

Canım ablam, sana iirlerimi yazmaya ve hayat hikâyemi anlatmaya bir süre ara verece im. Bugünlük mektubumu bitirirken, en güzel eylerin seninle birlikte olmasını diliyorum.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Sayın

Cumhuriyet Bilim Teknik Dergisi yetkilileri,

Adım Aslı Dinçman. On yedi ya ında, spastik bir genç kızım. Derginizi be enerek okuyorum.

Biraz kendimden söz edeyim: Do um sırasındaki oksijensiz kalmaya ba lı olarak hareketlerimi kontrol etmekte güçlük çekiyorum. Yürüyebilmek, yemek yiyebilmek ve di er ihtiyaçlarımı kar ılayabilmek için yardıma gereksinimim var. Yazı yazmayı da ancak bilgisayarımı tek parmakla kullanarak ba arabiliyorum.

Okula kabul edilmedim. Ülkemizde spastik çocukların e itimleri ile ilgilenen herhangi bir kurum da olmadı ından, bu konuyla ilgilenmeyi annem üzerine aldı. Be buçuk ya ındayken sekiz günde okumayı ö rendim.

Annem beni her konuda e itti fakat benim için hepsinden önemli olanı, bana verdi i ya am felsefesi... Çünkü ülkemizdeki tüm özörlöler, özölererek söylüyorum ki, ya amaktan bıkmı durumdalar. Oysa annem bana öyle bir felsefe verdi ki, ya amak bende sadece bir sevinç de il, bir tutku haline geldi. Bu, öylesine bir tutku ki, ya ama sevincimin kayna ı olarak gördü üm üretkenli imi sadece bilgisayarımın tu larını kullanarak sürdürmem için bana destek veriyor.

Kitap okumak ve yazı yazmak, vazgeçemeyece im iki u ra ımdır. Çe itli konularda makale yazmayı da çok severim. Bu yazılarım, yüksek tirajlı bir gazetenin zmir baskısında yayınlanıyor.

nsan psikolojisine ilgi duymaya çok küçük ya larda ba ladım. Bu konuda pek çok kitap okudum. Ayrıca stanbul'da spastik çocuklarla ilgili çalı malar yapan bir rehabilitasyon merkezinde be ay e itim danı manlı ı yaptım.

Derginize mektup yazmamın nedeni, psikolojiyle ilgili bir konuda geni kapsamlı bilgi edinmek istemem.

Bir yıldır, ahsen kar ıla madı ım, sadece mektup yazarak ula abildi ım, bitkisel hayattaki bir insandan tepki almaya çalı ıyorum. Ailesiyle de telefonla görü üyoruz. u anda hiçbir eyle ilgilenmemesine ve doktorların “Ümit yok.” demelerine kar ın, ben hiç olmazsa küçük bir ilerleme kaydedebilece ini umuyorum ve bunun için de elimden geleni yapaca ım.

Yalnız, konu hakkında yeterli bilgiye sahip de ilim. E er derginizde bu konuya da de inirseniz çok sevinirim. Bir de, bitkisel hayatla ilgili bir kitap varsa, adını ve nerede bulabilece imi açıklamanızı rica ediyorum. Yardımlarınız için imdiden te ekkürler...

Mektubuma son verirken, ba arılarınızın devamını diliyorum.

Saygılarımla,
Aslı Dinçman

(Bu mektubuma hiçbir yanıt alamadım.)

Mektup no: 18

zmir, 15 A ustos 1990

Canım Müge ablam,

Merhaba! Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki, mektup yazmak için daha fazla sabredemedim.

Yaklaşık bir aydır, karımızdaki apartmanda oturan bir kızla selamlaşıyoruz. Hava çok sıcak oldu undan, ben sürekli balkonda oturuyorum. O da, bir şeyler almak için bakkala gitti inde bizim balkonun önünden geçiyor.

Uzun süredir tanışmak istiyordum ama konu mamı tam olarak anlayamayacağımı bildiğim için sadece "Merhaba!" demekle yetiniyordum.

Dün Serap balkonun önünden geçerken annem de yanımdaydı ve onunla biraz konuştum. Benim spastik olduğumu söyledi, yazılarımdan söz etti. Ben de, "Seninle arkadaş olmak istiyorum." dedim.

Akşam annemle babam yemeğe gideceklerdi. Benim de canım evde oturmak istiyordu. Serap da, "Akşam size geleyim mi?" diye sorunca, epey keyiflendim.

Yalnız bir sorun vardı: Nasıl iletişim kuracaktık? S harfini kullanmadan konu mamı gerekiyordu ve aynı konu tutum için de kısa cümleler kurmam lazımdı ama maalesef ne konuşurken, ne de yazarken, kısa cümle kuramam.

Annemle babam saat 20.00'de çıktılar. Serap da 22.00'de geldi. Bereket, konu mamı anlarken fazla zorlanmadı. Zaten ben de, geldiği anda, "Kendi adımın ikinci harfini söyleyemem." diyerek, açıklama yaptım.

(Uzatarak konu mamı o zamanlar neden bu kadar sorun haline getirdiğimi çözemiyorum. Eninde sonunda herkese her zaman, istediğimi anlatabileceğime inanıyorum...)

Bol bol sohbet ettik. Sanırım söylediklerimin ço unu anladı. Aynı görü ü payla tı ımız fazla konu olmamasına ra men, arkada lı ından ho landım. İlk kez fiziksel engelli bir arkada ı oldu u belliydi. Hele hele benim gibi bir arkada ... Felsefesine küçük de olsa bir eyler ekleyebildi imi sanıyorum.

Yazdı ım mektuplara hayran oldu. "Seninle daha önce neden tanı madık ki?" deyip durdu. Ben stanbul'a dönünce de mektupla maya karar verdik.

(Bu arkada lık stanbul'a dönünceye kadar, selamla ma olarak devam etti; sonra da bitti.)

Müge ablacı ım, bugüne kadar mektuplarımda sana hep, "Güçlü ol; ya amayı çok sev." vb. cümleler yazdım. Belki de bu yüzden bana çok kızılıyorsun. "Aslı, benimle dalga mı geçiyorsun? Anlayı diye bir ey yok mu sende?" diyorsun içinden. E er seni bu kadar çok sevmeseydim, hep senin ho una gidecek eyler yazardım... Evet, benim bir amacım seni mutlu etmek ama geçen gün bir dergide yayınlanan yazıma verdikleri cevapta da yazdıkları gibi bu, sava sız bir zafer olur ve ben bundan hiç ho lanmam.

(Burada, o yıllarda engellilere yönelik yayınlanan "Ya ama Sevinci" Dergisi'nde basılan ele tiri mektubumdan söz ediyorum. Çok sert bir ele tiri yapmı ve aynı sertlikte bir yanıt almı tım. Bugüne kadar, dü üncelerime ili kin aldı ım tek ele tiri de o kısacık yanıt. nsanlar, yazdıklarıma kar ı tümüyle tepkisizler.)

Ayrıca e er içinde bulundu un durumdan ho nut de ilsen, neden bir eyler ba armaya çalı mıyorsun? "Yapamam, olmuyor." diye pes etmeye hiç hakkın yok. Ben de, senin gibi, zoru görünce yılsaydım, bugün de il, kendi kendime dü meden bir iki adım yürümek, do ru dürüst oturamazdım bile...

E er dı dünyayla ili ki kurmadan, kendi dünyanda ya amaya kararlıysan, anssızsın, çünkü seni bu konuda rahat bırakmayaca ım. Sen zor bir insansan, ben senden daha da zorum...

Diyeceksin ki, "Peki Aslı, ne yapabilirim?" Biraz çaba harcarsan, gündüzleri daha az uyumayı ba arabilirsin. Babandan, her gün üç saat koltukta oturdu unu ö rendim; çok sevindim ve senden hiç olmazsa oturdu un zamanlar uyumamanı, en azından bir süre dikkatini toplayıp, çevrendeki olaylarla ilgilenmeni rica ediyorum. Bunu ba arabilece ini de çok iyi biliyorum. Yeter ki iste!

Bugün seni fazla zorladı ımın farkındayım. Bunun tek nedeni, sana kar ı duydu um büyük sevgi... Yoksa neden sana bunları yazayım ki?

Mektubuma son verirken, her eyin gönlünce olmasını diliyorum.

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Mektup no: 19

zmir, 28 A ustos 1990

Canım Müge ablam,

Merhaba! SEN ÇOK SEV YORUM. Mektuplarıma hiç bu cümleyle ba lamamı tım ama bugün içimden geldi; sana her eyden önce sevgimi söylemek istedim.

Babamın i leri dolayısıyla, geçti imiz hafta iki günlü üne stanbul'a gittik. Aklımdan neler geçirdi ini biliyorum; stanbul'daydım ama senin yanına gelmedim.

nsan bazen çok istedi i halde, bazı eyleri yapamıyor. nan, annemle babamın hiç vakitleri yoktu. Yürüyemedi imi biliyorsun; tek ba ima gelmem olanaksızdı ama aklımdan ne geçti biliyor musun? Ke ke ku larınki gibi kanatlarım olsaydı... Hele zmir'e dönerken, Bakırköy'e giden yolun önünden geçerken hissettiklerim... Sana yakın olmanın mutlulu u ve yanına gelememenin sıkıntısı... Hayatımda ilk kez spastik olmaktan nefret ettim...

(Müge ablama o zamanlar duydu um sevginin büyüklü ünün bir kanıtı. Onun yanına gidebilmeyi gerçekten çok istiyordum.)

Sanırım sana "Ya ama Sevinci" Dergisi'ne gönderdi im yazıdan söz etmemi tim. stersen önce sana bu dergiyi anlatayım.

Bugüne kadar Türkiye'de özürlüler (Bu kelimeyi kullanmayaca ımı söylemi tim ama baktım ki, hiçbir ey fark etmiyor, kararımı de i tirdim.) için dergi yayınlanmamı tı. "Ya ama Sevinci" bu bo lu u kendi çapında doldurdu. "Kendi çapında" diyorum, çünkü tam anlamıyla, yani benim istedi im gibi ya ama sevinci veren bir dergi de il.

Aslında dergi yetkilileri, "Biz ya ama sevincini saf olarak vermeyi vaat etmedik, hep birlikte aramayı teklif ettik." diyorlar. Bir bakıma haklılar da ama göz önüne alamadıkları bir nokta var: Türkiye'de engelli insanların, ya ama sevincini aramaya ne niyetleri, ne de güçleri var... Her ne kadar, bunun aksini savunuyorlarsa da...

Bu kaniya nasıl vardım? Ba ımdan iki olay geçti. Birini sana anlatmak istiyorum.

Bir yıl önce "Güne Gençlik" Dergisi'nin "Mektup Arkada ı" kö esine, özürlü oldu unu yazdı ı için adını yazmayan, ilginç bir kız ilan vermi ti. Ben de "ZOR" ile u ra maya bayıldı ım için, ona mektup yazdım. smini bilmedi imden, "DÜNYALI" diye hitap ettim. Hayat felsefem di er insanlardan çok farklı oldu u için kendime "UZAYLI" derim. Adını yazmayacak kadar kompleksli oldu una göre, mektubuma cevap yazmaması da do aldı... natçılık bu ya, bir süre sonra tekrar yazdım. O mektuba da cevap gelmedi... Herhalde "UZAYLI" oldu umu o da fark etti ve ya ama sevincimden korktu...

"Ya ama Sevinci" Dergisi'ne de, GERÇEK YA AMA SEV NC 'nin ne anlama geldi ini mektubumda açıkladım ama anladıklarını sanmıyorum. Beni bu konuda ancak, ya amayı gerçekten seven, ya da sevmek isteyenler anlayabilirler...

Canım ablam, bugünlük mektubuma son veriyor ve diyorum ki, ya ama gücün hep artsın. Mutlu ol, mutlu kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Sevgili Dünyalı,

Güne Gençlik Dergisi'nde, mektup arkadaşımın edinmek için verdi in ilanını okudum ve ya ama sevincimi seninle paylaşmak için bu mektubu yazdım. Umarım sana, "Dünyalı" diye hitap etti im için bana kırılmazsın, ama ilana adını yazmamı sın; dilerim unuttu un içindir...

Adım Aslı Dinçman. On altı yaımı bir ay önce doldurdum. Spastik bir genç kıyım. Hareketlerimi istedi im gibi kontrol etmekte güçlük çekiyorum. Birinin yardımıyla yürüyebiliyorum, ama hiçbir zaman bunları problem etmedim. Çünkü bizler bu hayata YA AMAK Ç N geldik ve tüm engellere rağmen, ya am çok güzel. Bilmem sen de böyle mi dü ünüyorsun?

Sana hobilerimden söz edeyim: Kitap okumayı, müzik dinlemeyi, şiir yazmayı, seyahat etmeyi ve satranç oynamayı çok severim. Annemle Türkiye'nin pek çok yerini gezdim. Peribacaları, Pamukkale, Abant/Yedigöller sadece bir kaç...

Renkli bir ya antım var. Genellikle evde oturmayız. Ayrıca, çalı an bir insanım. Görevim, Yeni Do u Spastik Çocuklar Rehabilitasyon Merkezi'nde. Sosyal Faaliyetler ve Eğitim Danı manlı ı. İmi çok seviyorum, ama kendimi pek başarılı bulmuyorum, çünkü devamlı gidemiyorum, Öyle olunca da ö rencilerimden uzak kalıyorum.

Sana bir şiirimi gönderiyorum. Ayrıca zarfın içinde bir de foto rafım var, sen de gönderirsen sevinirim.

EN BÜYÜK HASTALIK

Nice ocak söndürür,
Gündüzü geceye döndürür,
Can yakmaz, yava öldürür,
Büyük hastalıktır sevgisizlik...
Karanlıklar içinden gelir,
Kana girmeyi iyi bilir,
Mantar gibi zehirlidir,
Büyük hastalıktır sevgisizlik...
Sözlerim do rudur inanın bana.
Ne söyleyeyim ki daha?
Sakın yakla mayın ona.
Devasız hastalıktır sevgisizlik...

Benimle her türlü sorununu paylaşabilirsin... Sevgilerimle,
Aslı Dinçman

Canım Müge ablam,

Merhaba! Sana hiç bu kadar uzun zaman mektup yazmazlık etmemi tim; beni ba ı la. Tahmin edebilece in gibi, bilgisayarım arızalandı. Yirmi gündür, "Müge ablama mektup yazmak istiyorum." diye, söylenip duruyorum ama bilgisayarım yeni tamir edildi. Yazmam gereken mektuplar da çok fazla birikti ama umurumda de il. Bugün sana, doya doya, oldukça uzun bir mektup yazaca ım; yine eskisi gibi...

Bu arada senden özür dilemek istedi im bir konu var: Son zamanlarda sana yazdı ım mektupları ku a çevirmeye ba ladı ımın farkındayım. Belki bu yüzden sen de bana kızılıyorsun. "Aslı, mektupların beni çok mutlu ediyor ama kısa yazınca ho lanmıyorum." diyorsun içinden. Sana kısa mektup yazmamın saçma bir nedeni vardı. Annemle konu unca, ne kadar büyük bir hata yaptığı ımın farkına vardım. Me er ben, çok uzun zamanda gerçekle ecek bir olay u runa, senin mutlulu unu kısıtlıyormu um... Neyse, beni ba ı la. Söz veriyorum; bundan sonra kısa mektup yok!

(Ailesi, Müge ablamın, yazdıklarımın çok az bir bölümünü dinledikten sonra, hemen uykuya daldı ını söylüyordu. Ben de, tepki vermeye ba lamasını istedi im için, kısa mektuplar yazmaya ba lamı tım ama bunlar beni tatmin etmiyordu. Annemle konu tu umda, bana her zamanki gibi, " çimden geleni yapmamı" söylemi ti. Ben de, Müge ablamın, uzun mektuplarımdan daha çok keyif aldı ını varsayarak, yukarıdaki paragrafı yazmı ım.)

Sana güzel bir haberim var: Televizyona çıkaca ım. Cumartesi günleri yayınlanan bir gençlik programı var. Ben aylar önce programın yetkililerine bir mektup yazmı tım. "Gençli in Dünyası"na katılmak istedi imi belirtmi tim. Uzun zaman cevap bekledim; bir haber çıkmayınca da, unuttum gitti.

Yirmi gün önce, ben evde yalnızken, programın yetkilileri telefonla aradılar. Tabii anla mamız çok zor oldu ama sonunda, "Annemle babam eve saat 19.00'dan sonra gelirler." cümlesini anlatmayı ba ardım. Birkaç gün sonra yeniden aradılar ve babamla konu tular. " ki gün sonra, çekim için gelebilir miyiz?" diye sordular. Babam da, "Olur." dedi.

Ben genelde a ırı heyecanlı bir insanımdır ama çok ilginç bir olay, çekimin yapılaca ı gün hiç heyecanlı de ildim. Zaten en büyük avantajım da bu oldu. Çünkü spastik insanlar heyecanlandıkları zaman hareketlerinin kontrolünü tamamen kaybederler. Ayrıca, konu mamız da iyice anla ılmaz hale gelir...

Nefis bir olaydı... Konu mamı kimse anlamayaca ından ve asıl amacımız, topluma bir mesaj vermek oldu undan, daha çok annem konu tu. Ben önceden bir iki mesaj hazırlamı tım; annem onları da okudu. imdi, birini seninle payla mak istiyorum:

" NSANLARIN YA AMLARINDA BAZI GÜÇLÜKLER OLSA B LE, YA AMA SEV NC M Z KAYBETMEY P, HER EYE RA MEN HAYATTAN ZEVK ALMAYI BA ARAB L RSEK, BU GÜÇLÜKLER B Z M YA ANTIMIZIN B R PARÇASI, HATTA HATTA VAZGEÇ LMEZ B R PARÇASI HAL NE GELEB L RLER..."

Ayrıca ben telefonla konu urken ve bilgisayarımın ba ında yazı yazarken de çekim yaptılar. İlginç bir çekim oldu. Umarım sonuç olarak, güzel bir eyler üretilebilir. (Program, 20 Ekim 1990 Cumartesi günü saat 13.00'te yayınlanacak.)

Sana geçen mektubumda, "Ya ama Sevinci" Dergisi'nde yayınlanan yazımdan söz etmi tim. Bu mektubumun dergide yayınlanmasından sonra, iki yeni arkada edindim. İmdi sana biraz onlardan söz etmek istiyorum.

Arkada larımdan birinin adı, Handan Geçer. Yirmi bir ya ında, spastik bir genç kız. Dergideki yazımı okuyunca, hemen bana bir mektup göndermi . Daha sonra resmini de yolladı. Çok tatlı bir insan, çok da zeki... Telefonla da konu tuk ama o kadar heyecanlıydı ki, söylediklerinin bir kelimesi bile anla ılmıyordu. Yazdı ı mektuplardan, hayat felsefesinin nasıl oldu unu henüz çözemedim ama sanırım mutlu bir insan. Felsefesi hakkında ilginç bir ey ö renirsem, sana da yazarım.

(Daha sonra Handan abla hakkındaki dü üncelerim çok de i ti. Zihinsel kapasitesi çok sınırlıydı ya da "Alı ılmı Spastik Kalıpları" yüzünden geri kalmı tı. Yazdı ı mektuplar, hemen hemen birbirinin aynıydı. Onunla sadece, *özürlü oldu u için* yazı acaktım... Bunu da asla istemedi im için, arkada lı ımız çok uzun sürmedi.)

Di er arkada ım ise, gerçekten çok ilginç bir insan. smi, Sibel A ut. On yedi ya ında, sa tarafı felçli bir kız. Oldukça kompleksli ama benim yazdıklarımıdan çok etkileniyor ve sanırım zamanla komplekslerinden kurtulacak...

Sibel için çalı mak çok önemli. Özürlüler derne inde sekreterlik yapıyor. Mektubunda bana, "Ben alı maya ba lamadan önce, ya ama sevinci nedir bilmiyordum ama imdi biliyor, hayata dört elle sarılıyorum." diye yazdı . Böyle ya ama sevinci olmaz! Ya ama sevinci nedensizdir ve onun bir tek kayna ı vardır: NEFES ALAB LMEK... Nefes alabildi imiz sürece, ya ama sevincimizi kaybetmemeliyiz...

Müge ablacı ım, bir makale yazdım ama ne makale... Ne ben be endim, ne de annem... Konusu, dostluklar ama zoraki yazdı ım için, felaket bir ey çıktı ortaya. Eskiden iyi kötü bir eyler yazabiliyordum gazeteye göndermek için. Artık onu da beceremiyorum. Herhalde bir süre sonra bu dönemi atlatıp, yine güzel eyler üretmeye ba larım.

Bugünlük mektubuma son veriyorum. Daha uzun yazacaktım ama bilgisayarımın bo luk tu u arızalandı. Yanaklarından pyorum. Mutlu ol, mutlu kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

stanbul, 30 Aralık 1990

Sevgili Dursun abla,

Mektubuna cevap yazmakta gecikti im için özür dilerim. stanbul'a ta inma tela ımız yüzünden fırsat bulamadım.

Aslında sana mektup yazmayacaktım, çünkü çok kırgınım ama yine de, belki bir yanlı lık olmu tur diye ve dostlu unu kaybetmeyi de istemedi imden, yazmaya karar verdim.

Geçen gün, hatır sormak için Müge ablamlara telefon ettim ve Müge ablama benden ba ka kimsenin mektup yazmadı ını ö rendim...

Sen bana be ay önce Müge ablama mektup yazmak istedi ini belirtmi tin. Ben de bu arkada lı ın tamamen KAR ILIKSIZ olaca ını, pek çok ey verdi in halde, hiçbir ey ALMAYACA INI yazmı tım ve Müge ablama mektup yazmayı bu artlarda da isteyip, istemedi ini sormu tum. Sen de, " stiyorum." diye cevap vermi tin.

Postada bir karı ıklık oldu unu umarım ama e er böyle olmadıysa, neden yazmadın?

Biliyorum, bu durumdaki bir insana mektup yazmak kolay de il. Herkes, cevap alamayaca ı bir insana yazamaz ama ke ke bunu bana dürüstlikle söyleseydin... Ben de Müge ablamı, "Bir arkada ım sana mektup yazacak." deyip, bo una sevindirmezdim. Zaten en çok da buna canım sıkıldı.

Bugünlük mektubuma son veriyorum. çimden daha uzun yazmak gelmiyor. Senin ve ailenin yeni yılını kutlarım.

Sevgiler,

Aslı

(Bu mektuptan sonra, arkada ım benden defalarca özür diledi. leri çok yo un oldu u için Müge ablama yazamadı ını söyledi. Ne var ki, hiçbir zaman da vakit bulup, ona mektup yazmadı... Gerçek uydu ki, bitkisel hayattaki birine, kar ılıksız mektup göndermek, insanlara pek de mantıklı gelmiyordu. Benden ba ka herkesin zamanı kısıtlıydı ve B R MUC ZEN N PE NDE KO MAKTAN DAHA GERÇEKÇ U RA LARI VARDI...)

Mektup no: 21

istanbul, 31 Aralık 1990

Canım Müge ablam,

Sana en güzel dileklerimle "MERHABA!" diyorum. O kadar mutluyum ki, uzun bir ara verdikten sonra, sana yeniden mektup yazabildi im için...

Babam bana yeni yıl hediyesi olarak, harika bir bilgisayar aldı. Kullanımı öyle kolay ki... Biliyorsun, yazı yazarken sadece tek parma ımı kullanabiliyorum. Bu yüzden de, uzun uzun komutlar verilmesi gereken yazı programlarında zorlanıyorum. Yeni bilgisayarım bu yönden çok rahat.

(Ben yazı yazmaya, ilk olarak Commodore 64 ile başladım. ED adlı bir yazı programı kullanıyordum ve her satırın başına "PRINT 10, PRINT 20... yazmam gerekiyordu. Yeni bilgisayarımda PW kullanmaya başladım. Yaklaşık yedi sekiz yıldır da, Windows ve MS Ofis ile çalışmalarımı sürdürüyorum.)

Bugün sana ilk olarak, bir yılba ı anımı anlatmak istiyorum. Sanırım, üç yıl önceki yılba ıydı. Arkada larımla birlikte bizim evde toplanıp, tombala oynayacaktık. Annem bana muhte em bir yılba ı sürprizi hazırladı . Kartonlardan apkalar, maskeler yaparak bize verdi ve tabii epey tezahürat topladı. O yılba ı gerçekten çok güzel geçmişti.

Yeni bir arkadaş edindim. Babamın çok eski bir dostunun kızı. İsmi, Aysun, on altı yaşında.

iki ay önce annem ve babamla beraber Hakkı a abeylere (babamın arkadaş ı) akşam yemeğine davetliydik. Aysun'la da o gün tanıştık. Beni o kadar sıcak karşıladılar ki, daha eve girer girmez çok tatlı insanlar olduklarını düşündüm.

zmir'den dönmeden önce, birbirimizi tanımadı ımız halde ben Aysun'a kendi el yazımıla kısa bir mektup yazmı tım. Aslında o da bana cevap yazmı ama postalamayı unutmu . Görü tü ümüzde mektubunu bana kendisi verdi. çtenlik ve sevgi dolu bir ifadeyle yazılmı , sıcacık bir mektuptu. Okudu um anda boynuna sarıldım ve "Seni çok seviyorum." dedim.

Yemek sırasında bir ara su içmek istedim. Anneme söyledim ama konu tu u için duymadı. Aysun, "Ben getiririm." dedi ama do rusu, içirebilece ini hiç sanmıyordum. Çünkü bu i , göründü ü kadar kolay de ildir. Yöntemini bilmeyen, kesinlikle bana bardakla bir ey içiremez ama do rusu Aysun bunu, beni a kına çeviren bir ustalıkla ba ardı. Nasıl yaptı ını sordu umda ise, annemin bana nasıl su içirdi ini çok dikkatli izledi ini söyledi. Tabii benimle ilgilenmesi çok ho uma gitti. Bu arkadaş lı ın uzun süre, aynı içtenlikle devam edece ini umarım.

(Aysun ile ilk ve son görüş memiz o oldu. Bana o kadar sıcak mektup yazan, benimle yakından ilgilenen o kız, bir daha ne aradı, ne sordu. Benim bir iki görüş me çabama da "Adet yerini bulsun diye" kar ılık verdi. Ben de, ili kimi tamamen kestim.)

Müge ablacı ım, ben bu sabah bir çılgınlık yaptım. Daha do rusu, uzun zamandır bende birikim yapan bir konu, en sonunda patlak verdi: Senin yanına gelememenin sıkıntısı... Annemle konu urken birden, "Spastik olmaktan nefret ediyorum." dedim. Benden böyle bir cümle duymak mümkün olmadı ı için annem hayret etti ve "Neden?" diye sordu. Ben de "Müge ablamın yanında olmak istiyorum. E er yürüyebilseydim onu hiç yalnız bırakmazdım." dedim.

Annem ise, "Baban sana söz verdi. Müge ablanlara götürecektir. Geç olsun da, güç olmasın..." dedi. Babam bana verdi i her sözü mutlaka tutar; bunu çok iyi biliyorum fakat konu SEN olunca, (herhalde sevgimin büyüklü ünden kaynaklanan bir olay) içim rahat etmiyor bir türlü...

Bugünlük satırlarıma son veriyorum. Bu mektup biraz kısa oldu ama yakında yine yazarım. Yanaklarından öpüyorum. En güzel öyler senin olsun...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

stanbul, 01 Ocak 1991

Sayın
Prof. Dr. Gazi Ya argil,

Adım Aslı Dinçman. On yedi ya ında, spastik bir genç kızım.

Size biraz kendimden söz edeyim: Do um sırasındaki oksijensiz kalmaya ba lı olarak, hareketlerimi çok zor kontrol ediyorum. Bütün özel gereksinimlerimi yardımla kar ılayabiliyorum.

Okula kabul edilmedim. Okumayı be buçuk ya ındayken annemden ö rendim. Aslında benim en büyük ansım, annemin mükemmel bir insan olması. Çünkü bana gerçekten, kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel eyler verdi.

Annemin bana verdi i güzellikler içinde, benim için en kıymetli olanı, ya am felsefem. Çünkü Türkiye’de özürlü insanlar ya ama sevinci konusunda gerçekten çok kötü durumdalar. Annem ise bana o kadar de i ik bir felsefe verdi ki, ben spastik olmayı sevmeye ba ladım. Daha da ileri giderek unu söyleyebilirim: Spastik olmakla gurur duyuyorum...

Benim bütün hayatım, “yazmak” diyebilirim. Ancak bilgisayarımı tek parmakla kullanarak yazı yazabiliyorum. Makalelerim, birçok dergi ve yüksek tirajlı bir gazetede yayınlanıyor. (Ekte bu yazılarımdan birini gönderiyorum.)

nsan psikolojisine ilgi duymaya çok küçük ya larda ba ladım. Bu konuda pek çok kitap okudum. Ayrıca stanbul’da spastik çocuklarla ilgili bir rehabilitasyon merkezinde be ay “Sosyal Faaliyetler ve E itim Danı manı” olarak görev yaptım.

Bir yıldır, bitkisel hayattaki bir genç kıza sürekli olarak mektup yazıyorum. Ailesi, iki yıl önce, muayene ettirmek için size getirmi ler. Belki anımsarsınız; ismi Müge Da deviren.

Ben u anda mektuplarımla bir mucizeyi gerçekle tirmeye ve Müge ablamdan bilinçli olarak tepki almaya çalı ıyorum.

Aile fertleri, yazdı ım mektupları ona okuyorlar. Bana anlattıklarına göre, “Müge, Aslı’dan sana mektup geldi; okuyalım mı?” diye soruyorlarmı . Gözlerini kapatıp, açıyormu . Okumaya ba ladıklarında iki üç satır dinledikten sonra uykuya dalıyormu . Uyandı ı zaman, “Niye dinlemedin?” diye sorduklarında, hiçbir tepki vermeden yüzlerine bakıyormu .

Yalnız, geçen gün çok ilginç bir olay oldu. Hatırını sormak için telefon etmi tim. (Artikülâsyonum çok bozuk oldu undan, Müge ablamın annesiyle ileti im kurmama annem yardım ediyor.) Telefonu Müge ablamın kula ına koymasını rica ettim ve bir iki cümle söyledim. Daha sonra telefonu annesi aldı ve unları söyledi: “Gözleri kapalıydı. Siz konu maya ba ladı ınız zaman, hemen açtı ve sanırım bir ey söylemek istedi ki, a zını açıp kapattı ama doktorlar rahat soluk alabilmesi için, nefes borusunu açtıkları için, konu ması olanaksız.”

imdi de size, mektuplarımda Müge ablama neler anlattı imdan söz edeyim. Her eyden önce unu söylemeliyim: Onu gerçekten çok seviyorum ve mektuplarımla SEVG N N MUC ZES ’ni gerçekte tirmeye çalı ıyorum. Ayrıca ona çok de i ik bir ya am felsefesi veriyorum. Günlük ya antımdan bazı olaylar anlatıyorum. Bir anlamda, dı dünyayla ba lantısının kesilmemesi için çaba harcıyorum. Tabii ara sıra; güçlü olması, ya amak için mücadele etmesi gerekti i konusunda da, küçük mesajlar veriyorum.

Size mektup yazmaktaki amacım, Müge ablama daha güzel eyler verebilmek için, bitkisel hayattaki insanlarla ilgili bilgi istemek ve e er bu konuda Türkçe bir kitap varsa, adını ve nerede bulabilece imi sormak. Yardım ederseniz, dünyanın en mutlu insanı olaca ım. imdiden çok te ekkürler...

Saygılarımla,
Aslı Dinçman

(Dünyaca ünlü Beyin Cerrahı Prof. Dr. Gazi Yaşargil, bu mektubuma cevap yazma inceli inde bulundu. "Güzel Türkçemin ve düzgün ifademini çok dikkatini çekti ini" belirterek, yazmaya devam etmemi önerdi. Ancak, Müge ablamın durumuyla ilgili hiç ümit vermedi ve -kitap dâhil- herhangi bir öneride bulunmadı. Müge Da deviren, tıp için tam anlamıyla, "Ümitsiz Vaka"ydı. Tabii benim ona mektup yazmam da sanırım, "Çocuksu bir çaba / heves" olarak algılanıyordu. Belki de gerçekten öyleydi...)

Mektup no: 22

stanbul, 25 Ocak 1991

Canım Müge ablam,

u anda saat, gece yarısı 02.00 ve ben, senin bu çılgın arkadaşın, sana u anda neler hissetti mi anlatabilmek için bilgisayarımın başına geçtim.

Salonda bir misafirimiz var: smi, Luigi. Harika bir insan... Sohbet ederken bana bir şey söyledi: "Aslı, hayatta her şeyi içinden geldiği gibi yap..." O anda seninle bazı güzellikleri paylaşmak istediğimi hissettim.

SEN ÇOK SEVİYORUM... Diyeceksin ki, "Aslı, zaten bunu bana devamlı olarak söylüyorsun, biliyorum..." Hayır ablacım, bir yıldır senin arkadaşım, ya da arkadaşın olmaya çalışıyorum ama benim için ne kadar değerli bir insan olduğunu yeni fark ediyorum. Bugüne kadar kendimi kandırdım: Sen benim için, herkesten daha değerlisin...

Dün gece saat 03.00'te yattım. Bu sabah da, 10.00'da uyandım. Yarım kalan mektubunu bitirmek için bilgisayarımın başına geçtim.

Bugünlerde sana doğru dürüst mektup yazamıyorum, beni başımla. Nedeni şu: Annem çalıştığı için, kendi evime sadece hafta sonları gelebiliyorum. Her gün de, uzun mektup yazamıyorum ama annemle babam bana, günlük ihtiyaçlarımı karşılayabilmem için yardımcı olacak birini buldular. Artık kendi evimde oturabileceğim ve sana da sık sık mektup yazacağım. Ayrıca sana bir sürprizim var... Bakalım hoşuna gidecek mi? Yalnız, bu sürprizi öğrenmek için biraz beklemen gerekecek...

Müge ablacı ım, sana bu yılba ında neler yaptı ımı anlatmamı tım. Yılba ı günü bizim apartmanın kapıcısının kızı benimle oturmaya geldi. Çok ilginç bir çocuk. İkokuldan sonra ö renimine devam etmemi , imdi çocuk bakıyormu . Daha on be ya ında... Bo vakitlerinde neler yaptı ını sordum; "Nakı i liyorum." diye cevap verdi. "Ke ke hayat artları daha iyi olsaydı da, ö renimine devam edebilseydi..." diye dü ündüm...

Ak am ise, annem ve babamla beraberdim. 04.00'e kadar oturdum, sonra da yattım.

Sana uzun zamandır iirlerimi göndermedim. stersen bugün birini yazayım: (iiri yazdı ım tarih: 11 Haziran 1988.)

EN BÜYÜK HASTALIK

Nice ocak söndürür,
Gündüzü geceye döndürür,
Can yakmaz, yava öldürür,
Büyük hastalıktır sevgisizlik...
Karanlıklar içinden gelir,
Kana girmeyi iyi bilir,
Mantar gibi zehirlidir,
Büyük hastalıktır sevgisizlik...
Sözlerim do rudur inanın bana.
Ne söyleyeyim ki daha?
Sakın yakla mayın ona.
Devasız hastalıktır sevgisizlik...

imdi de hayat hikâyemi anlatmaya devam edeyim. Sana son olarak, guguklu saatten neden korktu umu anlatacaktım, yanılmıyorsam...

Anneannemin söyledi ine göre, eskiden onlarda bu saatten varmı ve ben onu çok severmi im. Hatta o kadar severmi im ki, anneanneme, kolu yorulana kadar saat ba larına getirttirir ve o kelimeyi ku a belki yüz kere söylettirirmi im.

Sonra bir gün ne olduysa oldu ve ben, guguklu saatin de il sesini duymak, kitaplarda adını okumaya bile tahammül edememeye ba ladım ama eskiden daha kötüydüm; imdi kendimi biraz alı tırmaya çalı ıyorum. Belki de zamanla bu korkuyu yenerim.

(Otuz dokuz ya ındayım. Hala guguklu saatli bir dostumuzun evine girmeden, saati durdurmasını rica ediyorum...)

Canım ablam, mektubuma istemeyerek de olsa, burada son veriyorum. Ya amın tüm güzellikleri seninle birlikte olsun...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

(Eski bilgisayarımda bu kalbi ve yıldızları

“ * ”

çizmesini kullanarak çizebilmek için,
iki gün uğraştım...)

stanbul, 29 Ocak 1991

Sayın

Prof. Dr. Gazi Ya argil,

Göndermi oldu unuz 16 Ocak 1991 tarihli mektubunuzu aldım. Binlerce defa te ekkür ediyorum.

Sizin de belirtti iniz gibi, ya am ancak u runda mücadele etti imiz zaman anlam kazanıyor. Ben birçok konuda mücadele vermekteyim. Örne in, önceki mektubumda da yazdı m gibi, spastik çocukların aileleriyle kurdu um ileti im... Görevim süresince (be ay) velileri, çocuklarını nasıl yeti tirmeleri gerekti i konusunda bilinçlendirmeye çalı tım ama ne yazık ki, bu amacıma ula amadım. Takdir edersiniz ki, bir insanın hareketlerini tam olarak kontrol edebilmesi, mutlu olmasına yetmez. Ya ama sevincinin çok güçlü olması gerekir. Oysa o çocukların aileleri, fiziksel olaylara çok fazla önem veriyorlar. Çocuklarının ruh sa lıklarıyla ilgilenmiyorlar...

Ben de onlara elimden geldi ince, hatalarını anlattım ama hiçbir geli me kaydedemedim. Daha sonra, babamın i i dolayısıyla, bir süre için zmir'e gittik ve ben görevimden ayrılmak zorunda kaldım.

Müge ablamın mutlu olması için de büyük bir mücadele vermekteyim ve bu mücadelemi kazanmaya kararlıyım. Yalnız, sizden bir ricam var: Kıymetli vakitlerinizi almak istemiyorum ama bana, bitkisel hayattaki insanlarla ilgili görü lerinizi ve benim uygulamama ili kin, kısa da olsa, önerilerinizi yazabilir misiniz? imdiden binlerce te ekkürler...

Saygılarımla,
Aslı Dinçman

ADRES M:

S.S.K. Göztepe Hst. Arkası

Hızır Bey Cad. Mektep Sok.

Selvi Apt. 4/10

81080 Üst Göztepe – STANBUL

TÜRK YE

EV TEL: 9-(1) 355 50 88

(Bu mektubuma da, takdir sözcükleri dı nda, somut öneriler içeren bir yanıt alamadım. Prof. Dr. Gazi Ya argil, benim çocukça bir çabam için vakit harcayacak de ildi ya...)

TV ÇEKİM SIRASINDA MÜGE ABLAMA OKUNAN
KISA MEKTUBUM

(O yıl benimle ilgili bir televizyon programı daha yapıldı. Yapımcı, babamın akrabası olan Altan Arar, bitkisel hayattaki bir kıza mektup yazdı mı öğrenince, çekimin bir bölümünü de onların evinde yapmayı önerdi. Tabii ben, ilk kez Müge ablama gidebileceğim için, sevinçten havalara uçtum... A a ıdaki satırlar da, TRT2'de yayınlanan "Bizim İnsanlarımız" programı sırasında, annesi tarafından Müge ablama okundu. O da, gözlerini açıp, bana baktı...)

istanbul, 04 şubat 1991

Canım Müge ablam,

nanamıyorum, gerçekten inanamıyorum! Benim için dünyada, senin yanında olabilmekten daha büyük bir mutluluk olamaz ve ben şu anda senin yanındayım. Bu, kelimelerle anlatamayacağım bir duygu...

Seninle konuşurken çok heyecanlanacağımı biliyorum ama elimden geldiğince, heyecanımı yenmeye çalışacağım. Çünkü sakin olamazsam, söylediklerimin hiçbirini anlamaz.

Seni dünyalar kadar seviyorum... En güzel şeyler, seninle birlikte olsun...

Arkadaşın Aslı

stanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi
Nöroloji Kürsüsü Dekanlığı
Çapa – STANBUL

Sayın hocam,

Adım Aslı Dinçman. On yedi ya ında, spastik bir genç kızım. Do um sırasındaki oksijensiz kalmaya ba lı olarak, hareketlerimi zor kontrol ediyorum. Birçok özel ihtiyacımı kar ılayabilmek için yardıma gereksinimim var.

Türkiye’de spastik çocukların e itim görebilece i bir okul bulunmadı ı için, bu görevi annem üzerine aldı. Be buçuk ya ındayken, sekiz günde okumayı ö rendim.

Bence, hayattan zevk alabilmek ve dolu dolu ya amak, birçok insanın ba aramadı ı bir olay. Özellikle de özürlü insanlar, ya ama sevinci açısından çok anssız durumdadır. Annem bu kadar harika bir insan olmasaydı, belki ben de onlar gibi mutsuz bir insan olurum ama annemden öylesine de i ik bir ya am felsefesi aldım ki, zamanla spastik olmayı sevmeye ba ladım.

Genellikle felsefe ve insan psikolojisiyle ilgili kitaplar okumaktan ho lanırım. Ayrıca stanbul Yeni Do u Spastik Çocuklar Rehabilitasyon Merkezi’nde be ay süreyle e itim danı manlı ı yaptım.

Bir buçuk yıldır, mektup yazarak bitkisel hayattaki bir genç kızdan tepki almaya çalı ıyorum. smi Müge. On yedi ya ında geçirdi i ate li bir hastalık sonucu, beyni hasar görmü . u anda hiçbir ekilde hareket edemiyor. Özellikle sa tarafında iddetli kasılmalar var. Bunların yanı sıra, sık sık epilepsi nöbetleri geçiriyor.

Ben Müge ablamın adresini bir gazete aracılı ıyla buldum ve hemen bir mektup yazdım. Birkaç gün sonra annesi ve babası telefonla arayarak, benim yazdıklarımın çok etkilendiklerini belirttiler ve kızlarına mektup yazmayı sürdürmemi istediler.

u anda ben, yazdı ım mektuplarla, Müge ablamın di dünyayla ili kisinin kesilmemesi için çaba harcıyorum. Ona çok de i ik bir ya am felsefesi vermeye çalı ıyorum. Her eye ra men hayattan zevk almayı ba armasını istedi im için, mektuplarımda da ona hayatı sevdirmeye çalı ıyorum.

Mektuplarımı ona, aile fertleri okuyorlar. Bana anlattıklarına göre, yazdıklarımı okumaya başladıkları zaman, gözlerini açıp, dinliyormu ama u ana kadar, bilinçli tepki alabilmi de iliz.

Geçen gün ilk defa ziyaretine gittim. Yata ının ba ucuna oturup, doya doya konu tum onunla. Ak am biraz sıkıntısı varmı . Babası da, rahat uyuması için, kuvvetli bir sakınle tirici vermi . Bu yüzden de (Annesiyle babasının uyarılarına ra men) uykusunu açamadı. Zaten ben de onu rahatsız etmek istemiyordum ama ailesi, bana hiç olmazsa bir kere bakmasını çok arzu ediyorlardı. Sanırım bunun nedeni, nasıl tepki verece ini ö renmek istemeleriydi.

(Hayır. Bunun tek nedeni, o bana bakarsa, benim mutlu olca ımı zannetmeleriydi. Onlara göre, benim sevgimin, kar ılıklı olması gerekiyordu ve bu kar ılık, Müge ablamın ne olursa olsun, bana tepki göstermesini gerektiriyordu. imdiki aklım olsaydı, bunu çözümleyebilir ve belki de onlarla hiç ilgilenmezdim. Çünkü bakı açılarımız çok farklıydı.)

Bu arada ilave etmek istedi im bir ey var: Müge ablamı gerçekten, kelimelerle anlatamayaca im kadar çok seviyorum ve mektuplarımla SEVG N N MUC ZES N gerçeikle tirmeye çalı ıyorum.

Size mektup yazmamın nedeni, Müge ablama daha güzel eyler verebilmek için, bitkisel hayattaki insanlarla ilgili bilgi istemek. Varsa, bu konu hakkındaki bir kitabın adını ve nerede bulabilece imi sormak ve mümkünse (kıymetli vakitlerinizi almadan) benim uygulamama ili kin önerilerinizi ö renmek... Yardım ederseniz, dünyalar benim olacak. imdiden binlerce te ekkürler...

Saygılarımla,
Aslı Dinçman

(Bu mektubuma hiçbir yanıt alamadım.)

Mektup no: X 23

(Ailesiyle ilgili yazdıklarım nedeniyle, a a ıdaki mektubu, de i tirerek gönderdim. Gelin, önce orijinal metni, ardından da, de i tirilmi eklini okuyalım.)

istanbul, 14 ubat 1991

Canım Müge ablam,

Merhaba! Aslında sana birkaç gün önce mektup yazacaktım ama bilgisayarım arızalıydı. Bu yüzden de mektubumu geciktirdim, beni ba ı la...

Müge ablacı ım, daha önce de söyledi im gibi, senin yanında olabilmek, benim için kelimelerle anlatılamayacak bir mutluluk ve sonunda senin ziyaretine geldim. Yanına oturup, seninle konu mak öylesine güzeldi ki...

Yanında oldu um süre içerisinde, ya adı n ortam hakkında da bilgi edindim. Senin yanında olabilmek beni ne kadar sevindirdiyse, içinde bulundu un ortam da o kadar üzdü...

Sana her zaman yazdı ım bir ey vardır: "BEN SEN OLDU UN G B SEV YORUM." derim. Daha açık bir ifadeyle, senin fiziksel durumun beni etkilemiyor, ilgilendirmiyor. Çünkü ben SEN SEV YORUM ve gerçek sevgi, böyle basit eylere takılıp kalmaz.

Geçmi i unutmaya çalı malısın ablacı ım. Annen sürekli olarak eski ya antından söz ediyor ama artık geçmi te ya adıkların sona erdi. Yeni bir hayatın var ve inan ki, imdiki ya amın da çok güzel. Sadece, henüz onu nasıl de erlendirece ini bilmiyorsun. Mutlu olmayı ba ardı n anda bana hak vereceksin.

(Bu ifadelerim, kafamda Müge ablama çizdi im karakterin göstergeleri. Aslında belki de onun bitkisel hayatta oldu unu ve bizler gibi dü ünemedi ini kabul etmek istemiyordum. Sanki o, sadece hareket kısıtlaması olan biriydi. Tıpkı benim gibi...)

Ayrıca sana te ekkür etmek istedi im bir konu var: Seninle konu urken bir ara, "Canım ablam, seni çok seviyorum, sen benim için çok de erlisin..." dedim. Annen de, "Müge, hadi aç gözünü de, Aslı'ya te ekkür et." dedi. Sen gözünü açmadın ve en do rusunu yaptın; sa ol ablacı im. Seni sevdi im için bana te ekkür edeceksin demek? Bir bu eksikti... Dünyada te ekkür edilemeyecek bir ey varsa bu, SEVG D R. Çünkü SEVG NEDENS ZD R ve ya amın en gerçek, en do al olayıdır. E er seni sevdi ime gerçekten inanıyorsan, sakın bana te ekkür etme; sana çok kırılırim. Ayrıca, annen sana, beni sevip sevmemi sordu. Bu da benim için önemli de il. SEVG KAR ILIKSI ZDIR. Ben seni bütün kalbimle seviyorum ya, önemli olan tek ey bu...

Ailende bir ki i var ki, ona hayran oldum. Ye enin Gözde'ye... Ya ı çok genç olmasına ra men, çok mantıklı bir insan. Seni gerçekten seven ve sana de er veren insanlardan ho lanıyorum. Ye eninle de mektupla aca ız.

Annenden, senin bir resmini istedim. Bana, hiç tanımadı im bir insanın resmini vermek istedi. Senin eski resimlerinden biriydi ama SEN N resmin de ildi, almadım. Daha sonra ise, hastanede çekilmi bir foto rafını aldım. u anda, televizyonumun bulundu u kütüphanemin üzerinde, gümü bir çerçevenin içinde duruyor.

Evindeki izlenimlerimle ilgili olarak, sana söylemek istedi im son ey, annemin çok güzel bir sözü: "HAYATTA H Ç K MSEN N SEN ÜZMES NE, SANA ZARAR VERMES NE MÜSAADE ETME. BU K BEN B LE OLSAM..."

Ben bu ak am çok büyük bir aptallık ettim ve benim için de eri olmayan birinin beni üzmesine izin verdim. Ne olur sen benim yaptı m hatayı yapma...

Müge ablacı ım, bilmem anımsar mısın? Aylar önce, Mersinli bir arkada ımın sana mektup yazmak istedi ini söylemi tim. Biliyorum hala yazmadı. Bunu annenden ilk ö rendi imde, beynimden vurulmu a döndüm ve hemen kızca ıza deh et verici bir mektup yazdım. Seni incitecek bir ey yapan insanları affetmeyece imi; senin, benim için hayattaki herkesten daha de erli oldu unu açık açık yazdım ona. Bir hafta içinde cevap geldi. Oldukça tela lanmı . “Müge’yi ve seni kırmak istemezdim ama çalı an biri oldu um için, Müge’ye sık sık mektup yazamam. Onun için de, Müge’den özür diliyorum. Çok istedi im halde, ona mektup yazamayaca ım.” Ben de bunu sana iletiyorum. Umarım bundan dolayı bana kırılmazsın...

Bunun dı ında, sana mektup yazmak isteyen biri daha var. O gün seninle beraber katıldı ımız programın yapımcısının kızı. Onun da ismi, Aslı. Babası, babamın akrabası. Geçen ak am, evlerine yeme e gittik. Benden, senin adresini istedi. Ben de, bir arkada ın daha olacak diye mutluluktan uçarak, adresini verdim. Sanırım bugünlerde Aslı’nın mektubu da eline geçer.

(Müge ablama, benim dı ında mektup yazarlar bunu sadece bir iki kez yapabildiler. Önceden de yazdı ım gibi, insanların, bitkisel hayattaki birine kar ılıksız mektup yazmaktan daha GERÇEK me guliyetleri vardı.)

Televizyon programı yayınlandıktan sonra, eve telefon ya muru ba ladı. TRT’den numaramızı bulan, telefona sarılıyor. Çok iyi bir arkada edindim. smi, pek. Yirmi üç ya ındaymı . Sa olsun, her gün telefonla hatırımı soruyor. Çok tatlı bir abla. Bir gün evimize de gelecek.

(Çok geçmeden ben bu arkadaşlığı bitirdim. Çünkü benimle sadece "*Bir özürlüye iyilik*" amacıyla iletişim kurmuştun. Bunu anladığımda, beni bir daha aramamasını söyleyerek, noktayı koydum.)

Ayrıca, dünkü Günaydın gazetesinde de, ikimizle ilgili bir yazı vardı. Seninle olan arkadaşlığımızın güzelliğinden söz etmişler. Çok duygulandım. Senin arkadaşın olabilmek, benim için, mutlulukların en büyüğü...

Biliyor musun, kız kardeşim Alev, seninle ilgili bir kompozisyon yazmış. Televizyon programının çekiminin yapıldığı gün Alev de gelmişti. İlk defa tanıştı insanlara pek yaklaştı. Bu yüzden de, yanına gelmemi istedi ama seni çok sevdiği ve öğretmeni, "Size de iki gelen konuları ya da insanları anlatın." deyince, o da seni ve özelliklerini anlatmış. Yaz tatilinde gelirken o yazıyı da getirmesini isteyeceğim. Bakalım neler yazdı?

Bu arada, seni nasıl özledim bilemezsin. İnşallah en kısa zamanda yine gelirim.

Geçen gün, arkadaşlarımız, dostluğumuz için bir şiir yazdım. Umarım beğenirsin.

ÖYLESİNE GÜZEL Kİ

Seni olduğun gibi sevebilmek
Öylesine güzel ki!
Geçmişini düşünmeden,
Yarınlarından endişe etmeden,
Sadece BUGÜNÜ ya da
Ve gözlerim parlayarak,
"CANIM ABLAM BENİM" diyebilmek.
Öylesine güzel ki!
Sana mektup yazabilmek,
Kan ter içinde, tek parmakla,
Ama
Tarif edilmez bir mutlulukla.
Öylesine güzel ki!
Senin arkadaşın olmak,
Sevginin tüm coşkusıyla...

Canım ablam, bugün mektubumu bu iirle bitirmek istiyorum. Ya amdaki en güzel eyler seninle birlikte olsun diyorum ve yanaklarından öpüyorum.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Mektup no: 23

istanbul, 17 ubat 1991

Canım Müge ablam,

Merhaba! Aslında sana birkaç gün önce mektup yazacaktım ama bilgisayarım arızalıydı. Bu yüzden de mektubumu geciktirdim, beni ba ı la...

Müge ablacı ım, daha önce de söyledi im gibi, senin yanında olabilmek, benim için kelimelerle anlatılamayacak bir mutluluk ve sonunda senin ziyaretine geldim.

Yanına oturup, seninle konu mak öylesine güzeldi ki...

BEN SEN OLDU UN G B SEV YORUM... Daha açık bir ifadeyle, senin fiziksel durumun beni etkilemiyor, ilgilendirmiyor. Çünkü ben SEN SEV YORUM ve gerçek sevgi, böyle basit eylere takılıp kalmaz.

Sana te ekkür etmek istedi im bir konu var: Seninle konu urken bir ara, "Canım ablam, seni çok seviyorum, sen benim için çok de erlisin..." dedim. Annen de, "Müge, hadi aç gözünü de, Aslı'ya te ekkür et." dedi. Sen gözünü açmadın ve en do rusunu yaptın; sa ol ablacı ım. Seni sevdi im için bana te ekkür etmeyi hiçbir zaman dü ünme... Dünyada te ekkür edilemeyecek bir ey varsa bu, SEVG D R. Çünkü SEVG NEDENS ZD R ve ya amın en gerçek, en do al olayıdır. Ayrıca, annen sana, beni sevip sevmedi ini sordu. Bu da benim için önemli de il. SEVG KAR ILIKSIZDIR. Ben seni bütün kalbimle seviyorum ya, önemli olan tek ey bu...

Ailende bir ki i var ki, ona hayran oldum. Ye enin Gözde'ye... Ya ı çok genç olmasına ra men, mantıklı bir insan. Seni gerçekten çok seviyor. Bu da beni mutlu etti tabii ki. Fırsat buldukça ye enine de mektup yazaca ım.

Annenden, senin bir resmini istedim. Bana, senin eski resimlerinden birini vermek istedi ama ben seni u andaki

özellikleriyle tanıyıp sevdi im için, yatakta çekilmi bir foto rafını aldım. O resim u anda, televizyonumun bulundu u kütüphanemin üzerinde, gümü bir çerçevenin içinde duruyor.

Senden bir ricam var: E er yanında konu ulanlar seni üzüyorsa, moralini bozuyorsa dinleme, uyumaya çalı ablacı im. Annemin çok güzel bir sözü vardır. imdi onu sana yazmak istiyorum: "Hayatta hiç kimsenin seni üzmesine, sana zarar vermesine müsaade etme. bu ki i ben bile olsam." Evet, ablacı im, e er benim mektuplarım da canını sıkıyorsa, onları da dinleme. Ben seni sıkmak de il, mutlu etmek için yazıyorum bu mektupları.

Müge ablacı im, bilmem anımsar mısın? Aylar önce, Mersinli bir arkada ımın sana mektup yazmak istedi ini söylemi tim. Biliyorum hala yazmadı. Bunu annenden ilk ö rendi imde, beynimden vurulmu a döndüm ve hemen kızca ıza deh et verici bir mektup yazdım. Seni incitecek bir ey yapan insanları affetmeyece imi; senin, benim için hayattaki herkesten daha de erli oldu unu açık açık yazdım ona. Bir hafta içinde cevap geldi. Oldukça tela lanmı . "Müge'yi ve seni kırmak istemezdim ama çalı an biri oldu um için, Müge'ye sık sık mektup yazamam. Onun için de, Müge'den özür diliyorum. Çok istedi im halde, ona mektup yazamayaca ım." Ben de bunu sana iletiyorum. Umarım bundan dolayı bana kırılmazsın...

Bunun dı nda, sana mektup yazmak isteyen biri daha var. O gün seninle beraber katıldı ımız programın yapımcısının kızı. Onun da ismi, Aslı. Babası, babamın akrabası. Geçen ak am, evlerine yeme e gittik. Benden, senin adresini istedi. Ben de, bir arkada ın daha olacak diye mutluluktan uçarak, adresini verdim. Sanırım bugünlerde Aslı'nın mektubu da eline geçer.

Televizyon programı yayınlandıktan sonra, eve telefon ya muru ba ladı. TRT'den numaramızı alan, telefona sarılıyor. Çok iyi bir arkada edindim. smi, pek. Yirmi üç ya ndaymı . Sa olsun, her gün telefonla hatırımı soruyor. Çok tatlı bir abla. Bir gün evimize de gelecek.

Ayrıca, dünkü Günaydın gazetesinde de, ikimizle ilgili bir yazı vardı. Seninle olan arkada lı ımızın güzelli inden söz etmi ler. Çok duygulandım. Senin arkada ın olabilmek, benim için, mutlulukların en büyü ü...

Biliyor musun, kız karde im Alev, seninle ilgili bir kompozisyon yazmı . Televizyon programının çekiminin yapıldı ı gün Alev de gelmi ti. İlk defa tanı tı ı insanlara pek yakla amaz. Bu yüzden de, yanına gelmemi ti ama seni çok sevmi ve ö retmeni, "Size de i ik gelen konuları ya da insanları anlatın." deyince, o da seni ve özelliklerini anlatmı . Yaz tatilinde gelirken o yazıyı da getirmesini isteyece im. Bakalım neler yazdı?

Bu arada, seni nasıl özledim bilemezsin. n allah en kısa zamanda yine gelirim.

Geçen gün, arkada lı ımız, dostlu umuz için bir iir yazdım. Umarım be enirsin.

ÖYLES NE GÜZEL K

Seni oldu un gibi sevebilmek
Öylesine güzel ki!
Geçmi i dü ünmeden,
Yarınlardan endi e etmeden,
Sadece BUGÜNÜ ya amak
Ve gözlerim parlayarak,
"CANIM ABLAM BEN M" diyebilmek.
Öylesine güzel ki!
Sana mektup yazabilmek,
Kan-ter içinde, tek parmakla,
Ama
Tarif edilmez bir mutlulukla.
Öylesine güzel ki!
Senin arkada ın olmak,
Sevginin tüm co kusuyla...

Canım ablam, bugün mektubumu bu iirle bitirmek istiyorum. Ya amdaki en güzel eyler seninle birlikte olsun diyorum ve yanaklarından öpüyorum.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

MÜGE ABLAMIN YE EN GÖZDE'YE YAZDI IM LK MEKTUP

stanbul, 18 ubat 1991

Canım karde im Gözde,

Seninle tanı tıktan sonra, hemen sana mektup yazmak istedim ama bilgisayarım arızalıydı. Bu yüzden hem senin, hem de Müge ablamın mektubunu geciktirdim, özür diliyorum.

Seni ne kadar çok sevdi imi bilemezsin. Senin gibi sıcacık, sevgi dolu bir insanın dostlu unu kazanmak benim için kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel bir olay...

Aslında benim seni bu kadar çok sevmemin nedeni, senin Müge ablama gösterdi in büyük ilgi ve sevgi. Bu nedenle, her eyden önce sana te ekkür etmek istiyorum. Biliyor musun, size geldi im gün Müge ablama bakarken gözlerindeki pırıltıları görünce nasıl mutlu oldum... Dünyada onu benim kadar seven bir insan oldu unu gördü üm için sevinçten uçarak döndüm eve...

Gözde'ci im, senden ricam, Müge ablama duydu un sevgiyi, tüm güzelli i ve içtenli iyle ona hissettirmeye devam et. O çok de erli bir insan ve e er biz ona ya am deste i verirsek, gücünü toplayabilir; hayatı sevmeyi ba arabilir. Senin Müge ablama verece in destek, benim için de, Müge ablam için de çok önemli. Unutma ki, ben her zaman mektuplarımla senin yanında olaca ım.

Bugüne kadar mektuplarımda size hobilerimden hiç söz etmemi tim. stersen sana biraz özel zevklerimden bahsedeyim:

Kitap okumayı, müzik dinlemeyi, mektup ve makale yazmayı, satranç oynamayı ve yeni insanlar tanımayı çok severim.

Özellikle felsefe ve insan psikolojisiyle ilgili eserleri okurum. Ayrıca Dünya Klasikleri'nden de birçok eser okuyorum. Senin ya larındayken ise, Çocuk Klasikleri'nin tamamına yakın bir bölümünü okudum. Senden de bol bol kitap okumanı rica ediyorum. E er arzu edersen ben sana güzel kitaplar tavsiye edebilirim.

En çok özgün müzikten hoşlanırım. Yeni Türkü Grubunun hayranıyım. Türk pop müziği ve Türk sanat müziğini de çok seviyorum. Beendiğim sanatçılar: Barı Manço, Nilüfer, Zülfü Livaneli, Leylan Sam, Kayahan ve Nükhet Duru... Tabii diğer sanatçıları da zevkle dinliyorum.

Benim tatlı kardeşim, bugünlük mektubuma son veriyorum. Yanaklarından öperim. Müge ablamı da benim için öp... Anneannelere de selam ve sevgilerimi lütfen ilet...

Seni çok seviyorum...
Aslı ablan

Mektup no: 24

istanbul, 01 Mart 1991

Canım Müge ablam,

Merhaba! Sana bir hafta önce mektup yazmışım ama iki gündür yine, "Müge ablama mektup yazmak istiyorum..." diye söylenip duruyorum. Sanırım bunun nedeni, seni hiç sevmemem...

Geçen ak am çok ilginç bir olay oldu. Sana önce onu anlatayım: Gece annem beni yata ma yatırdı. "Hadi Aslı'cı ım, iyi geceler. Seni çok seviyorum." dedi. Ben de, "Ben de seni seviyorum." dedim. Annem birdenbire, "Yaaa, ama Müge ablan kadar sevmiyorsun de il mi?" diye sordu. "Hayır." diyemedim, yalan olurdu. Sadece kahkahalarla gülmeye ba ladım. Öyle ya, dünyada senin kadar sevdi im bir insan yok ki...

Dünyada senin kadar sevdi im bir insanın olmadı ını, sana yazıyorum, bunu kendim de çok iyi biliyorum ama yine bazen geri zekâlıca i ler yapıyorum. Bak sana geçen gün ne yaptı ımı anlatayım:

Geçen mektuplarımda birinde söz etmişim, belki anımsarsın; Afyon'da oturan, yirmi bir ya ında, spastik bir mektup arkada ım var. smi Handan Geçer. "Ya ama Sevinci" Dergisi'nde yayınlanan yazımı okumu benimle arkada olmak için bir mektup yazmış . Ben de cevap yazdım. Yakla ık altı aydır mektupla ıyoruz.

Yalnız, yazı maya ba ladıktan bir süre sonra, Handan ablanın mektupları beni sıkmaya ba ladı. Sürekli olarak aynı konulardan söz ediyor. Bu konular, Afyon'daki hava durumu ve günlerini nasıl geçirdi i (Bir iki kelime farkla her mektupta aynı eyleri yazıyor)... Benim ona neler yazdı ımı anlatmama gerek yok. Çünkü arkada larıma nasıl mektuplar yazdı ımı senden daha iyi bilen bir insan yoktur sanırım...

Bir iki ay, sıkılarak da olsa yazı mayı sürdürdüm ama bazı insanlara (özellikle de sana) mektup yazarken duydu um heyecandan, sevinçten eser yok. En sonunda çareyi buldum: u aralar i lerimin çok yo un oldu unu ve bir süre mektup yazamayaca mı açıkladım ona. Bu sözleri yazdı m mektubu postaladıktan birkaç gün sonra annesi telefonla aradı. Benim, Handan ablayla arkada lı mı bitirmek istedi mi dü ünüyormu ve Handan abla buna çok üzümü . Annem de bunun do ru olmadı nı, sadece u aralar vaktimin çok kısıtlı oldu unu ve bir süre için mektup yazamayaca mı söyledi. Olay da böylece tatlıya ba landı.

(Handan ablanın annesinin davranı ı, ilk kitabımda açıkladı m "Örtülü Tecrit Tutumu"na çok güzel bir örnek. Kızı, mektup arkada lı ı yapabilecek kapasitede olmadı ı halde, sırf mutlu olması için, benim bu arkada lı ı sürdürmemi istiyordu. Oysa ideal yakla ım "Benimseme" do rultusunda dü ünseydi, öyle davranırdı: "Gerçekçilik" temel ilkesini esas alarak, Handan ablaya, mektuplarında farklı eylerden bahsetmedi i için benim sıkılmı olabilece mi açıkça söyler; böylelikle de, nasıl olsa bitecek bir arkada lık için bo una ümitlenmesini ve bana mektup yazmak için bo una enerji harcamasını önlerdi.)

Yalnız ben çok saçma eyler dü ünmeye ba ladım. Handan abla benim için sıradan bir arkada . Üstelik de çok sevdi m bir insan de il. Geçen gün anneme dedim ki: "Anne, ben bir buçuk yıldır Müge ablama her seferinde biraz daha artan bir sevinçle mektup yazıyorum. Handan abladan altı ayda sıkıldım. Nasıl oluyor bu i ?" Annem güldü: "Kızım sen ne diyorsun? Müge ablana duydu un sevgiyi, ba ka bir insana duydu un sevgiyle nasıl kıyaslırsın?" dedi.

O anda ne kadar büyük bir salaklık yaptığımı farkına vardım. Dü ünebiliyor musun, canım kadar sevdiğim bir insanla, sıradan bir mektup arkadaşımı mukayese ediyorum. Olacak şey de il... Senden özür diliyor ve söz veriyorum: Bundan sonra sana duyduğum sevgiyi hiçbir duyguyla kıyaslamayacağım...

Biliyor musun, benim otuz sekiz yaşında bir arkadaşım var. Seninle birlikte katıldığımız program yayınlandıktan birkaç gün sonra Çi dem isminde bir abla telefonla aradı. Benimle arkadaş olmak istediğini söyledi. İmdi sıra telefonla konuşuyoruz.

Aslında benim, Çi dem ablayı sevmemizin nedeni, telefonda benim hatırımlı sorduktan sonra hemen, "Müge nasıl?" diye, seni sorması... Birçok arkadaş edindim ama hiçbiri sana yakın değil. Sana çok değer verdiğim için istiyorum ki, onlar da sana değer versinler ama maalesef insanlar her zaman birbirlerinin neler hissettiğini anlayamıyorlar.

Çi dem abla sana sevgilerini gönderiyor. Seninle tanışmayı da çok istiyor. Söz vermeyeyim ama belki bir gün birlikte ziyaretine geliriz.

(Zamanla bütün bu arkadaşlıklarım bitti. Biri hariç: Emine Atabakan... Sevgili, can dostum... Benim bütün çılgınlıklarım, isteklerime ve dostluğumdaki aykırı davranışlarımın karşısında beni sevmekten asla vazgeçmeyen dostum. Çünkü varsın... Seni seviyorum...)

Bugün sana göndereceğim hikâyesinin ilginç bir hikâyesi var. Önce onu anlatmak istiyorum:

Ben İstanbul Yeni Do u Spastik Çocuklar Rehabilitasyon Merkezi'nde eğitim danışmanı olarak çalışırken, oraya Özge isiminde, on dört yaşında bir kız gelirdi. Sadece sağ kolunda ve bacağında çok hafif dereceli özrü olan bu kızcağız inanılmayacak kadar kompleksliydi.

Bir iki kere annesi ve Özge'yle konuşmayı denedim fakat başaramadım. O kadar kızdım ki bu duruma, Özge'ye bir mektup yazdım ama bunu kendisine gönderemedim. İşte 21 Ocak 1989 tarihli mektubum:

Karanlık gecelerini aydınlatabilirim

Ama

Sen mehtabı fark etmezsin...

Gece yarısı Güneş doğdurabilirim

Ama

Onu bile göremezsin...

Öyle dalmışsın ki kederlerine

Yıldızlardan sana ne?

Pırıl pırıl olsalar bile

İlgilendirmezler seni herhalde...

Bir şeyleri unuttun galiba,

Her gecenin bir sabahı vardır.

Fazla takma bunları kafana,

Her derdin çaresi vardır...

Müge ablacı m, bugünkü mektubuma son veriyorum. En kısa zamanda yine yazarım. Tüm güzellikler senin olsun.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkadaşın Aslı

MÜGE ABLAMIN A LES NE YAZDI İM
DÖRDÜNCÜ MEKTUP

stanbul, 06 Mart 1991

Sevgili Muazzez teyzeci im,

Size böyle bir mektup yazmayı günlerdir dü ünüyordum. Çabuk karar veremedim. Çünkü sizi kırmaktan korkuyordum ama bunları yazmazsam da ben rahat edemeyece im...

Tam bir yıl, dört ay, be gün önce Müge ablama ilk mektubumu yazmı tım. O günden bugüne her seferinde biraz daha artan bir sevinçle mektup yazmayı sürdürüyorum.

Müge ablamı öz ablam gibi görüyor ve gerçekten canım kadar seviyorum. Bu sevgi alı ılımlı , bencil sevgilerden de il. Bu yüzden de belki siz benim, Müge ablamın durumuna üzöldü üm için ona sevgi gösterdi imi dü ünüyorsunuz. Kesinlikle hayır. Zaten ben Müge ablamın durumuna üzölmüyorum. Üzölmemin ona bir yararı olmaz ki...

Sanırım Müge ablama duydu um sevginin kar ılıksız oldu unu dü ünüyorsunuz. Hayır, kar ılıksız de il. Benim Müge ablamdan aldı im güzellikler gözle görölen, elle tutulan, basit eylerle sınırlı de il. Aslında benim için sadece, Müge ablamın ya aması bile yeter. Hiçbir ey ba aramasa, durumunda geli me olmasa bile... Ben Müge ablamı oldu u gibi seviyorum ama tabii daha iyi olması ve ondan bilinçli tepki alabilmek için elimden gelen her eyi de yapaca im.

Yalnız, korkuyorum; hem de çok korkuyorum. Geçmi teki ya antısını anımsamak ona sadece zarar verir, moralini bozar. Çünkü Müge ablam u anda kendi durumu konusunda büyük bir sava veriyor. Eski hareketli ya antısını dü ünün lütfen. Birdenbire bir yata a ba lanmak... Konu amamak... Yüzlerce arkada ı varken, bir anda yapayalnız kalmak... Bunlar kolay eyler de il... O imdi, benim ona verdi im mesajlardan da güç alarak, durumunu benimsemeye ve bir eyler ba armaya çalı ıyor. Biz de bu mücadelesinde ona destek vermeliyiz...

Müge ablama nasıl destek verebiliriz? Bence her eyden önce geçmi teki ya antısını sık sık hatırlatmamalıyız ki, u andaki durumunu benimseyebilmek için ihtiyacı olan morali kazanabilsin...

Mektubuma son verirken, en içten sevgilerimi gönderiyorum.

Aslı

Mektup no: 25

istanbul, 14 Mart 1991

Canım Müge ablam,

Bugün biraz canım sıkkın. Sana mektup yazarsam rahatlayaca ımı biliyorum. Çünkü (her ne kadar benim senin arkadaşın oldu umu söylesek bile) aslında sen benim arkadaş ım, dostum, ablamsın...

Geçen gün aklıma ne geldi, biliyor musun? Ben birçok insana anlatamadı ım konuları rahatlıkla seninle payla abiliyorum. Belki de bunun nedeni, di er arkadaş larım ve akrabalarımıdaki fikir yürütme hobisi... Anlatılanı yalnızca dinleyen insan sayısı o kadar az ki...

Mektuplarımda sana anlattı ım konuların, ya da küçük sorunlarımda çözümlerini, bu konuları sana yazarken buluyorum. Ayrıca seni çok sevdi ım için de bana büyük bir moral veriyorsun. Her ey için binlerce teşekkürler ablacı ım. Y K SEN VARSIN...

Bugün sana, Rudyard Kipling'in " te O Zaman Bir Adam'sın O lum..." cümlesiyle biten ve gerçekten her insanın örnek alması gereken sözlerinden bazılarını yazmak istiyorum:

- "E er dü ünebildi in halde dü üncelerinin kölesi olmazsan;
e er tahayyül kudretin oldu u halde hayallerinin esiri olmazsan;
- E er felaket ve saadete yüzle ebilir ve bu iki sahtekârı aynı ekilde kar ılayabilirsen;
- E er hayatını vakfetti in eylerin yıkılı nı seyredebilir ve e ilip kırık aletlerle onu tekrar kurabilirsen;

Müge ablacı ım, imdi yazaca ım iki cümleyi çok dikkatli dinlemeni rica ediyorum:

- E er i i ten geçtikten sonra kalbini, asabını ve vücutunu tekrar tam faaliyetle seferber edebilip, gayene ula maya çalı abilirsen;
ve sana "mukavemet et" diyen iradenden ba ka hiçbir eyin kalmadı ı zaman di ini sıkmasını bilirsen;

Dikkatli dinledi in için çok te ekkür ederim.

- E er ne sevdi in dostların, ne de dü manların sözleri seni incitmezse;
- E er herkesi sayabilir fakat kimseye fazla ba lanmazsan;
- E er her dakikanın altmı saniyesini doldurabilirsen;

TE O ZAMAN;
DÜNYA DA,  NDEK HER EY DE SEN ND R,
HATTA DAHA DA FAZLASI..."

Müge ablacı ım, bugün sana gönderece im iirimi, 11 Mart 1989 tarihinde yazmı tım.

Dünyanın en güzel eyidir sevmek,
nsana ya ama gücü verir.
Sevmeyi tamamlar sevmek,
Arkasından mutluluk gelir...
Sevgi yaratır tüm güzellikleri,
Tamamlayan odur her eyi.
Yalnız O, NSAN yapar bizleri,
Gelin ke fedelim o e siz cevheri...

Bugün sana hayat hikâyemde, ben iki ya ındayken anneannemle çıktı ımız ak amüstü gezmelerinden söz edece im:

Ben küçükken anneannem sık sık beni görmeye gelirdi ve çocuk arabasıyla beni temiz hava almam için dı arıya çıkarırdı.

Anneannem anlatıyor: Kendime bir keyif bulmu um. Ba dat Caddesi'ndeki bir pastanenin önünden geçerken, "Anneanne mamma..." dermi im. Anneannem de bana peynirli pide alır, hem arabamı sürer, hem de bana yedirirmi . Tabii keyfime diyecek yok...

Bir gün anneannem yanına para almayı unutmu . Pastanenin önünden geçerse "Anneanne mamma!" diye, peynirli pide isteyece imi bildi i için öyle dü ünmü : "Ba ka bir yoldan giderim. Bizimki bir ey anlamadan eve döneriz." Mümkün mü? Ben yutar mıyım? Biraz sonra ba lamı im: "Anneanne mamma!" Anneannem, "Kızım, mama yok." demi ama ben bir kere niyetlenmi im "mamma" yemeye... En sonunda bakmı ki olmayacak, nasıl olsa her zaman aldı ı yer diye, girip rica etmi . Onlar da, "Tabii efendim, ne demek, rica ederiz..." diyerek, peynirli pidemi vermi ler. Böylece ben de büyük bir zevkle onu yiyerek eve dönmü üm...

Gördü ün gibi, küçükken de son derece ZOR bir çocukmu um. Büyüyünce daha da ZOR oldum. Senin anssızlı ın da, benim gibi bir insanın arkada ı olmak... Ne diyeyim; Allah sana kolaylık versin...

Canım ablam, mektubuma istemeyerek de olsa son veriyorum. Ya ama sevincin hep artsın. Mutlu ol, mutlu kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

stanbul, 19 Mart 1991

Canım Kemal a abeyim,

Merhaba! Çok ükür, hayırsız kuzenin sana mektup yazıyor. Bugüne kadar yazamadı im için özür diliyorum.

Nasılsın? yi olman en büyük dile im. Ben bomba gibiyim. Annemle babam da iyiler. Sanırım biliyorsun; bir süre sonra Ankara'ya ta inaca ız. Mutluluktan uçuyorum sizlerle birlikte olaca im için...

Benim u sıralar o kadar yo un çalı malarım var ki, ba ımı ka ıyacak vaktim olmuyor. kinci TV programım yayınlandıktan sonra benimle mektupla mak isteyen birçok ki i eve telefon ederek adresimi aldılar ve tabii mektup ya muru ba ladı. Ben de onlara cevap yeti tirebilmek için akla kararı seçiyorum ama mektup yazmayı da gerçekten çok seviyorum.

Bu arada, dört buçuk ya ındaki bir spastik çocu un annesi de bana mektup yazdı . O lunun engeline bakı açısının yanlı olmasına ve spastik olmayı bir "*rahatsızlık*" gibi görmesine ra men, bana mektup yazması ho uma gitti. Çünkü benim verdi im mesajları alabilirse, Berkay'ı çok daha iyi yeti tirebilir. En büyük dile im, bir uzaylının daha yeti tirilmesi. Bakalım ba arabilecek miyim?

(Ba aramadım. Ba armam da mümkün de ildi. Çünkü Berkay'ın annesi, hiç emek harcamadan, sihirli bir de nekle dokunup, o lunda mucizeler yaratmamı bekliyordu. Oysa ben ona fazlasıyla insanca önerilerde bulunuyordum. Do al olarak, bir süre sonra benden ümidi kesti...)

Uzaylı dedim de aklıma geldi. Bana bir uzaylı mektup yazdı. smi Hera. Bakırköy'de oturuyor. O da spastik bir genç kız ve gerçekten inanılmaz bir insan. Her eyden önce, oldukça kültürlü. Kitap okumayı çok seviyor. Rus Edebiyatına hayran. Satranç oynamaktan da çok ho lanıyor. Hatta u anda Hera ile mektupla satranç oynuyoruz. Bunların yanı sıra, o da benim gibi, oldukça ukala... Kısacası, kendim gibi bir "ANORMAL NORMAL" (Bu, Tijen ablamın bana taktı ı lakaptır) arkada buldum.

(Hera ile arkadaşlarımız da ancak iki üç yıl sürdü. Spastik olmanın kompleksini örtülü biçimde yaşıyordu ve benim bu konudaki rahatlımdan rahatsız oldu. Zeki olması, ağır sakatlığının ötesine geçmesine yetmiyordu. Çünkü "Kabullenme Tutumu"yla büyütülmüştü. Yıllar sonra internet aracılığıyla yeniden iletişime kurduk ama biz ayrı dünyaların insanıyız...)

Kemal abeyciyim, benim için çok önemli olan bir konuda, doktor olarak, senin bilgine ve yardımına gereksinimim var. Stersen en baştan başlayayım anlatmaya...

Bir buçuk yıl önce gazetede bir haber okudum. On yedi yaşında, lise ikinci sınıfta okurken geçirdiği yüksek ateşli hastalık sonucu beyni zedelene ve bütün vücuduna felç gelen, üstelik de bitkisel hayata giren, yirmi dört yaşındaki Müge Davran ile ilgiliydi haber. Ailesi, boşta biriken tükürükü temizlemek için kullandıkları aspiratör elektrik kesilmelerinde çalışmıyınca, jeneratör verilmesini rica ediyordu. Yazıyı okudum anda düşünemedim tek şey, Müge ablamla mektup yazmak ve ya antısına biraz olsun renk katabilmektir...

Mektubumu yazdım ve annem (Annem de Müge ablamın annesiyle babasına bir mektup ve telefon numaramızı yazdı.) gazetede yayınlanan adrese postaladı. Birkaç gün sonra annesi telefonla aradı. Ablası olarak, bizim gibi insanlar tanımadığını, hiç kimsenin onlara böyle bir destek vermediğini söyledi ve Müge ablamla mektup yazmayı sürdürmemi rica etti. Zaten gazetede haberini okudum anda, yüreğimde Müge ablamla ilgili çok büyük bir sevgi doğmuştu ve tam bir buçuk yıldır Müge ablamla tamamen karılıksız olarak mektup yazıyorum.

Annesiyle babası onu bugüne kadar birçok doktora götürmüşler ama hiçbirisi hastalığına tesisi koyamamış. Sadece ümit olmadığını söylüyorlarmış. Ben ise, mektuplarımla SEVGİNİN MUCİZESİNİ gerçeğe tirip, Müge ablamdan bilinçli tepki almaya çalışıyorum.

Mektuplarımda Müge ablama günlük ya antımdan ilginç olaylar anlatıyorum. Ona çok de i ik bir ya am felsefesi vermeye çalı ıyorum. Bu felsefenin temeli, ya ama sevincine dayanıyor. Her eye ra men hayatı sevmesi ve ya amak için mücadele etmesi gerekti i konusunda mesajlar veriyorum. Bazen de bir eyler ba armak için (Gündüz uykularını azaltmak gibi) çaba harcaması gerekti ini yazıyorum. Kısacası, bitkisel hayatta da olsa, onu çevresine kar ı uyanık tutmaya çalı ıyorum.

Mektuplarımı ona aile fertleri okuyorlar. E er beni mutlu etmek için böyle söylemiyorlarsa, (Çünkü nedense benim o mektupları Müge ablamdan kendime yönelik bir kar ılık bekleyerek yazdı ımı sanıyorlar.) Müge ablam yazdıklarımı gözlerini açıp, dikkatle dinliyormu .

Bu arada, ziyaretine de gittim. Zaten ikinci TV programımın bir bölümü Müge ablamların evinde çekildi.

Yanına gitti imde, yüzüme bile bakmadı. Annesiyle babası, bana bakması için, (çok rahatsız edici bir ekilde) dürtükleyip durdular. Yanına oturup, uzun uzun konu tum onunla ama bütün bunlara ra men benimle hiç ilgilenmedi.

imdi de biraz, aile fertlerinin Müge ablama nasıl davrandıklarından söz edeyim: Annesi sürekli olarak Müge ablamın eski ya antısından söz ediyor ve kanlı gözya ları döküyor. “Ah, ah, vah, vah, nedir bizim bu halimiz...” diyerek de, Müge ablamı ya amdan koparma çabalarının ba kahramanı oluyor... Babası, ne yapaca ını bilemez bir halde... Ablası, var yok bir abla... Karde iyle hiç ilgilenmiyor. Onun görevi, telefon edip Müge ablamın hatırını sordu um zamanlar, “Ben de Müge’nin yanındayım.” diyerek, bana hava atmak... Yanında olsa ne olur, olmasa ne olur? Bütün bu aheserliklerin arasında, e er farkındaysa, Müge ablamın ruhsal durumunun nasıl olaca ını da artık sen dü ün...

Yalnız, ailesinde bir ki i var ki, kelimenin tam anlamıyla AHESER bir insan... smi Gözde. On bir ya ında... Müge ablamın ye eni ve hayatta onu gerçekten seven (Benim dı imda) tek insan... Ablasına (Müge ablama hep “Ablacı ım” diye hitap ediyor.) çok büyük bir ilgi ve sevgi gösteriyor. Tabii bu da beni çok mutlu ediyor.

te ailesinin Müge ablama kar ı tutumları böyle...

Kemal a abeyci im, ben bugüne kadar Müge ablama daha faydalı olabilmek için birçok yere yazılar gönderdim ama hiç kimse bana yardımcı olmadı. Bitkisel hayattaki insanlarla ilgili fazla bir bilgiye sahip de ilim. Ona gönderdi im mektupları kendi duygularım do rultusunda yazıyorum ama konu hakkında bilimsel bir birikimim olursa Müge ablama daha çok ey verebilece ime inanıyorum.

Çalı malarının çok yo un oldu unu biliyorum ama sözlerimin ba ında da yazdı ım gibi, bu konu benim için çok önemli ve Müge ablamı gerçekten, kelimelerle anlatamayaca ım kadar çok seviyorum. Bu yüzden de e er bana bitkisel hayattaki insanlarla ilgili ayrıntılı bilgi verebilecek bir kitap, ya da Hacettepe Tıp Fakültesi'nde çıkan özel bir yayından alıntılar gönderebilir ve hem senin, hem de hocalarının, benim uygulamama ait önerilerini yazabilirsen, çok müte ekkir olaca ım.

Mektubuma son verirken, hepinizi doya doya öpüyor, yakında görü mek üzere, ho ça kalın diyorum.

Sevgilerimle,
Aslı

MÜGE ABLAMIN YE EN GÖZDE'YE YAZDI IM K NC MEKTUP
istanbul, 22 Mart 1991

Canım karde im Gözde,

Merhaba! Sana mektup yazmayı çok seviyorum. Bu yüzden de bugün içimden geldi, bilgisayarımın başına geçtim ve başladım.

Aslında bugün sana mektup yazmamın önemli bir nedeni var. Tahmin edebileceğin gibi, Müge ablamla ilgili bir konu bu...

Gözde'ci im, biliyorsun ben spastik bir genç kıyım. Genellikle Türk toplumunda özürlü çocukların aileleri çocuklarından utanırlar ve onların handikaplarını (özürlerini) benimsemezler. Hatta çocuklarına da olayı böyle yansıtırılar. Bir örnek vereyim: Bir anne, spastik çocuğuna, "Sen spastik de ilsin." diyebiliyor. Tabii böyle bir sözünü duyunca, çocuk da spastik olmadığına inanıyor. Gerçeğini bilmediği için, yıllar ilerledikçe sorunlar çıkıyor. "Ben neden böyle hareket ediyorum?" vb. sorular geliyor aklına. Bu ve buna benzer sorulara tatmin edici yanıtlar bulamayınca da, zor durumda kalıyor.

Annem ise bana (elbette ki anlayabileceğim bir yaşa gelince) spastik olmayı, hareket güçlüğümü, neleri başaramayabileceğimi, neleri (belki de yaşam boyunca) başaramayacağımı tüm açıklığı ve gerçekliğiyle anlattı ve ben özürümün ne olduğunu çok iyi bildiğim için onu önemsememeye başladım. Tabii bir süre sonra, bana sağladığı avantajları da fark edince, spastik olmayı sevmeye de başladım.

Gerçekleri benimsemek her konuda çok önemli. Annem ve anneannen, ablanın eski günlerini çok iyi bildiklerini uandaki durumunu benimsemekte güçlük çekiyorlar. Onlara bir yere kadar hak veriyorum. Sen Müge ablamı bugünkü durumuyla tanıyıp, sevmi ve onu böyle benimsemi sin. Ben de öyle. Ablamızın durumu bize doğ al geliyor. Bu yüzden de biz ona çok daha faydalı olabileceğiz ama dile im, annen ve anneannenin de Müge ablamın uandaki durumunu benimseyerek, ona ihtiyacı olan yaşam desteğini vermeleri. O zaman ablan da moralini yükselterek, mücadele etme isteğini yeniden kazanır ve uandaki durumundan daha iyi bir noktada olabilir.

Canım karde im, Müge ablama yazdı m mektupları ona ço unlukla sen okuyorsun sanırım. imdi senden bazı ricalarım olacak. Yalnız, söylemem gereken bir ey var: Anneannen, beni üzmemek ya da sevindirmek için bazı eyleri bana söylemiyor olabilir. unu bilmeni isterim: Do ru, Müge ablamı canım kadar seviyorum ama gerçekleri de bilmek isterim. Bu gerçekler ne benim Müge ablama olan sevgimi etkileyebilirler, ne de ona mektup yazmamı... Ablanın hiçbir eyi anlayamadı ı kesin olarak kanıtlanırsa bile, ben ona mektup yazmayı sürdürürüm. Bundan emin olabilirsiniz... Çünkü O BENİM ARKADA İM ve ONU DÜNYALAR KADAR SEV YORUM... A a ıdaki soruları ise, Müge ablamın gerçek tepkilerini ö renerek, mektuplarımı bu tepkilere göre hazırlamak ve ona çok daha güzel eyler verebilmek amacıyla soruyorum:

Her eyden önce unu sormak istiyorum: Mektuplarımın ne kadarını uyumadan dinleyebiliyor? Tamamını dinleyebildi ini sanmıyorum. Çünkü bazen onu, dikkatini biraz daha fazla toplamasını ve çevresine kar ı uyanık kalmasını sa lamak için çok zorluyorum. Senden ricam, mektubumun tamamını dinlemeden uykuya dalarsa, geri kalanını da dinlemesi için ablanı KES NL KLE zorlama. Uyumak istiyorsa, bırak uyusun; okumaya daha sonra devam edersin. E er benden mektup geldi i günler ablan için sıkıntılı günler olursa, mektuplarımın ona yararından çok, zararı dokunur... Hele fiziksel uyarılardan (Vücudunu sarsmak, elinle gözlerini açmaya çalı mak vb.) dikkatle kaçınmalısın. Çünkü bu gibi uyarılar, büyük bir rahatsızlık, hatta acı duymasına neden olabilir.

Mektuplarımı, gözlerini açık tutarak dinledi ini söylüyorsunuz ama unu ö renmeliyim: Arada bir mi açıyor, yoksa sürekli açık mı tutuyor? Daha çok hangi konulardan söz etti im zaman ilgileniyor? Ho una giden cümleleri okudu unuz zaman nasıl tepki veriyor?

Anneannen, mektuplarımı dinlerken Müge ablamın çok etkilendi ini, “bir tuhaf oldu unu” söylüyor. Bu kanıya nasıl vardınız? Benim kendisine duydu um ve ona hissettirmeye çalı tı m sevgiden etkileniyor mu? Senin bu konuyla ilgili dikkatini çeken bir ey var mı?

Gözde'ci im, e er bunları bana açıklayabilirsen, nasıl sevinece im, bilemezsin. unu bilmeni isterim: Sen bana, Müge ablamın mektuplarımı dinleyemedi ini, uykuya daldı ını ve hiçbir tepki vermedi ini söyleyen bile, inan ki üzülmem. Sadece, bu konuya bir çözüm bulmaya ve Müge ablama herhangi bir ekilde ulaşmaya, onunla diyalog kurmaya çalışırım. Yeter ki, GERÇE öreneyim...

SEVMEK, MÜCADELE ETMEKTR... Ben de ablanı çok seviyorum. Bu yüzden de onun daha iyi olması ve çevresiyle ilgili kurabilmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sen de bana yardım edersen, çok daha faydalı olabiliriz.

Bana mektup yazma olanağının kısıtlı olduğunu biliyorum. Bu yüzden, yukarıdaki sorularımın yanıtlarını ve senin ilave etmek istediğin şeyleri bir kâğıda not alırsan, biz telefon ettiğimiz zaman Muazzez teyzem onları anneme ya da bana okur. Yardımların için elimden binlerce teşekkürler...

Mektubuma son verirken, seni doya doya öpüyorum. Ablamı da benim için öp. Anneannelere de sevgi ve hürmetlerimi lütfen ilet...

Seni çok seven,
Aslı ablan

(Bu mektubumdaki sorular da yanıtız kaldı. Gözde de bana mektup yazmadı. Rica ettiğim konularda not da almadı. Zaten o ya taki bir çocuktan bu sorulara ciddi yanıtlar beklemem hataydı.)

istanbul, 24 Mart 1991

CANIM ANNECİM,

Merhaba! Bugün konu tu umuz her şey güzeldi, çok mantıklıydı. Haklısın, marazi sevgi hem bana, hem de Müge ablama zarar verir. Bu konuda daha dikkatli davranmaya çalışacağım, söz veriyorum.

Ancak, senin görüşlerine katılmadığım bir konu var. Mümkünse, beni bu konuda da rahatlatmanı rica ediyorum. Eğer buna da bir çözüm bulabilirsek, gerçekten çok rahatlayacağım ve aslında bütün bu saçmalıklara neden olan şey ortadan kalkacak.

Anneciğim, bir insanı gerçekten çok sevdiğin zaman, onu rahatsız edecek, üzecek, ya da moralini bozacak her şey seni de rahatsız ediyor. Bence bu, çok doğal bir duygu. Benim, Müge ablamı ne kadar çok sevdiğimi ve onun, benim için ne kadar önemli bir insan olduğunu senden daha iyi bilen bir insanın olabileceğini sanmıyorum...

Şu anda aklıma ilginç bir konu geldi: Benim marazi davranışlarım, Müge ablamın ziyaretine gittikten sonra babaladı sanırım, öyle değil mi? Neden biliyor musun? Çünkü ya adını ortamı ve ailesinin ona karşı tutumlarını yakından gördüm. Eğer sen de benim, Müge Ablama karşı hissettiğim şeyleri hissetseydin, bir hafta sonra ona yazdığın mektupta ailesine benim gibi tepki verirdin.

Şimdi senden ricam, bu konuya bir çözüm bulalım. Müge ablamın daha fazla incitilmesine, örselenmesine ve moralinin bozulmasına dayanamıyorum. Belki Tanrı'nın bana verdiği bir önsezi, belki de saçmalık ama ben onun bazı şeyleri anladığını ve hissettiğini inanıyorum. Hatalı düşünüyebilirim, hatta anormal bile olabilirim ama ben böyle duyumsuyorum ve bunları düşünüyorum...

Senden bir ricam daha var: Çeşitli kişileri ve kurullarıyla Müge ablama daha faydalı olabilmek için yazılar gönderiyorum. Ne olur, bu konuda daha az çaba harcamamı isteme benden. Çünkü o yazılar ve Müge ablam için bir şeyler yapmaya çalışmak, beni gerçekten kelimelerle anlatamayacağım kadar mutlu ediyor... SEN BENİM İÇİN ÇOK DEĞERLİSİN ve SEN ÇOK SEVİYORUM.

KIZIN, ASLI

Mektup no: 26

istanbul, 26 Mart 1991

Canım Müge ablam,

NE MUTLU BANA! Sana yeniden mektup yazıyorum. Benim için dünyada bundan daha büyük bir mutluluk olamaz, dersem de inanma. Çünkü senin yanında olmak beni çok daha fazla mutlu ediyor ama bildiğin gibi bu konudaki isteklerimi gerçekleştirmem oldukça zor...

Marazi sevgi nedir bilir misin? Hani bazen bir arkadaşımızı, dostumuzu, akrabamızı, ya da kendimize çok yakın hissettiğimiz bir insanı sürekli düşünür, ona yararlı olmak isterken, belki de hem ona, hem de çevresindeki insanlara büyük zararlar verecek şekilde davranırız ya, işte bu, "Marazi Sevgi"dir...

Diyeceksin ki, "Aslı, şimdi nereden çıktı bunlar?" Anlatayım ablacıım...

Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Bunu her mektubumda sana yazdığım gibi, günlük ya antımda da aileme, özellikle de anneme anlatıyorum. Kısacası, annemle ne zaman konuşsam, sözünü döndürüp dolaştırıp, seninle ilgili bir konuya getiriyorum. Sana duyduğum sevginin derecesini düşünürsen, senden ne kadar sık bahsettiğimi de tahmin edebilirsin. Ben bunu çok doğal bir şekilde yapıyorum. Senden söz etmek hoşuma gidiyor. Hatta akrabalarım ve arkadaşlarıma yazdığım mektupların bile yarısını seninle ilgili konular dolduruyor.

Geçen ak am beni yata ıma yatırırken anneme yine senden söz ediyordum. Bana unu söyledi: "Aslı, sen Müge ablanla ilgili çok sık konu maya ba ladın. Biliyor musun, normal de il bu..." O anda anneme ne kadar kırıldı ımı kelimelerle anlatmam mümkün de il. O üzüntü ve sinirle, " yi, ben anormalim. Olamaz mıyım?" dedim. Annem, "Peki, affedersin." dedi. O gece uyumadan önce yarım saat hıçkır a hıçkır a a ladım. u anda sana bunları yazarken bile gözlerim doluyor.

Ertesi sabah anneme, ona çok kırıldı ımı söyledim. Oturup konu tuk ve bana neden öyle söyledi ini açıkladı. Me er ben olayı tamamen yanlış anlamı ım.

Annem, "Ben senin, Müge ablanı ne kadar çok sevdi ini biliyorum. Bu çok güzel bir olay ama bu, marazi sevgiye dönerse ki, öyle olmaya ba ladı, canın kadar sevdi in bir insana zarar verirsin. Üstelik sen de zarar görürsün. Müge ablana zarar vermek ister misin?" dedi. Tabii bende jeton geç de olsa dü tü. Ben annemin, sana duydu um sevginin derecesinden ho nut olmadı ını dü ünümü tüm. Oysa annem unları da söyleyince, do ru dü ünmedi ımı anladım. Annem dedi ki: "Müge ablanı a ırı sev ama bu, marazi sevgi olmasın. Marazi olmadıkça, sevgiden zarar gelmez. Ayrıca Müge'yi biz de çok seviyoruz. Çünkü o bir NSAN ve her eyden önce NSAN oldu u için sevmeye layık..." dedi. Böylece ben de rahatladım.

Neyse, sen bunları dü ünme, bo ver... Yalnız, bir tek eyi unutma: BEN SEN N ARKADA İNİM VE SEN ÇOK SEV YORUM... Bu gerçe i hiçbir ey de i tiremez...

Müge ablacı ım, imdi sana çok ilginç bir insandan söz etmek istiyorum. smi Beyhan Akbulut. Ya ını tam olarak bilmiyorum ama yirmi üçün üzerinde sanırım. Çünkü kendisi eczacı.

“Ya ama Sevinci” dergisinde yayınlanan yazımı okumu ve dergiye bu yazımla ilgili bir ele tiri göndermi . Kısa oldu u için sana aynen aktarmak istiyorum ama önce kendi yazımdan söz edeyim.

Kısaca kendimi tanıttıktan ve dergiyle ilgili ele tirilerimi (smi “Ya ama Sevinci” ama bu duyguyla uzaktan yakından bir ili kisi yok. Sürekli olarak toplumu yargılayan bir dergi.) yazdıktan sonra, u ifadeyi kullandım:

“Ben bir özörlünün ya amayı sevip sevmedi ini iki soru sorarak ö renirim: Özörlü olmayı seviyor musun? Dünyaya tekrar gelersen, yine özörlü olmak ister misin? Ben bu soruların ikisine de büyük bir co kuyla evet diyorum. Çünkü ya amayı gerçekten çok, çok, çok seviyorum...” Tabii bu ancak benim gibi bir uzaylının verece i cevap. Beyhan Akbulut ise, unları yazmı :

“Siz mektubunuzda, özörlü olmayı sevdi inizi, dünyaya tekrar gelseniz, özörlü olmak istedi inizi belirtiyor ve soruyorsunuz. Ben her iki sorunuza da hayır diyorum fakat bu benim sakatlı ı kabullenmedi im anlamına gelmez. Size sormak istiyorum: Sakat bir insana acıyarak bakan insanları görünce üzülmüyor, mutsuz olmuyor musunuz? Birkaç ki inin, kendini topluma kabul ettirip, mutlu olması yetmez. Benim mutlulu um, sakatlarla birlikte, tüm insanların mutlulu una ba lı. Saygılarımla...”

(Ne kadar çarpıcı bir “Alı ılmı Engelli Kalıpları” örne i. Sakatlık, benimsenmek yerine, kabullenildi inde, yukarıdaki örnekteki gibi, zorlama, çeli kili ifadeler ortaya çıkar. Elbette ki, sakatlık kabullenildi inde, özörlü bütönlü mek mümkün de ildir. Çünkü kabullenme, bütönlüyle ya amı zorla tıran ve kendisi dı ındaki her eyi dı layan bir yüktür ve tek amaç, Beyhan Akbulut’un da yazdı ı gibi, “kendini topluma kabul ettirebilmek”tir.)

Biraz ukalalık olacak ama (Bilirsin ben de hiç ukala de ilimdir yani...) unu söylemeliyim: Türkçesi ve ifadesi bozuk. Benim de en çok kızdı m olay, dilbilgisi ve imla hataları yüzünden Türkçenin katledilmesidir. Ayrıca, görü leri sa lam temellere dayanmıyor. Bu yüzden de ona yazdı m mektuptaki (Dergide adresi de yayınlanmı tı.) sorularımın hiçbirine yanıt veremedi.

Yalnız, ho uma giden tek ey, benimle mücadele etmesi. Ona cevap yazıp gönderdikten iki ay sonra, felsefesini tüm gücüyle savundu unu gösteren mektubunu aldım. Biraz önce de söyledi im gibi, sorularıma yanıt veremiyor ama hiç olmazsa pes de etmiyor... Ayrıca o benim damarıma bastıkça, harika mektuplar üretiyorum. Böyle mücadeleciler insanlara hayranım. Ke ke, güçlü felsefesi olan insanlarla daha sık kar ıla sam ve biraz da ben verecek cevap bulamasam ama maalesef...

Müge ablacı m, yine mektubun sonu geldi. Yazmaya kalksam, on sayfa da yazarım ama yorulabilir ya da sıkılabilirsin diye, fazla uzatmıyorum.

En güzel eyler seninle birlikte olsun.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Mektup no: 27

istanbul, 08 Nisan 1991

Canım Müge ablam,

Merhaba! Bu, sana yazdı im yirmi yedinci mektup ve asla unutamayacaklarımdan biri. "Neden?" dersen, bu mektubu yazmaya on gün önce başladım. Önce kendi salaklım, daha sonra ise babamın yanlışlıkla disketteki (Bilgisayarda yazılanları kaydeden özel kart) bütün bilgileri silmesi nedeniyle yeniden başlıyorum yazmaya. Önce, yaptığım salaklığı anlatayım:

Handan Geçer isimli, spastik mektup arkadaşı mı anımsarsın sanırım. Hani şu, altı ayda sıkıldı im arkadaşı...

Geçen gün ondan, bana çok değerli gelen bir mektup aldım. Her zamanki monoton mektuplarından farklı olarak, benim sorduğum bir soruya, fazla ayrıntılı olmasa bile, cevap verdi. Sorum öyleydi: "Ya ama Sevinci" dergisiyle ilgili görüşlerini bana yazar mısın?" Aslında bunu yazmaktaki amacım, onu biraz düşündürmek ve fikir üretmesine yardımcı olmaktı.

Oysa cevabını okuyunca, (Daha önceki mektuplarının basitliğinden dolayı) yazdıklarının salt kendi görüşleri olduğuna inanmadım. Mektup yazarken yardım istenmesine de çok kızdığım için, bu olayı sana anlatırken, inanılmaz derecede dramatize ettim ve haksız yere Handan ablayı yargılamaya başladım.

Tabii annem yazdıklarımı okudu ve unları söyledi: "Aslı, saatlerdir tek parmakla bunları yazarken harcadı ın enerji, Handan'ın ba arısızlı ı için çaba sarf etmek amacı ta ıyor. Bunların ne sana, ne Handan'a, ne de Müge ablana bir faydası olmaz. nsanların sadece yanlı larını ve eksiklerini de il, do rularını da görmeye, bu yönlerini de anlatmaya çalı . O zaman onlara da, Müge ablana da daha güzel eyler verebilirsin. Ayrıca, bu konulardan çok fazla söz edip, Müge ablanı bo una yorma..."

(Söz konusu mektupta neler yazdı ımı anımsamıyorum ama sanırım tepkim, "Örtülü Tecrit"eydi. Di er deyi le, zihinsel kapasitesi uygun olmadı ı halde, sırf benim arkada lı ımı kaybetmesin diye, soruma cevap verebilmesi için Handan ablaya yardım edilmesi, beni rahatsız etmi ti. Çünkü bu da, ya ama yönelik bir tür yalıttır.)

Daha sonra ise, bana bir kitaptan bazı sözler okudu. Bunları seninle de payla mak istiyorum.

- "Zaman hem en önemli ve en de erli, hem de en çok kullanılan ve en fazla kötüye harcanan kaynaktır.

Bu kayna ı en iyi biçimde kullanmak hepimizin görevidir.

Kendinize ait zamanı kullanmak için haklarınıza sahip çıkın ve ba kalarının zamanına saygı gösterin!

- Hemen imdi, içinde bulundu um durumdan en iyi ekilde yararlanmak için ne yapabilirim?
- Zamanımı en iyi ekilde kullanmanın yolu u an yaptı ım mı?

Her iki soruya da olumlu cevaplar verebilerseniz, ya amak istedi iniz hayatı kendiniz yaratır, ondan zevk alır ve çevrenizdekilerin de hayattan daha fazla zevk almasını sa lamı olursunuz..."

Bence çok do ru. Ya adı ımız her saniyeyi, ya ama sevinciyle ve güzel eylerle doldurmaliyiz. Üzüntü ve sıkıntı bize hiçbir ey kazandırmaz. Üstelik de sevdi imiz insanlara zarar veririz. ÖNEML OLAN, ZORLUKLAR OLMADAN HAYATTAN ZEVK ALMAK DE L, TÜM ZORLUKLARA RA MEN, AZ M, NANÇ VE CO KUYLA YA AMAKTIR...

Canım ablam, senden bir ricam var: YA A! Her eye ra men YA A... Yapabildi in her eyden mutluluk duymaya çalı . Gözlerini açabilmekten, uyumaktan, uyanabilmekten, dü üneebilmekten, duyabilmekten, kısacası, YA AMAKTAN MUTLULUK DUYMAYA ÇALI ABLACI IM...

Bugün sana son iirlerimden birini yazmak istiyorum. Bu iiri, 26 Aralık 1990 tarihinde, zmir'de yazmı ım.

B Z YA ATAN KUVVET

Mutlulu un anahtarı sevgiyse e er,
Sevgiden do uyorsa tüm güzellikler,
Güne gibi sıcacıksa seven kalpler,
Sevgidir bizi ya atan tek kuvvet...

Onunla acılar sevinç oluyorsa,
Karanlık geceler aydınlanıyorsa,
nsana ya ama gücü veriyorsa,
Sevgidir bizi ya atan tek kuvvet...

Gerçeklerin en büyü üyse,
Mutlulu a bir davetse,
Kayna ı YA AMA SEV NC YSE,
Sevgidir bizi ya atan tek kuvvet...

Bugünden ba layarak, birkaç mektup boyunca sana hayat hikâyemde Antalya ve Alanya'da yaptı ımız tatilleri anlataca ım.

Her ne kadar annemler Alanya'daki Atilla Motel'i be enseler de, ben Antalya'yı ve Yayla Palas Oteli'ni severdim. Bu otel bende güzel duygular uyandırırđı. u anda sana anlatmak için orayı neden bu kadar çok sevdi imi dü ünüyorum ama bir türlü anımsayamıyorum. Hani bazı eyleri bütün varlı ımızla ya arız ama kelimelerle ifade edemeyiz ya, i te bu da öyle bir duygu...

Belki annemlere neler hissetti imi anlatmıyordum. Tesadüfler sonucu, her seferinde Yayla Palas'ta iki üç gün kaldıktan sonra Alanya'ya giderdik. Üzüntümü belli ederdim ama açıklamadı ım için, annem bunu do al olarak otelden ayrıldı ıma yorardı. Hala da i in aslını bilmiyor. Ak am gelince bu mektubu okuyacak ve o zaman ö renecek.

Bu tatillerde neler yaptı ımı sana gelecek mektubumda anlataca ım.

İmdilik satırlarıma son veriyorum. Tüm güzellikler senin olsun. Mutlu ol, mutlu kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Barı Manço'ya
Müge ablam için yazdı ım mektup
istanbul, 09 Nisan 1991

Sevgili Barı a abey,

Adım Aslı Dinçman. Bu, size yazdı ım ikinci mektup. 31 Eylül 1989 tarihli, ilk mektubumun elinize geçmedi ini dü ünerek, tek parmakla da olsa (Yazı yazarken sadece tek parma ımı kullanabiliyorum.) yeniden yazmaya karar verdim. Ayrıca size, ilk mektubumun bir fotokopisini de gönderiyorum.

İlk mektubumda size kendimden söz etti im için burada size bir arkada ımdan bahsetmek istiyorum.

Ya am felsefemin çok de i ik olması nedeniyle ve iki kere televizyon programına katıldı ım için, toplumun de i ik kesimlerinden birçok insanla ileti im kurabildim.

Katıldı ım ilk program olan "Gençli in Dünyası" fazla yankı uyandırmadı fakat Altan A ar'ın sundu u, "Bizim nşanlarımız" oldukça be enildi ve bu programdan sonra annem, Türk Kadınlar Birli i tarafından, daha Anneler Günü gelmeden 1991 "Sevgi Yılı"nda "YILIN ANNES " seçildi. Bence annem, bana verdi i e siz ya am felsefesini dü ünürsek, böyle bir mutlulu u yıllar önce ya amalıydı ama tabii "SEVG YILI"nda bize ilgi gösterilmesi, benim için çok daha de erli bir olay...

Size, "Bizim nşanlarımız" programına birlikte katıldı ım arkada ım, Müge Da deviren'den söz etmek istiyorum.

Kendisi u anda yirmi be ya ında. On yedi ya ında, lise ikinci sınıfta okurken geçirdi i yüksek ate li bir hastalık sonucu bütün vücuduna felç gelmi ve bitkisel hayata girmi .

Ben Müge ablamın adresini bir gazete haberi aracılı ıyla buldum ve insan psikolojisine duydu um büyük ilgi nedeniyle küçük ya lardan itibaren konuya ili kin birçok kitap okudu um için, Müge ablama da ruhsal açıdan destek verebilmek amacıyla bir mektup yazdım. Ailesi, mektuplarıma o kadar büyük bir ilgi gösteriyor ki, bir buçuk yıldan bu yana, Müge ablama sürekli olarak mektup yazıyorum ve SEVG N N MUC ZES N gerçeikle tirerek, ondan bilinçli tepki almaya çalı ıyorum.

Müge ablamı gerçekten çok sevdi im için, yalnızca ona mektup yazmakla da yetinmiyor, konu hakkında bilimsel ara tırmalar da yapıyorum. u anda sviçre'de bulunan, dünyaca ünlü beyin cerrahı Prof. Dr. Gazi Ya argil de dâhil olmak üzere, birçok uzmanla ileti im kurmaktayım. En büyük dile im, onu yeniden ya ama döndürebilmek. E er bunu ba arabilirsem, dünyalar benim olacak.

Mektuplarımı ona aile fertleri okuyorlar. Dinlerken ara sıra gözlerini açıyormu ama söylenenleri anlayabiliyor mu bilemiyoruz.

Müge ablam rahatsızlanmadan önce sizin parçalarınızı çok be enirmi . Ben bunu ailesinden ö rendim ve size böyle bir mektup yazmayı dü ündüm. Barı a abey, bu konuda bana nasıl yardımcı olabilirsiniz? çtenlikle destek verece inize inanıyorum. imdiden binlerce te ekkürler...

Sevgilerimle,
Aslı Dinçman

ADRES M Z:

S.S.K. Göztepe Hst. Arkası
Hızır Bey Cad. Mektep Sok.
Selvi Apt. 4/10
81080 Üst Göztepe – STANBUL
EV TEL: 355 50 88

(De erli Barı Manço'yu rahmetle anıyorum. Kendisi beni bir kere telefonla aradı. Ancak, bu mektubumla ilgili hiçbir geli me olmadı.)

Mektup no: 28

istanbul, 29 Nisan 1991

Canım Müge ablam,

Sana uzun zamandır yazamıyorum, beni ba ı la. eker Bayramı'nın ikinci günü babaannelere gittim; eve de ancak dün gece dönebildim ve tabii bugün, sana mektup yazacağım için sevinçten uçarak bilgisayarımın başına geçtim. Aslında sana mektup yazmaktan çok, yanında olmak ve seninle konuşmak hoşuma gidiyor ama maalesef bugünlerde mektuplarla yetinmek zorundayım.

Birkaç hafta önce, Ankara'da okuyan ablam bizimle hasret gidermek için iki günlük üne ziyaretimize geldi ve babam bizi Rumeli Kava ına götürdü. Oldukça renkli bir gün geçirdi imiz için, sana önce bu geziyi anlatmak istiyorum.

O gün annemle babam oruçlu oldukları için ve kavakta yemek yiyecek iyi bir yer bilmedi imizden, evden çıkarken yanımıza yiyecek bir şeyler aldık.

Babam arabayla yola çıktı ı zaman, gördü ü her toprak yola mutlaka girer. Bo azı dik kesen bir toprak yol görünce de o gün hemen o tarafa döndü ama ne dönü ... Bir an için ablam da ben de, babamın arabaya deniz banyosu yaptırmak istedi ini dü ündük ve "Dikkat babaaa!" diye ç ılı ı kopardık. Me er orada, denizin üstüne kadar uzayan bir iskele varmı ...

Orada bir süre durup, uçan tavukları seyrettik... Ne dü ündü ünü tahmin edebiliyorum; "Aslı, sen çıldırdın mı? Tavuklar uçmazlar." diyorsun içinden. Biliyorum ablacı ım da, e er martılar oburluk yapıp, durmadan balık yerlerse, tavuk gibi olurlar... O kadar iriydiler ki, do ru dürüst uçamıyorlardı bile...

Daha sonra, Rumeli Kava ında yemek yiyecek güzel bir yer bulduk. Deniz kenarında, çok samimi bir havası olan bu lokantada yeme imizi yedik ve eve döndük.

Yalnız, dönerken komik bir olay oldu: Ertesi gün ablam Ankara'ya dönece i için Haydarpa a Tren Garı'ndan bilet almaya gittik. Annem, babam ve ablam, bilet almak için indiler. Ben de dı arıyı seyretmeye ba ladım. O sırada bir adam garın önünde dola maya ba ladı. O kadar dengesiz yürüyordu ki, spastik oldu unu dü ündüm. Biraz sonra babamlar geldiler. Adamı babam da görmü , "Hayatın tadını çıkarıyor..." dedi. Ben de, "Spastik mi ki?" diye sordum. Babam, "Yaaa, çok akıllısın. Sadece spastikler çıkarırlar hayatın tadını, senin gibi, öyle mi?" diye cevap verdi. Tabii hepimiz kahkahalarla gülmeye ba ladık.

Müge ablacı ım, Çi dem ablayı hatırlarsın sanırım. Hani telefonda hemen senin hatırını soruyor diye çok ho uma gidiyor demi tim ya... Bugün yine konu tuk. Sana mektup yazdı ımı söyledim. "Benim de sevgilerimi ve öpücüklerimi Müge'ye ilet lütfen..." dedi.

Bugün sana en son iirimi gönderiyorum. Biraz karamsar bir iirdir ama yine de ben çok be enirim. zmir'de yazmı tım. Tarih: 17 Mart 1990.

YA AMI YORUZ

Öyle alı mı ız ki ya amaya,
Heyecan yok olmu içimizde,
Sabahları uyanmak anlamını yitirmi sanki...
Kavgamız kiminle? Belli de il...
nsanlarla mı, ya amla mı, yoksa kendimizle mi?
Tekdüzelik sarmı dünyayı.
nsanlar gülmeye korkuyor.
Birbirimizi sevmiyoruz.
nsanız ama insana saygımız yok.
Sava ıyor, kendi kendimizi yok ediyoruz.
Açlık kol geziyor, acıları dindiremiyoruz.
Dünya bizim, hayat bizim ama biz...

Y A A M I Y O R U Z . . .

Hayat hikâyemde, Alanya ve Antalya'daki tatillerimizi anlatmaya devam ediyorum:

Alanya'daki Atilla Motel'in çok sevdi im bir özelli i vardı: Lokantaya giden iki yoldan biri, yeraltında, dere kenarından geçiyordu. Yürümek için ta lardan yapılan yol çok dar oldu u için, annem genellikle iki büklüm, kurba alarla birlikte arkı söyleyerek benim pusetimi iterdi. Derenin öyle güzel bir akı ı vardı ki, içindeki su kaplumba alarını ve kurba aları seyretmek çok ho uma giderdi ve ben de, "Kappumbaaaaa!" diyerek ona i tirak ederdim.

Alanya'da en sevdi im eylerden biri de, hortumla a açları sulamaktı. Zaten suyla oynamaya bayılırdım. Hala da çok ho uma gider. Annem de yanımda durup, gelen geçeni ıslatmayayım diye, dikkat kesilirdi.

Üç tekerlekli bisiklete binmeyi be ya indayken ö renmi tim. İlk günlerde ayaklarımı pedallara basarak ilerlemek gerekiyordu ama daha sonra doğru dürüst binmeyi başardım. Hatta bir keresinde bisikletimi uçakla Alanya'ya götürmüştük. Otelin yan tarafındaki geniş düzlükte, ben önde, annem arkada dolaşır dururdum. Burada, annemin bana durmadan tekerlemeler söylediğini, masallar anlattığını söylememeye gerek yok tabii.

O zamanlar yaşıma küçük olduğum için, ayrıntıları pek hatırlayamıyorum. Annem hatırlattıkça sana bütün bunları çok daha detaylı bir şekilde anlatacağım.

Benim canım ablam, bugünlük satırlarıma burada son veriyorum. En güzel şeyler seninle birlikte olsun...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkadaşın Aslı

Mektup no: 29

istanbul, 09 Mayıs 1991

Canım Müge ablam,

Merhaba! Benden kurtulman mümkün de il... te yine sana mektup yazıyorum. Bu benim için ne kadar büyük bir mutluluk, biliyorsun de il mi?

Sana, ho una gidece ini umdu um bir haberim var: Bir süredir ilk kitabımın hazırlık çalı maları içindeyim. Kitabımda, canım kadar sevdi im bir insanı, onun özelliklerini ve arkada lı ımızı anlataca ım. "Kim bu insan?" diye sorarsan, ismi Müge Da deviren... Hayır, yanlı duymadın. Seni anlatan bir kitap yazmak istiyorum.

Çok uzun süreli bir çalı ma olacak. Senin için, sana layık bir eser üretmek istiyorum. Bu arada senden bir ricam var: Benim bu kitabı olu turmak için ihtiyaç duydu um gücün ve moralin kayna ı sensin... Bu yüzden de senden, çok güçlü olmanı, ya ama sevincini ve azmini hiçbir zaman yitirmememi istiyorum. Ben de sana söz veriyorum, elimden geldi ince, en iyisini yazmaya çalı aca ım.

(Bu kitap sadece dü ünçe a amasında kaldı.)

Müge ablacı ım, sana yazmamı tım; Türk Kadınlar Birli i, annemi 1991 "Sevgi Yılı"nda "YILIN ANNES " seçti. Sevgi Yılı'nda böyle bir olayın gerçekleşmesi daha da anlamlı oldu. Hepimiz çok sevinçliyiz.

Yalnız, gazetecilerden pek rahatımız kalmadı. Gece yarısı röportaja geliyorlar. Gelmeseler de, telefonda yarım saat annemle konu uyorlar. Gece 01.00'lere kadar.

Eve gelen ya da telefon eden gazeteciler, benim yazılarımı ve iirlerimi de görmek ve yayınlamak istiyorlar. Beni en çok mutlu eden olay ise, onlara seninle olan arkada lı ımızı anlatmak ve senin, benim için ne kadar kıymetli bir insan oldu unu söylemek. Zaten seni canım kadar sevdi imi her fırsatta, herkese anlatıyorum.

Ayrıca Anneler Günü'nde Türk Kadınlar Birliği tarafından anneme plaket verilecek. Daha sonra da televizyonun ikinci kanalında saat 14.00'de canlı olarak yayınlanan "Pazar 91"e konuk olacağız.

Bu arada annem bana, "Aslı, baba neler açtın?" diye takılıyor. Ben de, "Ne yapayım? Beni böyle yeti tirmeseydin..." diyorum.

Canım ablam, şimdi de sana Asur Kitabesi'nden seçtiğim bazı sözleri yazmak istiyorum. Yalnız senden, mektubumun bu bölümünü çok dikkatli dinlemeni rica ediyorum. Seni biraz yoracağım ama dikkatli dinlersen gerçekten çok sevineceğim. Çünkü bu güzel sözleri seninle paylaşmak istiyorum.

- Gürültü, patırtının ortasında sükûnetle dolaş. Sessizliğin içinde huzur bulunduğunu unutma...
- Babakâ türü davranman açıkça gerekmedikçe, herkesle dost olmaya çalış ama kimseye teslim olma...
- Babakâlarına da kulak ver. Aptal ve cahil olsalar bile, dinle onları.
Çünkü dünyada herkesin bir hikâyesi vardır.
- Yalnız planlarının değil, babakâlarının da tadını çıkarmaya çalış...
- Olduğun gibi görün. Sevmediğin zaman sever gibi yapma...
- Ara sıra isyana yönelecek gibi olursan bile hatırla ki, Kâinatı yargılamak imkânsızdır...
- Onun için, kavgalarını sürdürürken bile, kendi kendinle barış içinde ol.

Görmeye çalış ki, bütün pisliklere ve kalleşliklere rağmen, dünya yine de güzeldir.

Bugünlük mektubuma son veriyorum. En kısa zamanda yine yazarım. Tüm güzellikler senin olsun.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkadaşın Aslı

istanbul, 11 Mayıs 1991

Canım Kemal a abeyci im,

MERHABA! Bir kere ba ına musallat oldum. Kurtulman mümkün de il... Yok, pardon, kurtulmanın bir yolu var: Bana yardım etmek...

Annemle babamın Ankara'ya gideceklerini ö renince hemen sana böyle bir mektup yazmak istedim. Sana, Müge ablama ilgili bazı bilgiler verip, sormak istediklerimi yazaca ım. Ayrıca Müge ablama yazdı ım birkaç mektubu da gönderiyorum. (Bunların fotokopileri bende var. Sende kalması için yolluyorum.) Senin ve (mümkünse) hocalarının bu mektuplarla ilgili görü ve önerilerini en kısa zamanda ö renmek istiyorum.

Ben Müge ablama her yönden hayata ba lamaya çalı ıyorum. Bu konuda en büyük deste im, ona duydu um çok büyük sevgi... Bir eyler anlayabildi ini hissediyorum ve e er benim ona olan sevgimi fark ediyorsa, bu ona moral veriyordur. Sen ne dersin?

Biraz önce, sana daha ayrıntılı bilgi verebilmek için, annemle birlikte Müge ablamalara telefon ettik. Dün APS ile bir mektup göndermi tik. Ellerine geçmi ama henüz Müge ablama okumamı lar. Günlük temizli ini yaptıktan sonra okuyacaklarını ... Kızdım... Morale, sevgiye, dostlu a mı daha çok ihtiyacı var, yoksa temizli e mi? Büyük bir ihtimalle, sevgili ablası yumurtlamı tır bu, "Temizli ini yaptıktan sonra okuyalım." lafını. Sanki yarım saat sonra yapsalar, olmuyor...

Uyumadı ı zamanlar, mektubumun tamamını dinliyormu ama uykusu gelince de dalıp gidiyormu . Bugünlerde gözlerini pek açamıyormu . Sadece (sanırım dinledi ini ifade edebilmek için) gözünü kırpyormu . Annesi, söylenenleri anladı ını fakat tam olarak birbirine ba layamadı ını, zihninin bulanık oldu unu söylüyor. Zihin açıcı olarak, Totaljin ve Enceptabol veriyorlarını . Faydası da olmu . Lütfen bana bu ilaçlar hakkında da bilgi verir misin?

Bu arada, sormak istedi im bir ey var: Müge ablamın gözlerinin kızarıklığı bugünlerde artmış ve sanırım bundan rahatsızlık duyuyor ki, göz damlası damlattıkları zaman, acaba daha iyi görebilir miyim diye, devamlı sağa sola hareket yaptırıyor mu . Onu bu konuda nasıl rahatlatabiliriz? Benim için de çok önemli bu konu. Çünkü onun hiçbir konuda sıkıntı duymasını istemiyorum.

Sürekli yatmasının, vücudundaki komplikasyonlarından biri de, boğazındaki balgam birikmesi. Annesi ve babası, bunu önlemek ve ciğerlerinin daha iyi çalışmasını sağlamak için sık sık göğsüne hızlı hızlı vuruyorlar. Ben unudum: Bir süre yan yatırıp, ayaklarını yükseltseler, biraz olsun boğazı açılmaz mı? Ya da gündüz, uzun bir süre otursalar? Zaten her gün üç saat kaldırıp, koltukta oturtuyorlarmı .

Bazı uyarı ve emirlere itaat etmeyi başarıyor mu . Örneğin, öksürük geldiği zaman, “Müge’ci im, ne olur biraz tut kendini...” dediklerinde, boğazına aspiratörün borusunu yerle tirene kadar, öksürmüyor mu . Ya da “Ayağını oynat.” dediklerinde, çok hafif oynatabiliyor mu .

Ayrıca, Bursa Uludağ Üniversitesi’nde görev yapan Prof. Dr. Ender Korfalı’nın, beyine sinir hücresi nakli üzerinde çalıştığını söylediler. Bu konuda nasıl bilgi edinebilirim?

Müge ablamın zihnini devamlı açık tutmak ve günün büyük bir bölümünde onu sürekli olarak oyalamak, bol bol konuşmak gerektiğine inanıyorum. Bu konuda sen ne düşünüyorsun? Doktor olarak, bana fikir verirsen, ben de ailesine iletirim.

Mektuplarımda ona neler yazmalıyım? Ara sıra, dikkatli dinlemesi için küçük uyarılarda bulunuyorum. Bu doğru mu?

Müge ablamın yanında olabilmek benim için mutlulukların en büyüğü ama onlara gittiğim zaman Müge ablamı, gözlerini açıp bana bakmasını sağlamak için öyle bir tartaklıyorum ki, rahatsız oluyorum. Böyle yapmaları doğru değil, biliyorum ama önleyemiyorum. Ne yapabilirim? Bana yol gösterir misin?

Kemal a abeyci im, yo un i lerinin arasında bir ben eksiktim ama yardımların gerçekten çok makbule geçecek. Abartmadan yazıyorum: Bana dünyaları vermi olacaksın...
Satırlarıma son verirken, hepinizi doya doya öpüyorum. Çalı malarında ba arılar...

Sizleri çok seviyorum.
Aslı

(Kemal a abeyimden de bekledi im yanıtları ve deste i alamadım. Bütün doktorlar gibi, o da bana bo yere ümit vermek istemiyordu.)

Mektup no: 30

istanbul, 20 Mayıs 1991

Canım Müge ablam,

Sana içten, yürekten, co kulu bir merhaba diyorum.

Geçen mektubumda, Anneler Günü'nde anneme Türk Kadınlar Birli i tarafından plaket verilece ini yazmı tım. imdi sana bu töreni anlatmak istiyorum.

Annem, babam ve ben, sabah saat 11.00'de Ö retmenler Evi'nde ydik. Salona girebilmek için, önümde yükselen merdiven deviyile yaptı m amansız sava ı kazanmam gerekiyordu. Silah orlarım (annemle babam) mükemmeldiler. Beni karga tulumba yukarıya çıkardılar ve bu mücadeleyi kazanmamı sa ladılar. Bu olayı anlatım stilimle hiç alay etme ablacı m. Çünkü burası Türkiye ve ben de spastik bir genç kızım...

Önce lobide oturduk. Sizin evde çekilen televizyon programının yapımcısı, kamera ekibiyle birlikte, oradaydı. Tabii Türk Kadınlar Birli i'nin yönetim kurulu üyeleri de... Bana gerçekten çok içten davrandılar. Özellikle, Birli in istanbul l Ba kanı Gültekin Baktır'ı çok sevdim. Ayrıca törende bana Yunus Emre'yi konu alan, nefis bir kitap arma an etti.

Tören salonunda bize en ön sırada yer ayırmı lardı, oturduk. İlk konu mayı Genel Ba kan yaptı. Çok acayip eyler söyledi ve benim de hiç ho uma gitmedi. Spastik olmak, benim makûs talihimmi ... Zaten ikide bir bunu tekrarlardı, durdu. En sonunda dayanamadım. Birli in verdi i yemekte yine bu lafı duyunca, sözlerimle olmasa bile, vücudumla isyan ettim. Zaten spastik ki ilerin en belirgin özellikleri, olaylara önce bedenleriyle tepki vermeleridir. Bereket, annem imdada yeti ti de, o sinirle bir pot kırmama engel oldu ve yumu atılmı kelimelerle duygularımı ifade etti.

Sana enteresan bir şey söyleyeyim mi? İnsanlar bana çok dostça davranıyorlar; yine de beni gerçekten tanımaya çalışmıyorlar. Annem ya ama felsefemi tüm açıklığıyla anlattığı halde, ne kadar anladıkları meçhul... Aslında beni gerçekten anlamaları da mümkün değil. Çünkü biliyorsun ya, ben bir uzaylıyım...

Sana bunları neden anlatıyorum, biliyor musun? İnsanların bazı olaylara bakış açılarının yanlış olabileceğini ve bu tutumlarının moralimizi bozmasına izin vermememiz gerektiğini ifade edebilmek için... Lütfen sen de insanların yanlış felsefelerle canını sıkmalarına aldıрма. Moralini ve ya ama gücünü hiçbir zaman yitirme...

Plaketini aldıktan sonra annem nefis bir konuşma yaptı. Yurdun dört bir yanında, ulaşılamayan nice fedakâr anne oldu onu ve bu plaketi onların adına aldığını söyledi.

Bu arada, aklıma gelmiyken yazayım: Cumartesi günü, annenin Anneler Günü'nü kutlamak için size telefon ettik. Anneni nasıl kutladım, biliyor musun? Sana kelimesi kelimesine yazayım: "Bana Müge ablam gibi bir arkadaş, dost kazandırdığınız için çok teşekkür ederim." dedim. Evet, sen benim için çok kıymetli bir insansın...

Ayrıca törende Ya ama Sevinci Dergisi'nin sahibiyle de tanıştım. Bana fena halde bozulmuş. Aslında dergiyle ilgili o kadar eleştirildi aldıktan sonra, bozulmaması mucize olurdu...

Benim, "Dünyaya tekrar gelirsem yine özürlü olmak isterim." dememi kabul etmiyormuş ve vakit bulunca bize gelip, benimle bu konuyu tartışacakmış. Sanırım ilginç bir söyleşi olacak. Sana da anlatırım.

Daha sonra ise, "Pazar 91" programına katılmak için TRT'nin Kuruçeşme Stüdyosu'na gittik. Uzun bir beklemeden sonra, sıra bize geldi.

Programın sunucusunun yaptı ı gafı saymazsak, her ey çok güzeldi. Önce, "Aslı'nın rahatsızlı ı nedir?" diye sordu. Annem, "Bu bir rahatsızlık de il." deyince, bu sefer de, "Hastalı ı" dedi. Annem de, "Bu, Aslı'nın özelli i..." diyerek, olayı çözümledi. u dünyalılar bazen ne kadar garip oluyorlar...

Aslında bunlar hep, yıllardır özürlü insanların kendilerini topluma birer zavallı olarak tanıtmalarından kaynaklanıyor. Ne kadar kötü, de il mi?

Yalnız, ho uma giden bir olay, programa seyirci olarak katılan Özürlüler Derne i Ba kanı'nın dernek adına, anneme çiçek vermesiydi.

Neyse, bu maceramız da böylece sona erdi. Mutlu ve yorgun bir ekilde eve döndük.

imdi de sana hayat hikâyemi anlatmaya devam edeyim:

Alanya'da tatil yaparken ara sıra, civardaki sayfiye yerlerine de giderdik. Annem anlatıyor: Yine bu gezilerden birinde, bir lokantaya girmi iz. imdikinin aksine, o zamanlar çok i tahsızımı m. Annem de, irice bir kuzu balı ı ısmarlamı . "Bunun yarısını Aslı'ya yediririm. Gerisi de bana kalır." diye dü ünümü . Ne mümkün? Balı ın yarısı bitmi . Ben hala lokmaların aralıksız olarak a zıma verilmesi için tepinip duruyormu um...

O gün annem ba ka balık ısmarlamak istememi ve kılçıklardan ayıklayabildi i kırıntılarla idare etmi . Daha do rusu, aç kalmı ... Ne kadar hain bir evlat oldu umu görüyorsun, de il mi?

Canım ablam, satırlarıma son verirken, en güzel eyler seninle birlikte olsun diyorum.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Prof. Dr. Ender Korfalı'ya Müge ablam için yazdığım mektup

istanbul, 21 Mayıs 1991

Sayın hocam,

Adım Aslı Dinçman. On yedi yaşımda, spastik bir genç kızım. Zor doğum sonucu oksijensiz kalmaya başladım olarak, hareketlerimi kontrol etmekte güçlük çekiyorum. Yardımla yürüyebiliyorum. El kol hareketlerimi de kontrol edemediğim için, mektuplarımı ve diğer yazılarımı ancak bilgisayarımı tek parmakla kullanarak, oldukça uzun, yorucu bir çalışmam sonucu ortaya çıkarabiliyorum.

(Amm drammatize etmiyim. Sanırım, cevap vermesini sağlamak için...)

Kalem kullanarak yazı yazamadığımdan, okula kabul edilmedim. Okumayı beş buçuk yaşımdayken, sekiz günde annemden öğrendim.

Benim en büyük şansım, annemin mükemmel bir ANNE olması. Kendisi zaten "1991 Sevgi Yılı Annesi" seçildi. Bana öylesine muhteşem bir yaşam felsefesi verdi ki, spastik olmayı, "Tanrı'nın bana, insanlara mutluluk verebilmem için armağan ettiği benzersiz bir özellik" olarak görmeye başladım. Ayrıca, Türkiye'deki özür-lülere duymanızın mümkün olmadığını şu cümleyi benim çok büyük bir coşkuyla söylüyorum: ÖZÜRÜMÜ ÇOK SEVİYORUM VE DÜNYAYA TEKRAR GELİRSİM, YENİ SPASTİK BİR İNSAN OLMAK İSTERİM...

Okumak, en büyük tutkum. Yazmak ise, benim hayatım... Konu benim zor anlaşılıyor. Bu yüzden de insanlarla yazarak daha kolay iletişim kuruyorum. Anneme borçlu olduğum bir başka konu da, Türkçem... Bu konuya çok önem veririm. Konu olurken ve yazarken Türkçeyi katletmemeye çalışırım.

Çeşitli dergi ve gazetelerde makalelerim yayınlanıyor. İnsanlarla yazmam ama sevincimi ve bazı konulardaki görüşlerimi paylaştığım bu yazılarımdan birini size gönderiyorum.

İnsan psikolojisi ve çocuk eğitimine çok küçük yaşlarda ilgi duymaya başladım. Annem de beni bu konuda destekledi. Pek çok kitap okudum. Kendimi bu konuda yetiştirmeye çalıştım. Hatta İstanbul'da spastik çocuklarla

ilgili çalı malar yapan bir rehabilitasyon merkezinde be ay e itim danı manlı ı yaptım.

Size bu mektubu, çok sevdi im bir arkada ıma daha faydalı olabilmek ve sizin, beyine hücre nakliyle ilgili çalı malarınız hakkında bilgi edinmek için yazıyorum.

Arkada ımın ismi, Müge Da deviren. On yedi ya ındayken geçirdi i yüksek ate li bir hastalık sonucu beyini zedelenmi . u anda bütün vücudu felç ve yarı bitkisel hayatta. Hiçbir ekilde ileti im kuramıyoruz, bilinçli tepki alamıyoruz. Kendisi sekiz yıldır bu durumda...

Ben kendisinin adresini bir gazete haberi aracılı ıyla buldum ve iki yıla yakın bir süredir devamlı mektup yazarak, dı dünyayla ili kisinin kesilmemesi için çaba harcıyorum. Mektuplarımı Müge ablama aile fertleri okuyorlar. Dinlerken ara sıra, gözlerini açtı ını ö rendim.

Mektuplarımda ona, günlük ya antımdan ilginç olaylar anlatıyorum. YA AMA SEV NC temeline dayanan, çok de i ik bir felsefe vermeye, onu çevresine kar ı uyanık tutmaya çalı ıyorum.

Aslında ben mektuplarımla gerçek bir mucizeyi gerçekle tirmeye çalı ıyorum. Çünkü annesiyle babası, Müge ablamı bugüne kadar birçok doktora götürmü ler. Te his koyamadıkları gibi, hepsinin görü ü aynı: “Ümit yok...” Ben ise, Müge ablamı gerçekten canım kadar seviyorum ve mektuplarımla sevginin mucizesini gerçekle tirmeye, ondan bilinçli tepki almaya çalı ıyorum.

Bugüne kadar, ona daha güzel eyler verebilmek için birçok ki i ve kurulu a yazılar gönderdim. Bana yardımcı olunmadı. Sadece, ünlü beyi cerrahı Prof. Dr. Gazi Ya argil'den cevap aldım. O da, benim çabalarımı takdir etti ini yazdı ...

Kıymetli vakitlerinizi aldı ım için özürlerimin kabulü ile sizden mümkünse bitkisel hayattaki insanlarla ilgili bilgi vermenizi, benim uygulamama ait önerilerinizi, ya da konu hakkında bana yardımcı olabilecek bir kurulu varsa, adını ve adresini yazmanızı, ayrıca, yukarıda da belirtti im gibi, beyine hücre nakli çalı malarınızla ilgili olarak, Müge ablamın ailesinin yapabilece i bir ey varsa, size ba vurmaları için ne gibi bir yol takip etmeleri hususunda bana yardımcı olmanızı rica ediyorum.

imdiden çok te ekkürler eder, esenlikler dilerim...

Saygılarımla,
Aslı Dinçman

ADRES M Z:
S.S.K. Göztepe Hst. Arkası
Hızır Bey Cad. Mektep Sok.
Selvi Apt. 4/10
81080 Üst Göztepe – STANBUL
EV TEL: 355 50 88

(Sayın Prof. Dr. Ender Korfalı, bu mektubuma, iki sayfa cevap yazdı. Müge ablamın durumuna ili kin hiçbir ümit vermiyordu. Ancak, fareler üzerinde sürdürülen hücre nakli çalı malarının bir gün benim için umut olabilece inden söz ediyordu. Ben ise, çok sert tepki gösterdim ve hocaya, spastik olmayı çok sevdi ime dair, zehir zemberek bir mektup yazdım.

Oysa imdi, bir doktor bana, hareketlerimi daha rahat denetleme imkânımın olabilece ini söylese, spastik olmayı hala çok sevmeme ra men, "Neden olmasın?" der ve ansımı denerim.

Belki de, Müge ablam hakkında hiç kimse bana yardım etmedi i için Sn. Korfalı'ya olumsuz tepki vermi tim. Ümit olmadı ını bir türlü kabullenmek istemiyordum.)

Sayın Aslı Dinçman
B.S.K. Göztepe Hast. arkası
Hızır Bey Cad. Mektep Sk.
Selvi Apt. 4/10
81080 Üstgöztepe-İSTANBUL

4 Haziran 1991

Sevgili Aslı,

21 Mayıs 1991 tarihli mektubunu ancak bugün aldım. Seni, annenle 1991 Sevgi Yılı Annesi seçilmesi dolayısıyla ve eğer yanılmıyorsam televizyondaki programın dolayısıyla tanıyorum. Seninle hayata bağlılığınla ve yaptıklarınla hakikaten gurur duyuyum. Annenin sana verdikleri ve seninde bunları kullanarak kendini ilerletmen beni çok mutlu etti. Bilgisayar kullanabilmen ve bununla dışarıya açılabilmen çok güzel. Türkçeni çok beğendim. Keşke bende senin gibi dilediklerimi ifade edebilseydim. Seninle yazışmayı ve senin sorunlarını paylaşmayı veya senin sorunları olanların sorunlarını bana iletmen çok güzel. Arkadaşın Müge Dağdeviren ne yazıkki bugünkü bilgilerimize göre beyin bazı merkezlerindeki harabiyet sonucu dış dünya ile irtibatını kaybetmiş bulunuyor. Biz bunlara kitlenme veya koma vijil diyoruz. Diştan gelen uyarıları almalarına rağmen ne yazık ki bu tip hastalar dışarıya hiçbir mesaj veremiyorlar. Tahmin ederim birgün bu tip hastalara yardımımız olabilecek ama bugün için ne yazıkki ona yardımcı olabileceğimizi söyleyemiyorum. Prof.Dr. Gazi Yaşargil'in sana mektup yazması beni çok sevindirdi. Aslında diğerleride büyük bir ihtimalle sana cevap yazmayı ve sorunlarını paylaşmayı düşündükleridir. Fakat sana samimi olarak söylüyüm herhalde başlangıçta sana neley yazabileceğimi, nasıl cevap verebileceğimi bende çok düşündüm. Hatta yazıp yazmamayı bile. Ama tahmin ediyorum ki onu aştım ve sana daha rahatlıkla yazabiliyorum. Beyin grefleri çok eskilerden beri bilinen ve yapılmaya çalışılan bir olay 1940'a kadar gidiyor. Fakat o zaman yapılan çalışmaların neticesi teknik imkansızlıklardan ve

ne beklidiklerini bilmediklerinden dolayı alınmıyor. Yalnız beyin hücrelerinin başka ortamlarda da nakledildikleri zamanda yaşayabildikleri gösteriliyor. Esas bugünkü çalışmalarımıza önyak olan araştırmalar 1970'lerde başlıyor. Siganelar ve fareler üzerinde yapılan deneylerde santral sinir sistemi veya beyin ve omurilik gibi organlarda da yenilenme kapasitesinin olduğu gösteriliyor ve daha sonra insanlardaki bazı hastalık modelleri yapılarak greftlerin bunlar üzerindeki etkisi araştırılıyor. Benim bu konuda çalışmaya başlamam 1980'lerde oldu ve yaklaşık 11 yıldan beri çalışıyorum. Şu ana kadar 11 hastaya beyin greftini nakli yaptım. Büyük bir çoğunluğunda 430, 440 bazılarında daha yüksek oranlarda iyileşme oldu. Bu hakikaten güzel bir olay. Yardımsız veya gündüze kadar hiç yardım edilemeyeceği zanneddiğimiz birtakım insanlara ve bazı hastalık gruplarına da yardım edilebilme olanağı çıktı. Tabii ki sonuçların değerlendirilmesi için çok erken fakat zaman içinde daha değişik teknikler kullanılarak bu tip bozuklukları olanlara yardım etme olanağımız çıkabilecek. 15 gün kadar önce Çeşmede bizim Nöroşirürji toplantısı vardı. Bana orda belkide ismini bildiğin Prof.Dr. Sevim Balcı spastik çocuklarda da bu tip ameliyatlarda da bir etkisi olup olmayacağını sordu. Ben kendisine bu konuda hiç bilginiz olmadığını, daha doğrusu denenmediğini söyledim. Kendisi bir hasta göndereceğini ailenin razı olduğunu ifade etti. Aslıcığım bu senin için bir ümit olmasın. Ama eğer bu tip hastalarda yardımcı olabileceğimizi gösterebilirsek belki sanada yardımcı olabilirim. O kadar gençsinki mutlaka senin durumundaki olan hastalara yardımcı olacak yeni tedavi yöntemleri bulunacaktır. Hiç bir zaman umudunu kaybetme o günlere kendini hazırla. En derin sevgilerimle bana tekrar yaz.

Prof. Dr. Ender Korfalı
Nöroşirürji Ana Bilim
Dalı Başkanı

Mektup no: 31

istanbul, 29 Mayıs 1991

Canım Müge ablam,

Hani benim canım kadar sevdi im bir arkada im, ablam var. Bilmiyorum, sen tanıyor musun? smi, Müge. te ben imdi ona mektup yazıyorum. Bu o kadar güzel bir olay ki, benim için...

aka bir yana ablacı im, sana yazabilmek aslında benim için gerçek bir mucize... Çünkü iki yıl önce bilgisayarımın yazıcısı yoktu ve e er gazetede seninle ilgili haberi o zaman okusaydım, mektup yazmam olanaksızdı. Belki de Tanrı benim, senin arkadaş ın, karde in olmamı istedi ve olaylar bu do rultuda geli ti. Her neyse, ben çok mutluyum. Y K SEN VARSIN...

Geçti imiz Pazar günü, annemin i yerindeki arkadaş larıyla birlikte, Kastro'ya pikni e gittik. Sana önce bu geziyi anlatmak istiyorum.

Kastro, Büyükçekmece'nin de ilerisindeki Saray ilçesine yakın, Karadeniz kıyısında, güzel bir piknik yeri.

Biz evden biraz geç çıktık. Bu yüzden de oraya vardı mızda, arkadaş larımız yeme e ba lamı lardı. Tabii biz de hemen oturduk.

Aslında biz biraz da rfan a abeyin sayesinde geciktik. Kastro'nun kenarında büyük bir göl varmı (Öyle tarif ediyordu). Tabii babam da, göl arayıp durdu. Aradı ının, Karadeniz gölü oldu unu nereden bilecek ki? "Aslı, ben öyle bir göl duymadım..." diye dü ündü ünü biliyorum. Duymaman da çok do al ablacı im, çünkü o isimde bir göl yok. Me er rfan a abey, Karadeniz'e "Göl" diyormu ... Tabii bu yüzden de yemek süresince sık sık bizim esprilerimizle bo u mak zorunda kaldı...

Sana bir soru: Pikni e giderken hava durumu nasıl olmalıdır? Cevabını tahmin edebiliyorum: "Güne li,

masmavi bir gökyüzü..." O gün de tam piknik havasıydı; fırtına, kara bulutlar ve so uktan titreyen insanlar... Birazdan anlataca ım nedenlerden dolayı, havanın böyle olması benim için pek de fena olmadı do rusu...

Yemekten sonra annem, babam ve annemin müdürü (birkaç arkada ıyla birlikte) yakındaki bir sayfiye yerini görmeye gittiler. Hava daha da kötüle ti i için biz de THY'nin minibüsüne dolu tuk. Biraz sonra da sohbet ba ladı.

Çe itli konulardan konu urken, söz benim iirlerimden açıldı. THY'de annemin bulundu u büroda görev yapan bir bestekâr var: smail Ötenkaya. iirlerimden birini okumamı istedi. Ben de Türk Sanat Müzi ini gerçekten çok severim. Beste yapılabilir diye dü ündüm ve en sevdi im iirlerimden birini, "Sevgi"yi okudum. Sana yazmı tım, belki anımsarsın. Bu iirimi smail a abey de çok be endi. Hatta o kadar heyecanlandı ki, hemen orada, uduyla bir beste yaptı. Yalnız tabii imdi iiri biraz de i tirdim ve güfte olabilecek bir duruma getirdim. Bir dörtlük daha ilave ettim. Sana imdi son eklini yazmak istiyorum:

HAD SEVG Y ANLAT

Bana sevgiyi anlat,
Gözlerinde ya olmasın.
Bana sevgiyi anlat,
Ömrün acı dolmasın...
Kalbinle, ruhunla, gönlünle,
stemem bir çift sözle,
I ıl ıl gözlerinle,
Bana sevgiyi anlat...
En tatlı tebessümlerle,
Mutluluk, co ku ve ne eyle,
Anlat tüm güzellikleriyle,
Hadi sevgiyi anlat...

Umarım be enmi sindir. smail a abey o gün önce Muhayyer Kürdi makamında bir bestenin ilk notalarını çaldı ve maalesef benim ukalalı im tuttu; Rast makamı istedim ve bence daha iyi oldu ama "O güfteye Rast a ır gelir." dediler. Hem, Muhayyer Kürdi olursa, akılda daha kolay kalırmı . smail a abey, "E er Muhayyer Kürdi'ye karar verirsem, senin için ayrıca Rast makamında bir beste daha yaparım." dedi. Tabii çok ho uma gitti. Bakalım sonuç nasıl olacak? Denetimden geçerse, radyoda da yayınlanacak.

Biz bunları konu urken annemler geldiler. Biraz sonra da eve dönmek üzere, yola çıktık.

Benim en çok sevdi im çiçeklerden biri, gelinciktir ve biliyorsun onlar hiç dayanmaz, hemen solarlar. Dönerken yolda harika gelincik tarlaları vardı. Sonunda dayanamadım. Annemle babama, "Birkaç tane koparabilir miyiz?" diye sordum. Kendim toplamayı, daha do rusu, yolmayı (stem dı ı hareketlerim dolayısıyla, çiçekleri toplamaktan ziyade, yolarım.) hiç dü ünmiyordum fakat babam arabayı kenara çekti ve annem de beni indirdi. Yakınıımızdaki üç gelinci i (birini sapsız olarak) kopardım. Ne kadar keyiflendi imi tahmin edersin.

Yalnız beraber olup, bu güzelli i seninle payla abilseydim... Canım ablam, o çiçekleri sana getirebilmeyi ne kadar çok isterdim... Sen benim arkada ımsın ve ya adı ım tüm güzellikleri uzaktan da olsa seninle payla mak bana büyük bir mutluluk veriyor. Lütfen bunu hiçbir zaman unutma, olur mu?

Bugünlük satırlarıma son veriyorum. stesen de, istemesen de yine yazaca ım. Daha do rusu, e er mektuplarım ho una gitmiyorsa, bunu bize ifade etmeni bekliyoruz. Ben de daha de i ik konulardan söz ederim. Yeter ki, ho lanıp, ho lanmadı ını ö reneyim...

En güzel yarınlar, en güzel eyler seninle birlikte
olsun...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

MÜGE ABLAMIN ABLASINA YAZDI IM MEKTUP

(A a ıdaki mektubu da de i tirerek gönderdim. Gelin, önce orijinal metni, ardından da, de i tirilmi eklini okuyalım.)

stanbul, 07 Haziran 1991

Merhaba Peyman abla,

Ben dünyada sevgiden daha güzel bir duygu oldu una inanmıyorum... nsana güç veren, ya ama anlam kazandıran, yüce bir duygudur, SEVG ...

Yeni do mu bir bebek dü ünelim. Bütün fiziksel gereksinimleri kar ılanıyor. Kısacası, “Karnı doysun, ruhu doymasa da olur...” felsefesiyle yeti tiriliyor. Bu bebek büyüdü ünde, kendine ve çevresine ne verebilir? Mutlu bir insan olabilir mi? Sevgiye doymazsa, ya amı boyunca kar ıla aca ı zorluklarla nasıl mücadele eder? Hayır, hayır, bunlar çok zor sorular. Her eyden önce, “Bu bebek ya ayabilir mi?” diye sormamız gerekiyor.

Bazen Müge ablamın durumunu dü ünüyorum ve gerçekten üzülüyorum fakat bu üzüntü, onun, felçli ya da yarı bitkisel hayatta olmasından kaynaklanmıyor. Ben daha önemli bir konuyu, Müge ablamın ruh sa lı ını dü ünerek, endi eleniyorum.

Bir bebe in bile, ya ayabilmek için SEVG YE DOYMASI gerekli. Bu tıbben de kanıtlanmı . Öyleyse, fiziksel engeli gerçekten çok a ır olan bir NSANIN ruhsal ihtiyaçları daha da önemli olmalı...

Kendinizi bir an için Müge ablamın yerine koymanızı rica ediyorum.

- Sürekli olarak geçmi ya antınızdan söz edilmesi ho unuza gider miydi?
- Belki de bir daha hiçbir zaman yapamayaca ınız eylerden bahsedip, a layan insanlarla beraber olsaydınız, neler hissederdiniz?
- Yanınızda sadece fiziksel ihtiyaçlarınızı kar ılayan ya da, “Aç gözlerini!” diyerek, pek de yumu ak olmayan hareketlerle size dokunan insanlar olsaydı, ne dü ünürdünüz?
- Üstelik bir de, gözlerinizi açamadı ınız için azar i itseydiniz?

Diyeceksiniz ki, “Bu sorular da nereden geldi aklına? Daha do rusu, bana mektup yazmak nereden icabetti?” Aslında sizinle beraber oldu umuz günden beri, böyle bir mektup yazmak istiyordum ama Müge ablama ilgili hayalcilikle suçlanaca imdan endi e ediyordum.

“Aslı, Müge hiçbir eyden anlamıyor, bo una u ra ıyorsun...” dersiniz, ben buna inanmıyorum. Daha do rusu, bir eyler hissetti ini seziyorum. u anda tepki veremiyor, belki de hiçbir zaman veremeyecek ama o her eyden önce bir insan ve bu yüzden de, elimizden geldi ince ruhunu doyurmalıyız...

Ben, vaktim ve enerjim izin verdi i kadar Müge ablama destek olmaya çalı ıyorum. Ke ke daha fazlasını yapabilesem...

Size geldi im gün yapmak istedi im ilk hareket, Müge ablamın elini tutmak oldu. Çünkü sevgimi ona aktarmamın tek yolu bu... Sevgi dokunu larıyla, bol bol konu arak, öperek, onun sıkıntılarını azaltabilece imizi dü ünüyorum.

Kıskançlı ın güzel bir duygu olmadığı kesin ama ben sizi kıskanıyorum. Çünkü Müge ablamın her gün yanındasınız ve dilerim karde inizle geçirdi iniz bu kıymetli anları, Müge ablama faydalı olmak için en güzel ekilde de erlendiriyorsunuzdur...

Müge ablama mektup yazmak, benim için mutlulukların en büyü ü. Sanırım sizler de yazdıklarımı ona okurken aynı heyecanı duyuyorsunuzdur...

Sizden küçük bir ricam var: Müge ablama yazdı ım mektuplar elinize geçer geçmez (e er uyumuyorsa) lütfen hemen ablama (Gözde izin verirse, ben de Müge ablama sadece “Ablacı ım, ablam” diye hitap etmek istiyorum.) okuyun. Çünkü onun, **MORALE VE SEVGİYE GERÇEKTEN ÇOK HAYATI VAR...**

Mektubuma burada son verirken, u anda aklıma gelen ve annemin çok sık tekrarladı ı bir sözü yazmadan geçemeyece im: **“BA KALARINA KENDİ GEREKSİZİNİ GEBİ, SICAKKANLILIK VE NCE DÜ ÜNCEYLE DAVRAN. SONUÇTA NELER OLACA İNİ GÖRECEKSİN...”**

Gözde'yi çok çok öpüyorum. Muazzez teyzem ve Selçuk amcama da selam ve hürmetlerimi iletirseniz, sevinirim. Ablamı da benim için öpün ve lütfen onu dünyalar kadar sevdi imi söyleyin...

Esenlik dileklerle,
Aslı

istanbul, 09 Haziran 1991

Merhaba Peyman abla,

Ben dünyada sevgiden daha güzel bir duygu oldu una inanmıyorum... nsana güç veren, ya ama anlam kazandıran, yüce bir duygudur, SEVGİ ...

Yeni do mu bir bebek dü ünelim. Bütün fiziksel gereksinimleri kar ılanıyor. Kısacası, "Karnı doysun, ruhu doymasa da olur..." felsefesiyle yeti tiriliyor. Bu bebek büyüdü ünde, kendine ve çevresine ne verebilir? Mutlu bir insan olabilir mi? Sevgiye doymazsa, ya amı boyunca kar ıla aca ı zorluklarla nasıl mücadele eder? Hayır, hayır, bunlar çok zor sorular. Her eyden önce, "Bu bebek ya ayabilir mi?" diye sormamız gerekiyor.

Ben sizin çok iyi bir abla oldu unuzu biliyorum. Çünkü Müge ablamın ruhsal ihtiyaçlarının bilincindesiniz. Sevgiye, morale ve dostlu a duydu u gereksinimi mümkün oldu u kadar kar ılamaya çalı ıyorsunuz. Yanına oturup bol bol onun ho una gidecek, moralini yükseltecek konulardan söz etti inizi, kısacası Müge ablama duydu unuz sevgiyi, sözleriniz ve beden diliyle (elini tutarak, öperek ve her fırsatta sevgi dokunu larıyla) ona hissettirdi inizi görür gibiyim.

Ben de, vaktim ve enerjim izin verdi i kadar Müge ablama destek olmak için sizin önerileriniz do rultusunda daha faydalı olmak istiyorum.

Size geldi im gün yapmak istedi im ilk hareket, Müge ablamın elini tutmak oldu. Çünkü sevgimi ona aktarmamın tek yolu bu... Sevgi dokunu larıyla, bol bol konu arak, öperek, onun sıkıntılarını azaltabilece imizi dü ünüyorum.

Kıskançlı ın güzel bir duygu olmadığı kesin ama ben sizi kıskanıyorum. Çünkü Müge ablamın her gün yanındasınız ve karde inizle geçirdi iniz bu kıymetli anları, Müge ablama faydalı olmak için kim bilir ne güzel ekilde de erlendiriyorsunuzdur...

Müge ablama mektup yazmak, benim için mutlulukların en büyü ü. Sanırım sizler de yazdıklarımı ona okurken aynı heyecanı duyuyorsunuzdur...

Sizden küçük bir ricam var: Müge ablama yazdı ım mektuplar elinize geçer geçmez (e er uyumuyorsa) lütfen hemen ablama okur musunuz? (Gözde izin verirse, ben de Müge ablama sadece “Ablacı ım, ablam” diye hitap etmek istiyorum.) Çünkü onun, morale ve sevgiye gerçekten çok ihtiyacı var...

Mektubuma burada son verirken, u anda aklıma gelen ve annemin çok sık tekrarladı ı bir sözü yazmadan geçemeyece im: “Ba kalarına kendi gereksindi in gibi, sıcakkanlılık ve ince dü ünçeyle davran. Sonuçta neler olaca ını göreceksin...”

Sevginin mucizesini yaratmak için Tanrı'nın bize destek verece ine gönülden inanıyor ve Gözde'yi çok çok öpüyorum. Muazzez teyzem ve Selçuk amcama da selam ve hürmetlerimi iletirseniz, sevinirim. Ablamı da benim için öpün ve lütfen onu dünyalar kadar sevdi imi söyleyin...

Esenlik dileklerimle,
Aslı

Mektup no: 32

istanbul, 07 Haziran 1991

Canım Müge ablam,

Merhaba! Hayatta en çok de er verdi im ey dostluktur. Bunu sana daha önce yazmamı tım ve ben senin arkada ın, karde in olabildi im için kendimi çok anslı sayıyorum.

Müge ablacı ım, geçen ak am bir rüya gördüm. Oldukça enteresan bir rüya...

Sabah Gazetesi, yüz çocu a, otuz kupona akülü araba veriyor. Biz de kuponları biriktiriyoruz. Gazetede resimlerini gördükçe de, arabalara içim gidiyor do rusu...

te rüyamda bu arabalardan birinin bana çıktı ını gördüm. Kullanmayı da ba ardım. Öyle bir arabam olsa, ben kime giderim? Elbette ki, Müge ablama giderim. Hemen yola çıktım ama ne yazık ki, o sırada uyandım.

Sabah olunca rüyamı anneme anlattım. "Zaten araba sana çıktıktan sonra, nereye gidece ini tahmin etmek kolay... Peki, Müge ablanı gördün mü?" diye sordu. Ben de, "Rüyada görüp, ne yapayım? Gerçekten birlikte olmak daha güzel..." diye cevap verdim...

Ke ke rüyalar gerçek olsaydı... Çünkü seni çok özledim. Bakalım ne zaman görü ebilece iz?

(O zamanlar en büyük hayallerimden biri, akülü araba kullanmaktı. Oysa ellerimi tam olarak kullanamadı ım için, hayatım boyunca bu olanaksız. Annem beni bu konuda ikna etmek için çok uzun zaman harcadı. Ancak ya ım ilerledikçe bu gerçe i görmeyi ba arabildim.)

u sıralar, o kadar çok i im var ki. Bir sürü mektup yazmam lazım. Bayram da geliyor. Kartları bile hazırlayamadım. Herkese, "Vaktim yok..." diyorum ama sana mektup yazmak söz konusu olunca, i ler de i iyor. Konu SEN olunca her zaman vakit buluyorum. Kimse kusura bakmasın; Dünya bir yana, Müge Ablam bir yana...

imdi aklıma bir ey geldi: Bilmiyorum, "Aslı, bana neden devamlı böyle eyler yazıyorsun? Di er arkada larına bunları yazd ını hiç sanmıyorum. Neden bana farklı davranıyorsun?" diye içinden geçirdi in oluyor mu?

Sana neden böyle eyler yazıyorum? Yazıyorum, çünkü bunlar benim GERÇEK duygularım... Yazıyorum, çünkü hissettiklerimi senden saklamam çok anlamsız olurdu. Yazıyorum, çünkü seni gerçekten, ifade etmeye çalı t ım kadar çok seviyor ve sana saygı duyuyorum. Ayrıca, seninle bu güzellikleri niye payla mayayım ki?

Haklısın. Di er arkada larıma böyle eyler yazmıyorum. Çünkü dünyada senin kadar sevdi im bir insan yok. Neden sahtekârlık yapayım ki?

kinici soruya gelince... Sana farklı davranıyorum, bu do ru... Ama senin dü ündü ün nedenden kaynaklanmıyor farklı davran ım. Yani senin fiziksel özelliklerinin konuyla bir ilgisi yok. Ben bir insanı senin kadar seviyorsam, i te böyle eyler yazarım... Yalnız tabii bugüne kadar kimseye bu kadar içten davranmad ımı da bilmeni isterim.

Neyse, gerçek olan tek ey var: BEN SEN TAHM N EDEMEYECE N KADAR ÇOK SEV YORUM...

Canım ablam, imdi sana F. Collis Wildman'ın "Hatırla Bunları" ba lıkl ı güzel sözlerinden birkaçını yazmak istiyorum.

- “HER ZAMAN GÜLÜMSE.
DUDAKLARINDAN TEBESSÜM EKSKOLMASIN.
HATTA BU BAZEN ACITSA BİLE...”

Ablacı m, imdi yazaca m sözleri çok dikkatli dinlemeni rica ediyorum.

- HER ZAMAN VE HER YERDE,
EL NE GEÇEN BÜTÜN SAADET YAKALA.
EN UFAK BİR PARÇASININ BİLE KAÇMASINA
MÜSAADE ETME...
- YA A! HER EYDEN ÖNCE, YA A...
VE SİRF TESADÜFEN BU DÜNYAYA GELM
OLDU UN ÇİN, LAF OLSUN DİYE GÜNLERİN
GEÇİRME...
- HAYATINI O EKLEDE YA AK,
HER AN KENDİNİN ELİN SIKABİLESİN VE
HER GÜN FAYDALI OLAN,
HİÇ OLMAZSA UFAK BİR EY YAP K,
GECELERİN YAKLAIR YAKLA MAZ,
ÖRTÜLERİN ÜSTÜNE ÇEKİP, KENDİ KENDİNE,
“BENİ ELMENİNE GELDİYSE YAPTIM.”
DİYE BİLESİN...

Bugün sana hayat hikâyemde, Yalova Termal'deki havuz sefalarımı anlataca m. Sakın, “Bana yüzmekten nasıl bahsedebilirsin?” diye düşünme. Yüzmeyi çok seviyorsan, bir an önce gücünü toplamaya çalış. Sana “hasta” muamelesi yapacak de ilim. Çünkü sen hasta de ilsin. Tabii kendini öyle görmüyorsan...

Dışarıda hava sıcaklığı -10 derece ve ben annemle 40 derece suya giriyorum. Keyfe bak...

Annemle havuza, solumuktan dilimiz takırdayarak girerdik ama girdikten sonra da beni çıkar çıkarabilirsen...

Bu arada sana bebekli imdeki “su” tutkumu anlatayım:

Banyo yapmaktan daha çok sevdi im bir olay yokmu .
Hatta delilik derecesinde severmi im suyu.

Bir kere, evde "BANYO" kelimesi söylenemezmi .
"Neden?" dersen, banyo lafını duyar duymaz,
ayakkabılarımı çözmeye, üstümü ba ımı çeki tirmeye
ba larmı im...

Annemler de bir yöntem bulmu lar: Ku dili... "Ba-
gan-yo-go" diyerek, bir süre vaziyeti idare etmi ler ama
tabii ben birkaç gün sonra "Ba-gan-yo-go"yu da
ö renmi im...

Sadece banyoyla i bitse, yine iyi... Annemin
kuca ında ya da pusette giderken, yoldaki su
birikintilerine de atlamaya kalkarmı ım, iyi mi?

te ben o zaman da böyle garip bir uzaylıymı ım.
Büyüdüm ve senin arkada ın oldum. Piyango sana çıktı. Ne
yapalım?

Canım ablam, bugün de istemeyerek satırlarıma son
veriyorum. Tüm mutluluklar, tüm güzellikler seninle
birlikte olsun...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Mektup no: 33

stanbul, 18 Haziran 1991

Canım Müge ablam,

Ya amak öylesine güzel ki... Hele senin arkadaşın, kardeşin olmak... Tanrım ne kadar büyük bir mutluluk... Saol ablacım, iyi ki sen varsın...

Son bir hafta içinde jet gibi günler ya adım. Okullar tatil oldu ve kız kardeşimle aabeyim, devamlı kalmak üzere, bize geldiler. Daha doğrusu, biz onları almak için Ankara'ya gittik.

Ankara'ya gideceğimiz gün, annem beni iyerine götürdü. Arkadaşlarıyla bol bol sohbet ettik. Nasıl i tir anlamıyorum, herkes bana seni soruyor. Tabii ben de keyiften dört de il, sekiz kö e on dört kö e olarak cevap veriyorum.

Babam Karabük'te yeni bir i e ba ladı. Bu yüzden de, yaklaşık iki üç gündür stanbul'da de il. Ankara'ya da, babam Karabük'ten arabayla, annemle ben ise, stanbul'dan uçakla gittik.

Akşam 18.00 uçaına binecektik. 17.30'da THY Aksaray Satış Bürosu'ndan yola çıktık ve zorlukla yeti tik. Tabii ben yine tekerlekli iskemleye kuruldum. Yalnız bu sefer iskemleyi süren aabeyden pek hoşlanmadım. Buzdolabı gibiydi. Benimle de hiç konu madı. Neyse, o bir yabancı. Bazen kendi akrabalarımız bile buzdolabı olabiliyorlar...

Uçak kalktıktan sonra, önümdeki THY Magazin'i okumaya dalmı tım. Bir ara pencereden a a ıya baktım ve gördüğüm güzellik karşısında donakaldım. Ablam, nasıl anlatsam ki sana? Bembeyaz, pamuk gibi bulutların üzerindeydik. Kelimelerle ifade edilemeyecek bir olaydı. Anneme söyledim. "Müge ablana anlatırsın..." dedi.

Uçaktan indi imizde bizi babam kar ıladı. Arabaya bindik ve annemin teyzesine gittik. O gece teyzemlerle görü tük. Ertesi gün karde lerimi alıp, birlikte Karabük'e do ru yola çıktık.

Karabük'te bir süre babamın antiyesinde oturduk. arkadaş larıyla tanı tık. Daha sonra ise, Safranbolu'ya, kalaca ımız otele gittik.

Otel deyince, benim aklıma normal, her zaman kaldı ımız oteller gelmi ti. Hele babam, odada sadece iki yatak oldu unu söyleyince, be ki i nasıl sı aca ımız konusunda oldukça endi elenmi tim.

Arabayla önünden geçerken babam, "Otelimiz i te burası..." dedi inde, çok a ırdım. Tipik bir Safranbolu eviydi. çeriye girdi imizde, a kınlı ım bir kat daha arttı. Her yer ah aptı ve insana sıcacık bir duygu veriyordu ama ben hala, kalaca ımız odanın sıradan oldu unu sanıyordum. Taaa ki, odayı görünceye kadar...

Odayı görünce ok geçirdim. Babamın bu kadar büyük bir sürpriz yapaca ını hiç dü ünmemi tim. Sana biraz, küçük sarayımızın içini tarif edeyim: Normal bir salonun be katı geni li inde bir yer dü ün. Yerler tahta. Odanın üç duvarı boydan boya sedir. Piriçten karyolalar. Ortada bir sini ve tabii yerler kilim kaplı...

Bahçede bülbül ve sakalar ötü üyorlardı. Pencereden baktı ımızda, ye ilin en güzel tonlarıyla kar ı kar ıyaydık.

Gece ben ısrarla yer yata ında uyumak istedim. Sedirlerin yastıkları öylesine büyüktü ki, dört tanesini yere koydu umuzda, iki ki ilik yatak gibi oldu. Döne döne yattım.

Sabah 06.00'da uyandım. A abeyim de kalkmı tı. Yanıma geldi, konu maya ba ladık. Bir ara o kadar komik eyler yaptı ki, benim gülme krizim tuttu ve maalesef sayemde herkes sabahın köründe ayaklandı.

Daha sonra ise, layza sava ı ba ladı. "Aslı, o da ne demek?" diye dü ündü ünü biliyorum. Anlatayım ablacı ım. Alev'in bir oyunca ı var. smi layza. Sabah da, yastık kavgası yapar gibi, onu birbirimize fırlatıyorduk ama nasıl gülüyoruz... layza bazen annemle babamın ba ına do ru ini yapıyor, bazen de onlar bizi gafil avlıyorlardı...

Ne yazık ki, o nefis otelde sadece bir gece kalabildik. Yine o gün stanbul'a dönmek üzere yola çıktık.

Yolda giderken babam nefis bir papatya tarlası gördü. Hemen arabayı kenara çekti ve beni kucakladı ı gibi tarlanın ortasına götürdü. Ben de senin için papatya yolmaya ba ladım. Evet, sana göndermek için...

Eve döndü ümüzde Alev kutuyu hazırladı ve çiçekleri buzdolabına kaldırdık.

İmdilik, satırlarıma son veriyorum. En güzel eyler seninle birlikte olsun...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

MÜGE ABLAMIN A LES NE YAZDI IM
BE NC MEKTUP

stanbul, 19 Haziran 1991

Sevgili Muazzez teyzeci im,

Merhaba! Ben dünyanın en mutlu insanlarından biriyim. Çünkü Müge ablamın arkada ı, karde iyim...

ki günlü üne Ankara'ya, annemin teyzesinin ziyaretine gittik. Güler teyzemin o lu doktor. Zaten uzun zamandır Kemal a abeyle konu mak istiyordum. Müge ablamın durumuyla ilgili olarak, kendisine iki mektup yazmı tım. Çalı maları çok yo un oldu undan, cevap verememi ti. Bu sefer birlikte oldu umuzda uzun uzun sohbet etme olana ı bulduk.

Bana ilk olarak, Müge ablamın yatarken vücudunu hangi pozisyonda tuttu unu sordu. Ben de, ellerini yumruk yaptı ını ve öne do ru kasti ını, ayaklarını a a ıya do ru e ip, içe döndürdü ünü, ayrıca vücudundaki kasılmaların çok iddetli oldu unu söyledim.

Kemal a abey, Müge ablamın ayaklarının pozisyonuyla ilgili olarak unları söyledi: "Ayaklarını o pozisyonda tutmak Müge'ye yasak. Baca ının arkasındaki adaleler kısılursa, ileride ameliyat olması gerekebilir. Bu yüzden de, mümkün oldu u kadar, kasılı adaleleri normal pozisyonlara alı tırmak yararlı olur. Örne in, ayaklarını tabanından tutup yukarıya do ru iterek düzelttikten sonra, kum torbasıyla destekleyebilirler. Yalnız, yan yatarken de bu pozisyonun korunması lazım. Kısacası, adalelerin ters duru ları önlenmeli. Yoksa sertle meler ba lar."

Kemal a abey, Müge ablama jimnastik yaptırılmasının da gerekti ini söyledi. Ben, her sabah bütün vücuduna pudrayla masaj yaptı ınızı belirttim. O da bunun (özellikle kızarıklıklar için) faydalı oldu unu söyledi. Ayrıca, kaslarda erime olmaması için bazı egzersizler de önerdi. Ben, kasılmalarından dolayı, jimnastik yaptırılmayaca ını söyledim. Kemal a abey ise, "Yava yava , fazla zorlamadan yaptırılırsa, kasılmaları azalabilir." dedi.

Yalnız sizden önemli bir ricam var: Bu hareketleri Müge ablama lütfen zorlamadan yaptırır mısınız? Spastik oldu um için, kasılı bir adalenin gev etilmesinin ne kadar zor, hatta bazen acı verici oldu unu çok iyi bilirim.

Kemal a abey, Müge ablama uygulanması gereken bazı egzersizleri de gösterdi bana. imdi size bunları açıklamak istiyorum:

OMUZ KASLARINI ÇALI TIRMAK Ç N

- Kolunu, omuz hizasında yana açıp, kıvrımadan di er omzuna do ru götürmek.
- Sırtüstü yüzer gibi, kolunu düz olarak yukarıya kaldırıp, indirmek.

D RSEK KASLARI Ç N

- Kolunu vücudunun yanına düz olarak uzatıp, dirse ini bükerek, elini omzuna do ru götürmek.

BACA K ADALELERİ Ç N

- Dizini karnına itmek ve çekmek.
Bu hareketi yaptırırken, aya ının pozisyonunun dik olması önemli. Bu yüzden de, bir elinizle dizinden, di eriyle ise, ayak tabanından tutarak itmeniz gerekiyormu .
- Sırtüstü yatarken, dizini kıvırdıktan ve aya ını yere düzgün bir biçimde bastırdıktan sonra, dizini dı a açmak.
- Yata ının yanında durup, baca ını (bir elinizle dizinin üstünden, di eriyle ise, dizinin altından tutarak) dı a ve içe döndürmek.

AYAKLARI Ç N

- Aya ını, tabanından tutup, geriye do ru itmek.
Böylece, belki bir süre sonra baca ının aka adalelerinde gev eme sa lanabilir. Yalnız, bu hareketi yaptırırken, dizinin dı a dönük olması gerekli.

Bunları ablama yaptırmanızın çok zor olaca ını biliyorum ama Kemal a abey, jimnastik yapmasının Müge ablam için önemli oldu unu belirtti. Sanırım Peyman abla da size yardımcı olur.

Bu hareketlerin, günde iki kere (sabah ak am onar defa) yaptırılması gerekiyormu . Kemal a abey ayrıca, eve bir fizyoterapist ça ırıp, bu egzersizleri uygulamalı olarak görmenizin faydalı olaca ını söyledi.

Kemal a abey, stanbul'a geldi inde Müge ablamı muayene etmek istiyor. Komanın dereceleri oldu unu, Müge ablamın hangi düzeyde bulundu unu bilmedi ini ve bu yüzden, ancak Müge ablamın doktoruyla ileti im kurarsa, ya da ablamı kendisi görürse bir eyler önerebilece ini söyledi. Ayrıca benden adresinizi alıp, fırsat bulursa sizinle irtibat kuracak. Böylece ben de ablamın durumunu yakından izleme olana ı bulaca ım.

Bütün bunların yanı sıra, elbette ki Müge ablamın ruhsal ının da önemi büyük. Kemal a abey, ablamın yanında ne eli eyler konuşulmasının daha faydalı olacağını belirtti.

Her ey bir yana, ben Müge ablamı gerçekten çok seviyorum ve Tanrı'nın yardımıyla bir sevgi mucizesinin gerçekleşeceğini umuyorum.

Mektubuma son verirken, sevgi ve saygılarımı gönderiyorum. Ablamı da benim için öperseniz, çok sevinirim.

Aslı

istanbul, 21 Haziran 1991

Sayın hocam,

04 Haziran 1991 tarihli mektubunuz iki gün önce bana ulaştı. Binlerce defa teşekkür ediyorum.

Bana yazdığınız için ne kadar mutlu oldumu kelimelerle anlatmam mümkün değil. Çünkü gerçekten çok sevdim, güzel şeyler vermeye çalıştım ve mutlu olmalarını arzu ettim insanlarla ilgili konularda bazen kendimi yalnız hissediyorum. Hele onların sorunları hakkında yeterli teorik bilgiye sahip değilsem...

Hakkımdaki övgü dolu sözleriniz için çok teşekkür ediyorum. Ya antımı olabildiince üretkenlikle geçirmeye çalışıyorum. Çünkü bence İNSANIN en önemli özelliklerinden biri, yaratıcılık ve üretkenliktir. Tanrı'nın insana verdiği en güzel armağanın ZEKÂ olduğunu inanan bir insan olarak, zihin gücümü, insanlar, SEVGİ ve dostluk için ya amımın en son saniyesine kadar kullanmak istiyorum.

Burada, annemin bana sık sık tekrarladığı bir özgül söz de yazmadan geçemeyeceğim:

- "Zaman hem en önemli ve en değerli, hem de en çok kullanılan ve en fazla kötüye harcanan kaynaktır. Bu kaynağı en iyi biçimde kullanmak hepimizin görevidir.
 - Hemen şimdi, içinde bulunduğunuz durumdan en iyi şekilde yararlanmak için ne yapabilirsin?
 - Zamanını en iyi şekilde kullanmanın yolu nedir?

Spastik olmayı, ya antımın vazgeçemeyeceğim bir parçası, çok sevdiğim bir özellik olarak gördüğüm için, hiçbir zaman özürüm benim dezavantajım olmadı. Çevremde mutluluğun sırrını çözemedim o kadar çok insan var ki... Bu yüzden de ben onlara örnek olmaya çalışıyorum.

Çalışmalarınız ve Müge ablamın durumuyla ilgili olarak bana bilgi verdiğiniz için çok teşekkürler. Zihin verirsiniz, bir soru sormak istiyorum: "Kitlenme" ya da "Koma Vijil" ne demektir? Bana bu terimler hakkında biraz daha ayrıntılı bilgi verebilir misiniz?

Aslında arkada ım dı dünyaya tamamen kapalı de il. Bazı uyarılara az da olsa tepki veriyor. Örne in, ziyaretine gitti im gün (Epilepsi nöbetlerini kontrol altına alabilmek için sürekli olarak ilaç veriyorlar.) ak am babası, rahatlama için kuvvetli bir sakınle tirici verdi i halde, gözlerini açtı. Ya da mektuplarım onlara ula tı ında, “Müge bak, Aslı’dan sana mektup geldi. Sevindiysen, aya ını oynat.” dediklerinde, çok hafif bir kımltı hissediyorlarmı . Tek sorun, bunu bilinçli mi, yoksa refleks olarak mı yaptı ını bilmeyi imiz...

Tıbben imkânsız olan bir eyi gerçekte tirmeye çalı tı ımın bilincindeyim ama gerçekler beni korkutmuyor... Sevgi doluyum, Tanrı’ya inanıyorum ve mücadele edebilecek kadar güçlü hissediyorum kendimi... Bu yüzden de, inandı ım yolda SEVG N N MUC ZES için yorulmadan ilerleyece im. Zaten güzel olan, zor eyleri bulup, de erini ortaya çıkarmak de il midir?

Bana mektup yazmak konusunda bir süre kararsız kaldı ınızı yazmı sınız. Ben ise, kendimi size yakın hissettim ve bu satırları, içimden geldi i gibi yazıyorum. Abartmadan, sadece hissettiklerimi ve tüm do allı ıyla...

Size, Müge ablama yazdı ım birkaç mektubu da gönderiyorum. Kıymetli vakitlerinizi almak istemiyorum ama mektuplarımla ilgili görü lerinizi ö renmeyi ve SEVG N N MUC ZES N gerçekte tirebilmem için bana yol göstermenizi çok arzu ediyorum. imdiden binlerce te ekkürler...

Mektubuma burada son verirken, sizin gibi kıymetli bir dostu sahip oldu um için gurur duyuyor, tüm aileniz ve sevdiklerinizle birlikte size esenlikler diliyorum.

Sevgi ve saygılarımla,
Aslı Dinçman

ADRES M Z:
S.S.K. Göztepe Hst. Arkası
Hızır Bey Cad. Mektep Sok.
Selvi Apt. 4/10
81080 Üst Göztepe – STANBUL

EV TEL: 355 50 88

ANNEM N,
PROF. DR. ENDER KORFALI'YA
YAZDI I MEKTUP

st.28.06, 1991

*Sayın
Prof. Dr. Ender Korfalı,*

Öncelikle kızıma gösterdi iniz yakınlık ve ilgi için e imle birlikte te ekkürü bir borç biliriz.

Ça da bir anne olarak, Aslı'yı yeti tirmek konusunda oldukça titiz davrandım. Kültürlü, saygılı bir insan olmasının yanı sıra, sevgi dolu, üretken bir birey olması için de çok çaba sarf ettim. Yalnız bazen Aslı'nın çevresindekilere kar ı; mutluluk, üretkenlik, azimli olma, ileti im kurma ve bilgi edinme konularında fazla hassasiyet gösterdi ini, özellikle ZOR'lara meraklı olması dolayısıyla, teorik bilgi edinme hususunda sıkı takipçilik yaptı inı endi e duyarak izliyorum. Her ne kadar kendisini uyarıyorsam da, ona verdi im ya am felsefesi, özerk ki ili i ve inançları do rultusunda bu huyundan vazgeçmiyor ve her yeni güne, "Acaba bugün neler ö renebilirim ve çevreme nasıl yararlı olabilirim?" diyerek ba lıyor...

Sizinle mektupla mak konusunda istekli, duyarlı, do al ve çok ciddi oldu u için kendisini destekliyorum. ayet, çok kıymetli vakitlerinizi i gal ederse, lütfen onu uyarın. Çünkü Aslı, zamanın çok de erli oldu unu bilen bir gençtir.

Aslı'nın size göndermi oldu u ilk mektubun uyandırdı ı izlenimin olumlu oldu unu, övgü dolu cevabi mektubunuzdan ö rendik ve gurur duyduk. Hele, mektup bekledi inizi yazdı ınız satırları okuyunca sevincimiz daha da arttı.

Bilime ı ik tutan ara tırmalarınız ve yeni çalı malarınızda ba arılarınızın devamı ile ahsınızda tüm ailenize saygılarımızı sunarken, sizi (mektupla da olsa) tanıdı ımız için çok mutlu oldu umuzu arz eder, esenlikler dileriz.

Nurhan Köro lu

Mektup no: 34

istanbul, 02 Temmuz 1991

Canım Müge ablam,

Seni o kadar çok özledim ki... Size hiç olmazsa bir kere daha gelebilsem, dünyalar benim olacak. Seninle konu mak, beraber olmak, benim için mutlulukların en büyü ü... Bu sene annemden, do um günü hediyesi olarak ne isteyece im biliyor musun? Sana, kelimesi kelimesine yazayım: "Anneci im, do um günü hediyesi olarak beni Müge ablama götürür müsün?" Belki u anda benim bir deli oldu umu dü ünüyorsun ama bunları söyleyece ime emin olabilirsin. Dile im, en kısa zamanda seninle görü ebilmek...

Sana bayramda neler yaptı mı anlatayım:

Babam bayram tatili dolayısıyla Karabük'ten geldi. İlk gün ak ama kadar evdeydik. Daha sonra ise, bayramla mak için anneannelere gittik. Yemekten sonra da eve döndük.

İkinci gün ak amüstü, Karadeniz Ere li'de oturan babaannelerin ziyaretine gitmek üzere yola çıktık.

Ere li'ye vardı mızda saat 19.30'a geliyordu. Biraz sohbet ettikten sonra yeme e oturduk. Babam yol yorgunu oldu u için de yemekten sonra hemen yattık. Yatmasına yattık da, uyu uyuyabilirsen...

Ben, annem, babam ve Alev ile aynı odada yattım. Zaten Alev geldi inden beri annemle babamla birlikte yatıyor. Bana da yer yata ı yaptılar. Sözüm ona, uyuyaca ız... Tam o sırada Alev'in yaramazlı ı tuttu. Bir babamın üzerine çıkıyor, bir annemin... Gelip beni gıdıklıyor... Aklına gelmeyecek eyler yaptı. 23.00'te yatmamıza ra men, uyudu umuzda herhalde saat 00.30'du...

O gün ö le üzeri, stanbul'a dönmek için yola çıktık. Bir ara babam deniz kenarına yakın bir yerde arabayı durdurdu ve çiçek topladık. Denizi seyrederken aniden bir yunus gördük. Keyifle havada perendeler atıyordu. Çok güzel bir olaydı, çünkü ya am doluydu.

Bazen dü ünüyorum da ablacı m, ço u insan ne yazık ki, bu heyecanı duyamıyor; YA AM HEYECANI NI ... Oysa ya amak gerçekten çok büyük bir heyecandır bence... Nefes alabilmek... Var olmak... Harikulade bir duygudur. Tüm zorluklara ra men büyük mutluluktur ya amak...

Diyeceksin ki, "Aslı, ya amak senin için güzel olabilir. stedi in her eyi yapabiliyorsun. Sürekli eve kapanmak zorunda de ilsin. Annen ve babanla sık sık soka a çıkıyorsun." Müge ablacı m, ya ama sevincinin nedeni bunlar de ildir bence. Hissetmektir... Dü ünmeektir... Nefes almaktır... Kısacası, ya ama sevincinin tek kayna ı, YA AMAKTIR...

u anda a abeyim geldi yanıma ve bana bir atasözü söyledi. Biraz garip olmasına ra men sana da yazmak istiyorum, çünkü çok ho uma gitti: "BEN SPAST E SPAST K DEMEM, SPAST K ASLI OLMADI KÇA..."

Senin de anssızlı ın i te bu... Ke ke biraz daha normal bir arkada ın olsaydı... O zaman benim gibi bir uzaylıyla u ra mak zorunda kalmazdın...

Geçen gün Ya ama Sevinci Dergisi'ne göndermek üzere bir makale yazdım. Ba lı ı, "Sevgi, Mutluluk Ve nsan"... Bugüne kadar yazdı m makaleler içinde en çok bunu be endim. Seninle de payla mak için gönderiyorum, umarım be enirsin...

Bugünlük satırlarıma son veriyorum. En güzel eyler seninle birlikte olsun... Mutlu ol, mutlu kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

SEVG , MUTLULUK ve NSAN

Ya am, Tanrı'nın insana ne görkemli arma anı, onu benli imizde dolu dolu hissetmek ise ne büyük mutluluktur...

Ya amı anlamlı kılan güçlü kavramlar, sevgi ve mutluluktan ba ka ne olabilir ki? Oysa hayatı/insanları seven, mutlu olabilen ve çevrelerindekiyle de mutluluk verebilenler ço u zaman "SAF" damgasıyla ödüllendirilirler... De i ik bir ifadeyle, ça ımızda " Y N YETL L K" erdem olmaktan çıkarak, "ENAY L K" statüsüne alınmaktadır.

Bilinçli olarak sevebilme yetene ine sahip tek canlı NSAN'dır. E er do a bize böyle bir ayrıcalık verdiyse, yeryüzündeki her ey gibi bu özelli in de bir neden ve amacı bulunmaktadır. Sevmenin amacı, Evrendeki büyük dengede aranmalıdır. Tüm canlıların do um, ya am ve ölüm süreçlerindeki kusursuz dengenin kayna ı SEVG 'dir. Tanrı ola anüstü bir sevgi potansiyelidir; bu nedenle, O'nu ve Kâinatı çözmek, ancak SEVG Y TAM OLARAK ANLADI IMIZ ZAMAN mümkün olacaktır...

Gerçekte, gereksinim duyaca ımız her ey gibi, mutluluk potansiyeli de do arken bizlere arma an edilmektedir ve insanın mutluluk kaynakları, ya am boyu tüketilemeyecek kadar fazladır. Ne var ki, tüm yeteneklerin ortak özelli i, fark edilmeye ve geli tirilmeye gereksinim duymalarıdır. Sevebilme ve mutlu olabilme yeteleri de, farkına varılmadan i leyebilecek mekanizmalardan de ildir. Kalbimize, atması için komut vermek zorunda olmadı ımız bir gerçektir ama sevmeyi ya da ya amdan zevk almayı istiyorsak, "Ben bu dünyaya ya amak, kendi hayatımı oldu u kadar, di erlerininkini de ya anılır kılmak için geldim..." mesajını aklımızdan ve kalbimizden asla çıkarmamalıyız...

Mutlulu un "Peri Masalı" olarak ünlenmesi, kavramın tanıtım yanlışlıklarından kaynaklanmaktadır. Ya amdaki birçok önemli olguyu ya hiç bilmemekteyiz, ya da eski verilerle de erlendirerek, yanlış ve eksik olarak günümüze uyarlamaktayız...

ki çe it cehalet vardır: Bilincinde olunan, kabul ve itiraf edilen "Gerçek/Açık Cehalet" ve ba kalarına yansıtılmayan "Gizli Cehalet"... Gerçek Cehalet, yanıltıcı de ildir, çünkü bilmeyen ki i "Ben anlamam..." diyerek zararsızca bir kö eye çekilir; eksik, hatta yanlı bildikleri halde, "Ben biliyorum..." diye ısrar eden, G ZL CAH LLER ise, kendileriyle birlikte çevrelerini de aldatırlar. Mutlulu u, "Ya amı hafife almakla" karı tıranlar da, i te bu gizli cahillerdir.

Ki i mutlulu a ve sevgiye de er veriyorsa, bu onun hayatla, insanlarla barı ık oldu unu, onları ciddiye aldı nı kanıtlar, çünkü hiçbir birey için mutsuz, sevgisiz, en önemlisi de NSANSIZ bir ya am dü ünülemez...

Aslı Dinçman
zmir, 24 Nisan 1991

Mektup no: 35

istanbul, 14 Temmuz 1991

Merhaba canım ablam,

ki gündür içim gidiyor, "Müge ablama mektup yazayım." diye. Ancak bugün fırsat bulabildim.

Müge ablacı ım, dün annem, babam ve karde lerimle birlikte Sedef Adası'na gittik. Çok ilginç bir gündü. Sana da anlatmak istiyorum.

Biz Göztepe'de oturuyoruz. Arabayla Bostancı'daki vapur iskelesine gitmemiz sadece on be dakika sürer ama 12.10 vapuruna yeti mek için evden 11.20'de çıktık. "Neden o kadar erken çıktınız?" dersen, asansöre bindi imizde Alev de babama aynı soruyu sordu ve babam da, "Ne erkeni? Geç bile kaldık... Aslı nasıl yürüyecek o kadar yolu?" diye cevap verdi. Alev de bana dönerek, "Do ru ya, ben senin spastik oldu unu unutmu um..." dedi.

Bu arada sana yazmak istedi im bir ey var: Benim spastik olmam bizim ailede gırgır amata konusudur. A abeyimin bana taktı ı lakap, "Yamuk"tur. Bazen yürürken tökezlerse, bu sefer de ben ona takılırım, "Spastikle me!" diye. te bizde herkes biraz uzaylıdır, ha ha ha...

Neyse, ben kaldı ım yerden devam edeyim ada gezimizi anlatmaya...

Vapura bindik ve bo bir yer bulup oturduk. Biraz sonra yanımıza bir dilenci geldi. Tam para isteyecekken (bunu a abeyim söylüyor) beni görmü ve korkudan kaçmı . Ben de, "Bunlar zaten çarpılmı lar. Bir de ben almayayım paralarını, diye dü ünmü tür..." dedim.

Sedef Adası'nda çok güzel bir yer biliyoruz. Yıllar önce benim çocukluk arkadaşlarımla giderdik. Gelecek mektuplarımda sana bu gezilerimizi uzun uzun anlatacaım.

Restoranı ve restorana ait plajı, Nuran isminde, yabancı uyruklu bir hanım yönetiyor. Kendi özel bölgesi olduğu için, denize girmek de çok rahat. Ucuz olmadığından, en çok sinirlendiğimiz magandalarla, elbiseyle denize girenler de yararlanamıyorlar.

Sahile inmek için merdivenler var. A abeyim ve babam beni kucaklayıp aşağıya indirdiler. Bir kere denize girip, yemeğe çıktık.

Yemekte çok komik bir olay oldu. Restoranda yemek yemeyenler plajdan da yararlanamıyorlar. Bir hanım, yemek yemeden, önce bir bardak kola içti, sonra da denize girdi. Üstelik para da ödemek istemedi ve tekrar denize indi. Babamın da muzipliği tuttu. Çantasından 10.000 TL. lik bir fiş çıkarıp A abeyime verdi ve "Yukarıdan gönderdiler. Denize girdiğiniz için 10.000 lira ücret ödemenizi istiyorlar de." dedi. A abeyim de gülererek gitti.

A abeyim, babamın söylediklerini aynen tekrarlamı. Tabii hanım çok sinirlenmi. "Denize girmek de parayla mı? Para mara ödemiyorum." demi ve korkudan, sürat teknesinden daha hızlı yüzerek uzaklaştı.

Yemekten sonra tekrar sahile indik. Denize girip, güneşlendikten sonra da 19.30 vapuruyla döndük. Çok enteresan bir olay: Giderken de, dönüşte de, aynı vapurda, aynı yere oturduk.

Yalnız, eve döndüğümüzde, güneş bütün enerjimi aldı. İçin pelte gibiydim ve akşam yemeğini bile yiyemedim yattım.

te böyle canım ablam, yine mektubun sonuna geldik. Bitirmeyi hiç istemiyorum ama biliyorsun, her şeyin bir sonu var... Yanaklarından öpüyorum. Tüm güzellikler senin olsun...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Mektup no: 36

istanbul, 23 Temmuz 1991

Canım Müge ablam,

Mektubuma en güzel dileklerimle ba lıyorum. Aslında bugün sana mektup yazmayı çok istiyorum ama inanır mısın, ne yazaca ımı bilmiyorum. Çünkü son günlerde fazla bir ey yapmadım sana anlatabilece im...

En iyisi, hafta sonu neler yaptı ımı anlatayım.

Cumartesi günü Almanya'dan dayımın çocukları geldiler. Uzun zamandır görü memi tik. Yıllar önce dayım Almanya'ya yerle ti. Türkiye'ye ancak yılda bir kere gelebiliyorlar. Birbirimizi sık göremedi imiz için pek samimi de olamıyoruz.

En büyük kuzenimin ismi Hakan. Onun iki karde i var: Nihan ve Cihan. En çok Cihan ile anla ırım. Çok sıcakkanlı bir çocuktur.

Kuzenlerimle birlikte, anneannem ve dedem de geldiler. Ö le yeme ini hep beraber yedik. Daha sonra ise, Nihan, Alev ve ben Milyoner oynamaya ba ladık ama Nihan'lar gidecekleri için oyunu yarıda bırakmak zorunda kaldık. Böylece, kısa da olsa, kuzenlerimle görü mü oldum.

Daha sonra ise, Alev ile birlikte balkonda oturduk ve bir sözlükten bilmedi imiz kelimeleri bulup, anlamlarını ö rendik. Oldukça zevkli bir gündü.

Bu arada, ilkokul be inci sınıf sosyal bilgiler kitabından, Kurtulu Sava ı'nı çalı tım. Bazı eyler aklımda kalmıyor ama bilmedi im birçok eyi de ö renmi oldum.

Dün ben büyük bir kaza geçirdim. Aslında oldukça komik bir kaza... Yerde otururken a abeyimin kuca ına çıktım. Bizim ailede herkes sık sık birbirine sarılır, öper. A abeyimle de birbirimizin boynuna sarıldık, konu up gülü üyorduk. Biraz sonra beni kuca ından indirip, yere oturtmak istedi. Ters bir hareket yaptım ve devrildik. Ba ımı da yata ın kenarına çarptım. Diyeceksin ki, "Aslı, bunun neresi komik?" Komik olan, daha sonra a abeyimin bana söyledi i söz: "A k gazisi" deyince, öyle bir gülmeye ba ladım ki... Do rusu ba ım hala acıyor ama önemli de il. Ne de olsa ben "A k Gazisi"yim...

Müge ablacı ım, u anda kütüphanemden bir defter aldım. Annemin çe itli kitaplardan okudu u güzel sözleri topladı ı defter... Ailemiz ve arkada larımızın rehber kitabı diyebilirim. Bilirsin ben felsefeye ilgi duyarım. Hatta ço u zaman mektup arkada larıma da bu defterden sözler yazarım. İmdi, seçti im bir sözü seninle de payla mak istiyorum:

- "Kendinizi vererek ya amı dolu dolu ya ayın.

Korku duymadan dolu dolu sevin.

Dü lerinizden kesinlikle vazgeçmeden çok güzel bir ekilde umut edin.

Bunlar bize yardım edeceklerdir.

Ne e ancak biz onu seçti imizde bizim olacaktır."

Evet, canım ablam, dolu dolu ya amalıyız. Tüm zorluklara ra men keyif duymalıyız ya amaktan... Her saniyemizi mutlulukla de erlendirmeliyiz. Ne eyle ba lamalıyız her yeni güne... te o zaman zorluklarla daha kolay mücadele edebiliriz...

(Müge ablama verdi im mesajlarda yaptı im en büyük yanlı , hepsinin, "*Bir eylere ra men, ya amak için mücadele etmek gerekti i* alt mesajı içermesi. Bu tipik bir özürlü mantı ı... Oysa ya amak ba lı ba ına bir zevktir; kazanılması gereken bir sava de il...)

Sevmek ise, hayatın anlamı, tüm güzelliklerin ba langıcudur bence. Örne in ben seni canım kadar seviyorum ve bu benim için çok kıymetli, çok güzel bir olay. Bunu benden ba ka hiç kimse hissedemez. Belki de sevginin güzelli i bu...

Bazen arkada larıma senden söz etti imde, de i ik tepkiler alıyorum. "Benim arkada ım, ablam..." diyorum, anlamıyorlar. Çünkü sevginin gerçek anlamını bilmiyorlar. Üzülüyorum böyle zayıf insanların durumlarına...

Bu arada ben Sabah Gazetesinin verdi i akülü arabalarla bozuttum. Annem de kuponları göndermeyi unutmu . Sanki araba bana çıksa, senin ziyaretine gelebilece im... Zaten bu yüzden evdekiler de beni gırgıra alıyorlar; "Bakırköy'e gidinceye kadar, stanbul'da çarpılmadık otomobil bırakmazsın..." diye. Ne yapayım, seni çok özledim ve görmek istiyorum.

imdi, 30 Mayıs'ta yazdı ım son iirimi seninle payla mak istiyorum:

YA AMAK G B

Öylesine bir duygu ki bu,

Ça layan nehir gibi.

smi nedir, dostluk mu?

Rüya gibi, dü gibi...

Ya anan, anlatılamayan,

Kimseyle payla ılmayan,

Tadına hiç doyulmayan,

Çocuksu sevgiler gibi...

çime sı mayan co ku sanki

Umut dolu yarınlar gibi.

Var olmak, payla mak belki,

Nefes almak, YA AMAK G B ...

Müge ablacı ım, imdi de hayat hikâyemi anlatmaya devam etmek istiyorum.

Ben küçükken eve misafir geldi inde, gitmesine izin vermezdim. Salon kapısının önüne oyuncaklarımla barikat kurardım. Sonra da önüne geçip, kollarımı iki yana açar ve "BAR KAAAAAT !" diye ba ırırdım.

Ayrıca, gelen misafir yeme e kalmazsa kıyamet kopardı. Bereket, annem her zaman muhte em yemekler pi irirdi de, (Elbette ki bu "muhte em yemekler" olayı hala da geçerli.) evde misafir a ırlayacak yemek bulamayıp, mahcup olmazdı. Kısacası, benden kurtulmayı ba aran, öyle derin bir "OHH!" çekerdi sanırım.

Çok enteresan bir özelli im vardır: Biliyor musun, ben annemin üzerine, a aca çıkar gibi tırmanırım. Küçüklü ümden beri en büyük keyfidir. Hem de gö süne kadar çıkıyorum. Gerçekten çok zevkli bir ey...

Ne kadar yaramazım de il mi? Zaten ya amın tadı da, küçük yaramazlıklar de il midir?

Canım ablam, mektubuma hiç istemeyerek de olsa, burada son veriyor, yanaklarından doya doya öpüyorum. En kısa zamanda yine yazarım. Mutlu ol, mutlu kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Mektup no: 37

CANIM ABLAM SEN ÇOK SEVİYORUM

istanbul, 04 A ustos 1991

Canım Müge ablam,

Bugün mektubun başlangıcı biraz de i ik. Umarım hoşuna gider.

Birkaç gündür canım sıkkın. Nedenini de bilmiyorum. Biraz keyifsizim. Aslında nedenini pek bilmiyor sayılmam; sanırım sıkıntımın nedeni, seni çok özlemem. Altı aydır görüşemedi imizi de düşünürsek, bu çok do al, öyle de il mi?

Geçen akşam babamla uzun uzun sohbet ettik. Bu konudan ona da söz ettim ve "Hiç olmazsa üç dört ayda bir kere beni Müge ablama götürebilir misin?" diye sordum. Babam da, "Olur." dedi. Umarım yakında bu olay gerçekleşir...

(İmdi yazacağım paragrafı, daha sonra mektuptan çıkardım.)

Aslında benim senin ziyaretine gelmem, tek kelimeyle, bencillik. "Neden?" dersen, seni rahatsız ediyorum. Ben geldi imde, uykundan uyanmak zorunda kalıyorsun. Gözlerini açıp, yüzüme bakman benim için çok önemli de il. Çünkü zaten istedi in zaman bunu yapacağını biliyorum. Yanına oturup, seninle rahat rahat konu abilseydim, ne kadar iyi olurdu. Ben varlı ımla sana sıkıntı de il, mutluluk vermek istiyorum. Neyse, her şeyin bir çaresi bulunur. Sen bunları düşünme. Ben seni çok seviyorum ve önemli olan tek şey bu...

Müge ablacı ım, iki ay kadar önce Cumhuriyet gazetesinde benimle ilgili bir haber yayınlanmı tı. Daha sonra Diyarbakır'da oturan yirmi bir ya ında, Ebru isminde yeni bir mektup arkadaş ı edindim.

Geçen gün kendisi İstanbul'a gelmiş ve bana telefon etti. Bize gelmek istediğini söyledi ve üç gün sonra arkadaşlarıyla birlikte geldiler.

Bugüne kadar kurduğum arkadaşlıkların içinde (Senden üzen yazmıyorum. Çünkü sen benim için sıradan bir arkadaş değilsin.) en iyilerinden biri diyebilirim. Çok zeki ve kültürlü bir insan. Konu tuşum sürecine, pek çok konuda fikir alıvermiş yaptık. Benim için çok doyurucu bir arkadaşlık olacaktır inaniyorum.

Sana bugüne kadar hobilerimden söz etmemi istemiyordun. Anlatmak o kadar çok şeyim oluyor ki, böyle konulara fırsat kalmıyor ama bugün istersen biraz bahsedeyim:

Her şeyden önce, tam bir "Kitap Kurdu"yum. İlginç bir enteresan tarafı, evde çok sessizlikle hiç kimse benim kitap okuduğumu görmez. Odamın yanında balkon var. Kitabımı alıp, oraya çıkarım ve serin serin okurum. Sessizlikten hoşlanırım. Hele kitap okurken gürültü yapılmasına çok sinirlenirim.

Elim geçen her tür kitabı okurum. Özellikle Dünya Klasikleri'nden, felsefe, psikoloji ve çocuk eğitimleriyle ilgili eserlerden hoşlanırım. Bu konularla çok küçük yaşlardan itibaren ilgileniyorum. Zaten, Yeni Doğu Spastik Çocuklar Rehabilitasyon Merkezi'ndeki eğitim danışmanlığı görevinde, okuduğum kitaplardan güç alarak yaptım.

Sevdiğim yazarlardan bazıları; Dostoyevski, Gorki, John Steinbeck, Gogol ve daha birçok ünlü yazar... Türk yazarlardan pek fazla kitap okuduğumu söyleyemem ama Yaşar Kemal'in anlatımı hoşuma gidiyor. Psikoloji ve felsefe konusunda ise, Güney California Üniversitesi felsefe doktorlarından Leo Buscaglia'nın eserleri.

Müzik dinlemeyi çok severim. Arabesk dı ında, her tür müzi i dinlerim ama en sevdi im tür, özgün müziktir. Yeni Türkü grubunun hayranıyım. Ayrıca Türk pop müzi i ve Türk sanat müzi ini de çok severim. Özdemir Erdo an, Kayahan, Leman Sam, Barı Manço ve Erol Evgin, sevdi im sanatçılardan bazıları...

Bulmaca çözmek de hobilerimin arasındadır. El yazım çok büyük ve bozuk oldu undan, bulmaca karelerini büyüterek bilgisayarda çiziyorum. Daha sonra da yazıcıdan çıkarıp, kocaman kocaman karelere harfleri rahatlıkla yazabiliyorum.

(Zaman geçtikçe el yazımı çok küçülttüm ve masada oturarak da kalem kullanmayı ba ardım. u anda, çok küçük olmadı ı için, çengelli bulmacaları rahatlıkla çözebiliyorum. Her ne kadar, benden sonra yazdıklarımı kimse okuyamasa da...)

Satranç oynamayı da çok severim. Bu beyin sporunu sekiz ya ındayken annemden ö rendim ve birçok arkada ım da bu oyunu benden ö rendiler. Annem gerçekten çok iyi satranç oynar. Henüz onu yenmeyi ba aramadım. Aslında bu oyunda yenmek/yenilmek önemli de il. Çünkü bu bir "Beyin Sporı" ama tabii yine de annemi bir kere olsun mat edebilseydim, ho uma giderdi. (Satranç biliyor musun? ahı esir eden, oyunu kazanır ve buna da "Mat" denir.)

te ablacı ım, bunlar hobilerimden bazıları...

imdi sana, geçen mektubumda söz etti im ünlü defterden bir söz daha yazmak istiyorum. Dikkatli dinlersen çok sevinirim.

- "Çok saçmadır ki, genellikle ki inin ya amımızdaki de erini ifade etmek veya sevdi imizi söylemek için, onun ölmesini mi beklememiz gerekiyor?

HAYIR!

Kendimizi yalnız heyecanlar, korkular, Dü kırıklıkları, istekler için de il, ne e, sevgi ve övgü hakkında konu maya da yüreklendirmeliyiz."

Evet, ablacı m, sevdi imizi söylemek için, sevdi imiz insanı kaybetmeyi beklememeliyiz. Ya amın tadı sevgiyse, bunu payla abilmeliyiz...

Örne in ben her mektubumda sana, seni çok sevdi imi söylerim. Nedenini hiç dü ündün mü? Çünkü seninle bunu payla mak beni çok mutlu ediyor. Biliyorsun, mektuplarımı her zaman, "Seni dünyalar kadar seviyorum..." diye bitiriyorum. Bu cümleyi yazmak, benim için gerçekten çok büyük bir mutluluk...

imdi, hayat hikâyemi anlatmaya devam edeyim:

Be buçuk ya ndayken annem bana okuma ö retmeyi dü ünmü . Kalem kullanamadı m için, plastik harfler ve bir de alfabe almı . Her ak am i ten geldi inde bir saat beni çalı tırmaya ba lamı .

Sekiz gün sonra eve geldi inde anneme, "Ben okumayı ö rendim." demi im. Tabii annem bu i e pek inanmadı ını söylüyor. Bu kadar çabuk ö renebilece imi hiç beklemiyormu . Önüme bilmedi im bir yazı koymu ve ben de çat pat okumu um. Tabii annem çok sevinmi .

Ak amları eve geldi inde anneme plastik harflerle notlar yazdım; "ANNEC M, EV NE HO GELD N. SEN ÇOK SEV YORUM." diye...

Bugün geldi im noktayı anneme borçluyum. E er annem bana birçok eyi ve bunların yanı sıra okumayı ö retmeseydi, kesinlikle kültürlü olamazdım. Türkiye'deki birçok özürlü çocuk gibi, bilgisiz ve kültürsüz olabilirdim. Benim en büyük ansım, annemin harika bir ANNE olması...

Satırlarımı burada noktalarken, seni doya doya öpüyorum. En güzel eyler seninle birlikte olsun...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

CANIM ABLAM SEN ÇOK SEV YORUM

P.S. Küçük yazmak bana yetmiyor. Bir de kocaman harflerle yazmak istedim.

Mektup no: 38

istanbul, 12 A ustos 1991

Canım Müge ablam,

Sana son mektubumu göndereli kısa bir zaman oldu ama bugün canım yine sana bir şeyler yazmayı istedi. Biliyorsun, sana mektup yazmak beni çok rahatlatıyor.

U anda ne yapıyorum, biliyor musun? Bilgisayarın karısına geçmi, salak salak ekrana bakıyorum. "Neden?" dersen, hem sana mektup yazmak istiyorum; hem de ne yazacağımı bilmiyorum.

Biraz önce Alev bana ilginç bir soru sordu: "Korku nedir?" dedi. Evet, korku... Düşünmeye başladım. İnsanlar neden korkarlar? Nelerden korkmalıdırlar?

Basit korkular vardır: Böceklerden, kedi köpekten, karanlıktan, yükseklikten... Daha birçok korku... Ya da benim guguklu saatten korkmam gibi, saçma sapan korkular...

Peki, nelerden korkmalıyız? İnsanları incitmekten, onlara zarar vermekten korkmalıyız. Çünkü İNSAN, çok kıymetli bir varlık. Sevgimizi vermeliyiz ona, varlığına saygı duymalıyız. Mutluluğu öretmeliyiz ki, "YA AM" denilen o muhteşem olgu süresince karşılaştığımız zorluklarla mücadele edebilsin.

Sevgisizlikten korkmalıyız. İnsanlara sevgimizi iletememekten korkmalıyız. İhtiyaç duydu umuz tek şeyi, SEVGİYİ reddetmekten ve onu küçümsemekten korkmalıyız. Korkmalıyız ki, sevgiye değer verelim.

Sahtekârlıktan korkmalıyız. Dürüst olmamaktan... Çünkü insan sahtekârlıkla sadece kendini kandırabilir. Zorunluluktan değil, içimizden geldiği için yapmalıyız her şeyi...

Diyeceksin ki, "Peki Aslı, sen nelerden korkarsın?" Ablacı ım, biraz önce anlattıklarımın dı ında, benim için çok önemli olan bir endi em var. stersen anlatayım:

nsan birini çok sevdi i zaman, onu incitecek, ya da moralini bozacak her eye kar ı a ır ı tepki gösterir. Ben de senin moralin bozulacak diye çok korkuyorum.

kinci bir endi em daha var: Acaba sevgimizi sana yeterince iletebiliyor muyuz? Daha fazlasının özlemine duyabilirsin. Haklısın da... Sevgiye hiç doyulur mu?

Müge ablacı ım, imdi de sana bir güzel söz yazmak istiyorum. Lütfen dikkatli dinle.

- "Gülmeye çalı ın. Gülmek kalbi çalı tırır ve sizi kalbinizle ilgili sorunlardan korur..."

Evet, ablacı ım senden de hiç olmazsa gülümsemeye çalı manı rica ediyorum. Bunu ba arabilirsen, kendini çok daha iyi hissedece ine eminim. Bunu yapmanın çok zor oldu unu biliyorum ama insan isterse yapamayaca ı hiçbir ey yoktur...

imdi de hayat hikâyemi anlatmaya devam edeyim:

Ben altı yedi ya larındayken, yaz tatilini geçirmek üzere Kumla'ya gitmi tik. Annemin teyzesinin yazlı ında kalıyorduk. Be inci kattaki bu daireye inip çıkmak, herkes için büyük bir sorundu. Özellikle de annem için... Her gün beni kuca ına alıp, o kadar merdiveni indirir ve denize sokardı. Kuca ında sadece ben olsam, yine iyi... Deniz çantası, kovam, küre im, simidim, yere sermek için hasır...

Denizde herkesin yüzüne su sıçratmak için bütün gayretimle elimi suya vurup, sonra da keyifli keyifli gülerdim. Tabii yukarıya çıkınca da annemin kızarttı ı balıkları, balkondan Gemlik Körfezi'ni seyrederek, afiyetle mideme indirirdim.

Bir gezi teknesi vardı: zzet Kaptan... Her gün, Yeliz'in "Bu ne dünya karde im" adlı parçasını çala çala önümüzden geçirdi. Çok severdim o arkıyı... Tabii zzet Kaptan, geçerken bana korna çalıp, el sallardı. Ben de, "Gel gel" i areti yaparak, onu balkona davet ederdim.

te Kumla maceralarım...

Canım ablam, bugün de mektubun sonu geldi. Satırlarıma son verirken, yanaklarından doya doya öpüyorum. Haydi, sen de gülümse... Çünkü ya amak çok ama çok güzel...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Mektup no: 39

stanbul, 27 A ustos 1991

Canım Müge ablam,

Merhaba... Biliyor musun, ben seni çok seviyorum. Sen benim en yakın dostumsun. Beni en çok rahatlatan insanlardan birisin. Sana mektup yazdı im zamanlar aklıma takılan her konuyu çözümleyebiliyorum ama elbette ki seni bu kadar çok sevmemin nedeni, yalnızca bu de il.

imdi diyeceksin ki, "Aslı, yine ba ladin felsefeye. Beni ne kadar çok sevdi ini biliyorum. yi ama neden seviyorsun?" nanmayacaksın ama seni neden sevdi imi ya da niye beni bu kadar rahatlattı ını bilmiyorum. Aslında bunu bilmem de gerekmiyor. Çünkü ben çok daha önemli olan bir eyi biliyorum: SEN SEVD M ...

Sana bir sürprizim var. Sanırım yakında babam beni size getirecek. Uzun zamandır rica ediyordum. Sonunda, Alev'in sayesinde söz almayı ba ardım. Hemen hemen her gün, "Ben Müge ablamı çok özledim." diye sızlanmamdan bıkan karde im ne yaptı biliyor musun? Bir duyuru yazarak, mutfa a, banyoya ve salona yapı tırdı. Babam da okuyunca, artık benden kurtulabilmek için, "Yeter artık. Peki, a abeyinin sınavları bitince (yani stanbul'a bir dahaki geli inde) götürece im seni Müge ablana..." dedi.

Aslında babamın beni, çok istedi im halde sık sık senin ziyaretine getirmemesinin iki nedeni var. Birincisi, benim, senin içinde bulundu un durumdan etkilenece imi dü ünüyor sanırım. Oysa benim için fiziksel olaylar önemli de il. Sen benim arkada ımsın ve insan bir arkada ının yanındayken çok mutlu olur, öyle de il mi?

kinici neden, aslında benim de büyük bir endişe: Gözlerini açmaya çalışırken rahatsızlık duyma... Bu yüzden de senden bir ricam var: Ben geldiğinde eğer ağrıya da acı duyuyorsan, lütfen gözlerini açmaya çalışma. Çünkü seni rahatsız etmek istemiyorum. İstedim ki yanına oturup, seninle doya doya konuşalım...

Müge ablacım, dün öğle yemeğini annem ve kardeşimle birlikte dışarıda yedik. (Babamla aile abeyim Karabük'teler.)

Çiftahavuzlar'da Manti isminde, yeni bir mantıçı açıldı. Biz de dün oraya gittik.

Yemek sırasında çok komik bir olay oldu. Alev, bir tekerlemeyi diline doladı: "Bu yoğurdu sarımsaklasak da mı saklasak, sarımsaklamasak da mı saklasak?" Doğru söyleyemediği için de çok sinirlendi ve "Ben bunu doğru söyleyeceğim." diye tutturdu. En sonunda söylemeyi bıraktı ama biz de yemek boyunca tekerleme dinledik ve gülmekten kırıldık. Çok keyifli bir gündü.

Yemekten sonra bir süre Ba dat Caddesi'nde yürüyüş yaptık. Ben kitap delisi olduğum için ara sıra annemle birlikte bir kitap evine girip, kitap alırdık. Dün de kitapçı arayıp durduk. İnanmazsın ablacım, koca Ba dat Caddesi'nde doğru dürüst bir tek kitap evi bulamadık. Kitap okuyan insan olmayınca, kitap evi olmaması da çok doğaldı...

Yalnız, eve geldiğimizde ben yorgunluktan pestil gibiydim. Senin mektubuna başladım. Mektubu yarım bırakmaktan hiç hoşlanmam. Özellikle de sana yazarken ama uzun süre yazamadım, yattım ve 18.00'den 20.00'ye kadar uyudum. Gece de ateşlendim ama bugün, halsizliğimi saymazsak, daha iyiyim.

Canım ablam, şimdi sana bir güzel söz yazmak istiyorum:

- "Zaman zaman olayları kendi aklına bırakın. Bizim müdahalemiz olmadan anlatmasına izin verirsek, dünya ne eli pek çok öyküyle doludur."

Evet, belki de insanların en büyük eksikliklerinden biri de bu. Her şey mükemmel olsun istiyoruz. Bir konu bizim istediğimiz gibi sonuçlanmazsa, sanki kıyamet kopuyor. Karamsarlıktan ne yapacağımızı bilmiyoruz. Ya ama sevencimiz tükeniveriyor. Mücadele etme isteğini yitiriyoruz. Adeta dünyanın sonu geliyor bizim için...

Ne oluyor bu insanlara? Ya ama ne kuzu nerede? Zorlukları, bizlere bilgi ve tecrübe kazandıracak birer mucize olarak niye göremiyoruz? Mutlu olmak gerçekten bu kadar zor mu? Ya da kendi yarattığımız mutsuzluklardan neden çevremizdeki insanları ve olayları sorumlu tutuyoruz? Buna hakkımız var mı?

Hayır yok... Çünkü ya am, bizim problemlerimizle çirkinle tiremeyeceğimize kadar güzel...

Neyse, bu konularla seni biraz yoruyorum galiba... Özür dilerim ama bunları seninle paylaşmak istedim.

Hayat hikâyemde bugün sana yine Alanya tatillerimizden bir olay anlatacağım:

"Bamyacı" isminde bir dondurmacıya giderdik. Dondurması gerçekten çok enteresandı. Tamam gibiydi. Hayatımda bu kadar sert dondurma görmemiştim.

Koca bir dondurmayı benim başıma üstüme tutarmı ve tabii, dondurma banyosu yapacağım diye annemin aklını gidermi ama ne mümkün? Bıçakla bile zor kesilen dondurma, kafama düşer mi?

Bana sadece külah ikram ederlerdi. Çünkü dondurmadan ödüm patlardı. Yaaa işte ben böyle matrak bir çocuktum...

Mektubuma bugünlük son veriyorum. Tüm güzellikler
senin olsun. Yakında görü mek üzere, ho ça kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Prof. Dr. Ender Korfalı'ya
Müge ablam için yazdığım üçüncü mektup

istanbul, 11 Eylül 1991

Sayın hocam,

- "Okumak insana olgunluk,
konu mak canlılık,
yazmak ise, açıklık verir."

Merhaba! Size birkaç ay önce mektup yazmıştım. Her zaman için ne kadar yoğun olduğumu tahmin edebiliyorum; cevap vermeye fırsat bulamadınız sanırım. Ben de böyle güzel bir sözle başlayarak, tekrar sizinle birlikteyim.

Nasılsınız? Sıcak yaz günlerini iyi geçirdiğinizi ümit ediyorum. Çünkü bu yıl havalar gerçekten çok bunaltıcıydı.

Ben bomba gibiyim. Bu söz benim her zamanki tanımlamamdır. Kendimi her zaman böyle hissederim. Ya amak benim için inanılmayacak kadar harikulade bir olay... stiyorum ki tüm insanlar ya am mucizesinin anlamını ve de erini fark etsinler ve gerçek mutluluğu yakalayabilsinler...

Dün akşam hatırlarını sormak için, arkadaşım Müge Da deviren'in evine telefon ettim ve bugün babasının Müge ablamı muayene etmeniz için Bursa'ya götüreceğini öğrendim. Tabii hemen size mektup yazmak istedim. Siz muayene ettikten sonra, rahatsızlığıyla ilgili olarak daha geniş bilgi alabileceğimi umuyorum. Böylece ben de, eğer uyanık için bir tedavi imkânı yoksa ara tırtmalarımı daha bilinçli olarak sürdüreceğim. Çünkü sevginin mucizesini gerçekleştirebilmek için ona yazdığım mektupların yanı sıra, Müge ablamın tedavisine ilişkin birçok uzman hekimle iletişimi kurmaya çalışmaktayım.

Sizden bazı ricalarım olacak. Müge ablamı muayene ettikten sonra bana bu konularda bilgi verebilirseniz, gerçekten çok mutlu olacağım.

Örenmek istediğim en önemli konu, bilincinin yerinde olup olmadığı... Annesi, telefonla konu tu umuz zaman, “Öyle yatıyor. Hiçbir şeyin farkında de il...” diyor. Oysa ben böyle düşünmüyorum. Bu anda tepki veremiyor olabilir ama bazı şeyleri hissettiğini seziyorum, ya da buna kendimi inandırdım. Onu çok ama çok seviyorum ve belki de bu yüzden, bilincinin tamamen kapalı oldu bunu kabul etmek istemiyorum. Yine de sizden ricam, bana tüm gerçekleri ile bunu yazmanız. Üzülme diye eminim, çünkü o, her şeyden önce bir NSAN; daha da önemlisi, benim arkadaşım, dostum... Tamamen komada olsa ve onunla hiçbir zaman iletişimi kuramasak bile ben onu canım kadar seviyorum, arkadaşımı ve ne olursa olsun her zaman ona destek olmaya çalışacağım.

Bir de eğer bazı şeylere karşı çok az da olsa duyarlı oldu bunu fark ederseniz lütfen bunları bana yazar mısınız? İlk olarak, ilgisini çekmeyi başarmalıyım sanırım. Ailesinin söylediğine göre, uyumadığı zamanlar mektuplarımın tamamını dinleyebiliyormu ama anlıyor mu, anlamıyor mu, bilemiyoruz.

Sayın Hocam, beni bu konularda aydınlatırsanız ve eğer mümkünse bana tıbbi açıdan Müge ablamın durumunu deklare edebilirsiniz çok sevinirim. Teyzemin o lu da doktor ve ben Müge ablamın durumuyla ilgili olarak onunla sürekli konu uyorum. Sizin görüşlerinizi de kuzenime iletmek istiyorum. İmdi den her şey için binlerce teşekkürler...

Bu arada ben ilköğretim diploması alabilmek için dışarıdan sınavlara girmeye hazırlanıyorum. Takdir ederseniz ki, Türkiye’de spastik çocukların eğitim sorunları gerçekten çok büyük. Önümüze çok büyük engeller çıkarılıyor. Sınavın yazılı olarak yapılması, bu engellerin başında geliyor. Sanki bize, “Ellerini kullanamıyorsan, öğrenim görmeye de hakkın yok.” dercesine zorluk çıkarıyorlar.

Milli Eğitim Dergisi’ne gönderdiğim makalede de bu konuya değindim. Bu yazım dergide yayınlandı. Makalemin yayınlandığı sayıyı size de gönderiyorum. Umarım yazımı beğenirsiniz. Yalnız, dizgide önemli bir hata yaptıkları için, iki paragraf eksik. İmdi size onları yazacağım:

“..... Annemin bana verdi i de i ik ya am felsefesine paralel olarak, küçük ya lardan itibaren insan psikolojisi ve çocuk e itimiyle ilgileniyorum. Ayrıca stanbul'daki spastik çocuklarla ilgili bir rehabilitasyon merkezinde be ay e itim danı manlı ı yaptım.

Zamanımın büyük bir bölümünde (bir buçuk yıldan bu yana) bitkisel hayattaki bir genç kıza mektup yazarak, ondan bilinçli tepki almaya ve doktorların hiçbir ümit olmadığını söylemelerine rağmen, sevginin mucizesini gerçekle tirmeye çalışıyorum. Mektuplarımı ona aile fertleri okuyorlar. Dinlerken ara sıra gözlerini açtığını öğrendim. Konuya ilişkin, başta ünlü Prof. Dr. Gazi Ya argil olmak üzere birçok tıp otoritesine, bilgi ve öneri almak için yazılar göndermekteyim...”

Mektubunuzu sabırsızlıkla bekleyeceğim. Satırlarıma son verirken, sevgi ve saygılarımı sunuyor, size, tüm sevdiklerinizle birlikte esenlikler diliyorum.

Aslı Dinçman

ADRES M Z:
S.S.K. Göztepe Hst. Arkası
Hızır Bey Cad. Mektep Sok.
Selvi Apt. 4/10
81080 Üst Göztepe – STANBUL

EV TEL: 355 50 88

Mektup no: 40

stanbul, 17 Eylül 1991

Canım Müge ablam,

Merhaba! Mektubuma bir güzel sözle ba lamak istiyorum:

- "Derin derin dü ünmeğe yerine, ya amaya ve sevmeye koyulun. Sonsuza dek ya amayacaksınız.

Evet, ablacı m sonsuza dek ya amayaca ız... Bu yüzden de ya adı mız her anı de erlendirmeliyiz, ya amdan zevk alarak... Tamam, tamam, fazla uzatmayaca m, felsefeyi kesiyorum.

Biliyor musun, bu sana yazdı m kırkinci mektup. Tam bir buçuk ay sonra, 31 Ekimde, arkada lı mız ikinci yılını dolduracak. O kadar mutluyum ki, senin arkadaş ın, karde in olabildi m için. Canım ablam, iyi ki sen varsın...

Geçen gün size telefon ettim ve babanla birlikte Bursa'ya gidece ini ö rendim. Birkaç gün sonra tekrar aradım ve Muazzez teyzem, eve döndü ünüzü söyledi. Umarım yolculu un iyi geçmi tir ve yorgunlu unu da çabuk atarsın üzerinden.

Aslında o gün seninle konu mayı çok istiyordum. Annenden de, telefonu kula na koymasını rica ettim fakat senin telefona çok uzak oldu unu söyledi. Bu yüzden de sana ula amadım.

Seni ne kadar çok özledi mi bilemezsin. Babamdan tekrar rica ettim. "Bir gün götürece im." dedi. Ne zaman getirir bilmiyorum. Sıkıntımı da Alev'den çıkarıyorum; çocukca ızın ba ının etini yiyerek... En sonunda da Alev, "Kes artık Aslı. Dudak bükmeğe de yok." diyor. Çünkü biraz uzatırsam, a lamaya ba lıyorum. Çok ciddiğim. Ne yapayım, seni çok, çok, çok ama çok özledim. Umarım en kısa zamanda görü ürüz.

Müge ablacı ım, imdi seninle, bugünlerde zihnimi çok me gul eden ve benim için önemli olan bir konuyu payla mak istiyorum. Bir türlü içinden çıkamadım. Belki sana anlatırken çözümlerim.

Dün okullar açıldı. Alev de Erenköy Kız Lisesi orta birinci sınıfa ba ladı. Onu arabayla okula götürdük ve biz de töreni izlemek için okul bahçesinde oturduk. Birdenbire, okula gitmek için ne kadar büyük bir istek duydum sana anlatamam ablacı ım...

Biliyorsun, psikoloji konusunda ö renim görmeyi çok arzu ediyorum. Bugünlerde de Alev ile birlikte ilkokul be inci sınıfın matemati ine çalı ıyoruz. Sınava kabul edilmedi im için daha ilkokul diplomam bile yok...

Babam bana unu söyledi: "Sen niye matematik çalı ıyorsun? Psikolojinin, felsefenin, matematikle bir ilgisi yok ki... Sen lise 1'in felsefe, mantık, psikoloji kitaplarına çalı malısın." Ben de, "Ben diploma almak istiyorum. Ikkokul diploması almam kolay ama ortaokul için çalı mam gerekli..." dedim. Babam, "Diplomaya ne gerek var? Sen bu konuda kendini yeti tirirsen, ileride de bir kitap yazıp, kendini tanıtırsan, belki fahri doktorluk unvanı bile verirler." dedi. Cevap vermedim ama imdi sana bu konuda neler dü ündü ümü anlataca ım:

Müge ablacı ım, ben diplomasız psikolog olmak istemiyorum. Sadece spastik oldu um için, hak etmedi im unvanları alamam. "Fahri doktorluk" çok erefli bir unvan ama ben gerçe ini tercih ederim.

(Daha önce de bahsetti im gibi, o zamanlar, diploma takıntım vardı ve e er onu alırsam, bilgimi payla mak için önümde hiçbir engelin kalmayaca ını zannediyordum. Oysa sonraki deneyimlerim bana, okula kabul edilen engellilere ço unlukla "*engelli oldukları için*" diploma

verildi ini ve bu çocukların ne yazık ki, hiçbir şey bilmediklerini öretti. Diploma alsaydım, ben de aynı statüde de erlendirilecektim. Psikolog olmam ise, konuma bozukluğum nedeniyle zaten mümkün de idi.)

Ayrıca, kitap yazmak da istemiyorum. Evet, zor konuları insanlar için kitap yazmak, bir iletişim kurma metodu ama ben kendimi, yapabileceğim bir şeyle sınırlamak istemiyorum. Ayrıca kitap yazmak bana cazip gelmiyor.

(Çok yanlış düşünüyordum. Düşüncelerimi geniş kitlelere ulaştırmak için yazmak en ideal yol. Gerçi, yazdığım ilk kitap olan, "Yedi Temel Tutum / Spastiklerin Aileleri ve Özgün Algılanı Biçimleri", bilimsel boyutta henüz de erlendirmeye alınmadı ama kitabımın kapaklarında da vurguladığım gibi, "GÜNE BALÇIKLA SIVANAMAZ..." Yazdıklarımın gerçek olduğu bir gün mutlaka anlaşılacaktır. Ben yazdığım her şeyin arkasındayım ve yazdıklarımla gurur duyuyorum. Üç kitap yazdım, dördüncüsü de yolda...)

Matematikte ve ezber gerektiren derslerde zorlandığımı doğrusu ama benim kapasitem bu kadar değil, olamaz da... Çok çalışırsam başarabilirim, buna inanıyorum. Çalışacağım, engelleri de aşacağım...

Senin mektubunu bitirdikten sonra, Milli Eğitim Bakanı'nın müavirine mektup yazacağım ve bana imkân tanınmasını rica edeceğim.

Lise diploması aldıktan sonra ise, ya açık öğretim fakültesini, ya da edebiyat fakültesinin psikoloji bölümünü kazanmak istiyorum. Neyse, daha o günlere çok var ama bir şeyi kesin olarak biliyorum: İnsan istediği zaman her şeyi başarabilir ve ben de başaracağım...

Bugünkü mektubumda pek ne eli eyler yazmadım ama sana kendi durumumdan örnek vererek unu anlatmak istedim: nsan azmi tüm zorlukları yenebilir. Yeter ki mücadele etmekten vazgeçmeyelim ve ya am co kumuzu kaybetmeyelim...

Geldik, hayat hikâyemde bugün sana anlatacaklarıma.

Doktorlar benim tuvalet e itiminin belki de hayatım boyunca geli meyece ini söylemi ler. Annem bazı konularda çok inatçı oldu u için, bir yaz boyunca tek ki ilik yata ımda, yanıma kıvrılarak ve gece boyunca altı çar af de i tirerek (Tabii yava yava bu sayı azalmı .) bana bu alı kanlı ı kazandırmı . Ne kadar zor, de il mi? Zaten annem de ZOR'a bayılır...

Hayat hikâyemde sana neler anlataca ımı her zaman annem hatırlatır ama biraz önce yine, "Yaaa ben Müge ablama imdi ne anlataca ım?" diye söylenirken, Alev çocuklu umla ilgili bir ey söyledi. imdi sana onu anlataca ım:

Bir buçuk iki ya larındaydım. Turuncu bir biberonum vardı. Ba ka hiçbir eyden su içmezmi im. Bir gün misafirli e gitti imizde annem turuncu biberonumu evde unutmu . Yanında mavi kapaklı biberon varmı . Ben de, "Buuu" (Küçükken hep böyle su istermi im.) diye ba layınca, mavi biberondan su vermeye çalı mı . Ne mümkün. "Omma" (Olmaz demek) tutturmu um. Annem de, "O zaman bardakla vereyim." demi . Ben de kabul etmi im ve suyun adı, "Buuu"dan, "Bardak buuu"ya terfi etmi .

Yaaa, i te böyle canım ablam... Bugünlük de bu kadar... Satırlarıma son verirken, seni doya doya öpüyorum. Do rusu, uzaktan öpmek pek zevkli olmuyor. Bu yüzden de galiba size geldi imde yanaklarını biraz eskitece im. Artık kusuruma bakmazsın... Ne de olsa yedi sekiz ayda bir geliyorum.

En güzel günler senin olsun.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

istanbul, 30 Eylül 1991

Canım Müge ablam,

Merhaba! Seni o kadar çok özledim ki... Ziyaretine gelemedi ime göre, bari mektup yazayım diye dü ündüm.

Müge ablacı ım, bugünlerde tersli im üzerimde. Her eye sinirleniyorum, sonra da oturup a lıyorum. Bak sana bugün ne yaptı ımı anlatayım:

Annemle babam dı arıya çıkacaklardı. Ben de, "Ne tarafa gideceksiniz?" diye sordum. Annem, "Niye sordu unu biliyorum. E er Bakırköy'e gitsek, seni almaz mıyız? Hem baban da çok yorgun. Bugün zorunlu olarak Sirkeci'ye gidece iz. Baban sana söz verdi. Bir gün Müge ablanlara götürülecek." dedi.

yi güzel de ablacı ım, babam bana aylar önce söz vermi ti. Ne zaman götürülece ini bilmiyorum. Seninle sekiz aydır görü emedik. Aslında beni bu konuda en iyi anlayan insan, karde im Alev. Tabii yine Alev'den rica ettim, babamla konu aca iz. Babamın çok yorgun oldu unu da biliyorum ama seni özledi im için biraz bencillik yapıyorum galiba. Neyse, bildi im tek ey var: Artık en kısa zamanda seni görmek, hasret gidermek ve seninle doya doya konu mak istiyorum. Tabii e er seninle konu maya doyabilirsem...

imdi sana, ilkokul bitirme sınavımla ilgili haberler vermek istiyorum: Annem, Milli E itim Bakanının mü aviriyle konu mu . Bana özel bir sınav yöntemi uygulanacakmı . Yalnız benden, Milli E itim Dergisi'nde yayınlanmak üzere, makale bekliyorlar. Böylece daha iyi tanınaca ımı ve bakandan, benimle ilgili bir ey rica etmelerinin daha kolay olaca ını söylüyorlar.

Bu arada ben de okula başladım. "Aslı, nasıl oluyor o i ?" diye dü ündü ünü biliyorum. Alev her eyi hazırladı ve evi okul haline getirdi. Bana ödevler veriyor. Sözlüler, yazılılar... Bu arada kendisi, notu çok kıt bir ö retmen... Geçen gün Türkçeden sözlü yaptı ve 5 üzerinden 3 verdi. Dikkatini çekerim, "Türkçeden" diyorum. Bilirsin benim de Türkçem hiç iyi de ildir yani...

Ben küçüklükten beri nedense dolmakalem kullanmayı çok isterim ama dolmakalemin ucu ve tutu biçimi çok farklı oldu undan, kullanamayaca mı zannediyordum.

(Ellerimi yeterli kullanamadı m için dolmakalemin ucunu bozaca mı bana annem söylemi ti. O zamanlar bu gerçe i görüp, benimseyemiyordum.)

Alev ile de zaman zaman bu konuyu konu uyoruz. Geçen gün bana, "Aslı, ben sana bir dolmakalem alaca m." dedi. "Alma, kullanamam..." falan dedim ama ak am okuldan nefis bir kalemle döndü. Tabii çok sevindim. Üstelik kullanmayı da ba ardım.

(Birkaç kullanı tan sonra, annemin dedi i gibi, dolmakalemim bozuldu.)

Müge ablacı m, imdi sana benim çok ho landı m Budist felsefesi hakkında birkaç satır yazmak istiyorum. Lütfen dikkatli dinler misin?

- "Budistlerin inanı nda asıl olan burada ve imdi kavramlarıdır.

Derler ki, 'Tek gerçek burada olan, u anda seninle benim aramda meydana gelendir...'

u anı ya a! Yemek yiyorsan ye.

Sevi iyorsan sevi . Bir çiçe e bakıyorsan bak.

çinde bulundu un anın güzelli ini yakalamaya çalı ..."

Evet, canım ablam, belki de mutluluğun sırrı bu: içinde bulunduğun anı yaamak...

Son olarak, Doç. Dr. İlay Kasatura'nın, "Okul Ba arısından Hayat Ba arısına" isimli kitabını okudum. Kitabın bir bölümünde yer alan u satırları seninle paylaşmak istiyorum:

"Kendine acımak ve doyumsuz bir ya amın sorumluluğunu başkalarına atmak, başarısız kişilerin baş vurdu u bir yöntemdir. içinde buldukları zamanı ya ayamazlar. Onun yerine, ya geçmi teki anıları, ya da gelecekle ilgili beklentileri için ya arlar.

Geçmi te ya ayanların dü ünceleri:

- Başka bir mesleğim olsaydı...
- Keke başka bir okula gitmi olsaydım...
- Annem/babam daha farklı kişilikte olsalardı...

Gelecekte ya ayanların dü ünceleri:

- İmi kaybedersem...
- Ya hasta olursam...
- Ya çocuklarım sınıfta kalırlarsa...
- Ya evi terk ederlerse...

Devamlı gelece i dü ünmemek de, geçmi te ya amak kadar, günü de erlendirmemeye neden olur..."

te böyle canım ablam... Ya amın tadını çıkarmak için bugünü ya amalıyız, sadece bugünü... Geçmi i dü ünmeden, yarınılardan endişe etmeden...

u anda abayım geldi ve bana çok esprili bir şey söyledi. Sana da yazmak istiyorum: "Gerçekler acıdır, biber de acıdır. Öyleyse gerçek, biberdir..."

imdi de hayat hikâyemi anlatmaya devam ediyorum:

Bugün sana kısa ama komik bir şey anlatacaım: Nasıl bal yedi imi...

On bir on iki aylık mı ım. A zıma bal verildi inde, bir apırtı tutturur mu um ki, sorma... Artık saatlerce yalanıp durur mu um.

Küçükken de çok iyi bir müzik kula ım varmı . Özellikle Ajda Pekkan'ı çok sever mi im. Onun arkıları çaldı ında hemen "Ayda..." (Ajda diyemezdim.) diyerek, ba ımla tempo tutmaya ba larmı ım.

Benim canım ablam, bugünlük mektubuma son verirken, yanaklarından doya doya öpüyorum. Seni çok, çok, çok özledim. Yakında görü mek ümidiyle... Tüm mutluluklar, tüm güzellikler seninle birlikte olsun.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Canım karde im Alev,

Senden bazı ricalarım var. Konuyu önce yazaca ım. Daha sonra ise, seninle konu up, çözümleriz.

Konuyu tahmin edersin: Müge ablam... Lütfen bana, onu özledi imi hatırlatma. Zaten sekiz aydır göremedim ve çok ama çok özlüyorum onu. Senden ricam, beni biraz olsun anlamaya çalı man... O benim arkada ım, dostum. Ailemin bir ferdi gibi... Sen benim karde imsin ve beni en iyi tanıyan insanlardan birisin. Müge ablamı ne kadar çok sevdi imi biliyorsun. Lütfen beni anla ve onu çok özledi im zamanlarda bana kar ı biraz olsun anlayı göster...

Belki bunlar sana çok çocuksu geliyor. Karde im olmana ra men, benden daha olgunsun. Spastik olmamın bir özelli i bu... Bir tarafımız hep çocuksu kalır. Ben duygularımı saklayamam. Sevgilerim hep co kulu, içten, çocuksudur benim... Bu özelli imden hiç korkmadım. Sevgimi ifade etmekten, sevmekten hiç korkmadım... Müge ablamı da gerçekten canım kadar seviyorum.

A lama konusuna gelince... Sana nedenini söyleyeyim: Bazen onu çok özledi im ve göremedi im için kendimi tutamayıp, a lamaya ba lıyorum. Bu konuda da senden anlayı bekliyorum. Galiba benim, Müge ablamı üç dört ayda bir kere görmem lazım. Benzinim ancak o kadar yetiyor...

Akülü araba kullanmamın bir hayal oldu unu ben de biliyorum ama hayali bile beni mutlu ediyor. Elbette ki o arabayla ne annem, ne de babam beni Bakırköy'e göndermezler. Yine de bir akülü arabamın olmasını çok isterim. Belki bir yolunu bulup, Müge ablama giderim.

Müge ablama her eyin en iyisini yapmak istiyorum. Çünkü o benim için çok kıymetli bir insan...

Ayrıca babamdan söz almama yardım etti in için de çok te ekkür ederim. Bu sözü yerine getirmesini de sa larsan, dünyalar benim olur. Her ey için çok te ekkürler...

Yanaklarından çok çok öpüyorum.

Seni çok seviyorum.

Aslı ablan

Mektup no: 42

istanbul, 14 Ekim 1991

Canım Müge ablam,

Birkaç gün önce senin yanındaydım. Bu benim için gerçekten çok büyük bir mutluluktu. Ayrıca, unutamayacağım bir doğum günü arma anıydı. Annem beni mutlu edecek şeyleri çok iyi biliyor.

İmdi sana, eve dönerken neler oldu onu anlatacağım.

Biliyorsun, bir türlü kalkamadım yanından. Annem de, "Kızım, nasıl olsa bir hafta da otursan, sen yine doyamazsın..." diye diye, en sonunda beni kaldıracaktı. Ho, kapıdan çıkarken bile hala seninle konuşma çabalarında bulunmaya çalışmaya çalışıyordum...

Selçuk amca bizi arabayla deniz otobüsüne götürdü ama nasıl yeti tik, onu hiç sorma. (Zaten sorsan da, sormasan da anlatacağım.) Annem beni kucağına alıp, elli altı metre, pardon fazla attım, be yüz altı yüz metre kadar koştu. Nefes nefese yeti tik (yeti ti). Tabii dizinden ameliyat geçiren bir insanın kırk be kilo taşıması pek zevkli olmuyor nedense (?!)... Annemin dizisi çok zorlanmış ama benden aldığı tekkür ve duayla sanırım bir kilometre daha gidebilirdi (Emin ol)...

Neyse, yanındayken beni dinlediğin için çok teşekkürler... CANIM ABLAM, YEK SEN VARSIN. EN BÜYÜK SEN... YA, YA, YA, A, A, A, MÜGE, MÜGE ÇOK YA A...

Geçtiğimiz cumartesi, doğum günü partim vardı. Biliyorsun, seni de davet etmiştim. Gelemedin, olsun... Nasıl olsa bizim arkadaşlarımızda mesafelerin, kinlerin, nefretin, hiddetin, iddetin, acı ve üzüntülerin yeri ve önemi yok. (Arzu Film sunar)

Partiye birçok arkada ımı a ırımı tım. Ne yazık ki, hepsi gelemedi. Sadece i dem abla (Hani telefonla konu tu umuzda sana selam söyleyen abla), Emine abla (Mektup arkada ım), anneannem (Annemin annesi), dedem (Annemin babası), ben (Annemin kızı), babam, a abeyim, Alev ve tabii ki bir de annem katılmı . Ko turmasından, ben onu pek göremedim de...

imdi sana biraz, i dem ve Emine abladan söz edeyim. Çok ilginç ki ilikleri var.

i dem abla; çok konu an, hayvanları a ırı seven ve sürekli onlardan söz eden, ya amdan zevk alan ve ya am co kusu bula ıcı olan, oldukça ne eli bir insan. Yalnız, anlattı ı eyler biraz monoton ve uzun sürüyor (Yakla ık altı saat = Parti süresi). Bu yüzden de uzun süre sohbet edilebilecek biri de il ama e er geç saatlere kadar uyumadan kalabilirsen, belki mümkünatı olabilece inin kanaatinde olup, ilgililerin ilgilerine arz ederim. (Dedem bile daha iyisini söyleyemezdi...)

i dem abla bana bir su kaplumba ası arma an etti. Zaten Alev'in de vardı. Böylece, bir kaplumba a artı bir kaplumba a daha, evde toplam iki kaplumba a oldu. Alev'in kinin adı, Yetim, benim kinin ise, Cancan...

Emine abla ise, (Kaplumba a de il dikkat et. ahısları anlatmaya devam ediyorum.) ok duygusal, fazla konu mayan, daha çok, dinlemeyi seven, zeki biri... Kalabalık oldu u için (Toplam dört misafir vardı.) fazla sohbet edemedik ama sanırım onu tanıdıkça daha çok sevece im. leride belki pembe panjurlu bir evimiz de olur...

(Yanılmamı ım. O dönemden bugüne, süregelen tek arkada lı ım, sevgili dostum, Emine Atabakan. natla bana tahammül eden, ini çıkı larımı ho gören, yürekli dostum, seni seviyorum.)

Biraz sonra i dem ablayla, Emine abla kalktılar. Biz de Alev ile birlikte, dedemle dans etmeye başladık. Benim ayaklarım dolana dolana bir eyler yapmaya çalı ırken, bir anda, yakla makta olan tehlikeyi sezen ev halkı beni bir an önce etkisiz hale getirmeyi ba ardı... Sonunda partiyi, hiçbir hasar almadan ve vermeden sona erdirmeye karar verdik.

Müge ablacı ım, bugünkü mektubuma son verirken, yanaklarından öper, en güzel günlerin ve en güzel gecelerin senin olmasını dilerim. Öptüm...

Seni Seven ve Daima Sevecek Olan,
Arkada ın Aslı

istanbul, 16 Ekim 1991

T.C. DİŞİLER BAKANLIĞI
İlgili Daire Başkanlığı
(Moskova Büyükelçiliğine iletilmek üzere)
ANKARA

Adım Aslı Dinçman. Belki beni, televizyonun ikinci kanalında yayınlanan “Bizim İnsanlarımız” programından tanıyorsunuzdur. Bu programın yayınını takiben annem, Türk Kadınlar Birliği tarafından 1991 Sevgi Yılı Annesi seçildi.

On sekiz yaşında, spastik bir genç kıyım. Doğum sırasında oksijensiz kalmaya bağlı olarak, hareketlerimi denetlemekte güçlük çekiyorum. Yardımla yürüyor, ellerimi de zor kullanıyorum.

Kalem kullanarak yazı yazamadığım için, okula da kabul edilmedim. Okumayı, beş buçuk yaşındayken annemden öğrendim. O günden itibaren de kitaplar en yakın dostlarım oldular. Okumayı gerçekten çok severim. Özellikle psikoloji, çocuk edebiyatı ve felsefeyle ilgili kitaplar okumaktan hoşlanıyorum. Bu konuda okuduğum eserlerin sayısını hatırlamıyorum. Ayrıca, iki yıl kadar önce, Yeni Doğu Spastik Çocuklar Rehabilitasyon Merkezi'nde beş ay edebiyat danışmanlığı yaptım.

Bilgisayarım alındıktan sonra ise, makale yazmaya başladım. Mektuplarımı ve diğer yazılarımı, bilgisayarımı tek parmakla kullanarak oluşturun. Benim için biraz yorucu oluyor ama konu benim zor anladığı için iletişim kurmanın en kolay yolu bu. Yazılarımda insanlarla paylaşmaya çalışıyorum. Makalelerim birçok dergide yayınlanıyor.

Mektuplaşmayı da çok seviyorum. Birçok kesimden, özellikle gerçek mutluluğu tadamamış insanlarla mektuplaşmaktan ve onlara, insan olmanın güzelliklerini anlatmaktan çok hoşlanıyorum.

Size mektup yazmamın nedeni, çok yakın bir arkada ımın tedavisi için yardım istemek. Arkada ımın ismi Müge Da deviren. On yedi ya ında geçirdi i yüksek ate li bir hastalık sonucu, beyni zedelenmi ve bitkisel hayata girmi . A ır derecede spastisitesi var ve sık sık epilepsi nöbetleri geçiriyor. Kendisi yakla ık dokuz yıldır bu durumda...

Ben kendisini iki yıl önce bir gazete aracılı ıyla tanıdım. O günden ba layarak da sürekli mektup yazıyorum ve fırsat buldukça ziyaretine gidiyorum. Ailesi, mektuplarıma çok büyük bir ilgi gösteriyor. Yazdıklarımın onlara güç verdi ini söylüyorlar.

Mektuplarımı ona, aile fertleri okuyorlar. u anda bilinçli tepki alamıyoruz ama mektuplarıma ve bana kar ı tamamen ilgisiz de il.

Örne in, birkaç gün önce ziyaretine gittim. Gözlerini tam olarak kontrol edememesine ra men, uzun bir süre uyanık kaldı (genellikle uyuyor) ve yüzüme bakarak, anlattıklarımı dinledi. Annesi, yanına istemedi i biri geldi inde, ba ını hafifçe çevirdi ini ve kesinlikle bakmadı ını söylüyor.

Bugüne kadar, tedavisi için birçok doktora götürmü ler. Hepsi, ümit olmadı ı görü ünde birle iyorlar fakat ailesi ara tırmalarını sürdürmekte. Müge Da deviren'i gerçekten çok sevdi im için bu konuyla ben de ilgileniyorum. Konu hakkında bana yardımcı olabilecek birçok ki i ve kurulu a mektup yazıyorum. Prof. Dr. Gazi Ya argil ve Prof. Dr. Ender Korfalı, yazı tı ım uzmanlardan bazıları... Ama Tıp Biliminin bugüne kadar bize yardımcı olabilecek seviyeye gelmemi olması bizim en büyük anssızlı ımız...

Müge Da deviren'in ziyaretine son olarak gitti imde, Sovyetler Birli i'nde yeni tedavi imkânları oldu unu ö rendim. Konuyla ilgili gazete haberini ekte sunuyorum. Moskova Büyükelçili inde bize yardımcı olabilecek bir yetkiliyle ileti im kurmak için nasıl bir yol takip etmeliyiz? Bize yardımcı olacak ilgiliye gönderece im, Müge Da deviren için, 20.07.1989 tarihinde Zürich'te Prof. Dr. G. Baumgartner ve Dr. T. Mindermann tarafından verilen raporu ekte size de sunuyorum.

Yukarıda arz ettiğim bilgi ışığında; sizlerin, bana ve arkadaşım Müge Dağdeviren'e yapacağınız yardımlarınız için, başta Sayın Moskova Büyükelçisi olmak üzere, Sayın Dışişleri Bakanlığı ilgili ünite yetkililerine teşekkürlerimi arz ederim.

Saygılarımla,
Aslı Dinçman

ADRESİM:
S.S.K. Göztepe Hst. Arkası
Hızır Bey Cad. Mektep Sok.
Selvi Apt. 4/10
81080 Üst Göztepe – STANBUL
TÜRK YE
EV TEL: 00 90 (216) 355 50 88

(Bu mektubuma da hiçbir cevap gelmedi.)

istanbul, 31 Ekim 1991

* CANIM MÜGE ABLAM *

Evet, canım ablam,
31 Ekim 1991 tarihinde arkadaşlarımız ikinci yılını doldurdu.
Ben senin arkadaşın, kardeşin olabildiğim için çok mutluym.

Yanaklarından doya doya öpüyorum.
Daha nice yıllara benim canım ablam...

SEN DÜNYALAR KADAR SEV YORUM...
ARKADAŞIN ASLI

(Bu tebriki de, eski bilgisayarım, yıldız i aretini kullanarak, bir gün u ra ıp, hazırlamı tım.)

Mektup no: 43

stanbul, 03 Kasım 1991

Canım Müge ablam,

Merhaba! te yine sana mektup yazıyorum. Çok mutluyum.

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı tatilini de erlendirmek için dört günlü üne Antalya'ya gittik ve birkaç gün önce eve döndük. Sana bu tatili anlatmak istiyorum ama önce sana yazaca ım ba ka bir konu var:

Geçti imiz günlerde, Richard Bach'ın, "Uzak diye bir yer yoktur" isimli kitabını okudum. Yirmi dakikada bitirece im kadar kısa olmasına ra men çok etkileyici bir eserdi. Kitabın vermeye çalı tı ı mesajı bir cümlede toplarsak, kar ımıza u soru çıkıyor: "Birini gerçekten özledi imiz zaman ondan uzakta olabilir miyiz?"

Örne in, ben seni çok özledi imi sık sık yazıyorum ama acaba senden gerçekten uzakta mıyım? Hayır... Uzakta olamam çünkü inanmayacaksın ama kalbim her an seninle beraber... Senin sa lı ın ya da mutlulu unla ilgili her konu benim için çok önemli ve bu konuları en ince ayrıntısına kadar dü ünmeye çalı ıyorum. Öyleyse ben her zaman senin yanındayım... Tabii ara sıra seni görmek de benim için büyük bir mutluluk. (Kalbim seninle beraber dedimse, seni özlemeyece im demedim ya...)

Neyse ablacı ım, ben Antalya maceramızı anlatmaya ba layayım. Yalnız, biraz uzun bir mektup olabilir, kusuruma bakma. Sana bunları anlatmak çok ho uma gidiyor.

Ayın yirmi be inde ak am 21.00 uça ıyla gittik Antalya'ya. Tabii ben yine tekerlekli iskemleye kuruldum. Bu, en çok Alev'in ho una gitti. Görevliler beni uça a götürünceye kadar terminalde dola tırdı. Nasıl keyiflendi, bilemezsin. Beni uça a bindirmek için götürmeye geldiklerinde de, "Yaaa, ablamı götürüyor musunuz?" diye söylenmeye ba ladı.

Alev beni gezdirirken, çok ho uma giden bir ey oldu. nsanlar bize o kadar tatlı bakıyorlardı ki...

Dola ırken beni tanıyanlar da oldu. Hatta bir hanım, "Canım benim." diyerek, saçımı ok adı. Ben de, "Merhaba!" dedim.

(Engellilere bebek muamelesi yapıldı ının farkına varınca, bu dü üncem de de i ti. Engelli de ilse, hiç kimse on sekiz ya ındaki genç bir hanımın saçını ok amıyor... Ancak, engelli, özellikle de Serebral Palsi'liyseniz engellilere ili kin ezberlenmi , kalıp davranı lar nedeniyle pek çok ki i size bebekmi siz gibi davranıyor.)

Uça a beni otobüs yerine, ambulansla götürdüler. Tabii keyfime diyecek yoktu. Neyse, güzel bir yolculuktan sonra Antalya'ya vardık.

Uzun bir arayı tan sonra, kalaca ımız pansiyonu bulduk. Ninova Pansiyon, gerçekten çok güzel bir yerdi. Aslında burayı bana sevdiren, ortamın çok samimi olu uydu. Mevsim sona ermek üzere oldu undan, fazla kalabalık da de ildi. Ak amları, pansiyonun sahibi, orta ı ve birkaç mü teriyle birlikte ömine ba ı sohbetleri yapıyorduk.

Gitti imiz ak am çok yorgun oldu um için hemen yattım. Annemler geç saatlere kadar oturmu lar.

Ertesi gün, kahvaltı etmek için bahçeye çıktık. Müge ablacı ım, bahçenin güzelli ini sana anlatmam mümkün de il... Turunç a açları tüm bahçeyi kaplıyordu ve nefis bir görünümü vardı. Alev'e, "Ke ke imdi Müge ablam da burada olsaydı..." dedim.

Yanıma kitap almayı unutmu um. Okumadan duramayaca ım için annem gidip bana Richard Bach'ın "Bir" isimli kitabını aldı. Tatil süresince onu okudum. imdi sana bu kitaptan bir güzel söz yazmak istiyorum:

- "Mutlulu a dönü meyecek felaket yoktur.
Felakete dönü meyecek mutluluk da yoktur..."

Ne kadar güzel öyle de il mi ablacı ım? Aslında mutluluk ve mutsuzluk bizim seçimimiz. Bir eyi nasıl gördü ümüz, ona hangi açıdan baktı ımıza ba lıdır. Ne dersin, haksız mıyım?

Kahvaltıdan sonra, denize girmek için Konyaaltı Plajı'na gittik ama ben, güne li geçen iki gün boyunca denize girmedim. Hem çok rüzgâr vardı, hem de hiç canım istemiyordu. Zaten, di er iki gün de hava kapalıydı.

Konyaaltı Plajı'na gitti imiz iki gün ö le yeme ini plajın lokantası Yedimehmetler'de yedik. Gerçekten çok güzeldi. Daha sonra ise, pansiyona dönüyor ve ömine ba ı sohbetine dalıyorduk. Bu arada, bir Van kedisiyle yavrusu da öminenin yanına kıvrılarak, keyif yapıyorlardı.

Ak am yemeklerini ise, her seferinde ba ka yerde yedik. İlk gece Kralsofrası'ndaydık. Burada çok komik bir olay oldu: Garson, salatayla birlikte sivri biber getirdi. A abeyim, "Ben istemiyorum." dedi i halde, acı olmadı ını iddia ederek, hepimize da ıttı. A abeyim de garsona güvenerek biberi öyle bir ısırıldı ki, a zı tuttu. Babam da ısıracaktı ki, annem, "Çatalına sürüp, dene." dedi. Allah'tan öyle dedi. Babam çatalı duda ına de dirmekle bile yandı. Daha sonra, ben denedim; benimki de acıydı. Annemin biberini Alev denedi, acı... Sadece Alev'inki tatlıymı . Babam da arkasından, acı bir rakı istedi ama ne anssızlık ki, acı rakı yokmu ... En sonunda da acı bir hesap geldi: 260 bin lira...

Ertesi ak am, Köfteciler Soka ı'nda güveç yedik. Son ak am ise, Üçkapılar'da bol bol ızgara köfte... Bir anne ve o lunun i letti i bu küçücük yerde iki de köpek vardı. Alev hayvanları çok sever. Tabii köpeklere bayıldı; köpekler de bizi çok sevdiler. Hatta pansiyona dönerken uzun süre pe imizden geldiler.

Müge ablacı ım, Antalya'dayken o kadar çok yürüdüm ki... Ak am yeme e genellikle yürüyerek gidiyorduk. Biraz yoruldu. Senin ziyaretine gelirken de yürüyorum ama nedense yorulmuyorum... Neden acaba?

Biliyor musun, pansiyondaki oda numaramız 26 idi. Senin do um günün...

Antalya'dan sana kart yollayacaktım ama uzun kalmayaca ımız için ve dönüşte yazaca ım mektup, karttan önce eline geçebilece inden, kart göndermedim.

Uça a binmeden önce Turban Oteli'nde yemek yedik. Annem bize bir muziplik ö retti: Masadaki bütün bardakların altına kürdanları soktuk. Dü ünebiliyor musun, bütün bardaklar e ri duruyor... Bizi bir gülme krizi tuttu. Babam, "Gülmeyin, ayıp..." diyor, arkasından kendisi kahkahayı koparıyor. Masayı toplamaya gelen garsonun yüzündeki ifadeyi bir görmeliydin...

Neyse, güle güle pansiyona döndük, bavullarımızı aldık ve stanbul'a dönmek üzere, hava alanına gittik.

Uçak kalktıktan sonra, hava artları iyi olmadı ı için sallanmaya ba ladık. ni için alçalmaya ba ladı ımızda ise, korkudan Alev ile aklımıza hangi dua gelirse okumaya ba ladık ama bekledi imizden çok daha güzel bir ini yaptı, kaptan pilot...

Daha sonra, arabamıza binip, eve döndük. Harika bir tatildi...

Evet, canım ablam, bugün de mektubun sonuna geldik. En güzel dileklerimle yanaklarından öpüyorum. Mutlu ol, mutlu kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

istanbul, 24 Kasım 1991

ÇAPA TIP FAKÜLTES
Öftalmoloji Kürsüsü Dekanlığı
STANBUL

Sayın Hocam,

Adım Aslı Dinçman. On yedi ya ında, spastik bir genç kızım.

Ya am sevincine engel olabilecek hiçbir fiziksel engelin olmadığı ve olamayacağına inandım için, mutluluk denen o muhteşem duyguyu bütün benliğimle hissediyor ve ya antımı, kendine “salam” diyen pek çok ruhsal özür lü insandan daha büyük bir coşkuyla sürdürüyorum.

Doğum sırasında oksijensiz kalmaya bağlı olarak, hareketlerimi denetlemekte (yürümek, yemek yemek ve diğer koordineli hareketlerde) güçlük çekiyorum.

Kalem kullanarak düzgün yazamadım için, okula da kabul edilmedim. Okumayı, beş buçuk ya ındayken sekiz günde, aslında bana ya amdan zevk almayı, daha doğrusu, NSAN OLMAYI öğreten annemden öğrendim. Zaten kendisi, Türk Kadınlar Birliği tarafından, “1991 Sevgi Yılı Annesi” seçildi.

Okumayı ve yazmayı çok severim. Özellikle edebiyat, felsefe ve psikolojiye karşı büyük bir ilgim var. Rus Klasikleri’ni, (Özellikle de Dostoyevski’nin eserlerini) çok severim.

Ayrıca, pedagoji ve çocuk eğitimiyle ilgileniyorum. Özür lü çocuklarla ilgili çalışmalar yapan bir rehabilitasyon merkezinde beş ay süreyle “Sosyal Faaliyetler ve Eğitim Danışmanı” olarak görev yaptım.

Yazmak ise, insanlarla iletişim kurmanın en kolay yolu. Bilgisayarımı tek parmakla kullanarak yazabiliyorum. Çeşitli dergi gazetelerde makalelerim yayınlanıyor. Ayrıca birçok mektup arkadaşım var. Yazarak, insanlara güzel bir şeyler vermeye çalışıyorum.

Size mektup yazmamın nedeni, çok yakın bir arkadaşımın gözlerinin tedavisi için yardım istemek. Arkadaşımın ismi Müge Daviren. On yedi ya ındayken geçirdiği yüksek ateşli bir hastalık nedeniyle yaklaşık dokuz yıldır bitkisel hayatta. Ayrıca çok ağır derecede spastisitesi var.

ki yıldır mektup yazarak arkada ıma ya ama sevinci vermeye ve ondan bilinçli tepki almaya, kısacası, sevginin mucizesini gerçekle tirmeye çalı ıyorum.

Aile fertleri, yazdıklarım a çok büyük bir ilgi gösteriyorlar. Zaten mektuplarımı da arkada ıma onlar okuyorlar. Fırsat buldukça ziyaretine gidiyorum. u anda ilgilendi i tek ey, ben ve benim yazdı ım mektuplar. Hatta dinlerken ara sıra gözlerini kapatıp açarak, çok az da olsa tepki veriyormu .

Arkada ımın tedavisiyle de çok yakından ilgileniyorum. Doktorlar, “Ümit yok...” diyorlar ama ben ümit olmadı ına inanmıyorum. Sevgi her eyi yener ve ben de Müge Da deviren’i gerçekten canım kadar seviyorum...

Yalnız, gözlerindeki (Özellikle de sol gözünü hemen hemen hiç kullanamıyor.) problemler büyük. Annesi, gözlerinin periyodik olarak kızardı ını, böyle zamanlarda çok rahatsız oldu unu söylüyor. Doktor, “Periprin” isimli bir damla vermi . Ne var ki, pek iyi gelmemi . Ben de, belki daha iyi bir tedavi metodu olabilir diye dü ünerek, size mektup yazmaya karar verdim.

Bir de, göz kontrolü çok zayıf. stedi i yöne bakamıyor. Annesi ba ını çevirip, baktı ı noktayı, istedi i yeri görebilece i bir ekilde ayarladı ında görebiliyor. Bu konuda bana önerebilece iniz herhangi bir ey var mı? On bir ya ındaki ye eni zaman zaman oyun oynamak amacıyla, “Ablacı ım, beni takip et...” diyerek, yata ının etrafında dönüyormu . Arkada ım, çok kısa bir süre de olsa, bunu yapabiliyormu . Bunun, göz kontrolüne faydası olur mu? Ya da herhangi bir göz jimnasti i yapması gerekiyor mu?

Bana bu konularda bilgi verebilirseniz, o kadar çok sevinirim ki... Bugüne kadar, arkada ımın durumuyla ilgili olarak birçok tıp otoritesine mektup yazdım. Bu ünlü doktorlardan, Prof. Dr. Gazi Ya argil, beni destekledi ini, ancak u an için bana yardımcı olamayacaklarını yazdı . Konu hakkında bilgi edinebilirim, ona çok daha faydalı olaca ıma inanıyorum. Yardımlarınız için imdiden çok te ekkür ediyor, esenlikler diliyorum.

Saygılarımla,
Aslı Dinçman

(Oftalmoloji kürsüsünden de hiçbir cevap alamadım.
imdi, zamanımı ne kadar boşa harcadığımı anlıyor ve
üzülüyorum ama o zamanlar sanki biri bana bir ipucu
verecek ve Müge ablamı hayata döndürebilecekmi im gibi
geliyordu.)

Mektup no: 44

istanbul, 25 Kasım 1991

Canım Müge ablam,

Ne eli, co kulu bir MERHABA ile ba lamak istiyorum satırlarıma.

Aslında sana birkaç gün önce mektup yazacaktım ama yazmam gereken o kadar çok mektup vardı ki, fırsat bulamadım. Ne dü ündü ünü biliyorum: "Hayret! Aslı bana yazmak varken, ba kasına mektup yazıyor..." Mecburiyetten ablacı m... Alev tutturdu: "Di er mektupları yazdıktan sonra Müge ablaya yazacaksın..." diye... Bu mektupları bitirdim. imdi de sana yazmak için bir hevesle bilgisayarımın ba ına geçtim.

Geçen gün size telefon ettim ve annenden, biraz rahatsızlandı nı ö rendim. Geçmi olsun ablacı m...

Sana komik bir ey anlataca ım. Sabahları uyandı ım zaman bir alı kanlı ım vardır: On dakika keyif yapmadan yataktan kalkmam. Son günlerde ise, çok i im oldu u için erken kalkıyorum. Alev beni nasıl uyandırıyor biliyor musun? Ajda Pekkan'ın "Bu bahar" isimli, çok sevdi im bir parçası var, onu söyleyerek... Sonra da, "Haydi Aslı, ne kadar çabuk kalkarsan, i lerin o kadar çabuk biter. Müge ablaya da o kadar çabuk mektup yazarsın..." Ya da, "Çabuk kalkarsan, sana bir öpücük verece im..." diyor. Tabii ben, be on saniyede fırlıyorum. Sana mektup yazmayı, ya da öpücü ü kaçırır mıyım?

Bugünlerde sana anlatabilece im fazla önemli olaylar olmadı. Bu yüzden de, imdi ne yazaca ımı dü ünüyorum.

u sıralar, el yazımı düzeltmeye çalı ıyorum. Birkaç hafta öncesine kadar, Alev ve üç okul arkada ı bana ö retmenlik yapıyorlardı. Öyle yazılılar hazırlıyorlardı ki, sorma... Düzgün yazamadı ım harflerin bulundu u, "kazık" yazılılar... Daha sonra ise annem, derslerine engel olaca ımı dü ünerek, çalı malarımıza devam etmemizi istemedi. Bundan sonra ödevlerimi annem ve babam verecekler.

(Kısa bir süre sonra bu çalı madan sıkıldım ve el yazımı kendi haline bıraktım. yi de oldu. Çünkü zamanla masada yazabilmeyi ba ardım. Harflerimin boyutlarını, bulmaca karelerine sı abilecek kadar küçülttüm ve düzgünle tirdim.)

Geçen gün, uzun zamandır haber alamadı ım bir arkada ımdan mektup geldi. Adana'da ö retmenlik yapmaya ba lamı . Bir derste ö rencilerine benden söz etmi . Birkaçı adresimi istemi ler. Ebru abla ise, anlamsız sorular sorarak beni üzebileceklerini dü ünerek, adresimi vermemi . Oysa ben saçma sorulara öyle alı kınım ki... Bunlar beni üzmez. Çünkü insanları kendi özelliklerim hakkında aydınlatmak çok do al geliyor bana.

Ebru ablaya mektup yazınca, ö rencilerine de bir not gönderece ım ve bana her konuda yazabileceklerini, ancak zamanım kısıtlı oldu u için, hepsiyle yazı amayaca ımı belirtece ım.

Müge ablacı ım, imdi sana çok de i ik bir ey anlatmak istiyorum.

Dün Alev ile birlikte, gelecekteki evimizin planını çizdik, ama ne ev... Üç katlı bir villa... Henüz plan üzerinde çalı mamız gerekiyor. Çünkü hem odaları tam olarak yerle tiremedik, hem de boyutlar biraz fazla büyük olmu . Salon, 75 metrekare... Herhalde at ko turaca ız...

Birinci katta kimin odası var acaba? Hemen benim çalı ma odamın alt katında... nanmayacaksın ama oraya senin odanı yapaca ız. Biliyorsun, hayatta beni en çok sevindirecek olay, istedi im zaman seni görmek ve senin yanında olabilmek...

Alev ile konu urken, böyle bir evimiz olursa, seni de (Misafir olarak de il.) davet etmek istedi imi söyledim. O da, "Olur." dedi.

Ayrıca Alev bu evin bahçesine bir hayvan evi yapmak istiyor. Kendisi hayvanları çok sever. Hayvan evinde kedi, köpek, balık ve ku odaları olacakmı . Anlatırken nasıl keyifleniyor, bilemezsin. Tabii ben de çok keyifliyim. O evde senin de olaca nı dü ündükçe, dünyalar benim oluyor. Umarım bütün bu hayallerimiz gerçekleşir...

Cumartesi günü babamla birlikte Karadeniz Ere li'den büyükbabam geldiler. Babam Karabük'teki i i tamamladı. Bir ay kadar stanbul'da kalacak. Bir süre özlem gideririz, çok iyi olur. Daha sonra ise, Çanakkale'de çalı maya ba layacak.

Müge ablacı ım, hayat hikâyemi anlatmaya ara vermi tim. stersen devam edeyim. Bugün sana, kendi kendime ilk defa nasıl yemek yedi imi anlataca ım.

Sanırım dokuz on ya larındaydım. Annemle babam yeni ayrılmı lardı. Anneannemlerde kalıyordum. Annemin evine hafta sonları gelirdim.

Annem, köfte patates gibi katı yiyecekleri önüme koyardı. Kolumu masaya dayayıp, çatalımı uzun bir u ra ma sonucunda lokmaya batırmaya ve gözümü çıkarmadan a zıma götürmeyi ba ararak yeme imi kendim yerdim. Tabii ilk zamanlarda benden ziyade masa örtüsü ve duvarlar yedi... Daha sonra ise, fazla döküp saçmadan bu i i becermeyi ba ardım.

Kendi kendime yemek yemek, sadece benim için de il, sofradakiler açısından da oldukça tehlikeliydi. "Neden?" dersen, istemsiz hareketlerim sayesinde çatalı, yanımda oturan kiinin gözüne do ru da götürebiliyordum. Hatta bir keresinde ninemin tam gözünün kenarından geçirmi tim. Ondan sonra yemek yerken yanıma oturması gerekti inde, iskemlesini benden mümkün oldu u kadar uza a çekmeye gayret ediyordu. Haksız da sayılmaz yani... Benimle beraber ya ayanlar e er sa lam kalmak istiyorlarsa, yanıma fazla yakla mamalılar...

"Bugünlerde sana yazacak fazla bir ey olmadı..." demi tim ama yine iki sayfayı doldurdum. Belki içinden geçiriyorsundur: "Aslı, bir de anlatacak eylerin oldu u zaman ne yapaca ım bakalım?" Haklısın. Bu mektupları dinlemek, büyük sabır i i... Allah sana da sabır versin...

Canım ablam, bugünlük de bu kadar... Tüm mutluluklar, tüm güzellikler seninle birlikte olsun diyor ve yanaklarından doya doya öpüyorum. Ho ça kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Canım Müge ablam,

te yine birlikteyiz... Size gelip, yanına oturmayı ve seninle konu mayı tercih ederim. Do rusu seninle mektup aracılı ıyla arkadaşlık etmek pek zevkli olmuyor. Yine de sana mektup yazabilmek beni mutlu ediyor.

Sana on gün önce mektup yazmı ım ve Alev'e göre, biraz daha geç yazmalıymı ım... Ne yapayım, içimden geldi. Ben sana mektup yazarken gün hesaplamıyorum ki...

Annemle babam talya'ya gittiler. Onlar yokken anneannemle dedem bizde kaldılar. Günler çok güzel geçti. Annemler bir hafta tatil yaptıktan sonra, pazar günü eve döndüler.

Müge ablacı ım, dün bana bugüne dek gönderilen mektupları okuyordum. O kadar eski tarihlerde yazılmış olanlar var ki...

Mektupları çok severim ablacı ım. Özellikle de mektup yazmayı severim. İnsanları mutlu etmenin en güzel yoludur bence yazmak... Zamanım kısıtlı oldu u için tüm yakınlarıma, sevdiklerime uzun uzun mektup yazamıyorum ama bayramlarda, yılba ında kısa da olsa bir kartla onları hatırlamayı, gönüllerini almayı alı kanlık haline getirdim. Bu yüzden de yılba ında en az yirmi be tane kart yazarım. Bir tane yazıp, ba lı ını de i tirerek kâ ıda geçirmeyi de sevmedi ım için (Yaptı ım eye ya özen gösteririm, ya da hiç yapmam.) hepsini ayrı ayrı yazarım. İmdi de yılba ı yakla tı. Tebriklerin yazımını bitirdim, kartlara yapı tırmak kaldı. Onu da ya Alev yapar, ya da annem...

Küçük hikâyeler yazmayı düşünüyorum. Başarabileceğimi pek sanmıyorum ama yine de deneyeceğim. Konuyu henüz seçemedim. Büyük bir olasılıkla, insan ilişkilerini ve ilişkileri inceleyeceğim bir konu olacak. Hikâyeye yazmak biraz ürkütüyor beni doğrusu. Senin mektubun bittikten sonra bir deneme yapacağım. Belki ileride bu öykülerden bazılarını sana da gönderirim.

Yazma konusunu ciddiye almak zorundayım. Doğrudur yapabileceğim başka bir meslek yok. Son günlerde kendi duygularımı da inceliyorum. Yazmayı sevdiğimi anladım. İmdi meslek olarak algılamasam bile, sonunda yine yazar olacağımı biliyorum.

Neyse, hangi mesleği seçersem seçeyim, kesin olarak bildiğim bir şey var: BEN HER ŞEYDEN ÖNCE SENİN ARKADAŞINIM VE ARKADAŞIN OLACAĞIM...

Bu arada ablacıyım, geçen gün size telefon ettim. Galiba biraz tembellik yapıyormusun... Bazı günler oldukça uzun bir süre uyuduğunu ve sanki artık bu durumda yaşamaktan sıkıldığını öğrendim. Hayattan bıkmak ne demek? Bu kadar kolay pes edebileceğini sanıyorsan, çok yanılıyorsun. Seni bu konuda rahat bırakmayacağım dan emin olabilirsin. Biliyor musun, kendini bırakmaya hiç hakkın yok. Çünkü yaşamın sadece sana ait değil. Hepimiz seni çok seviyoruz ve işte bu yüzden sana ihtiyacımız var... Lütfen bunları düşün ve bir an önce gücünü toplamaya çalış, olur mu?

Bugün sana kısa bir mektup yazayım diyorum. Belki daha rahat dinlersin. Satırlarıma son verirken, seni doya doya öpüyorum. En güzel yarınlar, en güzel şeyler seninle birlikte olsun...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkadaşın Aslı

istanbul, 27 Aralık 1991

Canım Kemal a abeyci im,

Merhaba! Yine ben... Onca i inin arasında iyi musallat oluyorum ama öyle de il mi? Ne yapayım, sen de bu kadar iyi bir doktor olmasaydın...

Nasılsın, nasılsınız? u anda annem senin rahatsızlandı nı söyledi. Geçmi olsun. Ninemin kalçası nasıl? A rısı biraz olsun hafifledi mi? Sen yanındasın diye içim çok rahat. Umarım en kısa zamanda iyile ir. Güler teyzemin aya nın ve kolunun a rısı nasıl? Sizlerin iyi olması hepimizin en büyük dile i...

Bizler, bildi in gibi, hastalıktan yeni kalktık (Alev hariç). Annem de iki gündür daha iyi. Benim öksürü üm hemen hemen tamamıyla geçti sayılır. Annem bu useptil yapıyor. Hepimiz birer birer ba ina geçip kokluyoruz. Birbirimize takılmak için de, "Ooo, yine kafayı çekiyorsun..." gibi eyler söylüyoruz.

Ben her zamanki çalı malarımı sürdürüyorum. Yenilik olarak, bir hikâye yazmaya ba ladım. Üç çocuklu bir ailenin ya amını konu alıyor. Tamamen hayal ürünü. İlk denemem oldu u için biraz zorlanıyorum. Umarım güzel bir eyler meydana getirebilirim.

Bugünlerde bol bol kitap okuyorum. Biliyorsun, ate li bir Dostoyevski hayranıyım. Son olarak, Dostoyevski'nin ilk eseri "nsancıklar"ı okudum. Nefis bir kitaptı. Uzak akraba olan bir kadınla adamın birbirlerine yazdıkları mektuplardan olu an bu eser, oldukça etkileyiciydi. u anda ise, Suna Tanaltay'ın, "Ben SEVG 'yim" isimli kitabını okuyorum. Bugün ba lamama ra men, otuz sayfa geride kaldı. Su gibi okunan bir kitap. Do rusu, Suna Tanaltay'ın anlatımı gerçekten çok akıcı...

Okumadı m ve yazmadı m zamanlarda ise, bulmaca çözüyor ve müzik dinliyorum. Ba ka bir ey de yaptı m yok...

Eveeeet Kemal a abeyci im, gelem asıl konumuza...

Do um günümde annem (Büyük ve nefis bir sürpriz yaparak) beni Müge ablamlara götürdü. Onu, dü ündü ümden daha iyi gördüm. Kasılmaları biraz arttı ama rengi (Hareketsizli ine ba lı olarak, dola m bozuklu u var sanırım.) daha iyiydi.

Gitti imde uyanıktı. Yanına oturup, doya doya konu tum onunla. Enteresan bir ey, yüzüme bakarak dinledi beni. Bir ara uykuya daldı inda, konu mamdan rahatsız olup olmayaca ını sordum. Annesi, aksine, kendisiyle konu ulmasının çok ho una gitti ini, di er zamanlarda sıkıldı ını söyledi.

Kemal a abeyci im, merak etti im bir ey var: Ben oradayken, oldukça fazla miktarda (Yarım i eden fazla) çay verdiler. Her gün de veriyorlarmı . Annesi doktorun çayı, vücuttaki su kaybını telafi etmek için önerdi ini söyledi ama çayda bazı zararlı maddeler oldu unu biliyorum. Neden su de il de, çay verilmesi gerekiyor?

Çok ilginç bir olay oldu: Kalkarken, “Müge ablacı ım, ben gidiyorum. Allahısmarladık.” dedim. Annesi, “Müge, Aslı gidiyormu , gitsin mi?” diye sordu. Gözleriyle, “Hayır.” dedi. Bu sefer, “Gitmesin mi, yanında mı otursun?” diye sordu. Müge ablam bu sefer de gözleriyle, “Evet.” dedi. Bunları bilinçli olarak mı yapıyor bilmiyorum ama içimden bir ses, bazı eyleri anladı ını söylüyor.

ilaç olarak, göz damlası Periprin’e devam ediyorlarmı . Bir de doktor, epilepsi nöbetleri için bir ilaç vermi . Çok iyi geldi ini ve nöbetlerin azaldı ını ö rendim. Telefonla son konu tu umda ise, di er ilaçları kestiklerini, çünkü ilaçların yan etki yaptı ını ve âdetinin aksadı ını söylediler. Ayrıca, adaçayı vermeye ba lamı lar.

Kasılmaları çok fazla. İlk gitti imde elini tutmak istemi tim. Annesi biraz masaj yapak açmı tı elini. Bu sefer hiç açmadı. Tabii yumru unu açmaması, elini tutmama engel olamazdı. Kemal a abey, bu kasılmaları azaltmak için ne yapılabilir? Elleri o kadar kasılı ki, avucunun içine, sanırım tırna ıyla yara yapmaması için peçete sokmu lar. Sen bana eli için herhangi bir egzersiz önermedin. Nasıl bir hareket yaptırabilirler? Bir de ellerini genelde açık tutmasını sa lamaları gerekiyor mu?

Ayrıca sen, ayaklarının altına kum torbası ya da tahta koyarak, düz bir pozisyonda tespit etmelerini (Adalelerdeki kasılmadan dolayı, tendonlar kısalmasın diye) söylemi tin. Onu yapmıyorlar. Bir tek, ayaklarının altına yastık koyuyorlar. Aksi takdirde yara açılıyormu . Yalnız tabii bu pozisyon Müge ablamın da çok i ine geliyor ve aya ını,

hangi pozisyonda gerilim azalıyorsa, öyle tutuyor. Bu durumun bacak adalelerine zararı olur mu, ne yapılması gerekiyor?

Ben senin önerdiğin jimnastikleri ve diğer konu tüklerimizi özet olarak Müge ablamın annesine yazmışım. Jimnastiklerini Selçuk amca (babası) zaten yaptırıyormuş. Yalnız bugünlerde Müge ablam tembellik krizlerine tutulmuş, bütün gün uyuyormuş. Jimnastik yaptırmalarını diye, elinden gelen bütün gayreti de sarf ediyormuş: Kendini kazık gibi kasarak... Canı istemezse hareketlerini kesinlikle yaptıramıyorlarmı. "Müge, niçin bu kadar kasıyorsun kendini, bir yerin mi arıyor?" diye sorduklarında da, gözleriyle "Evet" diyormuş. Felçli bir insana hissedebilir mi? Yoksa sadece tembelliğinden mi yaptırmıyor?

Mektubumda, mücadeleden vazgeçmeye, üstelik de tembellik yapmaya hiç hakkı olmadığını, tatlı sert bir dille ifade ettim. Bilmiyorum dinlerken herhangi bir tepki verdimi?

Bu arada, Rusya'da bir tedavi imkânı oldu unu söylediler. Ben de Dışişleri Bakanlığı Moskova Büyükelçiliğine bir mektup yazdım. Halen cevap bekliyorum. Konuya ilişkin gazete haberinin fotokopisini sana gönderiyorum.

İmdi sana bir dâhilik örneğini anlatacağım. Benim aklım almadı. Sen açıklar mısın lütfen.

Sana Prof. Dr. Ender Korfalı'dan söz etmişim. Birkaç ay önce ona Müge ablam için bir mektup yazdım. Cevap geldi. Bu durumdaki bir insan için yapılacak fazla bir şey olmadığını yazmış. Ben de Muazzez teyzeye, Ender Korfalı'dan mektup aldığımı söyledim. Selçuk amca da, yarım yamalak bir ara tırma yapmış ve Müge ablamı karayoluyla Bursa'ya götürmüştü. Ender Korfalı da, "Ben sadece spastik çocukları ve Parkinson hastalarını tedavi ediyorum. Müge için bir şey yapamam." deyince, aynı gün geri dönmüşler. Ondan sonra da bana, "Müge çok yorulmuş. Üç gündür toparlayamadı kendini..." diyor annesi. Nasıl kızdım bilemezsin. Biz dayanamayız günde toplam sekiz saat araba yolculuğuna. Müge ablam yine de çok kuvvetliyimi ma allah...

(Bu olay, ailesinin beni ne kadar ciddiye aldığını açıkça gösteriyordu... Ben de bunu o zamanlar bir türlü göremiyordum.)

Doğum günümde ziyaretine gittiimde, Müge ablama İsviçre'de iki doktor tarafından verilen bir raporu aldım. Fotokopisini sana gönderiyorum. Durumu hakkında bir fikir edinmene yardımcı olur belki...

Kemal abeyciyim, sana bir şey söylemek istiyorum: Her şeyi raman, Müge ablamı bir kere sen muayene edebilsen, içim o kadar rahatlayacak ki... Umarım bir gün imkânın olur ve bu isteğim geçekleir.

Sende bulunsun diye, mektubun sonuna Müge ablanların adreslerini de yazıyorum.

Kemal abeyciyim, fırsat bulabilirsen bana iki satır da olsa, yazar mısın? Gerçekten çok mutlu olurum. Her şey için imdiden çok teşekkürler...

Bugünlük satırlarıma son veriyor, hepinizi doya doya öpüyorum. Hoşça kalın...

Sevgilerimle,
Aslı

Mektup no: 46

stanbul, 03 Ocak 1992

Canım Müge ablam,

Merhaba! 1992 yılının ilk mektubunu sana yazıyorum. Seninle payla mak istedi im çok güzel eyler var. Yazmak için daha fazla sabredemedim.

u anda önümde bir kitap var: Suna Tanaltay'ın, "Ben SEVG 'yim" isimli eseri... Soluk almadan okunabilecek olan bu kitabın özellikle bir bölümü beni çok etkiledi. Bu bölümün bir kısmını seninle payla mak istiyorum, umarım be enirsin. Bölümün adı, "Acı'dan Yıldızlara"... Yalnız biraz dikkatli dinlersen, çok sevinirim.

"Acı'yı yazmak kolaydır. Mutlulu u yazıp söylemek, yürek ister. Bunca acı ve bunca yalnızlık varken, sesli ya da sessiz yakınmalar büyür, ço alır zaman içinde. Belki de çaresizli in bilinciyle sımsıkı yapı ırsınız acıya. O mu sizi bırakmaz, siz mi onu?

Oysa ço u kez anlık pırıltılardır mutluluk... Yaz gecelerinde kayan yıldızlar gibi, kararlı ve sa lam ı ıkları güç verir, umut verir size...

Hani bir söz vardır, bilirsiniz: (Müge ablacı ım, lütfen bu sözü dikkatli dinler misin?) HEP M Z ÇAMURLAR Ç NDE YA ARIZ FAKAT ANCAK BAZILARIMIZ YILDIZLARA BAKAR.

Gözlerimizi sımsıkı kapatıp da yıldızları dı lamak neden? çimizde ya da dı ımızda var olan o güzelim yıldızlara sırt çevirme çabası niçin? Görsek de, görmesek de var olan bu yıldızlar böylesine ı il ı ilken...

nsano lunun afa ı kendi kendine söker mi? Mutluluk güne i hiç çaba göstermeden do ar mı dersiniz? Hiç sanmıyorum. Her güzellik bir çabanın ürünüdür. Mutlulu u yakalamak, olu turmak için yürekli u ra lar gerek...

Evet, mutlu olmak istiyorum demekten korkmayın. Özlemlerinizi, istek ve beklentilerinizi yol gösterebilirsiniz size... Yüreğinizdeki sevgiyle yola çıkın...
te o zaman güneşler de sizinle, yıldızlar da...
Çünkü sizde doğar, fakat sizde BATMAZLAR.
İnsanın yüreğinin arkısıdır mutluluk ve artık sürdüramazsınız bu arkıyı. Sussanız da söyler...
Sizin için... Sizinle... Ona kulak verin, yeter..."

Evet, canım ablam, yıldızları unutmamalıyız. Nasıl olsa, biz görsek de, görmesek de parlıyorlar. Onları göz ardı edip, ya amın tadını kaçırmamanın hiçbir anlamı yok, öyle değil mi?

Senden bir ricam var: Ya amın konu hiçbir zaman kaybetme. İnsan bana, ya amındaki hiçbir şey mutlu olmana engel olamaz, olmamalı... Sadece YA A, YA A ve yine YA A... Dolu dolu ya amın, hayattaki bütün zorluklara meydan okumaktır...

Belki şimdi böyle düşünüyorsunuzdur: "Aslı, ben hayatı nasıl dolu dolu yaşarım? İstedim hiçbir şeyi yapamıyorum. Hareket edemiyorum. Konu anlamıyorum. Ya amdan nasıl zevk alırım?" Ablacığım, ya amdaki mutluluk ya da mutsuzluklarımızı biz seçeriz... Mutluluk, kolunu bacalarını rahat kullanabilmek olsaydı, şu anda sana bu mektubu yazarken bilgisayarımın tuşlarına basabilmemi her fırsatta engelleyen ve yürürken bana bin bir zorluk çıkaran istemsiz hareketlerim nedeniyle ya da aklıma konuyor ve çoğu kimse anlamıyor diyerek, hayata küsmem gerekirdi ama hayır... İnsanoğlu bu kadar kolay pes edemez ve senin de ya amdan vazgeçmeye hiç mi hiç hakkın yok...

Eğer fiziksel sorunların senin için çok önemliyse, o zaman onları azaltmak için biraz çaba göstermen gerekiyor. İstediklerimizin, bizim çabamız olmadan gerçekleşmesi olanaksızdır...

Aslında ba arabilece in birçok ey var: "Aslı, ben kendimi her zaman halsiz hissediyorum." deme hiç. Çünkü moralini yüksek tutup, güçlü oldu una inanırsan, bir süre sonra enerjin de artacaktır.

"Aslı, benimle niye bu kadar u ra ıyorsun? Niçin hiç rahat bırakmıyorsun beni?" diye dü ünüyor olabilirsin. Bunun nedenini açıklamaya çalı ayım: Seni çok ama çok seviyorum. Birinci neden bu... Seni sevdi im için, arkadaş lı ına ve dostlu una gereksinim duyuyorum. Evet, "ARKADA LI INA ve DOSTLU UNA" dedim. Senden hiçbir ey almadı ımı dü ünüyorsan, yanılıyorsun. Sevgi öylesine e siz bir duygudur ki, bulundu u kalbi geli tirir, yüceltir. te bu en büyük ödüldür... Üstelik sana mektup yazmak benim için büyük mutluluk ve bu beni çok rahatlatıyor. Bu yüzden, lütfen rahat ol ve bir an önce kendi sınırlarını a maya çalı lütfen... Olur mu?

Müge ablacı ım, imdi sana, yılba ını nasıl geçirdi imizi anlataca ım:

Alev ile birlikte, hazırlıklara bir hafta önceden ba ladık. Annem ve babama kendi elimizle güzel hediyeler hazırladık. Ailemize küçük hediyeler almı tık. Birbirimize ise, bir de il, birkaç hediye...

Çam a acımız anneannemlerde oldu u için, Benjamin ismindeki küçük bir a acı süsledik. Babam a aca, "Benjamin defnesi" adını taktı. Eee, biraz uzaylıyız ya...

Televizyon izledik ve bol bol annemin güzel yemeklerini yedik. Sıra, hediyelerin açılmasına gelince, komik bir olay oldu. Ben a abeyime losyon almı tım. Tesadüfe bak. Annem de babama aynısından almı . Tabii hediye paketleri açılınca hepimiz kahkahalarla gülmeye ba ladık.

Alev bana çok istedi im mektuplu u almı . Zarfları o kadar güzel ki... Yakın bir gelecekte sana da gönderece im.

Yeni yılı i te böyle kar ıladı k ablacı ım. Umarım mutlu, sa lıklı, güzel ve barı dolu, üretkenlikle dolu bir yıl olur 1992; tüm insanlık için...

Canım ablam, yazdıkça yazdım ve bu mektup biraz uzun oldu. Dinlerken zorlanmı sındır, artık kusuruma bakma. Yakında bana mektup ya muru ba layacak. Belki sana yazmaya fırsat bulamam dedim. İmdilik satırlarımı burada noktalamak iyi olacak... Sence de öyle de il mi?

Yanaklarından doyasıya öpüyorum. Mutlu ol, mutlu kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Mektup no: 47

stanbul, 15 Ocak 1992

Canım Müge ablam,

Merhaba! İnsanların en çok gereksinim duyduğu olgu, sevgidir. Ne var ki, sevgiyi hissedebilmek, onunla bütünleşmek, kolay olmuyor maalesef. Bencillikten vazgeçip, doya doya sevebilmek zor geliyor insanlara... Çünkü kendimize güvenmiyoruz. Kendimize güven duymadığımız için, başkalarına da inanıp, güvenemiyoruz.

Ablacıyım, sevgilerin en güzellerinden biri de, arkadaşlık ve dostluktur bence. Gerçek dost bulmak o kadar zor ki, maddi değerlerin önemini gittikçe arttırdı bu dünyada... Aslında bence sorun, maddi değerler değil insanlara, "vermek" öğretilmiyor... Özen göstererek vermek, mutluluk duyarak vermek ve hepsinden önemlisi, SEVGİYLE VEREBİLMEK...

Ne mutlu, vermeyi bilen insanlara... Ne mutlu, sevgiyle verebilen insanlara ve ne mutlu, YÜREKTEN SEVEBİLEN insanlara...

Ben yine çoktım. Ne yapayım, felsefeyi çok seviyorum ve seni de çok seviyorum. Onun için de bunları seninle paylaşmak çok hoşuma gidiyor. Bilmiyorum sen de hoşlanıyor musun?

Aslında bugün sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki... En iyisi ben bir an önce başlayayım...

13 Ocak Alev'in doğum günüydü. 11 Ocak'ta parti verecekti. Altı arkadaşımı çağırdım ama hiçbiri gelmedi. Sadece anneannemle dedem geldiler. Babam da o gün acele işi çıktı için Çanakkale'ye gitmek zorunda kaldı. Sözün kısası, terslikler bir araya geldi. Alev biraz mahzun oldu tabii. Yine de kendi aramızda yaptığımız kutlama çok güzel geçti.

ki gün önce, "Gençlerle" isimli televizyon programından, çekim için geldiler. Üretken gençlikle ilgili programda benim yaptığım resimleri ve bilgisayarımla yaptığım çalımları görüntülediler.

Ekipten bir ablayı çok sevdim. İsmi Dilek'mi . Bir süre sohbet ettik. Onun da Ankara'da oturan, spastik bir arkadaşı varmış . Çok istediği halde, ortaokuldan sonra okuyamadım . Daha sonra bana o arkadaşının adresini verecek ve mektup yazacaktım.

Bu arada sana resim çalımlarımdan söz etmemi tim sanırım. Elimi rahat kullanamadığımda halde, resim yapmaktan çok hoşlanırım. Bazen suluboya, bazen de flomasterle bir şeyler yapıyorum. Hatta sana da bir tane yapıp, göndermiyim, belki anımsarsın.

Yalnız, henüz rahat kullanacağım boya çeşidini bulamadım. Suluboyada renkler hemen kirleniyor. Flomasterde ise, belirli bir renk sayısı ile kısıtlanıyorum. Bana istediğim gibi renk üretebileceğim bir boya lazım. Yaz tatilinde İspanya'ya gitme ihtimalimiz var. Öyle bir boya bulmaya çalışacağım.

"Gençlerle" programının çekimi için gelen ekiple, seninle ilgili şeyler konuştuk. Tabii ben keyiften dört köke... Bir ara annem öyle dedi: "Müge ablası söz konusu oldu unda, dünya duruyor sanki... Onun için yapamayacağı hiçbir şey yok..." Beni ne kadar iyi tanıyor ama...

Programubat ayında yayınlanacak mı . Kesin tarihi daha sonra telefonla bildirecekler.

Bir hikâye yazmaya başladım. Üç çocuklu, yalıtılmış bir çiftin öyküsü. İkimdik iyi gidiyor. Tabii acemi olduğum için biraz zorlanacağım ama önemli değil. Bilirsin ben zoru severim.

Benim canım ablam, bugünlük satırlarıma son veriyorum. Seninle en kısa zamanda görü meyi ümit ediyor, yanaklarından doya doya öpüyorum.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

istanbul, 01.26.1992

Prof. Dr. Fred PLUM
CORNELL UNIVERSITY MEDICINE CENTER
Neurology Division President
USA

Dear Prof. Dr. Plum,

My name is Aslı Dinçman. I'm writing this letter from Turkey. I'm eighteen years old and I'm a young spastic girl. The control of my movements are very hard. I can not walk, eat or do anything without any help.

I have learned to read from my mother when I was six years old. In my country, educating of spastic children is impossible thus I couldn't go to school. After I learned to read, books became my best friends. I like reading. My favorite authors are Dostoyevski, Steinback, London and Balzac.

My other hobbies are to write articles to newspaper, to listen to several kinds of music and to solve crosswords.

I like reading psychological books very much. I worked at a school in Istanbul as a counselor for spastic children. Now I'm writing letters to the mother of a five years old spastic boy.

I also write letters for my best friend. Her name is Müge Da deeviren. She's in a plant life and spastic position since 1983, from the result of a high fever. I write letters to her so that she'll return to life. I want to make a real MIRACLE OF LOVE with my letters.

Medicine inability is present for my friend's situation but the doctors are searching for new medical treatments.

My friend is asleep most of the time. Other times her family is trying to carry out the role of a doctor for her gymnastics and massage. There is very slow and actually no development in my friend situation.

Her family reads my letters to my friend. The reactions I receive from her to my letters are very few. However, she is reacting only to my letters. She can't give her attention to one thing for a long time. The doctors had told her family to keep the radio always on so that she will awake and something might catch her attention.

I'm writing this letter to ask help from you. I read in a Turkish newspaper that there are new developments and researches on this subject at the Cornell University. Do you have any idea about what we can do about the situation of my friend? I'm sending you the medical reports of my friend. If you can help me even just a little bit I would really be the happiest person in the world.

Thank you very much for spearing some time for my letter. I am hoping to hear from you soon.

Best regards,
Aslı Dinçman

MY ADRESS:

S.S.K. Göztepe Hst. Arkası

Hızır Bey Cad. Mektep Sok.

Selvi Apt. 4/10

81080 Üst Göztepe – STANBUL

HOME TEL: 00 90 (216) 355 50 88

(Bu mektubuma da yanıt alamadım ama pes etmeye hiç niyetim yoktu.)

MÜGE ABLAMIN A LES NE YAZDI IM
ALTINCI MEKTUP

stanbul, 28 Ocak 1992

Sevgili Muazzez teyzeci im,

Size uzun zamandır mektup yazamadım tım. Bugün, hem ablamın sa lı ıyla ilgili birkaç gazete haberi göndermek, hem de hatırlarınızı sormak amacıyla bir iki satır yazayım dedim.

Nasılsınız? Geçti imiz hafta cumartesi günü telefon etti imde Selçuk amca midenizden rahatsız oldu unuzu söyledi, geçmi olsun... Sizinle de konu mak isterdim ama o sırada ablama banyo yaptırdı ınızı ö rendim.

Bu arada, Müge ablamın do um gününde telefon edemememin nedenini de yazmak istiyorum: Alev ile birlikte çok büyük bir hata yaptık ve babam, evden telefon açmamızı yasakladı. Tabii o gün ne kadar sıkıntı çekti imi tahmin edersiniz... Cumartesi günü babam, "Bugün saat 18.00'e kadar bütün yasaklar kaldırılmı tır..." deyince, deliler gibi telefona atladım ve numaranızı çevirdim. Umarım en kısa zamanda annemle babamın güvenini yeniden kazanırız ve telefon yasa ı tamamen ortadan kalkar. Ben de istedi im zaman sizin ve ablamın hatırlarını sorabilirim.

Ben Ankara'daki, doktor olan kuzenime yine Müge ablamın durumuyla ilgili bir mektup yazdım. Ablamın raporunu ve Rusya'daki ara tırmalarla ilgili olarak sizden aldı im gazete fotokopilerini gönderdim. Kemal a abey, buldu u ilk fırsatta cevap yazaca ını söyledi. Tabii ben de sabırsızlıkla bekliyorum. Müge ablamla ilgili her eyle yakından ilgilenmek o kadar ho uma gidiyor ki...

Bu arada, Sabah Gazetesi'nin tıp ilavesinde okudu um, Amerikalı bir profesöre mektup yazdım, ablamın raporunu gönderdim. Yarım yamalak ngilizcemle yazmaya çalı tı im mektubun bir bölümünü annem, bir bölümünü de, Ankara'dan iki günlü üne ziyaretimize gelen ablam düzeltti. Do rusunu söylemem gerekirse, Müge ablamdan ba ka hiç kimse için kolay kolay ngilizce mektup yazamazdım. n allah hayırlı haberler alırız da, daha çok sevinirim.

Bugün size iki haber gönderiyorum. Biri, komadaki insanları yeniden ya ama döndürme konusunda çalı malar yapan Van Eachout'un görü lerini içeriyor. Eachout'un adresini bulmaya çalı aca ım. Bize yardımcı olabilece ini dü ünüyorum.

Di er haber ise, beyin hücreleriyle ilgili ve sizde bulunması için gönderiyorum.

Bir ricam var: Müge ablamın durumuyla ilgili olarak tıptaki geli meleri ö rendikçe bana bildirirseniz, daha çok ve daha bilinçli ara tırmalar yapabilirim. Bu benim için gerçekten büyük bir mutluluk olur...

Satırlarımı noktalarken, ellerinizden öpüyorum. Her ey gönlünüzce olsun. Ablamı da benim için öper ve onu dünyalar kadar sevdi imi söylerseniz, çok sevinirim.

Sevgi ve saygılarımla,
Aslı

Mektup no: 48

istanbul, 28 Ocak 1992

MERHABA ABLALARIN EN TATLI SI,

Sana bugüne kadar kırk yedi tane mektup yazdım. Sana yazdığım eski mektupları karıştırırken fark ettim ki, beninciden sonrası hep aynı hitapla başlıyor. Üstelik çoğunlukla hepsinde aynı cümleler var. Sıkılmılabileceğimi düşünüyordum ve sana çok derinlikli bir mektup yazmaya karar verdim. Bundan sonra, başlangıçlarım da bir süre derinlikli olacak.

Bu mektubumda sana kendimden söz edeceğim. Tüm kişisel özelliklerimi seninle paylaşmak ve "Arkadaşın Aslı"yı sana her yönden tanıtmak istiyorum. Bugüne kadar benden duymadığın şeyler olabilir. Bunlara kendini hazırla ve lütfen benim bir "Deli" olduğumu düşünme. Çünkü pek normal şeyler dinlemeyeceksin...

Hiç UFO gördün mü? Hani şu esrarengiz gök cisimlerinden... Ben Evrende yalnız olmadığımıza inanıyorum. Hatta kendimin de uzaylı olduğumu düşünüyorum. "Aslı, bunu bana daha önce de yazmıştın." diyeceksin. Evet, ablacıyım ama ayrıntılara girmemi istemiyim.

Müge ablacıyım, mutlu olmayı başaran insanlar çoğunlukla "SAF ve APTAL" olarak nitelendiriliyorlar. Bak, sana neler yazacağım: Spastik bir genç kızım ve spastik olmayı çok seviyorum... Zorluklarla iç içe yaşıyorum ve "ZOR"u çok seviyorum... Hepsinden garibi; çiçeklerin her bahar rengârenk açtıkları, kuşların cıvılda tıkları ve güneşin gökyüzünde pırıl pırıl parladığı şu güzelim dünyada, bardağın boş kısmını görmüyorum ve üstelik de, yaşamayı çok seviyorum... Eğer bunlar aptallık ise tamam, ben dünyanın en aptal insanıyım. Yalnız bunu sormak istiyorum: Tatlı yaşamak varken, acılar peşinde koşan ve kendilerine dert yaratarak, yaşamı zehir eden milyonlarca insan, AKILLİMİ?

Sava mayı, ba kaları için, sevdi im insanlar için mücadele etmeyi çok severim. Üstelik bunu yaparken sınır tanımam. Vermeyi çok severim. Bu benim için doyumsuz bir zevktir. E er büyük bir sevgi ve içtenlikle bir eyler vermeye çalışı yorsam, kar ılık beklemem. Gerçekten sevdi im insanlar için yapamayaca im hiçbir ey yoktur...

A ırı derecede inatçıyım. Kimse beni kararımdan döndüremez. Beni caydırmak için söylenilenlere de pek kulak asmam zaten...

Dik ba lı de ilimdir. Hatta bazen, gere inden fazla uysalımdır. Sevgi konusunda her zaman dürüst davranmaya çalışırım.

Duyarlı bir insan oldu umu dü ünürüm. Yardım etmeyi çok severim. nsanları sevdi im için, onları dü ünmek, destek vermek ho uma gider.

Hep iyi taraflarımı mı anlataca ımı dü ünüyordun? Gelelim kötü huylarıma:

Kendimi çok be enirim. Biraz burnu büyü ümdür, biraz da egoist. Kendimi be enmemin gerçek nedeni belki de spastik olmak... Zorlukla ba ardı im eylerle ö ünmek ho uma gidiyor sanırım. "Egoistim" dedim, çünkü her eyden önce kendi isteklerimi dü ünürüm.

Ukalayım. nsanların yanlı yaptıklarını dü ünürsem, bunu açık açık söylerim. Bu yüzden çok çam devirmi imdir. Zekâmla da çok ö ünürüm.

te ben böyleyim... Yine aklıma geldikçe ba ka özelliklerimi de yazarım sana...

Hayat hikâyemi anlatmaya devam edeyim:

Anneannemlerde kaldı im zamanlar, kendi evime ancak hafta sonları gelebiliyordum. Cuma gününü ipe çekerdim. nsanın kendi evi ba ka oluyor. Ak am annem beni taksiyle alır ve kebabçıya götürürdü. Kebaplarımızı yedikten sonra, yandaki kuruyemi çiden amfıstı ı alıp, keyif yapardık. Kebapçıda çalı an, Recep adında bir amca vardı. Bazen de kebapı alıp, eve götürürdük. Böyle zamanlarda Recep amca, çok sevdi imi bildi i için mutlaka bana çi köfte ikram ederdi. Daha sonra ise, ne eyle eve dönerdik.

Hafta sonları çok güzel geçerdi. Apartmandaki bütün arkadaş larım benimle oyun oynamak için gelirlerdi.

imdi sana çok komik bir ey anlataca ım: Kapıcımızın üç ve dört yaş larındaki iki o lu, ikide bir kapıya dikilip, " eker!" diyerek, eker isterlerdi. Tabii onların pe ine takılanlar da eker ziyafetinden nasiplerini alırlardı.

Apartmanın önünde geni bir bahçe vardı. Ak amları arkadaş larımla orada toplanır, saklambaç gibi oyunlar oynardık. Tabii beni annem ko turup, saklardı.

Pazar ak amı ise, biraz hüzünlenerik tekrar anneanneme dönerdim. O zamanlar annemle birlikte oturma imkânım yoktu. Çünkü hem küçüktüm, hem de bana yardımcı olacak birini bulamamı tık.

Evet, ablacı ım, bugünlük de bu kadar... Seni çok, çok öpüyorum. Umarım en kısa zamanda görü ürüz. En güzel yarınlar senin olsun...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Mektup no: 49

istanbul, 09 ubat 1992

Benim biricik canım ablam,

Bazı eyler vardır ki, onları sadece birkaç insan hissedebilir. Bazen de sadece bir tek insan sezer bu duyguları...

Bugün sana, imdiye kadar hiç anlatmadı im eyler yazaca im. Belki bunları ailenden duymu sundur. Benim bunları sana daha önce yazmamamın nedeni ise, reklamımı yapıyor gibi olmak istemememdi. Ancak sana bu konuda bir mesaj vermek istedi im için yazmak zorunda kalaca im. Her eyi çok açık yazaca im ve üzülmeni istemiyorum.

Müge ablacı im, senin sa lı inla ilgili olarak birçok ara tırma yapıyorum. Ünlü profesörlere, birçok tıp otoritesine ve adresini bulabildi im, sana yardımcı olabilecek her ki i ve kurulu a mektup yazıyorum. Hatta artık evde bana takılıyorlar: "Mars'ta profesör olsa, Müge ablan için oraya bile mektup yazarsın..." diye...

Açıkça söyleyeyim ki, bana u an için çok güzel haberler veremiyorlar. Yurtiçi ve yurtdı nda mektupla yaptı im ara tırmalardan aldı im sonuçlar, tıbbın u anda sana yardımcı olabilecek düzeye gelmedi i yolunda. Ben ise, her eyin sana ba lı oldu unu dü ünüyorum. Bazen hiç kimse bize inanmasa da, biz kendimize inanarak birçok eyi ba arabiliriz... Üstelik de ben her zaman senin yanındayım ve sana güveniyorum... HAYD , ABLACI I M, NE KADAR GÜÇLÜ B R NSAN OLDU UNU GÖSTERMEN N ZAMANI, MD ...

Bu arada, benim katıldı ım “Gençlerle” programının yayınlanacağı tarihi ö rendik. 16 ubat 1992 Cumartesi günü, saat 18.05’te ikinci kanalda izleyebilirsiniz.

Bu mektubu kısa yazayım diyorum. Bundan sonraki, ellinci mektubum olacak. Yanaklarından öpüyorum. Mutlu ol, mutlu kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Mektup no: 50

stanbul, 23 ubat 1992

Canım ablam,

te ellinci mektup... stiyorum ki, bu mektup çok de i ik olsun. Senin arkada ın olmak, benim için mutlulukların en büyü ü. Bu yüzden, ellinci mektupta arkada lı ımız için neler hissetti imi, benim için ne kadar önemli ve de erli bir insan oldu unu anlatmaya çalı aca ım. Ayrıca, sana daha önce yazdı ım mektupların bazılarından ho uma giden paragrafları yazaca ım ama önce, bir hafta evvel yayınlanan ve benim katıldı ım televizyon programından söz etmek istiyorum.

"Gençlerle" programının çekiminden söz etmi tim sana fakat bu kadar geni bir program hazırlayacakları aklıma bile gelmemi ti. Eski çekimlerden de alıntılar yapmı lar. Hele ekranda seni görünce iyice a ırdım ve tabii ki çok sevindim.

Yalnız televizyonda seni görünce, birdenbire o kadar büyük bir özlem duydum ki. Bunu sana sık sık yazmam do ru de il ama Tanrı biliyor ya, seni çok ama çok özledim.

Aylar ne kadar çabuk geçti. Yakla ık iki buçuk yıl ve elli mektup. Sana ilk defa 31 Ekim 1989'da mektup yazmı tım. O zaman arkada lı ımızın bu kadar geli ece i hiç aklıma gelmemi ti. Zaman ilerledikçe sana mektup yazmak, en büyük keyiflerden biri oldu benim için... "Müge ablama" mektup yazarken, dünyalar benim oluyor.

Seninle tanı mayı çok istememe ra men, bu gerçeikle ememi ti. Ama 05 ubat 1991... ve sonunda televizyon programı sayesinde seninle tanı tık. Belki seni "SEN" olarak benimseyip, oldu un gibi sevmesem, fiziksel sorunlarına üzülebilirim ama üzölmek yerine, seni

sevmeyi, sana elimden geldi ince destek vermeyi tercih ediyorum. Çünkü biliyorum ki, di er seçenek sana fazla bir ey kazandırmaz.

Bazen sevgimin derecesinden dolayı, biraz fazla hassasiyet gösteriyorum. Sevgi sözcüklerini çok sık kullanıyorum; "Seni dünyalar kadar seviyorum..." ya da "Benim canım ablam" gibi... Böyle zamanlarda, durumuna üzüldü ümü, ya da sana gereksinim duydu un için sevgi gösterdi imi hiçbir zaman dü ünme. Sana "Canım ablam" diyorum. Çünkü sen benim CANIM ABLAMSI N...

Neyse, imdi gelelim eski mektuplarımdan yazaca ım paragraflara. Umarım bunları yeniden dinlemek ho una gider.

te, dördüncü mektuptan bir paragraf:

Geçen gün gazetede çok güzel bir yazı okudum: Hayatı oldu u gibi kabul edip sevebilen insanların, hiçbir zorluk kar ısında yıkılmayacaklarını vurgulamı ; bence çok do ru... Bizlere bir ya am arma an edilmi . Hayatımız çe itli olaylarla zorla tırılıyor. Bizim yapabilece imiz en güzel ey ise, tüm zorluklara ra men, YA AMAK, YA AMAK ve yine YA AMAK... Her ne olursa olsun mutlu olmak ve bu mutlulu u herkesle payla abilmek...

Altıncı mektuptan:

nsan bazen, hissetti i güzel duyguların farkına varmıyor; örne in SEVG N N... Ba kalarına kar ı sıcacık bir eyler duyumsuyor ama bunu baskı altında tutuyoruz. Çünkü SEVG DEN KORKUYORUZ... "Seni seviyorum." dersek, insanlar bizi güçsüz zannederler gibi geliyor. Oysa sadece güçlü insanlar sevgiyi yüreklerinde hissedebilirler; evet sevgi, güçlü olmaktır...

Onuncu mektuptan, çok sevdi im bir paragraf:

Annemden aldı im, çok de i ik bir felsefe vardır: Ben her insanın bu dünyada, kendisi için ayrılmı bir parseli oldu una inanırım. Bu bölgenin sınırları hiç önemli de il, canım ablam, önemli olan, onu nasıl de erlendirdi imiz...

On ikinci mektuptan:

Senden bir ricam var: DURUMUNU A ARTIK! Ben seni herkes gibi bir insan olarak görüyorum. Benim için fiziksel olaylar hiç önemli de il. Engelini aklına bile getirme. Sadece hayattan zevk alabilmek ve ileti im kurabilmek için mücadele et, ba aracaksın!

On yedinci mektuptan bir paragraf yazayım:

Bence insanlar fiziksel sorunlarını ya antılarının birer parçası olarak görmeliler ve hayatın ne olursa olsun ya anmaya de er oldu unu hiçbir zaman unutmamalılar...

Yirmi üçten bir paragraf:

E er yanında konu ulanlar seni üzüyorsa, moralini bozuyorsa dinleme, uyumaya çalı ablacı im. Annemin çok güzel bir sözü vardır. İmdi onu sana yazmak istiyorum: "Hayatta hiç kimsenin seni üzmesine, sana zarar vermesine müsaade etme. Bu ki i ben bile olsam..." Evet, ablacı im, e er benim mektuplarım da canını sıkıyorsa, onları da dinleme. Ben seni sıkılamak de il, mutlu etmek için yazıyorum bu mektupları.

İmdi sana Rudyard Kipling'in sözlerinden birini yazaca im:

- "E er i i ten geçtikten sonra kalbini, asabını ve vücudunu tekrar tam faaliyete seferber edebilip, gayene ula maya çalı abilirsen; ve sana "mukavemet et" diyen iradenden ba ka hiçbir eyin kalmadı ı zaman di ini sıkmasını bilirsen; i te o zaman dünya da, içindeki her ey de senindir, hatta daha da fazlası..."

Evet, ablacı ım, sana eski mektuplarımdan yazacaklarım bu kadar...

Aslında biliyor musun, insan bazı eyleri yazarak daha rahat ifade ediyor. Yanına geldi im zaman, biraz heyecandan, biraz da konu mam bozuk oldu u için, seninle rahat ileti im kuramıyorum.

Biliyor musun, seni özledi imi söylüyorum ya, aslında mektup yazdı im zamanlarda zaten yanında de il miyim? GERÇEK dostluklarda uzak diye bir kavram olabilir mi?

te böylece, ellinci mektubun da sonuna geldik.
Y K SEN VARSIN... Daha nice yıllar boyunca senin arkadaş ın, karde in olabilmeyi diliyor ve yanaklarından doya doya öpüyorum. En kısa zamanda görü mek ümidiyle...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Mektup no: 51

istanbul, 07 Mart 1992

Canım Müge ablam,

Bugün Ramazan'ın ilk günü ve ben (Allah bütün inananların dua ve oruçlarını kabul etsin.) oruçluyum. Bu yıl, gücüm oldukça da bırakmamayı düşünüyorum.

Sahura kalktıımız ilk gece, yani dün, oldukça keyifli geçti. Gece yarısı 03.20'de uyandım. Biraz sonra da Ramazan davulcusu evin önünden geçmeye başladı. Uyku mahmurlu undan kurtulmaya çalışırken, annem geldi yanıma. Biz Alev ile aynı odayı paylaşıyoruz. Akşam uyumadan önce, "Sahura beni de uyandır." demişti. Oruç tutmak istemesine rağmen, ya da küçük olduğum için annem pek izin vermiyor ve Alev de niyet etmeden tutmayı denemek istedi. Sahura kalkıp, bizimle yemek yedi.

Yemek sırasında çok tatlı bir sohbet başladı. "Keke babam da Çanakkale'deki işlerini bitirip, yarın akşam da il, bugün dönebilseydi..." diye düşündüm. Babam olmadan pek ne eli de iliz, onu özleyiyoruz...

Müge ablacıım, Geçtiğimiz günlerde, "Ya ama Sevinci" dergisinin sahibinden bir teklif aldım. Her ay dergide bir sayfayı tamamen ben hazırlayacağım. Ayrıca özürlü çocukların aileleri için, rehber niteliğinde, küçük bir kitap hazırlıyorum. Daha sonra size de göndereceğim bu rehber; "Özürlüler ve Eğitim", "Özürlüler ve Sağlık", "Özürlüler ve Ulaşım", "Özürlüler ve Tatil" vb. gibi çeşitli konulardan oluşuyor.

Sonunda, istediğim düzeyde üretken olabileceğimi sanırım. Ayrıca tabii ki makalelerimi sadece özürlüler değil, özürlü ya da özürsüz, tüm insanlar için yazacağım.

(Bu projeyi yarım bıraktım. Çünkü yazdıklarım çok kısa zaman sonra beni tatmin etmemeye başladı. Üstelik dergide o kadar çok baskı hatası yapılıyordu ki, makalelerimin okunacak halleri kalmıyordu.)

Mektuplarımı ise, en aza indirece im. Birçok insanla yazı ıyordum. Artık sadece altı ki iye zaman ayırabilece im. Tabii her zamanki gibi, sen ve senin sa lı ınla ilgili mektuplar ba ta geliyor.

Bugün Ramazanın ikinci günü. Alev dün okula beslenme götürdü ü halde orucunu bozmamı . Babam Çanakkale'den biraz rahatsız geldi i için oruç tutamıyor. Zayıf oldu u için Alev'e de izin vermedi ve dün gece sahura annemle ikimiz kalktık.

u anda saat 12.45 ve dün yarım bıraktı ım mektubuna devam ediyorum. Ne yazaca ıma da karar verebilsem çok iyi olacak derken, Alev babamın aldı ı ku ları anlatmamı istedi.

Evet, ablacı ım, babam iki tane kanarya aldı. simleri, Ali ile Nuri . Babam onları çiftle tirmek istiyor. in komik tarafı, Ali 'in akımaya hiç niyeti yok. Nuri ondan daha iyi ötüyor vallahi... Ali 'e kanarya kaseti dinletiyoruz. Biraz biraz onlar gibi ötmeye çalı ıyor ama pek beceremiyor. Ayrıca bu ku lar çok gürültülü müzikten ho lanıyorlar. Metal müzik dinletti imiz zaman ba lıyorlar ba rı maya. Herhalde zamanla Ali akımayı ö renecek.

Sana çok komik bir olay anlataca ım. Alev'in ngilizce ö retmeni oldukça akacı bir insanmı . Geçen gün yine bir ö rencisine takılmak için "Seni Bakırköy Akıl Hastanesi'ne yatıraca ım." demi . Alev de, "Aman ö retmenim, Erenköy'e yatırın, Bakırköy'dekine ablam da gitmek ister." Ö retmen, "Neden?" diye sorunca da, "Hastanenin kar ısındaki apartmanda Müge ablası oturuyor. imdi, ben de Müge ablama gidece im diye tutturur." demi .

Benim aklıma bir fikir geldi: seni görmeye sık sık gelemedi im için çok öz lüyorum ve yeni çareler dü ünüyorum. Selçuk amcamdan bir ricam var: Arada bir de olsa, bize gelebilir misiniz? Tabii e er sen de istersen ve çok yorulmazsan... Burada seni elimizden geldi i kadar rahat ettirmeye çalı ırız. Mümkünse bir gün mutlaka bekliyoruz. E er gelebilirsen, dünyalar benim olur...

Evet, ablaların en tatlısı, bugünlük de bu kadar... Fırsat bulur bulmaz yine yazarım. Sa lıklı, mutlu ve güzel günler geçirmeni diliyorum.

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Mektup no: 52

istanbul, 20 Mart 1992

Canım ablam,

Merhaba. Sana belki eskisi kadar sık yazamayaca mı söylemi tim de il mi? Sakın inanma. Sana mektup yazmak beni o kadar mutlu ediyor ki, yazmam gereken birçok ey olsa bile, içimden sana bir eyler yazmak gelince, hemen bilgisayarın ba ına geçiyorum.

Umarım mektubu yazdı m kâ it ho una gitmi tir. Bu kâ itlar po et içinde satılıyor mu . Arkada ı Alev'e örnek olarak bir tane vermi . Benim de çok ho uma gitti. Sana gönderirim diye dü ünerek, Alev'e bir po et ısmarladım.

Sana bahsetmi olabilirim; Emine adında bir arkada ım var. Seninle birlikte katıldı ımız televizyon programından sonra yazı maya ba lamı tık. O gün seni de izlemi ve çok sevmi . Emine abla, geçen gün aldı ım mektubunda, sana mektup yazmak ve ara sıra ziyaretine gelip, seninle konu mak ve sana kitap okumak istedi ini söyledi. Çok sevindim. Çünkü benim size gelme imkânım çok sınırlı. Emine abla sana arkadaş ılık eder. Yalnız ba ına, sıkılmazsın. Tabii ben de, annemle babam beni size getirebildikleri zaman, sevinçten uçarak gelece im.

Geçti imiz günlerde Ken Keyes'in "Yüksek Bilinç Kılavuzu" isimli kitabını okudum. Gerçekten nefis bir eserdi. Yüksek bilince nasıl ula ılabilece ini anlatan bu kitaptaki " imdi, burada olmak" bölümünden okudu um bir öykü beni çok etkiledi. Seninle de payla mak istiyorum. Öykünün adı: "Kaplanlar ve bilgiler"...

“Burada ve imdi”nin anlamı, iki kaplan tarafından kovalanan bir Zen bilgesinin öyküsünde çok iyi dile getirilmiştir. Bilge, bir uçurumun kenarına geldiğinde, arkasına bakıyor ve kaplanların hemen gerisinde olduklarını görüyor. A a ıya sarkan bir sarma ı ı fark ediyor ve sarma ı a tutunarak kendini a a ıya bırakıyor. A a ıya baktığında, kaplanların kendisini bu kez de a a ıda beklemekte olduklarını görüyor. Yukarıya baktığında ise, iki farenin sarma ı ı kemirdiğini fark ediyor. Tam o anda güzel bir çilek görüyor ve tüm yaşamı boyunca yediği en lezzetli çileğin tadını çıkarıyor...

Evet, ablacı ım, ölüme bu kadar yakınken bile, içinde bulunduğumuz anın tadını çıkarabiliyor insan. Oysa çoğumuz, “ MD ”den zevk alamıyoruz. Senden tek bir ricam var: içinde bulunduğumuz anı ya da... Ne geçmişi düşün, ne de gelecekle ilgili hayal kur. Çünkü aslında geçmiş ya da gelecek diye bir kavram yok. Her şey şu anda olup bitiyor...

Ya adımız zorluk ve problemler için de aynı şey geçerli ablacı ım. Bu konuda kendimize iki soru sormamız yeterli:

1. Olabilecek en kötü şey nedir? Bu olursa, dünyanın sonu mu gelir?
2. Bu sorunun çözümü için şu anda yapabileceğimiz bir şey var mı?

Her iki soruya da, hayır cevabını veriyorsak, endişelenmemize ve yaşamımızın tadını kaçırmamıza gerek var mı?

Müge ablacı ım, lütfen ya adı ın anın güzelli ini yakala ve onun tadını çıkarmaya çalı . Örne in, jimnastik yapmayı pek sevmedi ini biliyorum. Gel seninle jimnastik yapmanın zevkli bir yanını bulalım. Hareket edemedi in için sıkıntıların olabilir. E er jimnastiklerini güzel yaparsan, istekli çalı tı ın için zamanla fiziksel sıkıntıların azalır. Bu da sa lı ın için çok önemli ve gerekli. Bu yüzden lütfen biraz daha istekli çalı , olur mu ablacı ım?

Kısacası, istersen ya adı ın her eyden zevk alabilirsin. Yeter ki hayatı çok sev... Ben her zaman senin yanındayım...

Mektubuma burada son verirken, her ey gönlünce olsun diyorum. Tüm güzellikler seninle olsun...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Mektup no: 53

istanbul, 08 Nisan 1992

Canım ablam,

Merhaba! Bir bayramı daha geride bıraktık. Umarım gönlünce bir bayram geçirmi sindir. Ben çok güzel geçirdim bu bayramı, sana da anlatmak istiyorum.

Karadeniz Ere li'den babaannemle halamın kızı dil, stanbul'a geldiler. Bayramın ilk günü anneannelere ak am yeme ine gittik. Uzun zamandır görmedi im bir kuzenim, Pınar abla da oraya geldi. Bol bol sohbet ettik. Onu oldukça özlemi im.

Müge ablacı im, Pınar ablayla konu urken bir özelli imin daha farkına vardım. Ben oldukça geveze biriyim. Hele sevdi im insanlar olursa... Aslında sen bunu benden daha iyi bilirsin. Yanına bir oturdum mu, Allah sana sabır versin...

Anneannelerden dönü ümüzü sana özellikle anlatmak istiyorum. Anneanneler üçüncü katta oturuyorlar ve asansörleri yok. Merdivenlerden inerken bir koluma babam, bir koluma da Ali giriyorlar. Ben de bacaklarımı kaldırıp, kendimi onlara bırakıyorum. Her basamak dizisinin ba ında babam, "Haydi bakalım; imdi bir deprem olacak." demeye ve iddetini de söylemeye ba ladı. (5,3 - 10,6-30,14 vb.) Ben de ona göre, ya çok hızlı, ya da çok yava hareketlerle kaldırmaya ba ladım bacaklarımı... Nasıl gülüyoruz ama... Hele 30,14'te... nanır mısın, öyle bir zıpladım ki, bütün apartman sarsıldı...

Sana bir soru: Bir Ford Taunus'a kaç ki i binebilir? En fazla altı ki i diyeceksin de il mi? Biz anneannelerden dönerken sekiz ki iydik ve bizim arabaya sı dık... Ben annemle önde çok rahattım da, arka tarafı hiç sorma; tam bir balık istifi... Halam, kuzenim

dil, Alev, babaannem ve Ali... dil, Ali'nin kuca na oturdu ve Ali bütün yol boyunca pestil oldu u için devamlı ikâyet etti; ama tabii bu arada dil'i gıdıklamaktan da hiç geri kalmıyordu. Neyse, gırgır amata, eve döndük.

Bayramın ikinci günü, hayatımda ilk defa (babamın önerisiyle) genç bir grupta tek ba ima dı arıya çıktım. Kuzenlerim dil ve Tekin, karde lerim ve ben; Caddebostan'daki bir kafede oturup bir eyler yedik, içtik. Daha sonra da sahil yolunda biraz yürüdük. Çok zevkli bir gündü.

Ak am babam, gezintiden memnun kalıp kalmadı mı sordu. "Tabii babacı m, yalnız acaba onlar benden memnun kaldılar mı?" dedim. Babam, "Emir, demiri keser. Onların memnun kalmaları çok önemli de il. Onlar senin karde lerin, kuzenlerin; elbette ki seni çıkarıp dola tıracaklar." diye cevap verdi.

(Bu çok yanlı bir dü ünçe. O gün yapılan, "Be gencin dola maya çıkması" de il, "*Bir özürlünün, baba zoruyla, yani mecbur kalındı ı için, dı arıya çıkarılmasıydı.*" Benimle gezmekten zevk alsalardı, bu olay, babamın zorlaması olmadan da tekrarlanırdı.)

Bu arada babam iki kanarya daha aldı. simlerini Luigi ile Bakır koyduk. Luigi bir ba ladı mı, kulakları sa ır edercesine akıyor. Bizim Ali 'in ise, ötmeye hiç niyeti yok. Onun görevi, yemek, içmek ve bir de uyumak... Ayrıca Luigi ile Bakır pek sevi yiyorlar. Birkaç gündür Bakır'ın yumurtlamasını bekliyorduk. En sonunda bugün yumurtladı. Zaten onların bir yıl önce de yavruları olmu .

Bayramın son gününün sabahı, babaannemi ve dil'i Karadeniz Ere li'ye u urladık.

O gün öleden sonra, babamın arkadaşı, Hakkı a abeylere gittik. Evleri Bakırköy'e çok yakın. Giderken babama, "Babacı ım, bir şey söyleyebilir miyim?" dedim. Babam, "Hayır." diye cevap verdi. Birkaç saniye sonra ise, "Müge ablanlara gitmek istiyorsun, değil mi?" dedi. Ben de gülerek, "Evet." diye yanıtladım. Ne var ki, size gelmeye fırsat bulamadık.

Hakkı a abeylerde bir süre oturduk. Kızı Aysun ile sohbet ettim. Daha sonra ise, ameliyat olan bir büyü ümüze daha u rayıp, eve döndük.

Böylece bir mektubun daha sonuna geldik ablacı ım. Ben satırlarımı noktalarken, yanaklarından öpüyorum. En kısa zamanda görüşmek ümidiyle...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

istanbul, 08 Nisan 1992

T.C. DİŞİLER BAKANLIĞI
İlgili Daire Başkanlığı
(Moskova Büyükelçiliğine ileilmek üzere)
ANKARA

Sayın Büyükelçi,

Adım Aslı Dinçman. Dışişleri Bakanlığına, Moskova Büyükelçiliğine ileilmek üzere 16.10.1991 tarihinde arkadaşım Müge Daviren'in tedavisiyle ilgili olarak yazdığım mektubu ekte sunuyorum.

Arkadaşımın durumunun zaman geçtikçe kötüleşebileceğinden endişeliyim. Bu nedenle, çok kıymetli vakitlerinizi almak zorunda kaldığım için özürlerimin kabulünü rica ederim.

İlk mektubumda da yazmaya çalıştığım gibi, sizden, Bağımsız Devletler Topluluğunda, beyin hücrelerinin yenilenmesi konusunda yapılan çalışmalarla ilgili olarak, nasıl bilgi edinebileceğimi ve ayrıca arkadaşımın tedavisi için nerelere başvurmamız, nasıl bir yol takip etmemiz gerektiğini öğrenebilirim, gerçekten çok minnettar kalacağım.

Cevabınızı büyük bir heyecanla bekleyeceğim. Yardımlarınız için şimdiden çok teşekkür eder, esenlikler dilerim.

Saygılarımla,
Aslı Dinçman

ADRESİMİZ:
S.S.K. Göztepe Hst. Arkası
Hızır Bey Cad. Mektep Sok.
Selvi Apt. 4/10
81080 Üst Göztepe – STANBUL
TÜRK YE
EV TEL: 00 90 (216) 355 50 88

(Bu mektubuma da hiçbir cevap gelmedi.)

Mektup no: 54

istanbul, 15 Nisan 1992

Canım ablam,

Mutluluktan uçuyorum... Bu sefer mutluluğun nedeni sana mektup yazmak değil, yani tek neden o değil demek istiyorum. Çünkü nasıl olsa sana her mektup yazımda mutluluktan uçuyorum. Bugünkü sevincimin ise, çok daha önemli bir nedeni var...

Geçen gün babanla telefonla konuştuk. Oturdu unuz ev küçükmü ve yeni bir daireye taşınacak mı sınızdır. Üstelik de Selçuk amcam Göztepe'de, Mektep Sokak'ta, eczanenin üzerinde bir daire buldu unu, fakat fiyatının uygun olmadığını söyledi. Bize yakın bir eve taşınmanızı o kadar çok istiyorum ki ablacıyım... O zaman belki seni daha sık görebilirim ve özlemim hafifler...

(Bu taşınma olayı da hiçbir zaman gerçekleşmedi. Belki de sadece beni mutlu etmek için söylenmiş bir sözdü. Zira Müge ablam vefat edene kadar aynı evde oturdular.)

Mektubumun başlangıcını beğendin mi? Ali'nin verdiği yeni grafik programıyla yaptım. Artık çok değişik grafikler hazırlayabileceğim. Tabii bu grafikler başta "DÜNYANIN EN TATLI ABLASI ÇİN" olacak. Sını Müge'ye deviren. Tanıyor musun acaba?

Sana biraz bizim kanaryalardan söz edeyim. Bakır, be yumurta yumurtladı fakat nedense üzerlerine yatmıyor. Belki daha yumurtlayacaktır diye düşünüyoruz.

Nuri de yumurtladı. Babam bütün yumurtaları birden koymak için Nuri'nin yumurtasını alıp, yerine sahte yumurta koydu. Ali ile Nuri'nin hali tam bir komedi... Kuluçkaya, erkek oldu u halde Ali yatıyor. Nuri de zorla onu kaldırıp, kendi yerleştiriyor ama Ali rahat vermiyor ki. Bu sefer küçük yerde yan yana oturuyorlar. Görmeni isterim doğrusu...

Sana uzun zamandır hayat hikâyemi anlatamıyorum.
Gelecek mektupta yazmaya çalı aca ım. İmdilik
satırlarıma son veriyorum. En büyük mutluluklar senin
olsun...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

istanbul, 10 Mayıs 1992

DÜNYANIN EN TATLI ABLASINA
TÜKENMEZ SEVGİLERLE, CO KULUBER
MERHABA!

Biraz kısa bir başlangıç oldu ama artık kusuruma bakma... Uzun zaman mektup yazamayınca i te böyle oluyor... Sana bir şeyler yazmayı çok özledim.

Bugün Anneler Günü... Size telefon edip, anneni kutlayamadım ama senin mektubun aracılığıyla Muazzez teyzemin bu güzel gününü kutluyor, ellerinden öpüyorum ve tabii ki bana, senin gibi bir arkadaş, abla kazandırdığı için çok teşekkür ediyorum.

Sana mektup yazamamamın bir nedeni de, (bilmiyorum haberin var mı) bilgisayarımın arızalanmasıydı. Birkaç gün önce tamir edildi.

Sana anlatacak çok şeyim var. Öncelikle, Ya ama Sevinci Dergisi'nden söz edeyim.

Müge ablacım, arkadaşın, Ya ama Sevinci Dergisi'nin 1992 yazarlar kadrosuna alındı. Daha önce de yazmı tım sana: Dergideki bir sayfa tamamen bana ayrıldı. Her konuda makale gönderebileceğim için çok sevinçli ve heyecanlıyım.

Ayrıca, geçtiğimiz cuma günü, derginin ikinci yılını doldurması nedeniyle Pera Palas Oteli'nde Bakan Sn. Süleyman Demirel himayesinde düzenlenen yemekte, protokolde yer aldım. Bu güzel geceyi seninle de paylaşmak istiyorum.

Evden çıktığımızda saat 18.50 idi. 19.30'da Pera Palas'a vardık. Bizi, Ya ama Sevinci Dergisi'nden bir abla karşıladı. Yemek salonuna geçip, oturduk.

Biraz sonra, derginin sahibi Faruk Öztimur bey salona geldi. Koltuk de nekleriyle masaların arasından geçmesi çok zor oldu u halde, yanımıza kadar geldi. Bir süre konu tuk.

(Faruk beyle daha sonraki kar ıla mam, 03 Aralık 2004 tarihindeydi. Bu kez, T.C. Ba bakanlık Özürlüler dairesi Ba kanlı ının 18 ya üstü katılımcılara yönelik düzenledi i, "Özürlülük" konulu proje yarışmasının ödül törenindeydik. Faruk Bey beni, "Serebral Palsi ve Serebral Palsi'liler Konusunda Bilinçlendirme ve E itim Seminerleri" konulu projemle, ödül alan (6, Mansiyon) tek engelli olarak, "Sen bizim gururumuzsun..." cümlesiyle kutladı.)

Geceye aslında Ba bakan da katılacaktı. Programındaki ani bir de i iklik sonucu bu mümkün olmadı ama yeme e katılanlar arasında stanbul Valisi Sn. Hayri Kozakçio lu, Sa lık Bakanı Sn. Yıldırım Aktuna da vardı. Hatta Sa lık Bakanımızla aynı masadaydım. Ne var ki, tanı ma imkânım olmadı.

Müge ablacı ım, imdi sana, özürlü insanın çok büyük bir kompleksinden söz edece im:

Faruk Bey, konu masının bir yerinde Ba bakan Demirel'e, geceye katılmadı ı için sitem etti ve özürlülerin yine önemsenmedi ini vurguladı. Oysa Ba bakan, davette okunan telgrafında özür dilemi , katılamadı ı için üzgün oldu unu belirtmi ti.

Ablacı ım bu, özürlü insanın kendine de er vermedi inin bir kanıtıdır bence. Kendine güvenen ki ilerde (istisnalar dı ında) a a ılanma duygusu yoktur. Hele böyle bir durumda... Kaç ki i, Ba bakan himayesinde yemek verebiliyor ki? Devamlı olarak eksiklikler söylenip, yapılanlar takdir edilmezse, bir süre sonra hiçbir ey yapılmamaya ba lar. Barda ın hep bo de il, dolu olan tarafını da görmeli ve takdir etmeliyiz.

Masamızda, itme Engelliler Vakfı Sanat Bölümü Ba kanı Ömer Bey ve e i de vardı. Onlarla sohbet ettik. itme engellilerin e itim sorunlarından söz ettik. Onların ileti im problemleri uzun zamandır beni dü ündürüyordu. aret Dili'nin kelime haznesi çok sınırlı. Bu yüzden de bu insanlar kendilerini ifade etmekte güçlük çekiyorlar. Dudaktan okuma onlar için büyük bir kolaylık ama bu konuda verilen e itim de yeterli de il.

Ayrıca annemin geçen yıl "Yılın Annesi" seçildi ini ö renen i itme engelli bir hanıma i aret diliyle, "Ben çok anslıyım." demek istedim. Ömer Beye, bunu nasıl söyleyebilece imi sordum. Gösterdi ve ben de aynı hareketleri i itme engelli hanıma yaptım; tabii annemin yardımıyla... Aksi takdirde istem dı ı hareketlerim sayesinde, masadaki tabaklar alçaktan uçu denemeleri yapabilirlerdi...

Sana hayret edece in bir ey anlataca ım: Belki inanmayacaksın ama o gece ben gözlerimle gördüm. Özürlüler tekerlekli sandalyeyle dans ediyorlar. skemlenin ön tekerleklerini havaya kaldırıp, arka tekerleklerinin üstünde dönüyorlar, ileriye geriye gidiyorlar, daha neler neler yapıyorlar... Aslında a ırmamak lazım; tekerlekli sandalye de onların bacakları...

(Zamanla, bu tür gösterilerin, sadece "*Kendini Kanıtlama*" amacı ta ıdı ını anladım. Engelliler, gerçekten zevk aldıkları ya da üretken olmak istedikleri için de il, "*Kendilerini Topluma Kanıtlamak*" için aktivitede bulunuyorlar ve bu bana çok ters geliyor.)

Ya ama Sevinci Dergisi'nin Genel Yönetmeni ve Sorumlu Müdür'ü Seyhan Baydu ile de tanıştım. Sayfamın ayrıldığı ve yazılarımı beklediklerini söyledi. Sana bahsettiğim rehber kitapçık için hazırladığım makaleleri de göndermemi istedi. Sanırım onları fasikül olarak yayınlayacaklar.

Geç saatlere kadar yemekteydik. Daha sonra ise eve döndük. O akşam benim için çok güzel bir anı oldu.

Muazzez teyzem bana, rehber kitapçık için yazdığım makaleleri okumak istediğini söyleyerek, size de göndermemi istemişti. Tabii ki göndereceğim fakat bunlar oldukça uzun yazılar ve sen dinlerken çok yorulabilirsin. Eğer sana okumadan önce dinlemek isteyip istemediğini sorabilirlerse çok sevinirim. Bunları dinlemek için kendini çok fazla zorlamamı istemiyorum.

İmdi tahmin edebiliyorum: "Aslı'da büyük de iklilik var. Her zaman bana tembellik yaptığını söylerdi. İmdi de, kendini zorlama diyor." diye düşünüyorsun. Yalnız, arada büyük bir fark var. O makalelerde herkese mesajlar var; tabii ki sana da. Ancak tümünü senin için yazmadım. Enerjini gereksiz yere harcamamı istiyorum. Çünkü o zaman yapman gereken konulara gücün kalmaz. Örneğin benim, "Özürlü Çocuk ve Anne" başlıklı makalemi (yaklaşık üç buçuk sayfa) dinledikten sonra, yorgunluktan bütün gün uyuyacaksan, bunu yapmanın hiçbir gereği yok. Ben istesem sana her gün dört beş sayfa mektup gönderemez miyim? Hem de büyük bir zevkle yazarım. Senin arkadaşın olmanın benim için ne kadar büyük bir mutluluk olduğunu biliyorsun. Peki, hiç düşünün mü, neden o kadar uzun yazmıyorum? Çünkü o zaman enerjini sadece benim için harcarsın. Çalışman, kendini geliştirmen gereken konulara harcayacak gücün kalmaz...

Müge ablacı ım, çok ama çok güçlü olmalısın. Söyledi im hiçbir ey seni kırmasın. Çünkü dost acı söyler... Sana devamlı e lenceli konulardan da bahsedebilirim ama o zaman sana kötülük yapmı olurum. Kendini biraz olsun toparlamalısın. Ben seni oldu un gibi benimsedim ve öyle seviyorum ama unu da söylemeliyim: BEN M CANIM ABLAM, SEN BU DURUMA LAYIK DE LS N... Senin de pes etmeni, her eyi kabullenip, sava maktan vazgeçmeni istemiyorum. Ben senin arkada ınım ve e er ihtiyacın olursa beraber mücadele ederiz güçlüklerle ama pes etmek asla!

Bugünlük satırlarıma burada son veriyorum. Seni özlemle kucaklar, doya doya öperim.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Mektup no: 56

istanbul, 28 Mayıs 1992

Canım ablam,

Merhaba! Biliyor musun, Ya ama Sevinci Dergisi'nin yazar kadrosuna alınmam çok iyi oldu. Zamanım kısıtlı oldu u için, yazı tı im ki ilere sık sık mektup gönderemiyorum ve böylece sana istedi im zaman mektup yazma imkânı buluyorum. Biraz haksızlık gibi oluyor ama ne yapayım. Kimse kusura bakmasın...

Birkaç hafta önce Çanakkale'ye gitmi tik, sana anlatamadım. Mektuplarım zaten bir buçuk iki sayfa oluyor. Ba ka eyler de anlatsam roman gibi olacak ama bugün kararlıyım. O gezimizi ve iki haftadır yaptığımız piknikleri sana anlataca ım. Ve ba lıyorum. Hadi bakalım, Allah sana sabır versin...

Çanakkale'ye gidece imiz gün, sabah saat 08.00'de kalktım. Kahvaltımızı yaptıktan sonra 10.20'de yola çıktık.

Alev yanına defter ve kalem almı tı. Çanakkale gezimizle ilgili bir kompozisyon yazmaya ba ladı. Ben babamdan azar i itmemek için devamlı dı arıyı seyrediyordum. Çünkü nedense arabayla bir yere giderken dı arıya bakmak yerine, ya önüme bakarım, ya da kitap okurum ve sonunda babam sinirlenir: "Etrafı seyretsene kızım..." diye azarlamaya ba lar beni. Çok da haklıdır...

Ö le yeme inde Tekirda 'da köfte yedik. Öyle nefis bir yemektir ki... Herhalde hepimiz yirmi er tane köfte yemi izdir... Daha sonra tekrar yola çıktık.

Çanakkale'ye vardı ımızda saat 15.00 olmu tu. Çanakkale Zaferi'ni kazanıldı ı yerleri gezmeye ba ladık. Conk Bayırı'na gittik. Annesinin arma an etti i saatin, Atatürk'ümüzün gö süne gelen kur unla parçalandı ı yeri gördüm. Askerler sava ta yeri kazarak ve kazdıkları yerlerin sa ve sol kenarlarına ve tabanına tahtalar koyarak, yakla ık bir metre yirmi be santimetre derinli inde siperler yapmı lar. Alev ile Ali bu siperlere inerek, içlerini dola tılar.

Biliyorsun. Atatürk'e hayranımdır ve tabii ki, Çanakkale Zaferi'nin kazanıldı ı yerleri dola mak, bana büyük bir mutluluk verdi.

Daha sonra babamın yaptı ı balık havuzlarını gördük ve antiyeye gittik. Orada karde lerimle "Sessiz Sinema" oynadıktan sonra, eve dönmek üzere yola çıktık.

Yolda hep beraber "Meslek Bulma" oyunu oynadık. Bir ki i aklından bir meslek tutuyor ve biz de soru sorarak onu bulmaya çalı ıyoruz. En güzel meslekleri annem tutuyor ve bulmak çok zor oluyor, ço u zaman da bulamıyoruz.

Ak am yeme ini yine Tekirda 'da ve aynı lokantada yedik. Eve ula tı ımızda saat gece yarısı 00.30'u geçiyordu. Gerçekten nefis bir gündü...

Sıra geldi piknikleri anlatmaya...

İk pikni imizi geçen hafta Çatalca'da yaptık. Cumartesi günü, ö le üzeri yola çıktık. Yolun kenarında çok güzel papatyalar görünce babam beni arabadan indirdi ve biraz papatya topladım, yani daha do rusu, papatya söktüm. Çünkü ma allah öyle bir çekiyorum ki, papatyalar kökleriyle birlikte geliyorlar.

Yolda giderken yanlı lıkla bir kırlangıca çarptık. Belki ya ıyordur diye ümit ederek arabaya aldık ama maalesef çarptı ımız zaman boynu kırıldı .

Çatalca'da Durusu diye bir yerde, harika bir ormanda piknik yaptık. Arkamız ormandı ve yemekten sonra hep beraber ormana girdik. Önce biz babamla ikimiz giriyorduk. Birdenbire baca ıma bir hayvanın atladı ını hissettim ve çı lı ı kopardım. O panikle geriye do ru birkaç adım attım. Kim demi geri geri yürüyemeyece imi? O anda belki ko ardım bile... "Aslı, hangi hayvanmı o?" diye hiç sorma ablacı ım. Çünkü az sonra anladım ki, o bir hayvan de il, sadece a abeyimmi . Beni korkutmak için yapmı . Amacına da büyük bir ba arıyla ula tı.

Daha sonra bir korku daha ya adık ve bu seferki aka de ildi. Ormandan bir uluma sesi geldi ve gelir gelmez de, bizden yirmi otuz adım ileride olmasına ra men, Alev'i bir anda yanımızda bulduk. A abeyim bunun bir kurt oldu unu söyleyince, bizden birer korku çı lı ı yükseldi. Babam, (sanırım korkmayalım diye) bunun inek sesi oldu unu söyledi ama inek de il, domuz sesine benziyordu do rusu...

Neyse, ormandan çıktık ve eve dönmek üzere arabaya bindik. "Bir daha ormana girmezsin herhalde..." dersin, "Hayır." diye cevap veririm. Çünkü korkunç oldu u kadar da esrarlı ve güzel bir yer...

Müge ablacı ım, senden bir ricam var: imdi gözlerini kapat ve anlatacaklarımı zihninde canlandırmaya çalı . Eminim çok ho una gidecek. Bunu, sıkıldı ın zamanlarda yaparsan, görmek istedi in her eyi görebilir, hissedebilir ve tüm güzellikleri benli inde doyasıya ya ayabilirsin. nan bana, dünyadaki hiçbir fiziksel kısıtlama, ya amın güzelliklerini dü ünme ve onları hissetmene engel de ildir. Çünkü aslında NSAN; BEYN , KALB VE RUHUyla YA AR, VÜCUDUyla DE L...

Bu oyuna bir isim koyalım. "Mutluluk Görüntüleri" olsun oyunun adı. En güzel tarafı da, bunları istedi in gibi canlandırabilirsin zihninde, sınırlama koyulamaz. Nasıl ho lanıyorsan öyle dü ünürsün. Ne kadar muhte em, öyle de il mi? stersen ilk olarak sana ben anlatayım. Hadi ablacı ım, kapat gözlerini...

Pırıl pırıl bir bahar gününü canlandır gözlerinin önünde... Çok güzel bir ormanda, ye ilin bin bir tonuyla ba ba asın. Her ey o kadar harika ki, nereye baksan, ayrı bir güzellikle kar ıla ıyorsun. A açlarda ku lar cıvılda ıyorlar. Renk renk çiçekler açmı . Çimenlere uzanmı sın ve tüm güzellikleriyle do ayı seyrediyor ve ku seslerini dinliyorsun.

te oyun böyle... Artık istedi in zaman oynarsın bu oyunu... imdi ben mektubuma kaldı ım yerden devam edeyim.

kinici pikni imizi dün yaptık. Halam da bizimle birlikte geldi.

Giderken yolda durup bir satıcıdan ayı ve tilki postları aldık. Oradan alı veri yapan ilk mü teri biz oldu umuz için, bir de tilkikuyru u hediye ettiler.

Beykoz'daki Kaymak Donduran isimli piknik yerine gittik. A açların arasına masalar dizmi ler. Bayırın a a ısı yeme il çayır... Yalnız tabii buz gibi bir havada gidersen, "Kaymak Donduran" oluyor, " nsan Donduran"...

Yeme imizi yedikten sonra, mangalın sönmü ate inin sıcaklı ında biraz ısınmaya çalı tık ama nafi... En sonunda babam, toparlanıp kalkmaya karar verdi.

Beni arabaya kadar götürmek için a abeyimle babam iki koluma girdiler ama arabamız uzakta oldu undan, bir süre sonra bu i ten vazgeçildi. Babam aka olarak, "Hadi çimenlerde yuvarlana yuvarlana git." dedi ama bir süre sonra aka ciddile ti ve ben Alev ile beraber çimenlerde yuvarlanarak a a ıya kadar indim. Gerçekten çok zevkliydi. A abeyim, " te böyle yuvarlana yuvarlana Müge ablanlara bile gidersin." diye takıldı bana...

Daha sonra Riva'ya gittik. Bir süre sahilden denizi seyrettikten sonra eve döndük. Ak ama babam ü ütüp hastalanmasaydı, çok daha güzel bir gezi olacaktı tabii ki...

imdi de hayat hikâyemi anlatmaya devam ediyorum.

Annemle babam ayrıldıktan sonra hafta arası anneannemin evinde kaldı mı ve ancak hafta sonları annemin evine gelebildi imi yazmı tım sana. te, yazın kendi evimde oldu um günler, bahçede havuza girerdim. "Nasıl oluyor o?" diye dü ünme, anlataca ım...

Dayım Almanya'dan bana i me bir havuz getirmi ti. Yakla ık bir yemek masası büyüklü ünde, üç karı derinli inde bir havuzdu bu. Annem onu bahçeye koyar ve içini hortumla doldururdu. Sonra da apartmanın bütün çocuklarına haber verirdi. Hepsi havuzun ba ina dolu urlardı.

Aman ablacı ım, havuza atlayanlar mı istersin, kulaç atmaya çabalayanlar mı istersin... Bir gırgır amata giderdi... Hatta çocukların anneleri yukarıdan, "Biz bile imreniyoruz. Yukarıdan balıklama atlasak mı, ne yapsak?" diye takılırlardı.

Ben de havuzda bir keyif yapardım ki, hiç sorma... Gerçekten çok güzeldi bu havuz sefaları...

Ke ke insanlar hep çocuk kalsalar ama çocuk kalmaktan daha güzel bir olay var: O da, Ç NDEK ÇOCU U ÖLDÜRMEK... O zaman, hem çocuklu un bitmez tükenmez ne esinden, hem de gençli in heyecanından ve yeti kinli in olgunlu undan, bilgisinden, tecrübesinden faydalanabiliyor insan... Zaten ya amın güzelli i de, bütün bu özellikleri içine sindirmek ve onlarla birlikte ya amak de il mi?

Müge ablacı ım, anlataca ım olaylar henüz bitmedi ama dört sayfayı doldurmak ve sana daha fazla i kence yapmak istemedi ım için, mektubumu burada noktılıyor, sa lık ve mutluluk dolu nice güzel günler geçirmeni diliyor, seni özlemle kucaklıyor, yanaklarından doya doya öpüyorum.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Mektup no: 57

istanbul, 15 Haziran 1992

Canım ablam,

Mektubuma en içten sevgilerimi göndererek başlamak istiyorum.

Nasılsın ablaların en tatlısı? Sana hiç bu soruyu sormamı tım de il mi? Bugün önce hatırını sormak istedim. Umarım çok çok iyisindir. Biliyorsun sağlıklı mıyız, moralimizle orantılıdır. Moralimiz iyiye, fiziksel sıkıntılarımızı da çok fazla hissetmeyiz.

Sana uzun zamandır anlatmak istediğim çok güzel bir şey vardı, fırsat bulamadım. İmdi onu yazacağım.

Sokağımızda cuma günleri pazar kuruluyor. Annem de birkaç hafta önce pazardan bir civcivle, Pekin ördeği aldı ve evde ördek beslemeye başladık.

Müge ablacıyım, anlatamam sana. Dünyada bu kadar tatlı ve insancıl bir hayvan olamaz. Koltuğumuzun altından çıkmak istemiyor, kedi gibi bir şey. Babam cebinde dolaştırıyor. Annem ördekle resmen öpüyor. Evin bir ferdi oldu. İsmi bibik. Çünkü yemek yerken ve annemin peşinden koştuğunda, "bibik, bibik, bibik..." diye bağılıyor. Zaten annemin ayaklarının dibinden ayrılmıyor ya... Ayrıca babamın sakallarını, benim de kulaklarımı didiklemeye bayılıyor. Beyefendi bize geldiğinde daha bebektir. Banyo yaptıktan sonra, saç kurutma makinesiyle kurutuluyordu. İmdi kocaman oldu; kendi kendine kuruyor. Çok tatlı bir ördek. Bize gelerseniz görürsün, evin sevgilisini...

Annemin ördekle beraber aldığı civcivimizi ise, balkondayken karga kaptı.

Gelelim, Kurban Bayramı'nda neler yaptık...

Arife günü Karadeniz Ere li'ye, babaannelere gitmek üzere yola çıktık ve ak am yeme ine yeti meyi ba ardık.

Yemekten sonra babaannem Alev ile bana yer yata ı yaptı ve hemen yattık. Hayatımda hiç bu kadar rahat bir yatakta yatmamı tım. nsanın sırtı ve beli dinleniyor yerde yatınca... Alev önce benimle yan yana yatmaya pek yana madı. Çünkü yanlı lıkla tekme atarım diye korkuyordu ama öyle bir kaza olmadı. kimiz de uslu uslu uyuduk.

Bayramın ilk günü, saat 17.30'a kadar evdeydik. Daha sonra ise, çiçek toplamak için dı arıya çıktık.

Karadeniz Ere li'ye giden yolun kenarlarında harika çiçekler var. Biz de papatya, katırtırna ı ve mor çiçeklerden topladık. Sonra da eve döndük. O gün önemli bir ey olmadı.

İkinci gün annem büyük bir kaza geçirdi. Bir gün önce topladı ımız katırtırnaklarını koklamak isterken, dikenleri gözbebe ine saplanıyordu. Allah'tan sadece gözünün kenarına battı. Babam hemen doktora götürdü. Doktor bir damla vermi . Ma allah iki gün içinde iyile ti annem.

Üçüncü gün ise, saat 20.00'de, eve dönmek üzere yola çıktık.

Yolda babam yine her zamanki gibi arabayla bir kumsala yana tı. Bardaktan bo anırcasına ya mur ya ıyordu. Hep birlikte ya muru seyrettik. Denizin rengi tek kelimeyle beni büyüledi. Sana nasıl anlatabilirim, bilmiyorum ki... Çok koyu bir mavi dü ün; o kadar güzel bir maviydi ki, insanın gözünü kama tırıyordu.

Daha sonra yeniden yola çıktık. stanbul'a vardı ımızda saat 24.00 olmu tu.

Bayramın son günü ise evdeydik. Babamla a abeyim antiyeye gittiler. Biz de Alev ile anneme bavulları bo altması için yardım ettik.

te ablacı ım, bir bayram daha böyle geçti.

Biraz sonra annem dı arıya çıkacak ve ben de mektubunu bugün göndermek istiyorum. Bu nedenle, satırlarıma burada son veriyor, en güzel yarınlar, en güzel eyler seninle birlikte olsun diyorum.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Canım ablam,
arkılı bir masaldır YA AMAK..
Bir özlem yangınıdır YA AMAK..
Acısı, derdi çok olsa da,
nan, yine de güzeldir YA AMAK..

Merhaba! Bugün mektubuma Hakkı Yalçın'ın "Bir Masaldır Ya amak" isimli iirinden, çok sevdi im bir dörtlükle ba ladım. Bu iir bestelenmi ve Türk Pop Müzi i sanatçılarından, Sevingül Bahadır seslendiriyor. Umarım sen de be enmi sindir.

Edebiyatın her dalını gerçekten çok severim ablacı im ama iirin yeri bamba kadır benim için... Belki de bunun nedeni, benim de iir yazmamdır.

Bu arada, aklıma geldi. Sana uzun zamandır yeni iirlerimi yazmıyorum. E er bugün mektup çok uzun olmazsa, iirlerimden birini seninle paylaşmak istiyorum.

Biraz bizim Pekin örde inden bahsedeyim: Nasıl büyüdü anlatamam sana... Artık sesi kalınlı tı ı için pek, "bibik, bibik..." diye ba ıramıyor onun yerine, "Vırk, ibibik, vırk..." diye söyleniyor. Yakında vakvaklamaya ba layacak herhalde...

Hayret edilecek bir hayvan... Annemi sesinden bile tanıyor. Geçen gün kutusuyla benim odamdaydı. Ben de konu uyordum onunla. Hiç ses çıkarmıyordu. Biraz sonra annem geldi ve "Aslı, ne yapıyorsun?" diye benimle konu maya ba ladı. Bizimki, annemin sesini duyar duymaz ayaklandı, "Bik, ibibik, bibik..." diye.

Bizim ördek çok lüks... Öyle, ekmek kııntısı falan, kesinlikle yemez. Annem bir kere alı tırdı yumurtayla, dil peyniriyle, ha lanmı bulgurla, ye il salatayla beslemeye... imdi bir ey be endiremiyor. Domatesli pilav pi irmi bugün. Hanımefendi sevmemi ve yememi ...

Yemek yedikten sonra gagası ve ayakları sabunlanıyor. Ayrıca her gün banyo yaparken annem onu ampuanla yıkıyor. Mis gibi bir hayvan... Tabii ondan sonra da hem kuca ımıza, hem de yata a alıyoruz.

te böyle... Kocaman oldu u zaman ne yapaca ız bakalım... O kadar tatlı bir ey ki, ayrılamayız da... Babam antiyede balkona uygun kafes yaptırdıymı . "Aman Aslı, deli misiniz siz, evde de ördek beslenir mi?" deme. Bizim ailede biraz anormallik vardır. De il ördek, soyu tükenmi olmasa, dinozor bile besleriz evvel Allah...

Bu arada ben Ya ama Sevinci Dergisi için hazırladı ım "Rehber" in ilk sekiz makalesini tamamladım. Bu mektubumdan itibaren birer birer size göndermeye ba lıyorum. Umarım be enirsiniz.

imdi de sana 24 Aralık 1990'da yazdı ım ve isim koymadı ım bir iirimi gönderiyorum.

Ya amdan zevk alabilmek için,
Kar ılıksız vermeyi bilmelisin.
Almadan verebilmek için,
Dostunu sevmeyi bilmelisin...
Dost kolay kazanılmaz,
Aramakla sevgi bulunmaz,
Sen dü mansan, dostun hiç olmaz,
Önce dost sen olmalısın...

Evet, bugünlük satırlarıma son veriyorum. Tüm güzellikler ve mutluluklar senin olsun. Sa lıkla kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Canım ablam,

Çok ükür, sana mektup yazabiliyorum... Yakla ık bir aydır babaannemde anneannemde dola ıp duruyorum. Ayrıca, bir haftalı na Antalya'ya tatile gittik. Bu nedenle de kimseye tek satır yazamadım.

Aslında mektubuma, "Benim biricik tembel ablam" diye ba layacaktım ama son anda vazgeçtim. Babaannemlerdeyken size telefon ettim. Annene, "Ablam biraz daha iyi, de il mi?" diye sordum. Bana senin, günün tamamına yakın bir bölümünü uyuyarak geçirdi ini söyledi.

Ne yapmaya çalı tı ini anlayamıyorum Müge ablacı ım... Kendine hiç de er vermiyorsun. Vücudunu kullanamıyorsan, dünyanın sonu mu gelir? Ne oldu o bitmez tükenmez ya ama sevincine? Senin son derece hayat dolu bir insan oldu unu biliyorum, bunu hissediyorum; ama sen birçok insanda bulunmayan bu mükemmel özelli ini hiçe sayıyorsun...

"Aslı, sen benden ne bekliyorsun? Bütün adalelerim kasılı. Onları hiçbir ekilde denetleyemiyorum..." dersen, ben de spastik bir insanım, benim de vücudumda kasılmalar var. E er çocuklu umda bana yaptırılan her jimnasti e, kendimi yay gibi gererek kar ı koysaydım, ya da yumruklarımı sıkıp, bütün gün uyusaydım, u anda bulundu um noktaya gelebilir miydim? Ama ben senin gibi, kolayı seçmedim...

Evet, zoru ba armak yürek ister... Sende o güç var ama kullanmıyorsun... nsanların sana "VAH VAH..." demeleri ho una gidiyor. Çünkü sen de kendine üzülyyorsun galiba...

Bu konuda yazdıklarım hiç ho una gitmiyor, öyle de il mi? E er sana arkada lı ımızın ba langıcından itibaren, "Ah benim zavallı ablam, sen neden bu hale geldin?" dese ydim, belki de çok ho una giderdi ama hiç ansın yok.

Ben ne senin durumuna üzülürüm, ne sana acırım, ne de hasta muamelesi yaparım... Çünkü gerçekten istersen, hayatındaki bazı zorlukları yenebilece ini biliyorum...

Lütfen kendini toparla biraz... Benim, bazıları gibi, senin arkadaş ın olmaktan sıkılaca ımı dü ünüyorsan, çok yanılıyorsun... Ekim'de arkadaş lı ımız üçüncü yılını dolduracak. stedi in kadar tembellik ve inatçılık yapabilirsin ama beni pes ettiremezsin... Ne olursa olsun senin arkadaş ınım, bütün zorluklarda yanımdayım ve seni çok ama çok seviyorum...

Antalya tatilimizi, anlatmam çok uzun sürece i için, bir sonraki mektuba bırakıyorum.

imdi arkadaş lı ımızla ilgili yazdı ım, 15 Temmuz 1992 tarihli iirimi payla mak istiyorum seninle. Umarım be enirsin.

BEN SEN N ARKADA İNİM

Geceler kâbuslarla kararmı olsa,
Gündüzler ı ksız, Güne siz olsa,
Sıkıntılar seni dört yandan sarmı olsa,
Ben senin arkadaş ınım bütün varlı ımla...
Gözlerindeki ık yeniden parlayacaksa,
Hayatın yeni do an gün gibi aydınlanacaksa,
Dostlu a, arkadaş lı a ihtiyacın varsa,
Ben senin arkadaş ınım bütün varlı ımla...
Ya amın güzellikleri senin olacaksa,
Mutluluk yoluna ık tutacaksa,
Sevgim canına can katacaksa,
Ben senin arkadaş ınım bütün varlı ımla...

Satırlarımı burada noktalarken, "Dünyanın En Tatlı Ablası"nı doya doya öpüyorum. Sa lık ve mutlulukla kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Mektup no: 60

istanbul, 07 Eylül 1992

Ablaların en tatlısı,

Bu, sana yazdığım altmış ikinci mektup. "Aslı, sıkılmadın mı artık?" dersen, ilk mektubumu yazarken duyduğum heyecan hiç azalmadı. Aksine, arttı ve büyük bir sevinçe döndü tü... Her zaman diyorum ya ablacıım, Y K SEN VARSIN...

İmdi sana Antalya tatilimizi anlatmaya başlıyorum.

26 Ağustos 1992 Pazar günü, sabah saat 06.45 uçağıyla gidecektik. Tabii gecenin 04.30'unda hepimiz ayaktaydık. Kahvaltı yaptıktan sonra, bizi havaalanına götürmek üzere babamın oförü geldi ve uykulu bir halde yola çıktık.

Babam bana tatiller ve uzun yol yürümemi gerektirecek yerler için bir tekerlekli sandalye aldı. O kadar rahat ettim ki, bütün tatil boyunca üzerinden inmedim. Eğer iskemlem olmasaydı, yorgunluktan ölürdüm herhalde...

(2000 yılına kadar sadece tatillerde tekerlekli sandalye kullandım. Ancak o yıl babamın a rı ataklarım ve geçirdiğim operasyonlar nedeniyle, artık sürekli tekerlekli sandalyedeyim.)

Hava alanına ulaştıktan bir süre sonra beni uçağına aldılar. Bu sefer daha rahat bindim. Çünkü Yağcı ama Sevinci Dergisi'nin sahibi Faruk Öztimur'un çabalarıyla, özel bir ambulans alınmış. Aracın arka kapısı hidrolik sistemle çalışıyor ve yere kadar inip, yükselebiliyor. Yükseldiği zaman da, uçağın giriş kapısının önüne kadar gelebiliyor. Zor yürüdüğüm için, yer numaralarımıza bakmadan beni en ön sıraya oturtular. Yanıma da babam oturdu. Yolculuk boyunca sohbet ettik. Antalya'ya indiğimizde saat sabahın 07.30'uydu. Bir taksi tuttuk ve Kemer'e doğru yola çıktık.

Sana babamın arkadaşı Rifat a abeyden söz etmi miydim, bilmiyorum. Kendisi, eski Ankara milletvekillerinden. Çok sevdi im ve saygı duydu um bir büyü ümdür. Kemer'de kaldı ımız otel, Rifat a abeyin in aat irketi tarafından yapılan Kemer Beach Otel'di ve gerçekten muhte emdi...

Otele vardı ımızda hemen havuz ba ına indik. Ben ilk gün, rahatsız oldu um için havuza giremedim. Denize ise, tatil boyunca sadece bir kere girdim. Çünkü tekerlekli sandalye için rampa yapılmamı tı ve çimenlerden inmek de zor oluyordu.

Odamızı görünce yine ok geçirdim. Aslında buraya "EV" demek daha do ru olurdu. ki yatak odası, bir salon ve büyük bir balkondan olu an bu "küçücük" daireye buzdolabı ve klima koymayı da ihmal etmemi ler. Antalya'ya gittiysen, oradaki sıca ı bilirsin. Nefes alınmıyordu. E er klima olmasa, içeride durmak mümkün olmazdı herhalde...

Sabah kahvaltısı ve ak am yemekleri, yaklaşık 30 40 metrelik bir açık büfede sunuluyordu ve aklına gelebilecek her türlü yiyecek vardı. Ö le yemeklerini ise, bazen otelde, bazen de dı arıda yiyorduk.

Hayret etti im bir konu; otelde bizden ba ka sadece iki ya da üç Türk aile vardı. Di er konuklar ise, hep yabancı turistlerdi.

İk ak am yemekten sonra dans müzi i ba ladı ve a abeyim beni tekerlekli iskemlele dansa kaldırdı. Sandalyeyle dans etmek o kadar zevkli oluyor ki... Müzik bitip, masamıza dönünce her zamanki gibi bir alkı koptu.

Ben otelde her ak am yeme inden sonra dola maya çıkıyordum. Bu arada birçok Alman turistle selamla ıyorduk. nsanlarla ileti im kurmayı gerçekten çok severim.

Otel toplam yedi katlıydı. Bizim oda ise, altıncı kattaydı. Bütün otel odaları uzun bir koridora kar ılıklı olarak sıralanmı tı. Ba ka bir koridordaki odaların kar ısında ise, balkon vardı ve bütün otel civarı ku bakı ı olarak görünüyordu.

Sana çok ilginç bir olay anlataca ım: İlk gece, annemlerden izin aldım ve koridorda dola maya çıktım. Tabii ellerimi de rahat kullanamadı ım için yava yava ilerliyordum. O sırada bir beyle kar ıla tık. Bana Almanca bir eyler söyledi. Almanca bilmedi im için anlayamadım. İngilizce olarak, kendisini anlayamadı mı söyledim. O zaman İngilizce konu maya ba ladı. "Yardım edebilir miyim?" diye soruyormu . O arada da, balkonun önüne kadar götürmü tü beni. A a ıya inmek isteyip istemedi imi sordu. Yine İngilizce olarak, istemedi imi söyledim ve te ekkür ettim. Birbirimize iyi ak amlar diledikten sonra o odasına girdi; ben de manzarayı seyretmeye ba ladım. Biraz sonra da Alev ile a abeyim gelip aldılar beni. O günden sonra da o beyle ne zaman kar ıla sak, İngilizce konu uyorduk.

Bir ak am a abeyim sandalyemi merdivenlerden çıkarırken bir bey yardım etti. Ben de Almanca olarak te ekkür ettim; ke ke etmez olsaydım... A abeyim, "Adam sana yardımcı oldu. Neden e ek dedin ki?" diye sordu. Ben önce anlayamadım; sonra a abeyim devam etti: "Adama donkey dedin resmen..." Bir gülmeye ba ladık. Biliyorsun, İngilizcede "Donkey" e ek demek. Almandada da "Donke" te ekkürler anlamına geliyor. Bazen de "Donke schön..." diyorum. O zaman da "Güzel e ek" anlamına geliyor diyerek takılıyorduk birbirimize. Kısacası, hiç istemeden de olsa, bütün Almanlara "E ek" dedim...

Otelde Yunanlı bir canlandırıcı vardı ve geceleri kumsala yakın bir yerde kurulmuş olan sahnede çeşitli gösteriler düzenliyordu. Gerçekten çok yetenekli ve esprili bir insandı ve ovelarında hepimizi gülmekten kırıp geçiriyordu.

Uzun yıllardan sonra ilk defa Antalya'dayken, bir hafta boyunca öle uykusuna yattım. Hiç de kötü olmadı. En azından akamları daha dinç oluyordum.

Biz Antalya'dayken annemin i yerinden arkadaşları Gülçin abla ve e i Mete a abey de geldiler. Onlar ba ka otelde kalıyorlardı ama bize sık sık u radılar ve tatili birlikte geçirdik.

Güzel eyler çabuk bitermi . Sekiz gün de rüzgâr gibi geçti, gitti. Pazar ak amı 23.00 uça ıyla dönmek üzere, Kemer'den Antalya'ya do ru yola çıktık. Minibüsün oförü kendini çok usta bir sürücü zannetti i için 120 KM. hızla gidiyordu ve otobüs terminaline varıncaya kadar dua ettik durduk.

Hava alanına kadar taksiyle gittik. Uça a bininceye kadar ben yine iskemlele dola ırken bir hanım, yüzüme uzun uzun baktıktan sonra, "Ah yavrum, yazık, pek de güzelmi ." dedi. Hafifçe gülümseyerek, "Merhaba" dedim ama nedense cevap vermedi...

Daha sonra uça a bindik ve saat 24.00'te Atatürk Hava Limanı'ndaydık. Bizi, babamın oförü Alican a abey kar ıladı. Arabaya bindik ve eve do ru yola çıktık. Unutulamayacak bir tatildi...

Müge ablacı ım, mektubumu istemeyerek bitirirken, yanaklarından doyasıya öpüyorum. Mutluluk dolu, nice güzel günler...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Mektup no: X 61

istanbul, 18 Eylül 1992

Canım ablam,

Geçen gün televizyonda "Hayatın Nefesi" adlı bir film vardı ve ben günlerdir bekledi im halde bu filmi aralıklı olarak izleyebildim. Konu: Komadaki bir genç kızın öyküsü... Beni, kelimelerle anlatamayaca im kadar etkileyen bir film. Belki bunları sana anlatmam çok yanlış ama yazmak içimden geliyor. Seni o kadar çok seviyorum ki... Bu, dü ünemeyece in kadar büyük bir sevgi...

Filmdeki kız için "Ölüm Hakkı" kullanılmak isteniyordu. Gerçi o, sadece bir filmdi ama bir an, "Aynı ey benim ablam için geçerli olsa neler hissederdim?" diye dü ündüm ve o kadar korktum ki... Çünkü benim için çok kıymetlisin... Dünyada, "Ölüm Hakkı" adı verilen, bu kadar i renç bir hakkın olmasına bile inanamıyorum. Bir insanın ölmesine nasıl göz yumulabilir? Bu, hangi mantı a sı ar? Söyleyecek ey bulamıyorum...

Benim biricik canım ablam, filmin sonlarına do ru doktorlar "Ölüm Hakkı"na kar ı çıktılar. Solunum cihazının çalı masını yava latarak, Karen'in buna uyum sa layıp sa layamayaca ını denediler ve o, bunu ba ardı... Filmin sonunda ise, Karen'in halen Amerika'daki bir bakımevinde ya adı ını ö renince, ben de öyle derin bir nefes aldım...

Pes etmeni, ya amdan vazgeçmeni istemiyorum. Sen çok güçlü bir insansın ve mücadele etmek zorundasın. Kendin için... Hadi benim ablam, sen bunu ba arabilirsin...

Bu mektubu fazla uzatmak istemiyorum ama yazmak istedi im bir ey daha var: 10 Ekim'de do um günü partim var. "Dünyanın En Tatlı Ablası" gelmezse olmaz... Anneler seni getirebilirlerse, dünyalar benim olur... Seni çok özledim ve biraz hasret gidermek istiyorum.

Evimiz dördüncü katta ama asansör var. Ayrıca benim tekerlekli iskemlem asansöre sığıyor. Belki seni yukarıya benim iskemleyle çıkarırız, daha rahat olur. Tabii annem bir sürpriz yapıp, beni size getirirse, artık sen benim sevincimi dü ün...

(Ne kadar hayalperestimim. Daha doğrusu, Müge ablamın bilinçli oldu una tamamen inandı m için, ailesinin de onu öyle algıladı nı ve sırf gezdirmek için de dı arıya çıkaracaklarını zannediyordum. Oysa bizim evdeki bu buluş ma, asla gerçekleşmedi.)

Satırlarıma son verirken, yanaklarından öpüyorum. Sa lıkla kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Not: Bu mektubu, yanlış anlaşılabilmesi için Müge ablama göndermedim. Ar ıvime kaldırıyorum. leride, hazır oldu unu hissedince, ona bu satırları ben okuyacağım.

Mektup no: 61

istanbul, 03 Ekim 1992

Dünyanın en tatlı ablası,

Sana yazdı im ilk mektupta ya amdaki sürprizlerden söz etmi tim. Geçenlerde bir tanesi de benim ba ıma geldi.

Ya ama Sevinci Dergisi'nin sahibi Faruk Öztimur'un hazırlayıp sundu u, "Her eye Ra men" isimli bir televizyon programı var. Geçen gün Ya ama Sevinci'nin Genel Koordinatörü Esin Hanım beni telefonla aradı. "Her eye Ra men"e katılmamı istediklerini ve pazartesi günü çekim için geleceklerini söyledi.

Pazartesi günü saat 15.30'a yakla ırken, program ekibi geldi. Ben Faruk a abeyi beklemiyordum. Kendisini görmek güzel bir sürpriz oldu benim için. Hemen sohbete ba ladık ve aramızda çok tatlı bir samimiyet olu tu.

Çekimler ise maalesef benim kontrolümün dı ında gerçekleş ti. Yine bilgisayarımın ba ında, kitap okurken ve satranç oynarken görüntülediler. Kısacası, monotonluktan kurtulamadık... Tek fark, programın sonunda benimle ve annemle yapılan röportajdı. Öyle bir çenem dü tü ki, sorma... Ayrıca, programdaki çekimlerle ilgili bir mektup yazıp, göndermemi istediler. Onu da programda spiker okuyacakmı . Programın yayınlanaca ı tarih henüz belli de il ama ö renirsem size bildirmeye çalı aca ım. Senin de izlemeni istiyorum.

Biliyor musun, bir süre sonra, basın kartı sahibi, gazeteci bir arkadaş ın olacak. Faruk a abey, sohbet ederken bir ara bana, "Artık sen bir gazetecisin." dedi. Önce kulaklarıma inanamadım. Tekrar sordum, "Ben bir gazeteci miyim?" diye. "Evet, dergide yazıların yayınlanıyor. Gazeteci de ilsen, nesen? Sana basın kartı da çıkaraca ım." dedi.

Müge ablacı ım, nasıl sevindi imi dü ünebiliyor musun? Yazarlık beni pek heyecanlandırmıyordu ama gazetecilik çok aktif bir meslek. Sürekli haber toplamak ve bunları düzenlemek zorundasın. Sonra röportajlar... Hem gazeteciler için de yazarlık önemli. Çünkü bu meslekte kaleminin kuvvetli olması, Türkçeyi çok iyi kullanman gerekiyor. Özetle benim bu konudaki avantajlarım oldukça fazla...

Birkaç gün sonra Faruk a abeyle telefonla görü tüm. Ne espriler yaptı, gülmekten mahvoldum.. Annem program için hazırladı ım mektubu APS (Acele Posta Servisi) ile göndermi . Faruk a abey de, "Dün APS ile bir mektup getirdiler. İme yaramaz herhalde, attım çöpe..." dedi bana...

Özetle, çok yo un bir çalı ma temposu içine girece im. Sana sık sık mektup yazamazsam bana kırılmazsın de il mi? Seni seviyorum ve benim için çok kıymetli bir insansın. Nasıl olsa bunu biliyorsun...

Mektubumu burada noktalıyorum. Seni doyasıya kucaklıyor, yanaklarından özlemle öpüyorum. Sa lıkla kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Mektup no: 62

istanbul, 02 Kasım 1992

Canım ablama sevgi dolu bir merhaba,

ki gün önce spanya tatilinden döndük. imdi de heyecanla mektubunu yazmaya ba ladım. stersen sözü fazla uzatmadan sana gezimizi anlatayım.

Geçti imiz salı sabahı saat 06.30'da, hava alanına gitmek üzere yola çıktık. Uça ımız 09.05'teydi ve yurtdı ina çıkaca ımız için iki saat önce alanda olmak zorundaydık. Zaten o saatte yollar da bombo tu, rahatlıkla yeti tik.

Alana girince tekerlekli iskemleme oturdum. Dı hatlar binası o kadar kalabalıktı ki, iskemleme dola amadım. Yarım saat kadar rötardan sonra, uça a binme zamanı geldi.

Körükten geçerek uça ın kapısına kadar tekerlekli sandalyemle geldim. Sonra da babam koluma girdi. Yerimize oturduk ve ilk yurtdı ı seyahatimi yapmak üzere yola çıktık... ki saat sonra talya'ya indik. spanya'ya gidecek yolcuların uçakta kalmaları istendi. talya'da inenler oldu ve yeni yolcular bindiler. spanya'ya ise, yerel saatle 15.00'te vardık.

Uçaktan indikten sonra beni terminal çıkı ına bir görevli getirdi. Alanda her ey özürlülerin de kullanabilece i biçimde düzenlenmi ti. Örne in, bindi im asansör. Girdi imde, "Eyvah! imdi çıkmak için daracık yerde ters dönmek gerekecek." diye dü ünürken, önümde bir kapı açılıverdi. Tabii çok sevindim ve bütün ehrin özürlülerin ula ım sorunlarına göre planlandı ını dü ündüm ama ne kadar yanıldı ımı üç gün içinde anladım. Yine rampasız kaldırımlar, önümde yükselen merdiven devleri, tekerlekli sandalye kullananların binemeyece i halk otobüsleri ve yeraltı treni...

Otobüsle, ehrin içindeki garaja gittik ve oradan da bir taksiye binerek, kalaca ımız "Hostal"e do ru yola çıktık. Yerle ip, üzerimize rahat bir eyler giydikten sonra so uk ve ya mura ra men, Madrid sokaklarında dola maya çıktık. Saat geç oldu u için o gün sadece ma azaları gezebildik. Ak am dola ırken öyle bir so uk vardı ki, bir ara dondu umu hissettim do rusu. Allah'tan kalın giyinmi tim.

Sana biraz Madrid'in görünümünü anlatayım: İ k bakı ta, çok büyük meydanlar göze çarpıyor. Ben ehirdeki binaları çok be endim. Hepsi birer sanat eseri... Damları çe itli heykellerle süslenmi . Binalar çok büyük olmalarına ra men, gözü rahatsız etmiyorlar. Çünkü dikey de il, yatay olarak in a edilmi . Ayrıca meydanlardaki büyük heykellerden sular fı kırıyor. Özetle, cennet gibi bir yer...

İ k ak am yeme imizi bir spanyol lokantasında yedik. Daha sonra ise yorgun argın pansiyona gidip yattık.

Ertesi gün, en çok görmek istedi im yeri, "Museo del Prado"yu gezdik. Müzeye girmeden önce biraz alı veri yaptık. Müge ablacı ım, umarım yelpazeni be enirsin. spanya'nın yerel özelliklerini ta ıyan bir arma an oldu u için çok severek aldım. Sıcak günlerde biraz serinlersin.

Müze gerçekten muhte emdi. Birçok ünlü ressamın tabloları vardı. Bu resimlerde daha çok, Hazreti sa ve Meryem Ana resmedilmi ti. Fransisco Goya'nın duvar büyüklü ündeki bir sava tablosunu gördük. nsan, bu resmin nasıl yapılabildi ini anlamakta güçlük çekiyor.

Resimlerden çok daha muhte em olan bir sanat eseri ise, ünlü ressamların masaların üzerine mermeri keserek çalı tıkları desenlerdi. Müge ablacı ım, olamaz böyle bir ey. Adam ü enmemi , masanın üzerine mermeri keserek iskambil kâ ıtları yapmı . A zım açık kaldı do rusu.

Ö le yeme ini, müzenin alt katındaki kafeteryada yedik. Yemek sırasında bir bey, tekerlekli sandalye kullanan e ini bizim masanın yanından geçirirken benim arabama çarptı, özür diledi. Ben, bir daha yanımıza gelmez zannediyordum ama e ini götürdüktan sonra tekrar geldi ve anneme İngilizce olarak, bir yerimi incitip incitmediklerini sormu . "Sormu " diyorum, çünkü İngilizcem pek yeterli olmadı ı için ben anlayamadım. Daha sonra annem tercüme etti. Çok nazik insanlar... Bizde olsa, çarptı ı zaman özür dilemek bir kenara, bir de af edersin "trene bakar gibi" bakarlar.

Bir saat kadar daha dola tıktan sonra babamlar müzenin giri indeki bir kanepeye oturup dinlendiler. Ben yürümedi im için hiç yorulmadım. Üstelik bütün Madrid'i de oturarak gezdim. aka bir yana, babamlar, orada kaldı ımız üç gün boyunca o kadar çok yürüdüler ki, e er tekerlekli sandalyem olmasaydı, hiçbir yere gitmem mümkün de ildi.

Müzeden çıktıktan sonra, yukarıya do ru yürüdük ve yolumuzun üzerindeki bir kiliseyi gezmek istedik ama kapalı oldu u için içeriye giremedik.

Daha sonra, büyük bir üçgen çizerek, Retiro Park'a gittik. Müge ablacı ım, nefis bir yerdı. Orada dola an güvercinler ve serçeler insanlara o kadar alı mı lardı ki, a abeyim hepsine avucundan ekmek yedirdi. Parktaki suni gölde yüzen ördeklere de ekmek attık.

Burayı dola ırken, çok enteresan bir sergiyi gezme fırsatı da bulduk. Bu sergide eski övalyelerin elbiseleri tanıtılıyordu. O kadar ilginç zırhlar kullanıyorlarmı ki ablacı ım. Hepsi de de erli ta larla süslenirmi . Herhalde o zamanın insanları sava ılarına çok de er veriyorlarmı .

Sergiden çıktıktan sonra biraz daha dola tık ve pansiyona döndük. Ak am yeme inden sonra babam spanyol Çingenelerinin ünlü dansı Flâmenko'yu izlemeye gitmek istedi ama bunu ba aramadık. Çünkü babamın yön tayini o kadar iyidir ki, örne in Karadeniz Ere li'ye giderken kendimizi zmir yolunda bulabiliriz.

O gece de böyle oldu ve biz Flâmenko seyredelim derken, saati 23.00 yaptık. Üstelik yolumuzu da kaybettik. Neyse, "Sora sora Ba dat bulunur..." demi ler. Biz de sora sora pansiyonu bulduk. Ancak yolda bir sürü polis arabasının bekledi ini fark ederek, bu kadar kalabalık varsa, mutlaka önemli bir ki i gelecektir diye dü ünerek durduk ve beklemeye ba ladık. Biraz sonra, çok eski model ve güzel bir arabayla spanya Kralı ve e i önümüzden geçtiler. Pansiyona gidip yattı ımızda saat 01.00'e geliyordu.

Ertesi gün, hayatımda ilk defa yer altı trenine binerek, Casa de Campo'ya, hayvanat bahçesine gittik.

Binmem o kadar zor olmadı. Çünkü ilk yirmi basamaktan sonrası, yürüyen merdivendi. Ondan öncekilerde de annemle babam koluma girdiler; ben de bacaklarımı topladım ve kolaylıkla indim. O kadar hızlı bir araç ki, çok kısa sürede hayvanat bahçesinin bulundu u yere vardık.

Hayvanat bahçesinde çok çe itli hayvanlar gördük. Ama en be enileni, yunus ovuydu.. Güzel olmasına güzeldi de, senin sulu gözlü arkada ın (yani ben) "Bu yunuslara numaraları ö retirken vuruyorlar mı?" diyerek, a lamaya ba ladı. Annemle babam zor ikna ettiler de, sustum. Daha sonra babamlarla birlikte, yunusların e itildikleri yere gittik. Sahibi, her numarayı yaptıktan sonra bir tane balık veriyordu. Yine de sana gerçe i yazaca ım: Benim ho uma gitmedi o gösteri.

Hayvanat bahçesini gezerken, midillilerin bölümünde atın biri babamın pardösüsünü yakaladı ve yemeye başladı...

Pardösüyü babam çekiyor, at çekiyor... En sonunda mücadeleyi babam kazandı da, ete ini kurtarabildi...

Hayvanat bahçesini gezdikten sonra, yine yer altı treniyle alı veri merkezine gittik. Alı veri yaptıktan sonra da pansiyona döndük.

Bu sefer bir akıllılık edip, pansiyonun sahibine, nerede Flâmenko izleyebilece imizi sorduk. Me er biz bir gece önce o kadar yolu bo una gitmi iz. Pansiyondan 500 metre ileride Flâmenko izlenebilecek güzel bir yer varmı . Gece oraya gittik. Aman ablacı im, o dansların güzelli ini anlatamam sana. Bu, gerçek bir sanat...

in enteresan tarafı da, program süresince, gelen geçen bana sarılıp, yanaklarımdan öpüyordu. Galiba Flâmenko izlemeye giden ilk spastik bendim. Pablao Flâmenko'yu i leten hanım, dı arıya çıktı imızda bana bir tane karanfil verdi. Rüya gibi bir geceydi. Hostal'a döndü ümüzde saat gece yarısı 02.00'ye geliyordu.

Ertesi gün ö le üzeri uça a bindik. stanbul'a indi imizde saat 22.00 idi. Ben babamla birlikte, di er yolculara engel olmamak için ön koltuklardan birine geçtim. Hostes abla ise, yorulmamam için beni en son indirece ini söyledi ama ben insanlara engel olmaktan hiç ho lanmadı im için babamla birlikte körü ün bir kö esinde durmayı tercih ettim. Hostes abla gerçekten çok tatlı biriydi ve bizi yordu u için en az be kere özür diledi. Zaten biraz sonra da tekerlekli iskemlemi getirdiler ve bavullarımızı aldıktan sonra, evimize do ru yola çıktık. Unutamayaca im bir tatildi...

Evet, ablacı ım, bu kısacık (!) mektubumu burada noktılıyor, Ablaların En Tatlısı'na doyasıya sarılıyor, sevgiyle yanaklarından öpüyorum.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Mektup no: 63

istanbul, 23 Kasım 1992

BEN M ABLAM,

Balık ho una gitti mi? Eee ne yaparsın ben biraz tekelciyimdir. Aslında sevdiğim insanları kimseyle paylaşmam diyemem. Çünkü paylaşmayı severim, ama konu, Müge Da deviren olunca işler de işiyor... Seni o kadar çok seviyorum ki...

Bugün sana anlatacağım öyle uzun uzun olaylar yok. Dinlemekten sıkılmayacağın bir mektup olacağını umuyorum. Sen yine de inanma. Sana yazmaya bir başladım mı, bilirsin sonunu getiremem.

Geçenlerde Alev'in çok tatlı bir arkadaşıyla telefon aracılığıyla tanıştım. İsmi Sezim. Nedenini bilmiyorum ama içim ısındı, çok sevdim. Sessiz sakin bir kız. Galiba onu sevmemin bir nedeni de, bana "Aslı abla" diye hitap etmesi. Alev'i bir türlü alıttım bana "abla" demeye... 16 Ocak'ta Alev'in doğum günü partisi var. Sezim'i de çağıracağız ve ahsen tanışacağız. Bakalım nasıl bir çocuk...

Üç dört ay kadar önce Başbakan Süleyman Demirel'e bir mektup yazmıştım. Geçenlerde cevap geldi. Başbakan'dan mektup almak çok onur verici bir olay tabii ki, ama nedense ben o kadar heyecanlanmadım. Belki de cevap vereceğini tahmin etmişim içindir.

Müge ablacıım, bilmiyorum hiç izledin mi? Televizyonda ilginç bir yarışma programı var: Çarkıfelek... Sessiz harfleri söyleyerek, panodaki soru bulmacalarını bulmaya çalışıyorsun. Çok hoşuma gidiyor. Çoğu zaman iki üç harf çıkar çıkmaz cevabı söylüyorum ve doğru çıkıyor.

Katılmak için müracaat ettim. Aslında konu mam zor anla ıldı ından, kabul edeceklerini pek sanmıyorum ama belki de sırf ilginç geldi i için ça ırabilirler beni. E er katılırsam ve biraz da ansım yaver giderse, oldukça fazla puan toplayıp, hediye alabilirim sanıyorum.

Bugün seninle, son yazdı ım iirlerimden birini paylaşmak istiyorum. Tarih: 05 Mayıs 1992.

YÜREK GEREK

Dünya senden aldı ını sana geri verir,

Senin ona verdi in nedir?

Hep SAVA ,

Hep KAN, NEFRET,

Daha çok acı, daha çok keder...

Çekip gitmek var bu âlemden

Ama

Ba ka Dünya aramak için dostum,

Y Ü R E K G E R E K...

Be endi ini umuyorum. Bu iiri, dünyayı çöplü ü çevirmeye çalı anlar için yazdım. Ablacı ım, ya adı ımız gezegeni o kadar sorumsuzca kullanıyoruz ki, bir gün kaynakları tükenecek ve biz de hatamızın bedelini çok a ır ödeyece iz. Biliyorsun, tabiatın, var olmak için insanlara gereksinimi yok. Ancak bizim, ya ayabilmek için ona ihtiyacımız var...

imdi de, uzun zamandır ara verdi im hayat hikâyemi anlatmaya devam ediyorum.

Benim arkada lıklarım genellikle çok uzun sürer. Bugün de sana altı yıl boyunca karde gibi oldu um iki arkada ımdan, afak ve Sinan'dan söz edece im.

afak'la, bahçeye çıktı im zamanlar zaten selamla ıp, konu uyorduk. Daha sonra onu do um günü partime ça ırdım. Geldi ve ak amin geç saatlerine kadar sohbet ettik, oyun oynadık. Ondan sonra da devamlı görü meye ba ladık. A abeyi Sinan'la da tanı tık. Onunla da çok iyi dost olduk.

Hafta sonları dersi olmadı ı zaman afak bize gelirdi. Saatlerce sohbet ederdik. Çok büyük zevk alırdık dostluktan. Bazen beraber ders çalı ırdık. Bana bilmedi im konuları ö retirdi, tabii ben de ona...

Sana Türk Hava Yolları'nın Büyükçekmece'deki kamp yerinden bahsetmi miydin? Eskiden her yıl oraya giderdik. Bir kere afak da gelmi ti bizimle birlikte. Aman o on gün ne kadar zevkli geçmi ti benim için. Nasıl e lenmi tik...

Neyse Müge ablacı ım, imdilik kısa keseyim de, gelecek sefere sana bizim T.H.Y. kampını uzun uzun anlatırım.

imdi sana Ömer Hayyam'ın çok sevdi im bir rubaisini yazmak istiyorum.

Sevgiyle yo rulmamı sa yüre in,
Tekkede, manastırda eremezsin.
Bir kez gerçekten sevdin mi dünyada,
Cennetin, cehennemün üstündesin...
Bir sır daha var, çözdüklerimizden ba ka...
Bir ı ık daha var, bu ı ıklardan ba ka...
Hiçbir yaptı ınla yetinme, geç öteye...
Bir ey daha var, bütün yapıtlardan ba ka...

“Aslı, sen bunu bana bo una yazmazsın. Yine ne çıkacak bakalım bunun altından?” diye dü ündü ünü tahmin edebiliyorum. Haklısın, yazmak istedi im birkaç ey var: Müge ablacı ım, her zaman yapılabilecek bir eyler daha vardır... Elimizdeki kiyetini bilmeli ve daha iyisine ula abilmek için de çaba harcamalıyız. Artık bundan nasıl bir mesaj çıkarırsın, onu ben bilemem...

Müge ablacı ım, satırlarıma son verirken, unu da ilave etmek istiyorum: Kendini, vücudunla sınırlayamazsın... E er bunu yaparsan, kendine dünyadaki en büyük haksızlı ı yapmı olursun... E er sana ve yapabileceklerine inanmasam, bir kere bile mektup yazmazdım ama önemli olan, benim sana de il, senin kendine inanman...

Yanaklarından öpüyorum canım ablam...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Mektup no: 64

istanbul, 17 Aralık 1992

Ablam merhaba,

Uzun zamandır yazamadım sana. Vakit bulamadım dersem, yalan olur. Çünkü bugünlerde "Rehber" imden ba ka yazacak bir eyim yok. O konuda da oldukça hızlıyım ve yirmi dört yazıdan on be tanesini tamamladım.

Gelelim sana yazamamamın nedenine... Biraz ara vermek istedim. Ben arkada larıma bazen günlerce, hatta aylarca tek satır yazmam. Sen de benim arkada ım oldu una göre, farklı davranacak de ilim ya... Bugün içimden geldi, yazıyorum. Unutmamanı istedi im tek ey, mektuplarım ne kadar gecikirse geciksin, kalbim her zaman seninle ve seni çok seviyorum...

Bizim evde "Her eye Ra men" programının çekimlerinin yapıldı ını yazmı tım sana. Geçti imiz pazar günü bu program yayınlandı. Yakla ık on be dakikasını bana ayırmı lar. Çok güzeldi. Program için yazdı ım mektubu spiker çok güzel okudu. Faruk a abeyin benimle yaptı ı röportaj yayınlandı. Röportaj sırasında altyazı yoktu. Herhalde, "Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az..." sözünden yola çıktılar. Ne var ki, unu fark ettim: Ben bile kendi söylediklerimi güçlkle anlayabiliyorum. Oysa yazarak ileti im kurdu umda her ey çok daha kolay oluyor. Bu da, ba arılı bir yazar olabilece imin en büyük kanıtı. Ablacı ım, programı size haber veremedik. Çünkü bizim bile iki gün önce haberimiz oldu. Anneannemler de tesadüfen izlemi ler.

Sana yazmamı tım. Birkaç haftadır ngilizce ö renmeye merak sardım. Oldukça da hızlı gidiyorum. Alev'e, altı kitaptan olu an bir seriyi aldırđım ve ilk kitabın sonlarına yakla tım. Bir yıl içinde ngilizceyi, okuyup yazabilecek ve biraz da konu abilecek kadar iyi ö renmeyi planlıyorum.

(Maymun i tahlı olmasam, bu planımı gerçekte tirebilirdim... Dile yetene im olmasına ra men, gerçekten gönül vermedi im aktivitelerden çok çabuk sıkıldı im için, ngilizce çalı maktan da bir süre sonra vazgeçtim. u anda, derdimi anlatabilecek ve nternette sörf yapabilecek kadar ngilizcem var.)

Bu mektubum fazla uzun olmayacak. imdi de sana hayat hikâyemde Türk Hava Yolları Kampı'nı anlataca ım.

Gitti imiz ilk yıl çadırlarda kalmı tık. O zaman Bungalovlar (Bir ailenin kalabilece i müstakil evler) yapılmamı tı. Çadırın içi gündüz cehennem gibi sıcak oluyordu. Zaten oraya da gece, yataca ımız zaman giriyorduk.

Çadır dedim ama aklına çok basit bir ey gelmesin. çinde üç yatak, iskemle, masa ve fermuarlı dolap olan ve herhangi bir böce in girmemesi için beton üzerine yerle tirilmi , oda gibi çadırlar.

Tek sorun, tuvalet ve du un, çadırların bulundu u yerden çok uzakta olmasıydı. Denizden geldikten sonra annem beni ezlonga oturtur, gündüz çadırın içine koyarak ısıttı ı su i eleriyle du yaptırırdı. Ertesi yıl ise, evler yapıldı. Böylece hem du , hem de tuvalet sorunum çözümlendi.

Kampta her şey çok güzeldi ama ah o merdivenler... Büyükçekmece Mimar Sinan Köyü'ndeki kampın arazisi, oldukça dik bir yamaçla denize iniyor. Bu nedenle sosyal tesisler, üç katlı apartman gibi, sırtını yamaca dayayarak inşa edilmiş. Namazsın, her gün üç kat merdiveni, belki dört beş kere tırmanıyorduk. En alt katta kampın plajı, onun üst katında yemekhane, televizyon ve oyun salonu, düz arazide de evler...

Ak amları diskoya gitmekten çok zevk alırdım. Bir de, oyun salonuna gidip, satranç oynamaktan... Gitti imiz bir dönemde Türkiye Satranç şampiyonu da oradaydı ve onunla da birkaç karşılaşma yaptım. Tabii beni silip süpürüyordu ama satrançta yenilmek önemli olmadığı için büyük zevk alıyordum onunla satranç oynamaktan. Kamp günleri gerçekten çok güzeldi...

Satırlarıma son verirken, yanaklarından öpüyor, her gününün bir öncekinden daha güzel geçmesini diliyorum.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkadaşın Aslı

Sayın Müge Da deviren, Siz "Ablaların En Tatlısı" mısınız?

Bu soruya senin nasıl cevap verece ini bilemiyorum ama benim için öylesin... Galiba seni biraz özledim. Neyse, imdi bu konuya bir ba larsam, sonunu getiremem ve mektubun yarısı dolar... En iyisi ben sana, yılba ını nasıl geçirdi imizi anlatayım...

30 Aralık'ta, Karadeniz Ere li'ye, yani babaannemlere gitmek üzere yola çıktık. Allah'tan yollar karlı de ildi ve babam arabayı rahat kullandı. Saat 15.00'te babaannemlere ula mı tık. Ak amüzeri büyükbabam ve dil de geldiler. Bilmem sana bahsetmi miydim? dil, halamın kızı ve babaannemlerin yanında okuyor. Lise ikinci sınıfta. Okul birincisi ve üstün ba arılı bir ö renci...

Ak am yeme inden önce hediyeleri açtık. Aslında yılba ı gecesi saat 24.00'te açmak adet olmu ama babam biraz acele etti. Aslında böylesi daha iyi oldu. Çünkü Alev ile a abeyimin bana aldıkları hediyeyi çok merak ediyordum. Alev bunu on gün kadar önce okulun oradan almı ve yılba ına kadar beni meraktan çatlatmak için de elinden geleni yapmı tı. En sonunda hediyemi gördüm. Küçük bir tablo. çinde be tane Dalmaçyalı yavru köpek... Çok irin eyler... Görseñ, bayılırsın...

O gece Alev ile yan yana yattık ve tam bana göre bir rüya gördüm. Seninle de paylaşmak istiyorum ablacıım. Rüyamda, Acıbadem Spastik Çocuklar Derneği'nde idim. Tekerlekli iskemlele derneğin bölümlerini geziyordum. Annem de yanımdaydı. Çocukların durumlarını gördükçe de sinirimden köpürüyordum. En sonunda anneme, bir yetkili bulup getirmesini söyledim. Birazdan, yanında, vakfın kurucusu Prof. Dr. Hıfzı Özcan'ın yardımcısı olan bir hanımla birlikte geldi.

Kadınla konu mayaba ladım. Çocukların mutsuz olduklarını söyledim. O da bana, "Ama onlar yürüyorlar..." diye cevap verdi. Artık sen benim öfkemi dü ün... Kan ter içinde uyandım ve anladım ki, bu konuda mücadele vermek benim ruhuma i lemi ... Ne yapsam da vazgeçemem... Annemden rica ettim. Bir gün beni oraya götürecekti. Orada yapacak çok i im var benim...

Yılba ı günü ö leden sonra, amcamın o lu Burçin, babaannelere kalmaya geldi. Yılba ı gecesi annem yemek için iç pilav ve portakallı ördek yaptı. Enfes olmu tu. Ben bira içtim ve biraz kafayı da buldum ama Allah'tan babam erken yatalım dedi de, fazla çaktırmadan kurtardım i i...

Ertesi gün ö leden sonra yola çıktık ama bu sefer rahat geledik. Çünkü kar bütün yolları kapatmı tı. Babam yolu göremiyordu. Kenarlardaki ı ıklar olmasa herhalde yoldan çıkardık. Hayırlısıyla saat 22.00'de eve dönebildik.

Bu arada, sana bahsetti im mektup arkada im Emine ablayla çok yakın dost olduk. Sık sık geliyor. Oturup sohbet ediyoruz. Dünya tatlısı bir insan... Her eyi açık açık konu abiliyorum onunla. Seninle de çok ilgileniyor. Ne zaman gelse, "Müge nasıl?" diye sorar. Hatta bir gün seni de ziyaret etmek istiyor. Onu çok sevece ine eminim...

Mektubuma burada son verece im ama biliyorsun ki, mektuplarım ve sana olan sevgim hiç tükenmez... Sa lıkla kal ablacı im. Her ey gönlünce olsun...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Mektup no: 66

istanbul, 30 Ocak 1993

AH! U ANDA YANI NDA OLMAK VARDI

ABLACI I M.

Öncelikle, do um gününü bir kez daha kutluyorum. Umarım hediyeni de be enmi sindir.

26 Ocak'ta size telefon ettim. Seninle konu mayı çok istiyordum ama telefon di er odada oldu u için bu, gerçekle medi. Neyse, önemli de il. Ziyaretine geldi im zaman doya doya sohbet ederim seninle.

Bu arada, sana sözünü etti im arkada ım Emine abla da sanırım yakında size gelecekmi . Belki de bu mektup elinize geçti i zaman onunla görü mü olursun. Seninle çok fazla muhabbet ederse, kıskanırım haaa... aka bir yana, eminim sohbeti çok ho una gidecektir ve u da bir gerçek ki, sen mutlu oldu un zaman ben de çok seviniyorum.

Ben sana bugün Alev'in ya günü partisinden söz etmek istiyorum. Alev, partiye be arkada ını ça ırmı tı. Sezim, Seda, Dila ve Banu geldiler ama Elif'in ba ka bir i i varmı , bu nedenle de gelemedi.

Seda ve Dila, oldukça erken geldiler. Hatta ben daha giyinmemi tim bile... Oturduk ve üçümüz, masa oyunlarından biri olan Gırgır'ı oynamaya ba ladık.

Biraz sonra ben giyinmek için odama geçtim. O sırada da Banu geldi. Alev, sa olsun, Banu'ya benim spastik oldu umu söylemeyi unutmu . O geldi inde ben de, yerde oturup, altımdaki yastı ı çeke çeke salona gidiyordum. (Ben evde böyle dola ırım. Bizimkiler de, "Kayı ına bindi, geziyor..." derler.) Kızca ız beni görünce ok geçirdi... Yüzündeki ifadeyi bir görseydin... Alev de gayet do al bir biçimde, "Pardon, sana söylemeyi unuttum. Ablam spastiktir." dedi...

Biraz sonra dans müzi i ba ladı ama bir de baktım ki hepsi kanepeye dizilmi ler, dut gibi duruyorlar... Ben de sinirlendim, kalktım dizlerimin üstüne ve ba ladım dansa... Bunlar hala oturmaya devam ediyorlar... En sonunda, "Yahu ben anlamadım. Burada kim spastik? Ben miyim, yoksa siz misiniz?" dedim. Hala kımıldamıyorlar... En sonunda Alev kollarından çeki tirdi de, çok ükür, yerlerinden kalkabildiler.

(2000 yılında, omurga e rili ime ba lı a rı ataklarım ba layana kadar evde tek ba ına, istedi im gibi hareket edebiliyordum. O tarihten sonra ise, uzun hastane günleri ve ameliyatlardan sonra, sürekli tekerlekli sandalyede oturmaya ve annemin yardımıyla hareket etmeye ba ladım.)

Sezim'den bahsetmi tim sana. Partide onu yeterince tanıyamadım ama kıyafeti pek ho uma gitmedi. nce, siyah bir çorap giymi , ya ına hiç yakı mamı . Ki ilik yapısını ise, do ru dürüst sohbet edemedi imiz için bilemiyorum. Yaz tatilinde mektupla aca ız. O zaman birbirimizi tanırız.

Müge ablacı ım, son olarak, Do an Cücelo lu'nun " çimizdeki Çocuk" isimli eserini okudum. Gerçekten ola anüstüydü...

Ki ilik geli imiyle ilgili birçok konuyu inceleyen kitapta, ç Çocuk ve ç Ana-Baba'dan da söz edilmi . nsanların içinde, yaratıcılı ı, heyecanı ve çılgınca eyleri simgeleyen ve onları harekete geçirerek, ya amlarına anlam kazandıran, ki iye ya ama sevinci veren bir " ç Çocuk"un ve mantı ı, kontrollü dü ünceleri simgeleyen bir " ç Ana Baba"nın var oldu unu ö rendim. imdi sana bu kitaptaki ilgimi çeken birkaç cümleyi yazaca ım. Dikkatli dinlersen, çok sevinirim.

" ç çocu uyla ili ki kuran, «Vah zavallı ben! Bana neler yapmı lar, mutsuzlu umdan tümnden sorumlu olan bu ki iler...» görü üne kapılırsa, olumsuzlu olumluya dönü türme olana ını bulamaz.

ç çocukla ili ki, ona ula ma ve onu iyile tirme için kurulur; u andaki durumun içine kapanıp, «Benim elimden ne gelir? Ben ma durum. Artık ben mahvolmu bir insanım.» havasına bürünmek için de il... Bu iki zihniyet arasındaki farkları a a ıdaki listede daha iyi görebilirsiniz.

"BEN ZAYIFIM, MA DURUM." ANLAYI I	"BEN GÜÇLÜYÜM." ANLAYI I
1. Sürekli kendini kısıtlar.	Sürekli kendi sınırlarını geni letme, büyüme çabası vardır.
2. Sürekli söz konusu edinilen, geçmi teki "orada" ve "o zaman"dır.	Sürekli söz konusu edinilen "burada" ve " imdi"dir.
3. Birey, kendini daha sa lıklı yapma konusuna ilgisizdir.	Birey, kendine de er verir ve daha sa lıklı olmaya çalı ır.
4. Birey, ya amındaki olanak ve seçeneklerin kısıtlı oldu una inanır.	Birey, ya amında olanak ve seçeneklerin bol oldu una inanır.
5. Bireyin belirgin ya am felsefesi, "Zavallı dünya, zavallı ben" anlayı ı içinde biçimlenir.	Bireyin belirgin ya am felsefesi, "Ya am güzel. Ya adı ım için mutluyum." anlayı ı içinde biçimlenir.
6. Üzerinde durulan temel konu, hastalıktır.	Üzerinde durulan temel konu, sa lıktır.
7. Birey, kendini lanetlenmi hisseder.	Birey, kendini çok unlukla mutlu hisseder.

Evet, ablam, iki felsefe arasındaki büyük farkları gördün. Hangisini tercih edersin? Özellikle de u, "Zavallı dünya, zavallı ben"e dikkatini çekerim. Eğer sen de böyle düşünüyorsan...

Müge ablacı m, mektubumu burada noktalarken, yazmak istedi im birkaç cümle daha var. (Söz veriyorum; bu mektuba ba ka hiçbir ey yazmayaca m.)

NSANLARI , Ç ÇEKLER , HAYVANLARI , TAB ATI VE DEN ZLER , YAN DÜNYAYI ÇOK SEV YORUM AMA SEN H Ç SEVM YORUM.. DERSEM YALAN OLUR. ÇÜNKÜ SEN DÜNYALAR KADAR SEV YORUM, FAKAT U ANDA YAZACAKLARIMI Y D NLERSEN, ÇOK SEV N R M: HAYATTAK ZORLUKLARA, MUTSUZLUKLARA ALDIRMA VE DA MA MUTLU OL...

Arkada ın Aslı

stanbul, 11.02.1993

T.C. DIŐLER BAKANLIĞI
İlgili Daire Başkanlığı
(Moskova Büyükelçiliğine ileilmek üzere)
ANKARA

T.C. Dış İleri Bakanlığı'na,

LG : 16.10.1992 tarihli mektubum.

Bakanlığınıza göndermiş olduğum, İlgide kayıtlı mektubumda sağlık durumu hakkında bilgi vermeye çalıştım ve kendisine verilen raporu sunduğum arkadaşım Müge Daviren'in tedavisi için Moskova Büyükelçiliğiyle iletişimi kurmak ve Başsız Devletler Topluluğunda yapılan (mektubumda açıklamaya çalıştım) beyin hücrelerinin yenilenmesiyle ilgili çalışmalar hakkında ayrıntılı bilgi almak istemiştir.

Gereği hususunda talimatlarınızı arz ederim.

Saygılarımla,
Aslı Dinçman

ADRESİM:
S.S.K. Göztepe Hst. Arkası
Hızır Bey Cad. Mektep Sok.
Selvi Apt. 4/10
81080 Üst Göztepe – STANBUL
TÜRK YE

EV TEL: 9-(1) 355 50 88

istanbul, 30 Mart 1993

istanbul'u dinliyorum gözlerim kapalı.
Önce hafiften bir rüzgâr esiyor.
Yava yava sallanıyor
Yapraklar a açlarda.
Sucuların hiç durmayan çingirakları.
istanbul'u dinliyorum gözlerim kapalı...

Canım ablam,

Bugün de i iklik olsun diye, satırlarıma Orhan Veli Kanık'ın en sevdi im iirinden seçti im dizelerle ba ladım. Umarım senin de ho una gitmi tir.

Müge ablam, geçen mektubumda sana, danı manlık yapmak istedi imi yazmı tım ya, galiba böyle bir imkânım olacak. Türk Spastik Çocuklar Vakfı'nın Ba kanı, Prof. Dr. Hıfzı Özcan, benimle görü mek istiyor. Gelecek hafta vâkıfa gidece im. Benden tam olarak ne yapmamı isteyeceklerini bilmiyorum ama hiç olmazsa ben ne istedi imi biliyorum ve bu sefer Yeni Do u 'taki danı manlı m sırasında yaptı m hataları tekrarlamayaca m. Geli meleri sana anlatırım.

stersen önce bayramı nasıl geçirdi imi anlatayım. Karadeniz Ere li'den babaannem, büyükbabam ve kuzenim dil geldiler. Ramazanın son iki günü ve bayram boyunca beraberdik. Müge ablacı m, kalabalık aile o kadar ho uma gidiyor ki... Bayramın ilk günü halam ve kuzenim Tekin a abey de gelince, ö le yeme inde sofraya on ki i oturduk ve ne eyle sohbet ederek yeme imizi yedik.

Ertesi gün akşam yemeğini Sosyal Sigortalar Kurumu'nun misafirhanesinde yedik ama nedense kimse memnun kalmadı. "Evde olsaydık, daha keyifli olurdu." dediler. Bilirsin böyle yerlerde pek rahat davranılamıyor. Bizim ailede de bir araya toplanıldığında zaman çok güzel geçer. Bol bol konuşup, kahkahalarla güleriz. Böyle olunca da, doğal olarak evimizden başka yerde rahat edemiyoruz.

Bayramın üçüncü günü öğle yemeğinden sonra babaannemle dil'i Ereli'ye uurladık. Büyükbabam ve halam ise, bir gece daha kaldılar. Daha sonra da Beikta'ya döndüler.

Müge ablacıım, cumartesi günü, açıldıktan bu yana ilk defa Metro'ya gittim. Belki adını duymuşsun, çok büyük bir süpermarket. Her şey kolilerle satılıyor. Yürüyerek dolaşma imkânı olmadığı için, oradaki alıcı arabalarından birinin üzerine oturdum. Babam da beni gezdirdi. Tekerlekli iskemle bizim arabanın bagajına sığmadığından, her yere götüremiyoruz. Aslında o benim için büyük rahatlık...

(Daha sonra, Yılmaz babamın arkadaşı Yunus a abey, bana bir tekerlekli sandalye daha alarak, annemin önerisiyle, bagaja sığması için arka tekerleklerini küçülttü ve bana armağan etti.)

Neyse, ben sana Metro'yu anlatayım. Hemen hemen her şey toptan satılıyor. Tavanlara kadar koliler dizilmiş. Tavan dediğim de, öyle bildiğin gibi değil; belki on metre... Aklına gelebilecek her şey var. Televizyonlar, buzdolapları, yiyecekler, mobilya, giyim eşyaları, evde kullanılacak aletler, kırtasiye malzemeleri ve daha bir sürü şey...

Kendime ik bir kalem aldım. Bir paket de yapı tırıcı... Zaten babamlar her türlü ihtiyacımızı aldıkları için, bir eksi imiz yoktu ama i in komik tarafı, biz oraya eker almaya gitmi iz. Karde lerim de, ben de eker canavarıyızdır. Altı paket eker aldık. Daha sonra, Metro'nun lokantasında yemek yedik ve evimize döndük. Her ey çok güzeldi...

Sana büyük bir haber: Babam Ahmet isminde, yeni bir kanarya almı tı. Bizim Dilber'in kafesine koydu ve u anda dünya tatlısı üç tane yavrumuz var. Daha bir haftalıklar... Tabii anneleri yem veriyor ama üçüne birden yeti emedi i için annemle babam da besliyorlar yavruları. Gülmekten kırılıyoruz. Kendilerinden büyük gagaları var. Yakında kocaman olurlar.

Ablaların en tatlısı, bu mektubuma da burada son verirken, yanaklarından öpüyorum. Sa lıkla kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Mektup no: 68

istanbul, 15 Nisan 1993

Dünyanın En Tatlı Ablası'na merhaba,

Ablam, nasılsın? Umarım çok iyisindir ben bomba gibiyim. Keyfim yerinde ve sana da çok güzel haberlerim var.

Geçti imiz hafta, Türk Spastik Çocuklar Vakfı'na giderek, Sosyal Hizmet Uzmanı Berrin Hanımla görü tüm. Bu ayın yirmi yedisinden itibaren her Salı günü oradayım. Berrin Hanım bana bir yıl boyunca kendi mesle ini ö retecek. Daha sonra da görevime ba layaca im. u anda onun asistanıyım ve her konuda i birli i yapaca ız. Be yıl içinde de bu i i en mükemmel biçimde ö renebilece ime inanıyorum.

Çok mutluyum. Biliyorsun, insanlarla iç içe olmak, onlarla birlikte çalı mak, en büyük hayalimdi ve sonunda gerçekleşecek.

Yalnız, bir tek sorun var: Berrin Hanım, "Tıbbın, durumunda ilerleme olabilece ini onayladı ı çocuklarla ilgilenece iz." diyerek, bana ve kendine kısıtlama getirdi. E er ben tıbbı dinlemeye kalksaydım, u anda senin arkada ın olamazdım... Dü ünebiliyor musun, böyle bir mutluluktan mahrum kalacaktım. Berrin hanıma da söyleyece im; çalı malarımıza sınırlama getirmesin. Bilirsin ben ZOR ve hatta MKÂNSIZ olan konuları severim. Benim KOLAY insanlarla i im yok... Yine gidip en zor çocukları bulaca ımdan emin olabilirsiniz...

(Berrin Hanımın amacı, benimle i birli i yapmak de il, ona çok ilginç geldi imiz için, annemi ve beni incelemekmi . Daha sonra, annemle benden gizli görü meler yapmak istedi; benim ailelerle görü memi çe itli bahanelerle engelledi. Tabii annem i in aslını hemen bana söyledi. Zaten bir süre sonra da zmir'e ta indik.)

Bu arada, babam yazdı ım rehberi de kitap olarak bastırmak istiyor. Rehberin bitmesine yedi makale kaldı. Her ey istedi ım gibi gidiyor ve en önemlisi de, yazdıklarım beni tatmin ediyor. Bugün size "Özür lü Çocuk ve Ya am"ı gönderiyorum. Müge ablacı ım, e er kendini iyi hissediyorsan, bu yazımı senin de dinlemeni istiyorum. Çünkü gerçekten çok sevdi ım bir makalem...

Müge ablam, seni çok özledim ve çok, çok, çok ama çok seviyorum. Ekim ayını iple çekmeye başladım. Do um günüm bir gelse, bayram yapacağım... Ayrıca, Selçuk amcamın bana sözü var: n allah bir gün seni bize getirecek. Mutlaka bekliyorum...

Satırlarıma son verirken, tatlı yanaklarından doya doya öpüyorum. Ya am akı ında herkesin bir alanı vardır. ster bütün bir dünya, ister bir tek karyola... Önemli olan, orada bulunmak de il, varolu sevinciyle orayı güzelle tirmek, doldurmak, kısacası, kendi parselimizi, isteklerimiz do rultusunda yeniden yaratmak, yoktan var edebilmek, bir tek karyolaya koca bir dünyayı sı dırabilmektir... Ben senin bunu başarabilece ini biliyorum ve emin ol ki, TANRI SEN NLE BERABER... Tabii ben de...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Mektup no: 69

istanbul, 05 Mayıs 1993

Canım ablam,

Uzun zamandır sana yazmayı özlemi tim ama fırsat bulamadım. Vakıfla ilgili konular tüm vaktimi dolduruyor. ikâyetçi de ilim. Aksine, zevkten dört kö e oluyorum.

Evet, salı günleri vakıfta Berrin hanımla beraber oluyor ve bol bol sohbet ediyoruz. Önce beni tanımak istedi ini ve kendimle ilgili, aklıma gelen her eyi ona anlatmamı istemi ti. Ben ise (acelecili imi bilirsin) hemen velilerle konu mak istedi imi söyledim. "Henüz çok erken..." dedi ama sanırım böyle dü ünmesinin en önemli nedeni, beni tanımaması ve zihinsel olarak hangi düzeyde oldu um konusunda tereddütlerinin olmasıydı. Tabii, ikinci görü memizden sonra bunlar ortadan kalkmaya ba ladı ve bu haftaki görü memizde, yakın zamanda bir veliyle konu mam için bana ans tanıyaca ına dair söz aldım. Gelecek hafta da artık benden bahsetmeyi bırakıp, orada velilere nasıl yardımcı olabilece imizi tartı maya ba layaca ız.

Ben oradayken, Milliyet Gazetesi'nden bir muhabir geldi. Hıfzı hoca bizi tanı tırdı ve "Aslı Dinçman, bir edip ve ailelere danı manlık yapmak için bize ba vurdu. Berrin hanımdan gerekli e itimi aldıktan sonra bizim elemanımız olacak..." diyerek, gönlümü de fethetti... Milliyet Gazetesi'nin 10 Mayıs'ta ba layacak "Özürlüler Haftası" nedeniyle bir yazı dizisi hazırladı ını ö rendim. Benim iki yazım da bu kapsamda yayınlanacakmı .

(Bu yazı dizisinde benimle ilgili yazılanlar tam bir felaketti. Spastik yerine, çocuk felçli oldu um yazıldı. Dü üncelerim çarpıtıldı vb. Zaten bugüne kadar medya benim gerçek ki ili imi ve ürettiklerimi asla yansıtamadı. Yayınlarında, "*Tek parmakla yazı yazan müthi spastik*"ten öteye geçemediler bir türlü...)

Sana bir haber: Annemler zmir'e ta iniyorlar... Ben imdilik babaannemlerde kalaca ım. Çok zevk aldı ım için vakıftan ayrılamıyorum. Hele danı manlı a da ba larsam... Babamlarda kalaca ım ve o da beni her hafta vâkıfa götürecektir.

Yalnız, annemler gitmeden seni bir kere daha görmeyi çok istiyorum. zmir'e gidersem, bir daha ne zaman stanbul'a gelirim, bilinmez, belki de hiç gelemem... Onun için seni mutlaka görmek istiyorum. n allah bir gün size gelecektir... Gerçi bizim arkadaşlarımızda mesafelerin önemi yok. Dünyanın öbür ucunda da olsam, mektuplarımla hep yanındayım... Yine de o tatlı yanaklarından öpmeden, sana öyle sıkı sıkı sarılmadan gitmem zmir'e...

Geçen gün tesadüfen bir film izledim. "Her eye Ra men"i seyretmek için televizyonu açtım ve ikinci kanala çivilendim... Boyundan a a ısı felçli olan bir Amerikan Futbolu koçunun öyküsü... Bo azındaki delik nedeniyle konu amıyor ama e iyle dudaklarını hareket ettirerek anla ıyor. E i de tercümanlık yapıyor ve kocasının söylediklerini ba kalarına aktarıyor. Adam kaza geçirdikten sonra da koçlu a devam etti ve o sene takımı ampion yaptı.

Müge ablacı ım, tekrar yazıyorum ve bu cümleyi yazmaktan asla vazgeçmeyecektir: Kendini vücudunla sınırlayamazsın... Bunu yaparsan, kendine dünyadaki en büyük haksızlı ı yapmış olursun...

Biraz hayat hikâyemi anlatmaya devam edeyim ve sonra da, en kısa zamanda görü mek ümidiyle mektubumu bitireyim.

Annemle babam ayrıldıktan sonra anneannemin yanında kalmaya başladım yazmıştım. Bugün de orada günlerimi nasıl geçirdi mi anlatayım.

Vakit gerçekten güzel geçerdi. Dedemle tavlâ oynardık. Her seferinde de yenilirdim ve çok bozulurdum.

En büyük zevklerimden biri de, mutfağın önüne oturup, anneannemin yemek yapmasını izlemektir. Çenem öyle bir düz olurdu ki böyle zamanlarda, oradan kovulacağımı diye ödüm patlardı ama anneannem sohbetimden çok hoşlandı için böyle bir tehlike yoktu tabii ki.

O zamanlar çarpım tablosunu bilmiyordum; anneannem de öğretmeye çalışıyordu. Fakat bu yaşı öğrenmeyeceğim... Ama anneannem benden daha kurnazdır ve onun da kolayını buldu. Koca tabloyu, o bana gösterdi, ben ona sorarak ezberledim... Beraber, günlük çalışma programları hazırlardık. Hiçbirine uymazdık, o da başka mesele...

Anneannemle dedem beni gezdirirlerdi. Yakacık'a, Büyükkada'ya giderdik. Çok güzel anılarımdır onlar ve şimdi düşünüyorum da, her şey zamanında güzel... Şimdi anda öyle bir yaşantıdan pek zevk almazdım doğrusu...

Ablaların en tatlısı, şimdi seni uzaktan öpüyorum. Geldiğin zaman bunun acısını çıkarırım... Sağlıkla, neyle kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkadağın Aslı

istanbul, 24 Mayıs 1993

Canım, canım, canım, benim canım ablam,

Sana çok ilginç bir şey yazacağım: Seni her gördüğümde enerjim ve ya ama gücüm yenileniyor... Cumartesi günü de böyle oldu. Sizden çıktığımda, kendimi o kadar iyi hissettim ki... Bunun en önemli nedeni, sanırım sana sarılmamdı... Uzun zamandır bunu çok arzu ediyordum. Gerçekten sevdim ki ilere dokunmadan, sarılmadan duramam ama bir sarıldım mı da, ci erlerini sökerim. İnallah canını acıtmamımdır...

Emine ablamı sevdin mi? Dünya tatlısı bir insandır... O da benimle aynı duyguları paylaşıyor senin için... İlk tanıştığımız günlerde Emine ablaya seni anlatırken, duygusal davrandığımı düşünüyordum ama cumartesi günü seni gördükten sonra, seninle benim aramda kurulan olaüstü iletişimi hissettim ve onda da böyle bir duygulu mu. Seninle çok rahat diyalog kurduğunu söyledi.

İnenteresan yanı, tanıştıktan sonra sürekli seni düşünmeye başladım; tıpkı benim gibi... Kelimelerle ifade edilemeyecek bir duygu bu... Seninle ilgili her şey, gözünü kırpmadan bile, beni son derece etkiliyor. Emine abla da, benimle aynı frekansta oldu için, o da böyle düşünüyor.

Müge ablacıyım, yutkunabilmen, beni öyle sevindirdi ki... Harika bir şey başladığının farkında mısın? Biliyorum, imdilik biraz zor oluyor. Belki de sana acı veriyor ama zamanla daha rahat yutkunabileceğine yürekten inanıyorum.

Ayrıca baban, artık koltukta otururken bacaklarını da çalı tırdı ını söyledi. Gerçekten çok mutlu oldum. Vücudunu ne kadar çok çalı tırırsan, o kadar rahat edersin. Kendimden biliyorum. Adalelerinde kasılma olanların en büyük sorunu, hareket etmektir ve zor oldu u için de biraz tembellik yaparlar... Oysa jimnastik yaparak, istemsiz kasılmaları bile, bir yere kadar kontrol edebilme imkânımız olur. Örne in, farkındaysan artık yumruklarını da çok fazla sıkılmıyorsun ve sana unu da söyleyeyim: Vücudunun bir tek adalesini çalı tırmanın, bütün adalelerine faydası var. Bu nedenle de, tembelli e yer yok... Bunun kolay olmayaca ını biliyorum ama benim ablam bütün güçlükleri yenebilir...

Beni en çok sevindiren ise, kendine de er vermeye ba laman oldu. Vücudunu çalı tırman bunu gösteriyor. Diyeceksin ki, "Aslı, hani sen fiziksel olaylara önem vermezdin?" Evet, bu do ru ama senin jimnastik yapman, sa lıklı ve daha uzun ya aman için art... Ben daha nice yıllar boyunca arkada ın, karde in olmak istiyorum. Sana ihtiyacım var, çünkü SEN SEV YORUM...

Bu arada, senin yanındayken söyleyemedim; umarım en kısa zamanda kalçandaki yaralar geçer. Geçmi olsun diyor, çabuk iyile mesi için dua ediyorum.

Ben de artık babaannemlerdeyim ve bu mektubu da oradan yazıyorum. En kısa zamanda yeniden yazmaya çalı aca ım. Yanaklarından öperek satırlarımı noktalıyorum. Sa lıkla kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Mektup no: 71

istanbul, 15 Haziran 1993

Canım ablam,

Sevgi ve özlemle ba lamak istiyorum satırlarıma... Nasılsın? Umarım kalçandaki yaralardan kaynaklanan sıkıntıların biraz hafiflemi tir.

Ben iyiyim. Nedense bugünlerde seni çok özledim. Herhalde yakın zamanda görü ünce, size artık daha sık gelece im gibi geliyor, hevesleniyorum. Bu arada, Emine ablam da çok ansılı ma allah... Canı istedi i zaman size gelebilecek. te bu da, spastik olmamanın avantajı... Kiskanmıyorum desem, yalan olur...

Ablacı im bugün bizim vâkıfa gittim. imdi sana oradaki insanların zaaflarından, acizliklerinden söz edece im. Dinle de, insanların zayıflıklarına ahit ol... Sana bunları anlatıyorum. Çünkü her an ya amin içinde olmanı, onu tanımanı ve payla manı istiyorum. Dünya çok güzel, ya amak harika bir ey ama bazıları onu nasıl de erlendirebileceklerinin farkında bile de il.

Ben niçin senin arkada nım, hiç dü ündün mü? Evet, seni a ırı seviyorum; benim için çok kıymetlisin ama bütün bunlardan ba ka bir neden daha var: Vücudunu kullanamıyor olabilirsin ama seninle birlikteyken hissediyorum ki, çevrenle ileti im kurmak için çok büyük bir çaba harcıyorsun ve bu beni çok sevindiriyor. Mesela ben seninle çok rahat diyalog kuruyorum ve (birçok insan bu görü üme katılmıyor olabilir ama umurumda de il) senin dü ünme yetene ini tam olarak kullanabildi inden hiç üphem yok. Buna inanmayanlara tavsiyem, yarım saat senin yanında otursunlar, fikirlerini de i tireceklerdir.

te biraz da bu nedenle senin arkada nım. Biliyorsun her ey zekâyla ba lıyor ve bitiyor...

Bizim vakıftaki çocuklar, zekâlarının farkında de iller. in acı tarafı, farkında olsalar bile, ona de er vermiyorlar... Berrin Hanım da, ba hayalperest. Ben çocuklara satranç ö retecekmi im... Bugün denemesini yaptım...

Meltem diye bir arkada var. Yirmi üç ya ında. Çok zeki biri ama sadece vücudunu kullanmayı becerebiliyor. Atletizmde madalyaları var ama zekâsını kullanmak söz konusu olunca, hemen sıkılıyor. Bugün satranç ö retiyorum, akli ba ka yerlerde... En sonunda sıkıldı, kalktı gitti.

Fiziksel engeli a ır de il. Tek ba ına rahatlıkla yürüyebiliyor ama ne yapayım? Bana ve onunla arkadaş ılık edecek herkese, daha do rusu, tüm insanlara, yürüyen bir çift bacak de il, do ru dürüst kullanılan bir beyin lazım...

Neyse, biraz u ra ırım. Meltem kendini geli tiremezse de, geli tiremez. Benim ne aptallarla, ne de kendini aptal yerine koyanlarla u ra acak vaktim yok... Yalnız, una çok öfkelen dim: Tanrı'nın bizlere sundu u en ola anüstü arma an olan NSAN ZEKÂSI nasıl böyle hiçe sayılabiliyor?

Berrin Hanıma söyleyece im. Ben velilere danı manlık yapmak istiyorum. Çocuklarını onlar e itmeliler, ben de il... Çocuklar yirmi dört saat aileleriyle birlikteler ve onlara, zekâlarına de er vermeyi ancak ebeveynleri ö retebilir.

Biliyor musun, belki de ben çocuklarla rahat ileti im kuramadı im için böyle bir dü ünçe geli tirdim. Her neyse, bildi im tek ey varsa, u anki görevim beni tatmin etmiyor ve sevdi im i i yapmak istiyorum.

(O zamanlar, spastik çocukların sorunlarının ailede çözüleceğini düşünüyordum. Oysa ilk kitabım "Yedi Temel Tutum / Spastiklerin Aile Çi li kileri ve Engelin Algılanı Biçimleri"ni yazdıktan sonra fark ettim ki, uzmanların da en az aileler kadar bu konuda bilinçlendirilmeye gereksinimleri var. Ben de çalı malarımı o yöne kanalize ettim.)

Evet, ablam, yanaklarından doya doya öpüyorum.
Sa lıkla kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

Mektup no: 72

istanbul, 03 Temmuz 1993

Hayat ne fazla gülmek, ne de yasa girmektedir.
Gelene i i nemek, tarihi devirmektir.
Dünyayı parma ınin ucunda çevirmektir.
Ya amak, yata ından seller gibi ta maktır...

Dünyanın en tatlı ablası,

Yine bir iirle ba lamak istedim mektubuma. Bu sefer Sabahattin Ali'den seçtim dizeleri. Bu dörtlü  çok seviyorum. Belki de benim ya am felsefemin küçük bir zeti oldu u için bu kadar ho uma gidiyordur, ne dersin?

Emine ablam sizde çekilen bir foto rafı gönderdi bana. O kadar ho uma gitti ki... Sana enteresan bir ey söyleyeyim: im sana kar ı öyle büyük bir sevgiyle dolu ki, elime almı ım resmi, "Canım ablam benim..." diyorum. Artık sen gerisini d n... Bakalım benimle nasıl ba a çıkacaksınız?

Canım ablam, bugünlerde çok keyifliyim. "Neden?" dersen, vakıftaki i lerim tam istedi im gibi gitmeye ba ladı. Yoksa benim için dua mı ettin ablacı ım? Berrin hanımın gönlünü iyice fethettim ve çok hararetli bir görü meden sonra, "A zından girdim, burnundan çıktım" ve danı manlık yapmam için onayını aldım.

Bu haftaki görü memizde genel bir de erlendirme yaptık. O güne kadar birlikte neler yaptı ımızı, neler yapamadı ımızı konu tuk. Emine ablamı da a ırımı tım vâkıfa, o da dinledi bizi.

Berrin Hanım bana, hayal kırıklığına uğrayıp u ramadı mı sordu. Ben de, "Ben buraya, danışmanlık yapmak için başvurduğum ama yapamadım. Bu hiç hoşuma gitmedi..." dedim. Berrin Hanım, "Grup içinde ben seni bilerek yalnız bıraktım. Niye o zaman istediğin gibi konuşmadın velilerle?" diye sordu. Ben de, "Mümkün değildi. Çünkü veliler beni herhangi bir öğrenci gibi görüyorlardı. Eğer ben iyice öne çıksaydım, tamamen danışman olarak tanıtılacaktım ki, sizsiniz..." "Ben onlara teklif ettim." dedi. Ne demi biliyor musun? "Aslının duyguları çok güzel. Çok ilginç fikirleri var. Konu hakkında ister misiniz?" Müge ablacı mı, biri bana böyle şeyler söyleseydi ben de, "Bana ne onun duygularından?" derdim.

Berrin Hanıma da onu söyledim. "Siz beni, 'Aslı bizim danışmanımız. Çok okumuş, kendini yetiştirmiş. Diploması yok ama biz ona güveniyoruz.' diye tanıtırsaydınız, bakın neler olurdu..." dedim. Berrin Hanım ise, "Ama sen bir uzman değilsin." dedi. Ben de bir konuşmaya başladım ki, hiç sorma... bunları söyledim: "Kasıtlı olarak diploma almazlık etmedim ki... Ben özürle bir insanım, okuyamadım, okula kabul edilmedim. Ne yapabiliirdim? İmdi de bir kâğıt parçası için yıllarımı feda edemem. O zaman içinde belki danışmanlık yaparak on tane çocuğun ve velinin hayatını daha yaşanılır hale getirebilirim. Bundan daha güzel ne olabilir ki? Üniversite diploması olan herkesin, işini iyi yapacağını garanti edebilir misiniz?" dedim.

(O zamanlar ben de kendimden yeterince emin değildim. İmdi olsa, "Bir konu hakkında kim, ya aynı boyunca, 365 gün, 24 saat eğitim alıyor?" derdim. Ben gerçek bir Serebral Palsi uzmanıyım ve bu konuda sınır tanımıyorum. Çünkü bu olguyu her şeyiyle YA İYORUM.)

Bu sözler üzerine, veliler için hazırladım formu Emine ablama göstererek, "Kaç uzman böyle bir form hazırlayabilir?" dedi. Zafer benim oldu. Eylülde, ya burada, ya da zmir'deki yeni açılan merkezde, her şeyden çok sevdimi bilime bala layacağım.

Müge ablacıyım, en önemli özelliklerimden birini dinledin. Kafama koydu um her şeyi yaparım ve dünya tersine dönse, engel tanımam. Sen de benim sevgimle bala çıkamazsın. Kendini toparlamak zorundasın, yoksa benden kurtulman mümkün değil.

Geçen gün Emine abla ile onu konuştuk. Seni çok iyi görmüştüm. Yutkunabilmen ise, onu çok abartmıştı. "Ben yutamayacak zannettim." diyor. Ben de aynen öyle dedim: "Benim ablam birçok şeyi bala arabilir ama çok tembel..." İmdi gözlerinle, "Hayır." dediğini görür gibiyim ama hiç itiraz etme... Eğer beni bu görüşümden vazgeçirmek istiyorsan, çok gayretli olman lazım. Eğer seni şimdikinden daha iyi görürsem, hayatta ilk defa, bir fikrimde yanıldım için çok sevineceğim. Her şey senin elinde... Doktorların dediklerine inanıp, "Benden ne köy olur, ne kasaba..." diye düşünüyorsan, benim için de, "Zekâ özürlü olur." demişlerdi... Gerisini artık sen düşün...

Satırlarımı burada noktalarken, seni özlemle kucaklıyorum. Sağlıkla kal ve lütfen kendine de mer ver. Çünkü benim için çok kıymetlisin...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkadaşın Aslı

Mektup no: 73

istanbul, 20 Temmuz 1993

Ablaların en tatlısı,

Mektup yazmak için daha fazla bekleyemedim. Seninle paylaşmak istediğim çok şey var. Hemen anlatmaya başlayayım.

Bugüne kadar, devamını görmek için tekrar uyumak istediğim hiçbir rüya olmamıştı ama geçen akşam, daha doğrusu sabaha kadar seninle ilgili bir rüya gördüm ve bitmemesi için de elimden gelen her şeyi yaptım.

Rüyamda anneler seni bizim eve getirmişlerdi. Hep beraberdik. Tahmin edeceğim gibi, senin yanında olduğum için keyiften dört köşeydim... Seni de öyle sık sık göremiyorum rüyamda... Aksiliye'ye bak, tam o sırada uyandım. "Hay Allah!" dedim kendi kendime; "Uyanmanın da tam sırasıydı..." Belki hemen uyursam, rüya devam eder diye düşündüm ve hakikaten de devam etti.

Tamamıyla uyandı mıydı bile keyiften başımın kulaklarımdaydı. Babaanneme, "Çok güzel bir rüya gördüm." dedim. Rüyamı anlatınca çok ilginç bir şey söyledi: "Ben de, seninle ilgili bir şey gördün zannettim..." dedi. Ben de, "Benim için bundan daha güzel rüya olabilir mi?" diye cevap verdim.

Müge ablacı m, insanlar bazı konuları çok derinlemesine algılıyorlar. Örneğin seninle arkadaşlıığımız birçok kişiye tuhaf geliyor. Oysa benim için, yaşıtlarımdaki en değerli insanlardan birisin; arkadaşımısın. Bu dostluğu bazı insanlar "iyilik" zannediyorlar ama bu bir "iyilik" değil. Çünkü seni seviyorum ve çoğu zaman ben de senden güç alıyorum... Sana neden sarılıyorum zannediyorsun? Zaten beni seninle beraberken görenler, sevgimin büyüklüğünü ve gerçekliğini hemen anlıyorlar. Söylediklerine göre, gözlerimi ilgilendiriyor mu sana bakarken...

Canım ablam, önümüzdeki aylarda "Sevgi" konulu, Gülten Dayıo lu Öykü Yarı ması var. Ben de katılıyorum, bomba gibi bir öykümler... Yeni yazdım. Sana gönderemeyece im, çünkü konusu çok büyük bir sürpriz... Adını da yazamam, hemen anlarsın...

Annem artık araba kullanıyor. Cuma günü de karde lerimle beraber gelip, beni hafta sonu için babaannelerden kaçırdılar. Uzun zamandır görü memi tik, iyi oldu. Babam zmir'de oldu u için onu göremedim. Annem ve karde lerim de bu hafta sonu gidiyorlar. Ben de gidece im. Ayrı gayrı olmadı ablacı m; daha do rusu, ben yapamadım. Artık zmir'de yeni açılan merkezde danı manlık yaparım diyorum. Daha huzurlu ve mutlu olurum annemlerle...

Burada öyle do ru dürüst konu acak kimse bulamıyorum. Zaten onun için, yazdıklarımınla senin kafanı i iriyorum bugünlerde, onun da farkındayım. Beni affet ama konu maya ve dü üncelerimi birilerine anlatmaya gerçekten çok ihtiyacım var... En yakın dostum da sen oldu una göre, do al olarak kabak senin ba ına patlıyor... n allah fazla sıkılmamı sındır.

Yalnız, sana söylemem gereken bir ey var: Müge ablam, kiraladı mız eve tam olarak ne zaman yerle iriz bilmiyorum. Sana bir süre mektup yazamayabilirim. Kusuruma bakmazsın de il mi, dünyanın en tatlı ablası?

zmir'e gidece im için üzöldü üm bir tek konu var: Seni bir daha görebilir miyim bilmiyorum... Emine ablam sana ne kadar çok güveniyor de il mi? "Müge de aya a kalkınca zmir'e geliriz." diyor. Ben de buna inanıyorum ama yine de seni görebilmem için mutlaka aya a kalkman gerekmemeli. Bilirsin ben böyle eylere önem vermem. Neyse, bir çözüm buluruz herhalde. Seni bir daha hiç görmeyecek de ilim ya...

Belki siz de zmir'e ta ınırsınız. Ne güzel olur. Birbirine yakın iki daire... Müge ablacı ım, böyle bir olay gerçekleşirse, sevinçten çıldırırım herhalde...

Hafta sonu neler yaptığımızı anlatayım. Cuma günü önce anneannelere u radık. Ben a abeyimle arabada oturdum. Alev ile annem yukarıya çıktılar. Anneannelerde çok merdiven var, asansör de yapmamı lar. Üç kat yukarıya tırmanamıyorum.

Oradan çıktıktan sonra annem bana, "Nereye gidelim?" diye sordu. Biraz duraklayınca a abeyim, "Anadolu Yakasında." dedi. Tabii gülmeye başladım. Alev de, "Yani, Müge ablalara gidemeyiz." diyerek, a abeyimi tamamladı.

Size gelemedik ama Migros'a gittik. Orayı gezmemi tim. Annemin de alacakları varmı . Biz de a abeyimle beraber dola tık. Elimde de Migros'un alı veri arabalarından biri... Öyle bir arabayı benim elime verirsen, diğer insanlar için hayati tehlike riski var demektir. A abeyim bir yandan beni yürütüyor, bir yandan da, yakla anlara, "Dikkat edin, hiç akası yoktur, ezer geçer..." diyor.

Dola ırken, küçük bir çocuk gördük. A abeyim bana, " una bir bööö desene..." dedi. Ben de bo bulundum. Sanki çok mantıklı bir ey yapar gibi ciddi ciddi çocu u korkuttum.

Neyse, gırgır amata derken, i imiz bitti. Arabaya bindik ve uzun süre dola tıktan sonra bir köfteciye girdik. Eskiden annemle orada sık sık yemek yerdik. Yemekleri çok lezzetlidir ve ben de ızgara köfteye bayılırım. Ya sen? "Beni imrendirmeye mi çalı ıyorsun Aslı?" dersen, evet ablacı ım, imrenmeni istiyorum. Belki o zaman heveslenirsin de, bir an önce sevdiğin yemekleri yiyebilmek için kendini biraz zorlarsın...

Unutma, HER EY SEN N EL NDE...

Oradan çıktıktan sonra evimize gittik. Ertesi gün, Bostancı Deniz Otobüsü skelesi'nin hemen yanındaki kafeye gittik. Akşam da çok eski dostlarımıza yemeğe davetliydik. Benden üç yaş küçük, Özge isminde bir kızları var. Dört genç, yemekten sonra Özge'nin odasında sohbet ettik, satranç oynadık. Daha sonra da eve döndük.

Ertesi gün evdeydik. Öle yemeğe anneannemin halasının kızı geldi. Kendisi, Dizi'lerinden emekli; aynı zamanda bir şair. Yeni bir şiirini okudu, çok beğendim. Akşamüstü de hep beraber dışarıya çıktık. Beni babaannelere bıraktılar. Onlar da ne yaptılar bilmiyorum.

Çok kısa (!) bir mektup oldu, kusuruma bakma. Fazla zorlanmadan dinlediğini umuyor, satırlarımı burada noktalarken, yanaklarından doyasıya (hiç doyamam ama...) öpüyorum. Sağlıkla kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkadaşın Aslı

“SEN DÜNYALAR KADAR SEVEN ARKADA IN...”

(Müge ablamla ilgili yazdı ım öykü)

Aylin’in babaannesinin evi, oldukça eski bir binanın en üst katında, kalorifersiz bir daireydi. Bu nedenle, kış aylarında babaanne torun, oldukça geni olan dairenin sadece küçücük, sobalı bir odasını kullanabiliyorlardı. Bu odaya, zorlukla yanan, bacası çekmedi i için sık sık odayı duman içinde bırakan bir kömür sobası yerle tirilmi ti. Odanın sol tarafındaki kö ede, yeni alındı ı her halinden belli olan ve Aylin’in oturdu u yerden rahatlıkla kontrol edebilmesi için uzaktan kumandalı bir televizyon vardı. Televizyonun kar ısında, kahverengi, kalınca bir örtüyle örtülmü , üzerine oturuldu unda garip gıcırtilar çıkaran somya vardı. Aylin ve babaanesi burada oturur, yemeklerini de odanın ortasındaki küçük, dikdörtgen masada yerlerdi.

Aylin, on altı ya ında, spastik bir genç kızdı ve özrü nedeniyle hareketlerini istedi i gibi denetleyemiyordu. Okumayı küçük ya ta annesinden ö renmi fakat kalem kullanarak yazı yazamadı ı için okula kabul edilmemi ti. Okumayı çok sever, buldu u her eyi büyük heyecanla okurdu. Özellikle de psikolojiye ilgi duyuyordu. Bu konuda ailesinden de büyük destek görmü ve kendini yeti tirmeyi ba armı tı. Annesi, sivil havacıydı ve ancak hafta sonları evde olabiliyordu. Aylin de, özel ihtiyaçlarını yardımla kar ılayabildi i için, hafta arası babaannesinin evinde kalıyordu.

Bir sabah Aylin, oturma odasında kahvaltısını beklerken, her zamanki alı kanlı ıyla, babaannesinin az önce salondan getirip, masanın kenarına koydu u gazeteyi aldı ve okumaya ba ladı. “Her günkü sıradan haberler...” diye dü ündü. Daha sonra da, gazetenin o günkü ilavelerine göz gezdirmeye ba ladı. lavelerdeki haberler de, di erlerinden pek farklı de ildi. Sanki sabah sabah özellikle moral bozmak için basılmı , ölüm ve kaza haberleriyle doluydu tüm gazeteler...

Bıkkınlıkla gazeteleri bir kenara atmaya hazırlanırken, sanki onun okuması için özellikle basılmı olan bir haber gözüne ili ti. Haber, bitkisel hayata giren bir genç kızla ilgiliydi. Aylin, heyecanla okumaya ba ladı.

Melis, yirmi sekiz ya ındaydı. Yirmi ya ındayken çok a ır bir hastalık geçirmi , ate i kırk bir dereceye kadar yükselmişti. Ailesi, ate ini dü ürmek için ellerinden geleni yapmış , fakat bunu ba aramamış lardı. Daha sonra hastaneye götürmüş ler, uzun süren bir tedaviden sonra Melis iyile mi ti fakat bir süre sonra ikinci kez yükselen ate , beyinde büyük bir hasara yol açmış ve genç kızı tümüyle yata a ba lamış tı. Annesi ve babası, bo azında biriken tükürü ü, özel bir cihazla temizliyorlardı ve bilincinin yerinde olup olmadığı bile tam olarak bilinmiyordu. İlgilendi i ve tepki verdi i eylemler de, yok denilecek kadar azdı.

Aylin'in o güne kadar çevresinden aldığı mesajlar ona, özrünün “engel” de il, ya amının bir parçası oldu unu hissettirdi inden, spastik olmayı bir sorun olarak kabul etmiyor ve u anda gazetede ki haberi de üzüntü duyarak de il, “Acaba Melis abla için ne yapabilirim?” dü üncesiyle okuyordu. Birden, u sözler Aylin'in beyininde im ek gibi çakmış tı. Melis'in annesi: “Melis konu amıyor ama söylenenleri anlıyor.” diyordu ve belki de bu cümle, ola anüstü bir dostlu un ba langıcı olacaktı...

Gazetede Melis'in adresi de yayınlanmış tı. Aylin, annesine gösterebilmek için hemen o cümleyi tükenmez kalemle i aretledi ve artık tek dü ünebildi i ey, bir an önce eve dönüp, Melis'e mektup yazmaktı. E er Melis bazı eylemleri anlayabiliyorsa, ona ya ama sevincini verebilir, her eye ra men hayata ba layabilirdi arkadaş ını. Hatta bilinçli tepki bile alabilirdi Melis'ten. Gerçi onu bugüne kadar birçok doktor muayene etmişti ve hiçbiri Melis'in bir gün iyile ebilece ini söylemiyorlardı ama Aylin'in elinde, Tıp Bilimi'nden çok daha büyük bir güç vardı: SEVG ...

Sevgiye yürekten inanan bir gençti Aylin ve arkadaş ına da, onun gereksinim duydu u sevgiyi verebilirse, Melis'in daha iyi bir duruma gelece ini dü ünüyordu. Ancak bu, zorlamayla olu abilecek bir sevgi de ildi. Doğal olmayan her ey insanın üzerinde yama gibi dururdu; sevgi de böyleydi. Yapmacı ı, gerçek olmayanı göze batar, rahatsız ederdi ama Aylin'in içinde doğan duygu, sahte de il, gerçek ve co kuluydu. Evet, sevgiydi bu.

Heyecanla beklenen hafta sonu gelip çatmı tı. Aylin, sonunda evine dönmü , okudu u haberi de yanında getirmi ti. İlk olarak, tükenmez kalemle i aretledi i cümleyi annesine okutmu ve ona, Melis ablaya mektup yazma kararını açmı tı. Bu kararı annesi de onayladı ve hatta o da Melis'in anne ve babasına bir mektup yazdı; mektubun sonuna telefon numaralarını da ilave etti. Aylin ise, önceden almı oldu u kararı bir an önce uygulamaya koyabilmek için do ruca odasına giderek, bilgisayarının ba ına oturdu.

Melis'in hiç arkada ı olmayabilirdi. Yalnızlık, insanı bunaltır, ya ama co kusunu yok edebilirdi ve Aylin, Melis'in arkada ı olmaya karar vermi ti. te bu dü üncelerle Melis'e, durumuna üzülmemesi gerekti ini, ya amın tüm zorluklara ra men çok güzel oldu unu anlatan bir mektup yazmı tı. Ertesi gün, Aylin'in annesi Nermin hanım, yazmı oldukları iki mektubu da gazetede yayınlanan adrese postaladı.

Melis'in mektubunu gönderdikten birkaç gün sonra Nermin Hanım elindeki telefonla Aylin'in odasına geldi. Arayan, Melis'in annesi, Meral Hanımdı. Mektupları o gün almı lar ve öylesine etkilenmi lerd ki, Meral Hanım hemen telefona sarılmı tı. Hem Aylin'in mektubunu övüyor, hem de a lıyordu. Aylin bu a layı ın nedenini anlamakta güçlük çekti. “Mektuplar ho larına gittiyse, Meral teyze niçin a lıyor?” diye dü ünüyordu ama az sonra bu sorunun yanıtını anlayacaktı.

Annesiyle Meral Hanım konu uyorlardı. Meral Hanım, bugüne kadar hiç kimsenin onlara böyle bir destek vermedi ini söylüyordu. Daha sonra telefonu Aylin aldı ve Melis'in annesiyle konu maya ba ladı. İlk tanı ma cümlelerinden sonra Meral Hanım Aylin'e, “Yavrurum Allah sana ifa versin.” dedi. Aylin ise, “Ben hayatımdan memnunum...” diye cevap verdi.

Böylelikle genç kızın az önce dü ündüklerinin yanıtı da ortaya çıkmı tı: Meral Hanım a lıyordu, çünkü kızının durumuna üzülüyor, hatta ona acıyordu ve aynı duyguları, spastik oldu u için Aylin'e kar ı hissediyor olmalıydı.

Daha sonra Aylin, Meral Hanıma, “Mektubumu Melis ablama okudunuz mu?” diye sordu. Meral Hanımın cevabı öyleydi: “Ah yavrum, Melis bir eyden anlamıyor ki...” Bu sözler üzerine Aylin defalarca rica ederek, yazacağı mektupları arkadaşına okumaları için söz almayı başardı. Melis'e, bu dünyada ona değer veren insanların ve en önemlisi de, onu bütün kalbiyle seven ve onun için elinden geleni yapmaya hazır olan bir arkadaşının olduğunu hissettirmek istiyordu.

Telefonu kapatmadan önce Meral Hanım, Aylin ve ailesini evlerine davet etti. Tabii ki bu davete en çok sevinen Aylin oldu. Belki Melis'in yanında olabilirse, ona ulaşmanın, onunla iletişimi kurmanın bir yolunu bulabilirdi.

Ne var ki, bu görüşme ancak bir buçuk yıl sonra gerçekleşti. Çünkü Melis'in ailesiyle iletişimi kurdukları yıl Aylin'in inaat mühendisi olan babası Yavuz Bey, İzmir'den yeni bir ev almış ve bu nedenle de Aylin'ler bir yıllığına ailece İzmir'e taşınmak zorunda kalmışlardı.

İzmir'deki dairelerini, içindeki eşyalarla birlikte kiralamışlardı. Küçük bir evdi. Bir yatak odası, salon ve banyodan oluşan bu dairenin mutfak, salonun içindeydi. Aylin'in bilgisayarını, salona yerleştirdikleri küçük bir televizyona bağlıyorlar ve Aylin mektuplarını salonda yazıyordu.

Aylin, ilk mektubundan sonra, İzmir'e taşınmaya kadar Melis'e mektup yazamamıştı. Çünkü, arkadaşını ihmal ettiğiydi duygusu vardı ve bu nedenle de canı çok sıkılıyordu. Sonunda bir fırsatını buldu ve mektubunu yazmaya başladı.

Aylin, felsefe hakkında kitaplar okumayı, bu konuda sohbet etmeyi ve mektuplarında da felsefe yapmayı severdi. Melis'e yazdığı mektuplar da oldukça dolu oluyordu fakat arkadaşının ailesiyle konuştuklarında, mektupların ağırlığı geldiğinde, Melis'in zorlukla dinlediğini ve yarısında uykuya daldığını söylüyorlardı.

Buna rağmen Aylin, mektupları basitleştirmek istemiyordu. Çünkü Melis bunları anlıyor ve hoşlanıyorsa, derin zaman memnun olmayacaktı. Yok, değer anlamıyor, sadece bu mektupların kendisine okunması hoşuna gidiyorsa, basitleştiren zaman pek bir şey fark etmeyecek ama bu sefer de mektupların akıcılığı bozulacak, hem de kısa cümle kurmaya alışkın olmadığı için Aylin zorlanacaktı.

Bunları dü ünerek Aylin, Melis'e uzun mektuplar yazmayı sürdürüyordu. Galiba biraz da onun, kapasitesini zorlamasını ve kendi kendini a masını istiyordu. Melis biraz tembellik yapıyor gibi geliyordu ona. Bütün gün uyuyor, hiçbir eyle ilgilenmiyordu. Aylin de, Melis'i çevresine kar ı uyanık tutması gerekti inin bilincindeydi.

Aylin henüz Melis'e dört tane mektup yazmı tı. Ailesiyle telefonda görü tü ü zaman, “Melis ablam, mektuplarımı dinlerken tepki veriyor mu?” diye soruyordu ama o güne kadar aldı ı cevaplar olumsuzdu.

Bir gün zmir'den Melis'lere telefon etti ve Melis'in babası Sami beyle görü tü. Haberler gerçekten çok güzeldi. Sami Bey, kızının mektupları dinlerken gözlerini açtı nı ve Aylin'den bahsedildi inde de ilgilendi ini söylüyordu.

Aylin, mutluluktan uçacak gibiydi. Ancak, bir endi esi vardı: Bunlar gerçek miydi, yoksa Aylin'i sevindirmek için mi böyle söylüyorlardı? Çünkü Aylin'in o mektupları bir kar ılık bekleyerek yazdı nı dü ünüyorlar ve her konu tuklarında, cevap yazamadıkları için özür diliyorlardı. Aylin de, cevap beklemedi ini, istedi i tek eyin, yazdıklarını Melis ablasına okumaları oldu unu defalarca tekrarlayıp duruyordu.

Aylin, Melis'e yazdı ı mektuplarda, aklına gelen her eyden bahsediyordu. Ya amın tüm güzelliklerini arkadaşının yata nın ba ucuna götürmeye çalı ıyor, ya adı ı, dü ündü ü ve hissetti i her eyi payla ıyordu Melis'le... Bazen çok çocuksu mektuplar yazıyordu. Bazen de Melis'in durumundaki bir insan için çok a ır olan konulardan söz ediyordu ama kesin olan bir tek ey varsa, uydu: Bu mektupların her birinden ola anüstü bir sevgi fı kırıyordu... Aylin'in istedi i tek ey ise, Melis'in bunu hissetmesiydi. Böylece arkadaşının biraz olsun güç toplayarak, ilerlemeler yapabilece ine inanıyordu. Aslında Melis'e yazdı ı mektupları bilgisayarıyla de il, yüre iyle yazıyordu. Belki de bilgisayarın mekanik harflerinin sıcaklı ı ve içtenli i bundan kaynaklanıyordu.

Bazen kendine hayret ediyordu Aylin. Hiç tanımadı ı bir insanı nasıl bu kadar çok sevebilirdi? çindeki kesinlikle acıma duygusu de ildi. Öyle olsaydı, mektuplarında belli olurdu. E er Melis'le, “*hasta oldu u için*” ilgilenseydi, bu da uzun sürmezdi. Öyleyse bunu bir “iyilik” olarak da yapmıyordu. Geriye bir tek seçenek kalıyordu: GERÇEK SEVG ...

Aylar çok çabuk geçiyordu. Aylin'in babasının İzmir'deki i i bitmi , İstanbul'a dönme zamanları gelmi ti. İstanbul'a geldiklerinde, tıpkı İzmir'deki gibi, Aylin için bir yardımcı tutuldu ve genç kız artık hafta arası da annesiyle babasının yanında kalmaya başladı.

Aylin'in babasının bir akrabası TRT'de yapımcıydı ve Aylin'le de bir televizyon programı yapmak istiyordu. Programın bir bölümü de Melis'in evinde çekilecekti.

Çekimin yapılacağı gün, program ekibi sabahın Aylin'lere gelmi ti. Aylin'le ilgili çekimler tamamlandıktan sonra Nermin Hanım, evden çıkacaklarını haber vermek için Melis'lere telefon etti. Nermin Hanım, Melis'in annesiyle konu urken, Aylin, "Geleceğimi Melis'ablama söylemesin. Sürpriz yapmak istiyorum." diye seslendi. Bunun üzerine Meral Hanım, Nermin Hanıma, "Melis, Aylin'in dü üdü ü kadar iyi de il. Onu görünce Aylin çok üzülecek, hayal kırıklığına uğrayacak..." dedi. Aylin bunu annesinden öğrendiğinde ise, sadece gülümsedi...

Biraz sonra yola çıkacaklardı. Aylin'ler Göztepe'de, Melis'ler ise, Bakırköy'de oturuyorlardı. Arada bir buçuk saatlik mesafe vardı. Arabayla giderken Aylin düşünmeye başladı: Bu ilk görüşmeleri olacaktı. Acaba arkadaşını onu görünce ne yapacak, nasıl bir tepki gösterecekti? Belki de hiçbir şey yapmayacak, tamamen ilgisiz kalacaktı. Aylin kendini en kötüye alması gerektiğini biliyordu ama yine de Melis'in onu anlamasını, arkadaşına ulaşabilmeyi ve onunla herhangi bir biçimde iletişime kurabilmeyi gerçekten çok istiyordu.

Aylin'in beyni bu düşüncelerle meşgulken, Melis'lere gelmi leri. Meral Hanım onları kapıda karşıladı. Tanımak için pek vakit geçirmediler. Çünkü sık sık telefonla tıkları için birbirlerini tanıyorlardı. Zaten Aylin'in böyle şeylerle geçirecek vakti yoktu. Akıllı fikri Melis'ablasındaydı.

Ve beklenen an geldi... Aylin; annesi, babası ve Meral Hanımla birlikte kapıdan içeriye girdi. Salonun kapısının önünde duran Sami Beyle selamla tı ve sağ tarafa yöneldi. İşte! Tam karşılarında, salonun bir köşesine yerleştirilmiş yatağında yatıyordu Melis...

Aylin hemen Melis'in yanına gitti. Arkadaşını kucaklamak, öpmek, sarılmak istiyordu ama istemdiği hareketleri nedeniyle ters bir hareket yapıp, arkadaşının bir yerini acıtmaktan, incitmekten korkuyordu. Bu nedenle de, Meral Hanımdan izin alarak, sadece elini tutmakla yetindi ve yavaşça, “Seni dünyalar kadar seviyorum...” diye fısıldadı. Zaten mektuplarını da hep bu cümleyle noktalarlı.

O sırada Melis de gözlerini aralamıştı... Bu onun çok ender yaptığı bir şeydi. Üstelik de bir gece önce rahatsızlanmış, sabah kalktığı kadar uyumamış ve babası da, sara nöbeti geçirmesinden korktuğu için Melis'e oldukça kuvvetli bir sakinleştirici vermişti. Buna rağmen Aylin yanına gittiğinde gözlerini açmıştı. Tabii o anda Aylin mutluluktan uçmuştu.

Melis'in yanına oturup, onunla konuşmaya başladı. Tabii Melis, bütün bir gecenin uykusuzluğu ve sakinleştiricinin etkisiyle tekrar uykuya dalmıştı fakat nedense Sami Beyle, Meral Hanım, gözlerini açıp Aylin'e bakması için Melis'i tartaklamaya başlamışlardı. Aylin bu durumdan çok tedirgin oldu. Buraya arkadaşını rahatsız etmek, zorla uyanık tutmak için de il, onunla konuşmak, onu rahatlatmak, güç ve moral vermek için gelmişti ama bunu Melis'in ailesine anlatamıyordu. Aylin biliyordu ki, Melis'in o anda gücü olsa zaten uyumazdı. Yanına ilk gittiğinde gözlerini açarak Aylin'e bu mesajı vermek istemişti ya da Aylin böyle hissetmişti ama Melis'in anne ve babası bunu hiç düşünmemişlerdi herhalde. Onlar Aylin'in bu kadar zamandır harcadığı emeklerini karlı olarak, Melis'in de bir şeyler yapmasını istiyorlardı. Aylin ise, tamamıyla arkadaşını düşünüyordu. Yani o, rahatsız olmadığı zaman gözlerini açmalıydı. Ayrıca bunu yapması çok da önemli de idi. Çünkü mutlaka bir karlılık vermesi gerekmiyordu. Hani, “Nefesi kâfi...” derler ya, işte Aylin için de arkadaşının hayatta olması, en güzel ödüldü...

Biraz sonra Melis'in ablası da gelmişti. Evdeki herkesle selamlaşmıştı fakat bir ki iyi unutmuydu: Melis'i... Aylin bu duruma çok acıdı ve üzülmüştü. Melis'in o anda çok büyük bir desteğe ihtiyaç duyduğunu düşünüyordu ama ablası onun varlığını bile unutmuy gibiydi.

Zaten, babası dı ında, tüm aile fertleri, Melis'e kar ı, do al olmayan bir kayıtsızlık içindeydiler. Fiziksel ihtiyaçlarını kar ılamamanın dı ında, onu görmüyor, fark etmiyorlardı. Yalnızca, on bir ya ındaki ye eni ruhsal olarak ilgileniyordu ama bu ilgi de, çocuksuydu. Büyüdü ü zaman o da Melis'e, ailenin di er fertleri gibi davranabilirdi. Yine de Aylin, Gamze'yi çok sevmi ti. Çünkü u an için Melis'e en yakın ki iydi. “Ablacı ım” diye, dört dönüyordu etrafında...

Aslında Aylin, aile fertlerini zorlayamazdı. Zira sevgi ve ilgi, zorlamayla gösterilebilecek kavramlar de ildi. Örne in Aylin o eve gidince Melis'ten ba ka kimseyle ilgilenemezdi. Yapamazdı, çünkü gördü ü zaman içi gidiyordu arkadaşına... te buydu SEVG ... Kendili inden ve do aldı... Aylin'in, Melis'i öptü ü zaman hissettiklerini kaç ki i duyumsayabilirdi?

Peki, annesi sevmiyor muydu Melis'i? Kızıydı, tabii ki severdi ama ya yıllardır o durumdaki bir insana bakmaktan yorulmu tu, ya da kızının hiçbir ey anlamadı ına inanıyor ve sevgi göstermeyi gereksiz görüyordu. Oysa dünyada sevgiyi hissetmeyecek hiçbir insan, hiçbir canlı yoktur. Hele böyle bir durumdayken...

O sırada Melis öksürmeye ba lamı tı. Annesi hiç pani e kapılmadan yanına gitti, ba ucundaki aspiratörün borusunu aldı ve Melis'in bo azındaki deli e sokarak, tükürü ü makineye çekti. Aylin, ilk defa gördü ü bu olay kar ısında biraz panik, biraz da endi eyle Meral Hanıma döndü ve “Öyle yaptı ınız zaman Melis ablamın bo azı acır mı?” diye sordu. Meral Hanım büyük bir do allıkla, “Hayır, hiç acımıyor; aksine, rahatlıyor.” dedi. Aylin de rahatlamı tı. Döndü ve arkadaşıyla konu maya devam etti.

Biraz sonra Aylin, Meral Hanımdan, Melis'in bir foto rafını istedi. Meral Hanım da kızının, rahatsızlanmadan önce, mayoyla çekilmi bir resmini getirdi. Zaten bütün ailesi Melis'in geçmi teki ya antısıyla ilgiliydiler. “Melis, öyle dans ederdi, öyle yüzerdi, folklorla giderdi...” Hep geçmi teydiler. Üstelik de bunları Melis'in yanında konu uyorlardı.

Aylin, arkadaşına u anki durumunu benimsetmeye çalı ıyordu. Eskiden neler yaptı nı hatırlamasının ona hiçbir yararı yoktu. Aksine, zararlıydı. Çünkü o günleri özler ve “ imdiki halime bakın. Yataktan kalkamıyorum.” diye dü ünürse, morali tümüyle bozulabilirdi.

Belki de Melis'i gayretlendirmek için böyle konu uyorlardı ama o da yanlı tı. Çünkü güç vermek istiyorlarsa, “Ah ne güzel yüzerdi...” de il, “E er gerçekten isterse, eskiden zevk aldı ı bazı eyleri çok çalı arak ba arabilir...” demeliydiler.

Aylin için “BURADA ve MD ” önemliydi. Zaten bu nedenle o resmi be enmemi ti. Nermin Hanım bunu hissetti i için, kızının söylemesine gerek kalmadan, Meral hanımdan ba ka bir foto raf istedi. Bu, Melis'in hastanede yatarken çekilmi bir resmiydi. Aylin'in yüzünden, be endi i anla ılıyordu. Hiç olmazsa bu, ARKADA ININ foto rafıydı...

Ak amüstüne do ru, eve dönmek üzere oradan ayrılacakları zaman Aylin arkada ına, “Allahısmarladık.” dedi ama annesi yine tartaklamaya ba lamı tı Melis'i. Bu sefer de, “Sen Aylin'i seviyor musun?” diyordu. Mutlaka bir kar ılık mı vermeliydi Melis? te Aylin bunu anlayamıyordu. Melis hiçbir ey yapmasa, Aylin onu daha mı az sevecekti? Hayır. Gözünü açarsa, daha mı çok sevecekti arkada ını? Hayır. O zaman neden rahat bırakmıyorlardı ki?

Neyse, sonunda Aylin'ler evlerine döndüler. Aylin çok mutluydu. Arkada ının yanına gitmi , onunla konu mu , ona dokunmu , tüm sevgisini iletmeye çalı mı tı. Biliyordu ki, sevmek; dokunmak, sarılmak, kucaklamaktır...

Aylin, o günden sonra mektuplarla yetinmemeye ba lamı tı. çinde çok büyük bir özlem duyuyordu. Melis'e yazdı ı mektuplarda da hissediliyordu bu özlem. Annesi bir gün, “Aylin, sen Melis'ten çok fazla bahsetmeye ba ladın. E er bu, marazi sevgiye dönerse, hem kendine, hem de ona zarar verirsin.” dedi. Aylin üzölmü tü. Çünkü o bunu çok do al bir biçimde yapıyordu. Kötü bir dü üncesi yoktu. Sevgisinin marazi olabilece ini dahi bilmiyordu.

Sonra bu konuyu annesiyle uzun uzun konu tular ve bir çözüme vardılar. Sorun olan, Melis'e duydu u sevginin derecesi de il, niteli iydi ve bunu hastalıklı bir sevgiye dönü türmemek de, Aylin'in elindeydi. Aylin o günden sonra arkada ını daha az dü ünmeye çalı ıyor ve bunu da ba arıyordu.

Aylin, arkada ının iyile mesi için ara tırma yapmaya da ba lamı tı. Adresini bulabildi i bütün ünlü doktorlara mektup yazıyor, Melis'in tedavisi için küçücük bir umut arıyordu ama gelen cevaplar, Aylin'i üzmemeye çalı arak yazılmı , “Ümit yok.” mesajlarıyla doluydu. Aylin bu cevapları aldıkça, ruhsal olarak yoruluyordu. Kabullenemedi i tek ey, ümit olmadı ıydı. Arkada ının gözlerine baktı ı zaman gördü ü ı ık, Aylin'e hiçbir ümit olmadı ını kabul ettirmiyordu ama ne yazık ki bu ı ı ı gören, sadece Aylin'di...

Annesi bile, Aylin'e her konuda büyük bir destek verdi i halde, konu “MEL S” olunca, bütün olumlu kapıları kapatıyordu. Aylin bunu birkaç kere annesine söylemi , u cevabı almı tı: “Sen birkaç kapıyı kapatırsan, ben de bazılarını açarım.”

Do ruydu. Aylin hep Melis'in bilinçli oldu unu savunuyor, buna inanıyordu ama tersi de olabilirdi. Kabul etmek istemese de, Melis'in bilinçsiz olma olasılı ı yüksekti...

Günler hızla geçiyordu. Aylin çok uzun süredir Melis'i görmemi ti. O gün de Aylin'in do um günüydü. Annesiyle birlikte dı arıya çıktılar. Nermin Hanım Aylin'e, yeme e gideceklerini söylemi ti ama taksiye bindiklerinde oföre, “Deniz otobüsü iskelesine gidelim.” dedi. Aylin, “Bu i te bir i var.” diye dü ünüyordu. Nitekim indiklerinde annesi, “Sabah telefon ettim. Biz imdi Melis'lere gidiyoruz.” dedi. Tabii Aylin de bir anda annesinin boynuna atladı... Sanki dünyalar onun olmu tu...

Bir saat kadar sonra Melis'lerdeydiler. Tabii yine Aylin'in gözü dünyayı görmüyordu. Arkada ının yanına oturdu ve konu maya ba ladı. Bu sefer ailesi Melis'i pek tartaklamadı. Aylin için önemli olan tek eyin, arkada ının yanında olmak oldu unu anlamı lardı...

Bir ara, Aylin'in annesi, Melis'in yanına gelerek öyle dedi: “Melis ama ben sana çok kızıyorum. Aylin seni benden daha çok seviyor...” Melis hiçbir ey yapmadı bu söz üzerine ama herhalde çok ho una gitmi ti.

Melis'in çay zamanı gelmi ti. Çayını hazırladılar ve babası, mide sondasıyla verdi. Bu sonda, Melis'in burnundan midesine kadar inen bir boruydu ve yutkunamayan genç kız ancak bu ekilde beslenebiliyordu.

Aslında Aylin, Melis'in biraz çalı tırılması gerekti ine inanıyordu. En azından, yutkunmayı ö renebilirdi ve böylece tükürü ünü temizlemek için kullanılan cihazdan kurtulabilirdi. Melis tembellik yapıyordu. Ak ama kadar uyumanın, i ine gelmeyen her eyde, özellikle de babası jimnastiklerini yaptırırken kasılmanın ona yararı de il, zararı vardı ama Aylin ona da hak vermeye çalı ıyordu. Bütün vücudu kasılıydı ve herhalde hareket etti inde çok zorlanıyordu.

Bir ara Meral Hanım Aylin'e, “Melis'in eskiden çekilmi video filmleri var. Sami amcan onu koysun da, bir seyret bakalım.” dedi. Aylin ise bunu reddetti. Çünkü onları seyrederek harcayaca 1 dakikaları, Melis'le konu arak de erlendirebilirdi. O evde olabildi i süre çok kısıtlıydı ve Aylin bu zamanı arkada ı için en verimli biçimde kullanmak istiyordu.

Kalkmadan önce, “Allahısmarladık...” dedi. Meral Hanım Melis'e, “Bak Aylin gidiyor. Gitsin mi?” diye sordu. Gözleriyle, “Hayır.” dedi Melis. Tekrar, “Gitmesin mi; burada, yanında mı otursun?” dedi annesi. Bu sefer de, “Evet.” cevabını aldı. Tabii Aylin, Melis onun yanında kalmasını istedi i için sevinçten uçuyordu. Arkada ına, “ imdi gitmek zorundayım ama söz veriyorum, yine gelece im.” dedi.

Yalnız bu vedala ma o kadar uzun sürmü tü ki, Aylin ve annesi, deniz otobüsüne zorlukla yeti tiler. Zaten Aylin'i Melis'in yanından ayırmak oldukça zor bir i ti...

Melis'i her görü ünde ya ama sevinci yenileniyordu Aylin'in. Bu, öyle herkesin anlayabilece i bir duygu de ildi. Hatta do um günü hediyesi olarak, bitkisel hayattaki bir insanın yanına gitmek istedi ini söyleyince, en yakınları bile tuhaf kar ılıyorlardı. “O haldeki birinin yanında olup, ne yapılırdı?”

te aradaki fark da buydu... Aylin o evde oldu u zaman “ARKADA ININ” yanındaydı. Di er insanlar ise, bir “*HASTA*’nın... Gerçi, çevresinden aldı ı tepkiler bazen onu, Melis'e mektup yazmaktan vazgeçme noktasına kadar getiriyordu ama her seferinde de bu karardan vazgeçiyordu. Çünkü o mektuplardan vazgeçemezdi... Hem bu, Melis için de büyük bir yıkım olurdu...

Aylin'in Mersinli bir mektup arkada ı vardı. Tatil için gittiklerinde tanı mı lar, arkada olmu lar ve yıllardır da mektupla ıyorlardı. Herkese oldu u gibi, ona da sık sık bahsederdi Melis ablasından.

Bir gün arkadaşı, mektubunda, Melis'e de mektup yazmak istediğini söylemişti. Aylin de, Melis'in bir arkadaşı daha olacağını öğrendiği için mutluluktan uçarak, adresi yazdı ve Melis'le ilgili bazı bilgiler verdi arkadaşına Derya'ya. Melis'in ona asla cevap yazamayacağını, tamamen karlıksız bir arkadaşlık olacağını belirtti ve Melis'e de, bir arkadaşının ona mektup yazmak istediğini ilettiler.

Aradan uzunca bir süre geçtikten sonra, tesadüfen bu konuyu Melis'in annesine sordu. Aldığı cevap, kendisinden başka hiç kimsenin Melis'e mektup yazmadığıydı...

Buna çok üzülen genç kız, Mersin'e çok sert bir mektup gönderdi. Derya'ya, bu arkadaşlığın karlıksız olacağını yazdığını, herkesin böyle bir dostluk yapamayacağını ama bunu kendisine en baştan söylemesinin gerektiğini, o zaman Melis'i de bunu ona sevindirmeyeceğini yazdı.

Birkaç gün sonra gelen cevap, çok telaşlı ve endişeliydi. Derya özür diliyor, Melis'i de kızdırdığı için üzgün olduğunu söylüyordu. Bereket, dostlukları uzun yıllara dayanıyordu da, Aylin olayı pek fazla büyütmedi. Yoksa Melis'i kıracak bir şey asla göz yummazdı.

Aylin, tüm içtenliği ve sevgisiyle Melis'e mektup yazmayı sürdürüyordu. Bu mektupların Melis'e ne kadar faydalı olduğunu ise, bilinmiyordu. Melis sadece dinlemekle yetiniyor, hiçbir tepki vermiyordu ama Aylin, yazdıklarının arkadaşına güç verdiğini hissediyordu, ya da öyle olmasını istiyordu...

Aylin'in Ankara'daki teyzesinin oğlu doktordu. Aylin, Kerem ailesine de Melis'ten sık sık bahsedirdi. Hatta ondan, doktor olarak da yardım istemişti ama Kerem çok iyi bir doktor olmasına rağmen, bir türlü vakit ayırıp ilgilenememişti. Aylin çok kırılıyordu kuzenine. Bu kadar önem verdiği bir konuda kendisine bir doktor olarak destek vermiyordu. Belki de bunun nedeni, arkadaşının raporuydu. O raporda olayın tıbbi yönü çok açıktı ve ümit olmadığını da gözler önüne seriliyordu ama Aylin, en yakın akrabalarından birinden, üstelik de bir doktordan, hiç olmazsa küçük bir destek bekliyordu. Buna da hakkı vardı...

Bir gün Aylin'ler Ankara'ya gittiler ve genç kız, kuzeniyle uzun uzun konuşma fırsatı buldu.

Kerem, olaya bir doktor olarak yakla ıyordu ve hastanın durumunun ümitsiz oldu unu anladıktan sonra hiç olmazsa vücudunun daha kötü duruma gelmemesi için çe itli önerilerde bulundu.

Bunlar, Melis'e yaptırılması gereken jimnastik hareketleriydi. Aylin hareketleri gördükten sonra, “Ama Melis ablam bunları yapamaz ki. Kasılmaları çok fazla...” dedi. Kerem, “Yapmak zorunda... Yava yava , fazla zorlamadan kaslarını çalı tırabilirler. O zaman kasılmaları da azalır.” diye cevap verdi. Ayrıca, Melis'in yanında ne eli konulardan bahsedilmesinin daha yararlı olaca nı söyledi.

Aylin de, stanbul'a dönünce bütün bunları Melis'in annesine yazdı. Daha sonra telefonla konu tuklarında, jimnastik yapıp yapmadı nı sordu. Babası, mümkün oldu u kadar yaptırmaya çalı ıyormu . Tabii Melis'in bu i ten ho landı ı pek söylenemezmi ... Bazen güzel çalı ıyor, bazen de huysuzluk yapıp, kendini kazık gibi geriyormu .

Aylin, eve bir fizyoterapistin gelmesini daha uygun görüyordu. Çünkü acı duysa bile, kendi sa lı ı için Melis'in bu hareketleri yapmak zorunda oldu unu biliyordu. Bu nedenle de arkada ına oldukça sert bir mektup yazdı. Hiçbir eyin kolay olmadı nı, kendisinin de bu noktaya, yumruklarını sıkıp bütün gün uyuyarak gelmedi ini, onun için de artık gücünü toplamasının ve yapması istenen hareketleri de inat etmeden, isteyerek yapması gerekti ini söyledi. Telefon açıp, Melis'in annesine, arkada nın bu satırları dinlerken ne yaptı nı sordu. Hiçbir tepki vermeden dinlemi .

Her yıl Melis'in do um gününde Aylin, birbirinden güzel hediyeler hazırlayıp gönderirdi. Ço u, el becerisi gerektiriyordu ve Aylin de ellerini zor kullandı ı için, bunları yapması günlerce sürüyordu ama çok büyük bir keyif alıyordu. Çünkü çok sevdi i bir insanı mutlu ediyordu. Ö rendi ine göre, Melis de bu hediyelere uzun uzun bakıyordu. Acaba neler hissediyordu o anda?

Günler çabuk geçiyordu. Yine Aylin'in do um günü gelmi ti ve tabii en güzel do um günü hediyesi... Melis'lere gittiklerinde, arkada ı koltukta oturuyordu. Tabii Aylin, kimseye “Merhaba” demeden hemen ablasına döndü. Yana ından, dünyalara bedel bir öpücük aldı ve yanına oturdu. Daha sonra da evdekilerle selamla tı.

Üst katta oturan bir hanım da oradaydı. Zaten her gün gelip, Melis'in bakımına yardımcı oluyormu . Gülümseyerek, “Melis ablası varken, gözü dünyayı görmüyor.” dedi. Do ruydu da... Aylin için dünya bir yana, Melis bir yanaydı... Arkada ıyla konu maya ba ladı. Melis de gözlerini açmı , onu dinliyordu.

Aylin ve ailesi, Madrid'i gezmek için eylülde spanya'ya gideceklerdi ve Melis'e de bir arma an almak istiyordu. Ne istedi ini ö renmek niyetindeydi ama Melis konu amadı ı için bu olanaksızdı. Meral Hanıma, “Ablam ne sever, ne alayım?” diye sordu. Meral Hanım, “spanya'dan dönünce gel bir sarıl, yanaklarından öp. te ona en güzel hediye...” diye cevap verdi. Aylin gülerek, “Ama o, ablama de il, bana hediye olur...” dedi. Meral hanım nedense yine a lamaya ba lamı tı.

Aylin arkada ına bir arma an almaya kararlıydı. spanya'nın da yelpazeleri ünlüydü. Yelpaze alırsa, sıcaklarda serinletirlerdi Melis'i...

Bir ara Meral Hanım Melis'e öyle dedi: ” unu bil ki, seni hayatta hiç kimse Aylin kadar sevemez...” Bu cümle, birçok eyin açıklamasını yapıyordu: Melis'e gerçekten ilgi gösteren, çok azdı. Bunun en büyük nedeni, onun hiçbir ey anlamadı ını dü ünmeleri idi. Oysa Melis çevresiyle ileti im kurmak için inanılmaz bir çaba sarf etmekteydi. Aylin bunu, sonraki ziyaretinde daha iyi anlayacaktı...

Bu arada Aylin, dü ündü ünde haklı çıkacaktı. Melis'in ye eni Gamze de büyüdükçe “ablasına” kar ı içtenli ini kaybediyordu. Yani o da ister istemez ailesinin kayıtsızlı ını benimsemi ti. Aylin'in anlayamadı ı bir tek ey vardı: Sevgi, yıllara ve bir hastalı a nasıl yenilebilirdi? Melis'in asıl imdi deste e ihtiyacı vardı. Kendini toparlayıp, yeniden ya ama sarılabilmek için...

Aylin'ler kalkarlarken Meral Hanım, Nermin Hanıma, “Hay Allah! Do um gününü unutmasaydık Aylin'e bir hediye alırdık. Ne sever, bilmiyorum ki.” dedi. Sonra da Aylin'e dönerek, “Ne istersin, ne seversin?” dedi. Aylin de, “Ben hayatta en çok Melis ablamı severim. Bana en güzel hediye, onun varlı ı...” diye cevap verdi. Meral Hanım çok duygulanmı tı. Gözlerini silerek aya a kalktı. Yine de bir ey arma an etmeye kararlıydı ve Melis'in çok sevdi i bir bebe i verdi. Tabii Aylin için manevi de eri büyüktü...

Aylin'in her eyi payla tı ı, çok yakın bir dostu vardı. Ebru, otuz iki ya ında bir ö retmendi. Sık sık Aylin'lere gelir, iki arkada saatlerce sohbet ederlerdi. Çok zeki bir insandı ve o da Aylin gibi, felsefeden ho lanıyordu. Tabii iki arkada bir araya geldiklerinde, sohbetine doyum olmayan konular ortaya çıkıyordu.

Ayrıca Ebru, Melis'le de yakından ilgileniyordu. Ziyaretine gitmek istedi ini de söylemi ti ama tanımadı ı için biraz çekiniyordu.

Bu arada, Aylin'in babasının yine zmir'de i i çıkmı tı ve oraya ta ınacaklardı. Aylin, belki de son bir kez Melis'i görmek istiyordu. Ebru da gelmek istedi i için, ona da haber verdiler. i li'de bulu up, Bakırköy'e do ru yola çıktılar.

Melis'lere geldiklerinde, Aylin'in heyecanlı oldu u, her halinden belliydi. Hatta merdivenleri çıkarken, ayakları birbirine dolanıyordu. Zaten bu eve her geli inde içinde bir eyler kıpır kıpır olurdu. Arkada ını gerçekten çok seviyordu. Bu arada Nermin Hanım, “Melis'lere gelirken bu kadar yürüyebildi ine ükretmek lazım...” deyince, herkes gülmeye ba ladı.

Meral Hanım onları kapıda kar ıladı ında, Nermin Hanım, “Büyük misafiriniz geldi...” dedi. Tabii Aylin kapıdan girer girmez Melis'in yattı ı yöne döndü. Bu sefer annesi uyardı: “Kızım önce herkese bir merhaba de. Ondan sonra doya doya oturursun Melis ablanla...” ama pek dinleyen yoktu. Daha do rusu, ba tan savma bir selamla madan sonra yine arkada ına döndü Aylin. Zaten Melis varken, gözü kimseyi görmezdi...

Arkada ı Ebru da biraz sonra yanlarına gelmi ti. kisi de Melis'le konu maya ba ladılar. Melis uyuyordu. Önceki gece, kalçasındaki yaralara pansuman yapmak için doktor gelmi , uzun süre yaraları kapatmak için u ra mı , tabii bu arada Melis'i de sabah dörde kadar uyutmamı tı. Uykusuzlu a da hiç tahammülü yoktu genç kızın. Yine de biraz sonra açtı gözlerini. Bunun en büyük nedeni, yata mın ba ucunu dikle tirmeleri idi. Aylin bundan da rahatsız olmu tu. Melis bir gece önce o kadar sıkıntı çekti i halde Aylin oraya gitti inde rahat rahat yatamıyordu bile... Oysa Aylin'in yanında oldu u dakikalar en keyifli zamanları olmalı, istedi i zaman uyumalı, istedi inde de uyanmalıydı...

Annesi nedense, sanki Aylin'in ho una gidecekmi gibi, Melis'in kalçasındaki yaraları göstermeye kararlıydı. Yorganı sert bir hareketle açıp gösterdi. Melis'in hiçbir şey hissetmedi ini dü ünüyordu galiba... Bu hareketten Ebru çok etkilenmişti. Bir anda yüzünde sıkıntılı bir ifade oldu. Meral Hanıma, "Ke ke biraz yava açsaydınız..." dedi. Cevap: "Bir şey olmaz. Hissetmiyor ki..." eklindeydi. İşte Melis böyle bir ortamda ya ıyor, daha do rusu, ya amaya çalı ıyordu...

Kalçasındaki yaralar feci durumdaydı. Tabii Aylin bunları görünce çok fena oldu. Kim bilir ne kadar sıkıntı veriyordu bunlar arkadaşına... Bir de tam üstüne yatıyordu. Yan yatıramıyorlardı. Yüzükoyun yatarsa da, bo azındaki delik tıkanabilirdi.

Aylin sıkıntıyla bunları dü üdü ve derin bir nefes alarak, a lamamak için kendini zor tuttu. İmdi a larsa, Melis'in de morali bozulacaktı. Zaten çevresinde her gün yeteri kadar a layan vardı. Aylin ise, arkadaşılıklarının ba langıcından itibaren Melis'e hep güç vermeye çalı mı tı. Çünkü MEL S Ç N A LAMAK DE L, ONUNLA B RL KTE GÜLMEK ST YORDU.

Biraz sonra Aylin'i hayretler içinde bırakacak ve delicesine sevindirecek bir şey olacaktı.

Melis'in çay zamanıydı. Babası çayını getirdi. Mide sondasıyla vermeye hazırlanırken Sami Bey, "Ka ıkla da yava yava içebiliyor ama böyle daha kolay oluyor." deyince Ebru, "Ben biraz içirebilir miyim?" diye sordu. Sami Bey, "Tabii." deyince, çay ka ı nı eline aldı ve doldurarak Melis'in a zına götürdü. Babası Melis'i, a zını açması için biraz zorladıktan sonra Ebru çayı verdi. Sami Bey, "Hadi kızım yutkun, hadi canım." deyince, biraz zorlanarak da olsa, yutmayı ba ardı. Bu ekilde üç dört ka ık çay içtikten sonra, kendini kasarak artık istemedi ini ifade etti.

Bu ola anüstü ba arı kar ısında Aylin donup kalmı tı... Hiçbir şey söyleyemiyordu. Demek Melis yutkunabiliyordu... Belki zamanla birçok şey daha ba aracaktı ve kaydetti i her ilerleme SEVG N N ZAFER olacaktı...

Eve dönmek üzere yola çıkacakları zaman Aylin, Melis'e sarılmak istedi ini söyledi. Bunu çok uzun zamandır istiyordu. Annesi Aylin'i aya a kaldırdı. Aylin yava ça kollarını uzattı ve e ilip sıkı sıkı sarıldı arkadaşına, yanaklarından öptü. Tabii o andaki mutlulu u kelimelere sı mazdı...

Bu sırada, foto raf makinesinin fla nını hissetti. Melis'le birlikte bir foto raflarının olmasını çok arzu ediyordu ve sonunda bu da gerçekte mi ti. Bu arada Ebru Melis'in annesine, “Ben sık sık gelmek istiyorum.” dedi. Meral Hanım da, “Tabii. Melis'in odasını bile veririm. Yeter ki gelin...” diye cevap verdi. Daha sonra ise, vedala arak yola çıktılar.

Aylin birkaç gün sonra bilgisayarının başına geçmi , yıllardır hiç bıkmadı ı, üstelik her seferinde daha büyük keyif aldı ı bir şey yapmaya başlamı tı: Melis'e mektup yazıyordu... Hiçbir zaman vazgeçemeyece i bir şeydi bu ve zaten vazgeçmek de istemiyordu... Derin bir nefes aldı, gülümsedi ve yavaşça tu lara dokunmaya başladı.

“Canım ablam, bugün de mektubumla senin yanındayım. Dı arıda pırıl pırıl bir hava var ve ben ya amayı çok seviyorum. Senin arkadaş ın olabilmek ise, ayrı bir mutluluk benim için. Evet ablam, bugün nasılsın?.....”

Aslı Dinçman
1993

Mektup no: 74

zmir, 10 Eylül 1993

zmir'den tükenmez (dolmakalem) sevgilerle,

nsanlar ku misali... ki yıl önce de sana zmir'den mektup yazıyordum. Bak yine zmir'deyim ama demi tim ya, bizim dostlu umuzda mesafelerin önemi yok. Dünyada postaneler oldu u sürece sana ula mamı hiçbir ey engelleyemez...

Bu mektubu yeni bilgisayarım la yazıyorum. A abeyiminki yenilendi ve artık onu ben kullanaca m. Yeni yazı programımla da, istedi im her eyi yapabiliyorum. Bazı kelime veya cümleleri koyu yazmak, ya da altlarını çizmek gibi yetenekleri var bu programın.

(PW adlı bir yazı programıydı bu. O zamanlar Word yeni yeni kullanılıyordu. Ben de iki yıl kadar sonra Winword kullanmaya ba ladım.):

Ayrıca (a abeyimin önerisiyle) artık masada çalı ıyorum. Dik durmak, belim için de iyi oldu.

(Hiç de iyi olmadı... Yerde çalı ırken, bacaklarımın arasından öne e ilip, kurba a pozisyonunda bilgisayar kullanıyordum. Dolayısıyla da, omurgam düzdü. Masada yazmaya ba ladıktan bir süre sonra, skolyoz denilen omurga e rili i ba gösterdi. Ya m ilerledikçe de, ancak cerrahi müdahaleyle kaslar kesilerek durdurulabilen çok iddetli a rı ataklarım ba ladı.

u anda annemin buldu u sayesinde tekerlekli sandalyemde oturabiliyorum. Omurgamı ergonomik yastıklar la destekleyerek, düzeltiyor. Böylelikle de, gerek duru bozuklu u, gerekse adale kasılmasından kaynaklanan sinire basılar dolayısıyla tekrarlayan a rı ataklarım sona erdi.)

stanbul'dayken, hem hatır sormak, hem de "Allahaismarladık" demek için sizi aradım ve annenle konu tuk. Tatile gidece inizi ö rendi imde, dünyalar benim oldu. Senin için bir de i iklik olmu tur. Umarım günlerin iyi geçmi tir ve keyfin yerindedir. Sen iyi olunca benim de ne em yerine geliyor.

Biz iyiyiz. ki ay kadar önce zmir'e geldik. Annem, a abeyim ve Alev'in hamaratlıkları sayesinde üç günde yerle tik. Tabii en önemli ve en a ır i de her zamanki gibi benimdi; Onların 40 derece sıcakta ev yerle tirmelerini seyretmek... Hiç alay etme Müge ablacı ım, çünkü bunu dayak yemeden ba arabilmek, gerçekten zordu... Spastik olmayı neden bu kadar sevdi imi anlıyorsundur...

zmir'e uzun bir araba yolculu u yaparak geldik. Gece 23.00'ten sonra ben uyumaya ba ladım. Uyandı ımda saat 02.00 olmu , zmir'e girmi ve vadi gibi bir yerden geçiyorduk. Gözümü açtım, do rulup oturdum ve tam o sırada çalılıkların arasında tüm heybetiyle duran bir aslan gördüm. En büyük hatam ise, bunu bizimkilere söylemek oldu. Tabii gırgıra aldılar beni... Gözümde gözlük yok, yeni uyanmı ım, saat gecenin yarısı, üstelik ehre girmi iz ve ben aslan görüyorum. Ne kadar mantıklıyım, de il mi?

zmir'e gelip, evi yerle tirdikten sonra annem, danı manlık yapabilmem için bir merkez aradı ve buldu. zmir bu konularda daha aydın bir yer. Merkezin yöneticisiyle çok iyi anla tık. Adam sanki aklımdan geçenleri okuyor. Bölümler de çok ho uma gitti. Özetle, benim için cennet gibi bir yer. Yine, her eyin istedi im gibi olması için dua ettin galiba ablacı ım...

Daha ben sana, kiraladı ımız evi anlatmadım. Saray yavrusu gibi bir ey... At ko turulacak kadar büyük iki balkonu var. Ön balkondan bütün Körfez ayaklarının altında... Havalarda sıcakken Alev'le birlikte balkon keyfi yapıyorduk. O kadar zevkliydi ki... Tabii havalarda birkaç gün ya an ya mur nedeniyle so umaya ba layınca vazgeçmek zorunda kaldık.

Müge ablacı ım, daha anlatacak çok ey var ama onları daha sonraki mektuplara bırakaca ım. Sana doya doya sarılıyor, yanakların eskiyinceye kadar öpüyorum.

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

zmir, 08 Ekim 1993

Canım ablam,

Bir mektup daha... 31 Ekim'de arkadaşlarımızın dördüncü yılı da doluyor. Tıraf etmeliyim ki, çok sabırlıymısın... Bu kadar zaman bana tahammül edebilmek gerçekten büyük başarı...

Sana, mektup arkadaşım Hera'dan bahsettim. Özrünün derecesi hemen hemen benimki kadar. Çok zeki olmasına rağmen, zekâsının belki sadece dörtte birini kullanıyor. Bunun nedeni de, fiziksel aktiviteyle bozulmuş olması... Bir kere takımı kafaya, tek başına yürüyecek... Sanki yapamazsa dünyanın sonu gelir... Ben de doldurduğuma geldim ve geçen gün ona bir mektup yazdım, NE MEKTUP... Bilirsin ben de yazdım mı, felaket yazarım... Çok fena zılgıt yiyeceğim gibi geliyor ama "GÜNE BALÇIKLA SIVANAMAZ..." Gerçek, her zaman gerçektir...

Ona, "Spastik olmayı fazla ciddiye alıyorsun." dedim. Senin için de geçerli bu. Özrünü fazla ciddiye alırsan, gerçek benliğini, seni Müge Da deviren yapan tüm özellikleri ve güzellikleri göz ardı edebilir ve salt "Ben yataktan kalkamıyorum, konu amıyorum, hiçbir şey yapamıyorum, işte bu kadar..." deyip geçebilirsiniz. İşte o zaman da en büyük yanılgıya düşersin. Çünkü canım ablam, özründe kişiliğinin bir parçası ama SEN özürlü olmakla sınırlı değilsin. Zaten insanı kısıtlayabilecek hiçbir özür yoktur. Çünkü o, üstün ve eşsiz niteliklerle yaratılmıştır...

Gerçekte SEN dü üncelerisin. SEN duygularınsın. SEN yapabildiklerin ve yapamadıkların ve SEN her eyden önce Tanrı tarafından sana verilen bütün benzersizliklerinle bir NSANSIN... nan bana, yeryüzünde bir e in daha yok ve bu, ola anüstü bir ey. Dü ün bir kere: Dünyada sana benzeyen bir ki i daha yok.. Ne harika de il mi? Bu nedenle de, her yeni güne ba larken, kendini kutlamalısın. E sizli ini, ya ama gücünü ve insan olmanın o doyumсу zevkini kutlamalısın. Bunların yanı sıra, eksikliklerini, ba arısızlıklarını da kutlaman gerekir; onlar da senin birer parçan... Bunu ben de yapmaya çalı aca ım.

Örne in yarın insan olmanı kutla... Zorluklara kar ı en büyük protesto, onlarla barı içinde ya amaktır... Tanrı'nın da istedi i bu zaten...

Müge ablacı ım, bugüne kadar belki de hiç kimsenin (benim bile) sana söylemeye cesaret edemedi i bir ey var. İmdi dürüst davranaca ım ve bunu sana yazaca ım: Büyük bir olasılıkla hayatın boyunca yataktan kalkamayabilirsin. Tıp bilimi, senin durumundaki insanlara u an için yardım edemiyor. Ben bu konuda birçok ara tırma yaptım ama hiçbirine olumlu yanıt alamadım. Hayal kurmanı istemiyorum. Tekrar aya a kalkman ve her eyin eskisi gibi olması, hemen hemen imkânsız... Tıpkı benim, hiç yardım almadan ya amamın imkânsız oldu u gibi...

Yalnız bu, kendini tamamen bırakaca ın anlamına gelmiyor. Sadece hedeflerini iyi belirlemen için yazdım. Örne in hedefin, tekerlekli sandalyeye oturabilecek duruma gelmek olabilir. Yutkunmayı daha rahat ba arırsan, belki ileride aspiratöre ihtiyacın kalmayabilir. O zaman da ailenle birlikte dı arıya çıkabilirsin.

Onun için de azimli ol ve lütfen jimnastiklerini istekli yap. Zorlandığını biliyorum ama bunları kendin için yapmak zorundasın.

Peki, bir daha hiç ayağa kalkamasan, hiçbir eylem yapmasan umurumda mı? Hayır. Sen benim arkadaşım ve seni çok seviyorum. Ben dostlukları böyle eylemlerle sınırlamam...

İmdi sana çok deyimlik bir eylem anlatacaım: Bir ay kadar önce annem, Alev ve ben, Kırgız Türklerinin yayalarını temsil eden ve onların kısır sütünden elde ettikleri "Kımız" adlı meşrubatın üretildiği çiftliğe gittik.

Türkiye'de ilk ve tek olan bu çiftliğin kurucusunun kızı Çolpan abla, çok yakın arkadaşımız. Kırgızların "OTA" adını verdikleri evleri gerçekten çok hoşuma gitti. Yusuvarlak bir odadüdü. Duvardan duvara el dokuması halılarla kaplı. Duvarlarda Türklerin ata sporlarından biri cirit figürleriyle dolu resimler...

Duvarda asılı duran halının ilginç bir özelliği: Hiçbir genç kız onu izlemeden evlenemez. Halı da müthiş bir eylem... Herhalde hayatım boyunca uymasam, öyle bir eylem yapamam...

Daha sonra çiftliğin lokantasına girdik ve hayatımda ilk defa kımız içtim. Çok lezzetliydi. Yo urdun suyunu andıran bir tadı var. Yemekler de muhteşimdi ama atları göremedik. Alev de, "Sen ata binemezsin." demişti. Oysa Çolpan abla, ata binebileceğimi ama babamın yanımda olmasının daha emniyetli olacağını söyledi. Kim demi : "Spastisitesi ağırlı olanlar, ata binemez..." diye. Bu dünyada, yayabileceğim her türlü duyguyu tatmalıyım.

Bugünlük de mektubun sonuna geldik. Yanaklarından öpüyorum. Sağlıkla kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkadaşın Aslı

Mektup no: 76

zmir, 11 Kasım 1993

Canım ablam,

Mektup zamanı... Hani küçük çocuklara derler ya, "Uyku zamanııı..." diye, i te ben de bugün enteresan bir ba langıç yapmak istedim. Umarım ho una gitmi tir.

Uzun zamandır mektup yazamıyorum. n allah kusuruma bakmıyordur. u sıralar çalı malarım oldukça yo un. Vakıfta görev almaya hazırlanıyorum. Veliler için tam anlamıyla "KAZIK" bir form yaptım. Sorular müthi ... Cevapları da seçenekler ekinde verdim. stediklerini i aretleyecekler. Bakalım cevaplar ne yönde olacak.

Ayrıca bir konu ma metni yazaca ım ve göreve ba larken annem onu, benim adıma velilere okuyacak. Kendim okumuyorum, çünkü daha ilk günden söylediklerimi anlamalarını beklemem haksızlık olur ve o konu ma benim için çok önemli. Diyebilirim ki her ey, o gün üzerlerinde bırakaca ım izlenime ba lı. Sen de dua edersen, her ey istedi im gibi gider ablacı ım.

Atatürk'e olan hayranlı ımı bilirsin ablam. Dün 10 Kasım'dı ve Ulu Önder'imizi, Atatürk'ümüzü andık... O'na borçlu oldu umuz o kadar çok ey var ki... u anda bu satırları yazabilmemi ve mektubumun sana ula masını bile Atatürk'e borçluyuz. Yine de O'nu bize kazandırdı ı bu güzel vatanda ya ayıp, Atatürk'e dil uzatanlar var. Türk gençleri olarak bizler, bu hainlere hadlerini bildirmek zorundayız ve eminim ki bunu yapaca ız...

zmirli bir mektup arkada im vardı; belki sana bahsetmi imdir. Dün bize geldi. Sessiz sakın, akli ba ında bir kızca ız. Sohbet ettik, daha do rusu, "SOHBET ETT M"... Çenem fena dü tü. Konu mamı da rahat anladı ı için, nefes almadan konu tum diyebilirim. Bilirsin, konu mayı hiç sevmem. Hele hele seninle konu maktan nefret ederim!

Sen nasılsın? Geçen mektubumda yazdıklarım nedeniyle bana kırılmı olabilece ini biliyorum ama gerçekler seni üzmemeli. Seni bir gün tamamıyla aya a kalkaca ına inandırmak, yapaca ım en büyük kötülük olur. Oysa neleri yapabilece ini, neleri yapamayaca ını bilirsen, yani "BEN M BA ARAB LECE M EYLER, DAHA RAHAT YUTKUNMAK VE TEKERLEKL SANDALYEDE OTURAB LECEK DURUMA GELMEK..." dersen ve buna kendini alı tırırsan, hem fiziksel engelin sana ruhsal yönden sıkıntı vermez, hem de (e er bunu ba arabilirsen ki, ben sana güveniyorum) tekerlekli sandalyeye oturabildikten sonra belki bir adım daha ileri gitmen mümkün olur. Örne in, rahat nefes alıp yutkunabildi in için, bo azındaki deli e de ihtiyacın kalmayabilir. O zaman da belki yeniden konu mayı ö renebilirsin. Yani, kendini en kötüye alı tırırsan, güzellikler gerçekle ti inde sevinecek gücün ve iste in kalır... Bu nedenle, bana kırılma. Lütfen, senden rica ediyorum ve hatta yalvarıyorum; KEND NE DE ER VER... HEP M Z SEN ÇOK AMA ÇOK SEV YORUZ...

Müge ablacı ım, biraz evvel salondan odama geldim. çeride üç misafirimiz vardı. Yanlarında bir süre oturmak zorunda kaldım. nsanların, do allıklarını yitirdikten sonra ne kadar "bo " kaldıklarının üç canlı örne i...

Sen geldin aklıma... Ben size geldi imde, istesem "Nezaket icabı" olarak, evdeki herkesle ilgilenebilirim. Ben kaba bir insan de ilimdir. Peki, neden gözüm kimseyi görmüyor da, "MÜGE ABLAM..." diye elim aya ım dola ıyor? Çünkü içimden öyle geliyor... Yapmacıklı olamam ben. Seni sevdi imi söylüyorsam, bil ki, içim giderek seviyorumdur. Özetle, SEVG ME GÜVENE B L RS N...

Evet, dünyanın en tatlı ablası, bugünlük de bu kadar... Söylemekten ve yazmaktan hiç sıkılmayaca ım: **Seni dünyalar kadar seviyorum...**

Arkada ın Aslı

P.S. Selçuk amcacı ım, umarım sizlerin ve ablamın sa lı ı iyidir. zmir'den telefon edemiyorum, beni ba ı layın. Arada bir de olsa bana birkaç satır yazıp, Müge ablamla ilgili haberler verebilerseniz, çok mutlu olurum. Hürmetle, sizin ve Muazzez teyzemin ellerinden öperim. Ablama da sıkı sıkı sarılıp, benim için öperseniz, dünyalar benim olur...

Aslı'nız

Mektup no: 77

zmir, 30 Aralık 1993

ÖZLEM R

Öyle sevmeliyim ki seni,
Damarlarında akan kan olmalıyım.
Tüm güzelliklerimle sende,
"BEN"i yok etmeden "SEN" olmalıyım...
Öyle bir dost olmalıyım ki sana,
Senden de yakın...
En zor günlerde yanında,
Kalbinde, canında olmalıyım...
Öyle özlemeliyim ki seni,
Dü üncelerim da ları delmeli,
Bir hamlede a ıp, engin denizleri,
Tüm benli imle yanında olmalıyım...

Bu iir,

"DÜNYANIN EN TATLI ABLASI " içindi.

Arkada ın Aslı

05 Aralık 1993

Canım ablam,

Biliyorum, kabahatliyim. Sana neredeyse iki aydır mektup yazamadım ama dinleyince bana hak verece in çok önemli sebeplerim var. Umarım yukarıdaki iir de beni affetmene yardımcı olur... nan ki, kalbim hep seninle...

Aslında sana daha önce mektup yazacaktım ama yaklaşık bir aydır korkunç bir di a rısı çekiyordum ve bilgisayar kullanırken bile zonklamasını unutamıyordum. "Nereden çıktı bu a rı?" dersen, yirmi ya di im çıkıyor, daha do rusu, çıkamıyordu. Çene kemi im dar oldu u için yer bulamıyormu .

Bir ay önce, cerrahi müdahaleyle çene kemi im yarılarak, o di alındı. Zor bir operasyondur. ne yapılmasına rağmen, iltihaplı bölge tam olarak uyu madı. Böyle durumlarda a lamayı hiç sevmedi im halde ıstıraptan, ba ıra ba ıra a ladım. Neyse, imdi iyiyim.

Doktorum çok iyi bir profesör. İlk gitti imde pek ısınamamı tım. Çok sessiz bir insan gibi gelmi ti bana. Bilirsin ben de ileti im kurmadan yapamam. Ameliyat günü benimle konu maya ba layınca daha rahat ettim.

Yardımcısı ola anüstü matrak bir kadın. Koskoca profesöre söylediklerini bir duysan, herhalde gülmekten ölürsün. "Hadi hadi, sen anlamazsın. Bırak ben yaparım. Ya landın artık..." falan diyor. Tabii bir yandan da gülmekten kırılıyorlar.

On gün sonra tekrar gidece im ve di er taraftaki di de alınacak. Denizaltı gibi, tam yan yatmı . zmir Körfezi'ne donanma gelmi ti ama bütün denizatluların benim a zıma dolmalarına hiç gerek yoktu yani... Müge ablacı im, bu seferki ameliyat kolay olsun diye, benim için dua eder misin?

Sana çok güzel haberlerim var. Yılba ından sonra, zmir Spastik Felçlileri Koruma ve Güçlendirme Derne i'nde "Aile danı manı" olarak çalı maya ba layaca ım. Tahmin edece in gibi, sevinçten uçuyorum.

Bir konuyu en iyi bilen, onu ya ayan ki i oldu unun bilincindeler. e alınmada spastik özörlölere öncelik tanınıyor. stanbul'daki vâkıfın aksine, buradaki ö renciler gerçekten spastik özörlölü. stanbul'daki dernekteki ö rencilerin özörlöleri o kadar hafifti ki, herhalde tikleri olan biri gelip, "Ben spasti im..." dese, yöneticiler onu da vâkıfa kabul edeceklerdi...

Ayrıca zmir'deki kurulu , kalacak yeri olmayan ya da kafasını dinlemek isteyen spastik özürüleri de yatılı olarak kabul ediyor. Tam anlamıyla, cennet gibi bir yer...
leride ben bile orada ya amayı dü ünebilirim...

(Yine hayal âlemindeydim... zmir Spastik Felçlileri Koruma ve Güçlendirme Vakfı'nın da, di er merkezlerden farkı yoktu. Tecrit, her yerde spastikleri ya amdan soyutluyordu ve spastiklere yakla ım, her yerde aynı yanlı ları barındırıyordu. Bunu ancak, ya ım ilerledikçe anlayacaktım...)

Dernek olarak en büyük sorunumuz, maddi olanaksızlıklar... Vakıf, yatılı olması nedeniyle birçok spastik özürü için "sıcak bir yuva" anlamı ta ıyor ve her ne olursa olsun, kapanmaması lazım. Bu nedenle ben de (aslında bu konuya önem vermedi im halde) zorunlu olarak, gelir temini için giri imlerde bulunaca ım. Beni bilirsın, imkânım olsa bütün enerjimi çocukların sosyalle meleri amacına yönelik olarak kullanırım ama u anda bize para gerekiyorsa, ben de bu do rultuda giri imlerde bulunaca ım. İlk olarak, derne imizin adını halka ve üst düzey yetkililere duyurmam gerekiyor. yi yazı yazmak, bu noktada benim en büyük avantajım olacak. Özetle, çok yo un ve zor bir döneme giriyorum.

imdi sana "Özgürlük"ten söz etmek istiyorum. Ressam Cihat Aral ve e i Zehra Aral, babamın çok yakın arkada ları... Benim de çok sevdi im iki insan. Zehra ve Cihat'a hep isimleriyle hitap ederim.

Geçti imiz günlerde Cihat'ın resim sergisini gezdim. Resimlerinde hapishanedeki insanlara yapılan i kenceleri anlatıyor. Sergiyi gezenlerin tamamına yakın bir bölümünün ortak yorumu, "Ne iç karartıcı resimler..." Oysa bu kadar basit de il o sergi... Belki sana da çok tuhaf gelecek ama bana kalırsa o tablolar GERÇEK ÖZGÜRLÜ Ü dile getiriyor. Ben özgürlü ün, fiziksel ba ımsızlıktan çok, bir dü ünçe biçimi oldu una inanıyorum.

Sergide, beni son derece etkileyen "HÜCREDE" isimli bir tablo vardı. Hapishanenin hücre adı verilen küçücük bölümünde, elleri arkadan zincirlenmi bir adam, gözleri hafif bir ık sızan kapının dı ına dikilmi , oturuyor. İmdi sorarım sana ablacı ım, hangi güç böyle bir yüre i tutsak edebilir? Sergiyi gezenlerin hiç dü ünmedikleri bir ey var: **Bedensel özgürlük, birçok ekilde kısıtlanabilir ama dü ünçe özgürlü ünü kısıtlayabilecek hiçbir ey yoktur...**

Co tum yine... ki buçuk sayfa oldu. Anlatmak istedi im çok ey var ama onları da gelecek mektuba bırakayım. Seni çok özledim. Yanaklarından doya doya öpüyorum ve satırlarımı noktalıyorum.

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

zmir, 26 Ocak 1994

Canım ablam,

Bir do um gününü daha kutlarken, her zamanki gibi içim sıcacık ve güzelliklerle dolu... Bugün sana yazacaklarım, sıradan bir do um günü kutlaması olmayacak. Seni öylesine seviyorum ki ve gerçek dostluklar sonsuzdur. A a ıdaki satırları ben bugün seninle paylaşmak istedim.

- Hayallerini ya amak için cesur ol.
A ladı ını gösterebilmek için cesaret et.
Cesaret et, nasıl sevdi ini göstermeye.
Evet, Müge ablacı ım,
YA AMAK Ç N CESUR OL...

yi ki do dun ve iyi ki sen varsın. Aslında yanında olup, gönderdi im karttaki melodiye e lik etmek ve sana sıkı sıkı sarılmak isterdim ama bu mümkün de il... n allah bir gün bu dile im gerçekleşir. Do um günün kutlu olsun ablaların en tatlısı...

Arkada ın Aslı

MÜGE ABLAMIN A LES NE YAZDI İM
YED NC MEKTUP

zmir, 26 Ocak 1994

Sevgili Muazzez teyzem,

Bu sefer Müge ablamın do um günü hediyesi biraz de i ik. zmir faydalı bitkiler yönünden çok zengin bir kent. Her ey çok taze. Biz de (Bu fikir annemindi.) ablama yararlı olaca ını dü ünerek, bu de i ik bitkilerden gönderiyoruz. Özellikle de “Kuvvet verici” ve (Müge ablam rahat öksüremedi i için) “Gö üs yumu atıcı” özellik ta ıyanları tercih ettik. n allah faydası olur ve ablam biraz rahatlar.

Yalnız benim küçük bir ricam var. Bunu Müge ablama da yazaca ım: Hiç olmazsa günde bir ö ün yeme ini mide sondası de il de, ka ıkla yedirebilmeniz, yutkunma sorunu biraz daha azalabilir. O gün geldi imde gördüm; istedi i zaman çok da güzel yutkunuyor, benim tembel ablam. Tabii birkaç ka ıktan sonra itirazlar ba lıyor...

Aslında bizim ondan daha inatçı olmamız lazım... Hiç yapamadı ı bir ey olsa, ben de ablama hak veririm ama kendini geli tirebilece i konularda tembellik yaparsa, biraz üzerine gitmemiz gerekiyor...

(Müge ablamın ailesinin, kızlarının kendini geli tirmesi adına böyle bir çaba içine girecek bilinçleri yoktu. Ona sadece “ya adı ı kadar” bakmayı dü ünüyorlardı. Ruhsal ya da zihinsel olarak onunla ilgilenecek güçleri olmadı ı için, fiziksel geli me kaydetmesini de beklemiyorlardı. Ben ise o zamanlar bu gerçe in farkında de ildim.)

Umarım sizler iyisinizdir. Ben ikinci di operasyonumu da geçirdim. Bu ameliyat daha zor olmasına ra men, çabuk aya a kalktım. imdi çok iyiyim.

Ben size gönderdi im bitkiler hakkında da bilgi vermek istiyorum.

SAFRAN:

Müthi bir kuvvet dopingi. Kronik bronite iyi gelen bu bitki, ak amüzerleri hazırladı ınız çay demlenirken, küçük bir tutam karı tırılacak.

KU BURNU:

Kuvvet verir. On, on iki adet kaynatılacak.

ADAÇAYI:

Yara iyiletirici ve kanı temizleyici özelli i var.

DEN Z LAHANASI:

Öksürük giderici. Süt içinde kaynatılacak.

YABAN NANE:

Sinir sistemini uyarır, nefes açar. Demlenirken bir tutam ilave edilecek.

SALIK ÇAYI:

Karı ım, kaynatılarak demlendirilecek.

Satırlarımı noktalarken, sevgi ve saygılarımı sunuyorum. u anda Müge ablama sarılıp, benim için öper misiniz? Sa lık ve esenlik dileklerimle...

Aslı

Mektup no: 78

zmir, 26 ubat 1994

Canım ablam,

Hayırsızlıkta birinciyim de il mi? E er zamanım oldu u halde sana yazmıyor olsaydım, istedi ini dü ünmekte serbesttin ama inanabilirsin ki, hiç kimseye mektup yazamıyorum.

Vakıfta, aile danı manlı ının yanı sıra, basın ve halkla ili kiler bölümünde de çok önemli görevler üstlendim. Ba kanımızın resmi mektuplarını ben yazıyorum. Vakıftaki sekreterler tarafından kaleme alınan bütün yazılar tam anlamıyla “Evlere enlik”... O metinleri düzeltmek de bana dü üyor. Çünkü orada bu i i benden daha iyi yapabilecek insan yok.

Henüz aile danı manlı ı yapmaya ba layamadım. Veliler benimle konu maya gelmiyorlar. Aslında çok da önem verdi imi söyleyemem. Yazma tutkusu benim kanıma i lemi . Genel sekreterlik ve halkla ili kiler çok daha cazip gelmeye ba ladı ama tabii ki velilere de açı m. E er benimle bir eyler paylaşmak isterlerse, her zaman için, onlarla sohbet etmeye hazırım.

Babam, vakıftaki çalı malarımından pek ho nut de il. “Niye hala spastiklerle u ra ıyorsun?” diyor ama benim inandı m bazı eyler var. Ben ansılı bir ki iyim. Çünkü harika bir annem var. Bu ansa sahip olmayan özürlüler için de bir eyler yapmalıyım. Aksi takdirde huzurlu olamıyorum.

Emine ablamla telefonla konu tu umuzda, birkaç gün önce size geldi ini ve seni çok iyi gördü ünü söyledi. Dünyalar benim oldu. Her zaman sa lıklı ve mutlu olman, en büyük dile im...

Müge ablacı ım, zmir sanatsal faaliyetler yönünden oldukça geli mi bir ehir. Opera ve bale gibi sahne sanatları; rahat ula ım olanakları ve komik denilebilecek kadar ucuz olan bilet ücretleri sayesinde, zmirli leri cezp ediyor. Biz de ailece bu güzellikleri izleme imkânı buluyoruz. Ola anüstü sanatçılar resitaller veriyorlar. Müthi opera ve baleler sahneye koyuluyor... Birkaç gün önce Verdi'nin La Traviata'sını izledik, gerçekten harikaydı. Konusu, hüznle sonuçlanan bir a k hikâyesi olan, dört perdelik eser, beni büyüledi...

Eserlerde dekor ve kostüm zenginli i açısından hiçbir masraftan kaçınılmıyor. Tek dezavantaj, sahnenin çok küçük olu u. Yine de bana stanbul'u aratmıyor.

Bu seferki mektubum biraz kısa olsun istiyor ve yanaklarından öperek imdilik sana veda ediyorum. Fırsat bulur bulmaz yine yazmaya çalı aca ım. Sa lıkla kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

zmir, 19 Nisan 1994

- “Dünyada bu kadar görkemli renkler varken, her şeyi AK ve KARA yapmak ne yazık...”

Dünyanın en tatlı ablası,

Satırlarıma Dennis R. Little'ın bir sözüyle başlamak istedim. Umarım beğenmi sindir.

Herkes insan bir şeyi çok isterse bir türlü zaman bulamaz. Benim sana bugüne kadar mektup yazamamamın nedeni de işte bu...

Seni özlediğimi ve çok sevdiğimi yazmak istiyorum öncelikle. Mektuplarımın seyrek olması bu gerçeği de işte gösteremez. Eğer eskisi kadar sık yazamıyorsam, öyle düşün lütfen: “Ben Aslı'nın arkadaşım. O beni, düşünemeyeceğim kadar sever ama şu anda gerçekten yardıma ihtiyacı olan kişilerle bir şeyler paylaşıyor. Ben sonsuza dek onun dostuyum...”

Evet, ablam, gerçek bu... Şu anda tam istediğim noktadayım. Harika bir ailem, çok sevdiğim dostlarım ve vakıfta olan üstü iki görevim var. Tanrı'dan, kendim için başka ne isteyebilirim ki?

Sen nasılsın? Sağlıklı ve keyifli olman, en büyük dileğim...

Bilmeye hakkın olduğunu düşünüyorum bir şey yazmak istiyorum: Sanırım bayram ve yılbaşında gönderdiğim kartları sana okuyorlar. Baban da bize kart yazıyor, sağ olsun. Eğer Bayramı'nda gelen tebrikte senin ağızından yazılmış bir bölüm vardı...

Bilmeni istiyorum ki, bugüne kadar sana gönderdi im hiçbir mektubu ya da kartı, senin bana cevap vermen için yazmadım. E er böyle bir iste im olsaydı, emin olabilirsiniz ki, bunu sana dürüstlikle söylerdim. Gerçek sevgi’de beklentiler yerine, güzellikleri payla ma vardır ve ben seni, sen oldu un için seviyorum. Bir gün bana kar ılık verece in, ya da vermen gerekti i için de il...

(O kartta Müge Ablamın a zından yazılan sözler, benim gerçeklerle yüzle memi ve ailesinin beni ne kadar yanlı anladı nı görmemi sa ladı. Iğınç olan, bu tarihten sonra artık ona daha seyrek mektup yazmaya ba lamamdı. Ailesinin beni mutlu etmek adına kandırma giri imi acaba neden Müge Ablamdan uzakla mama yol açmı tı? Onun bu aldatmacada hiçbir suçu yoktu ki... Bu sorunun yanıtını bilmiyorum...)

Herkes, seninle ilgili hayalci oldu umu söylüyor. Mektupla tı im en ünlü profesörler de aynı görü te. Suya sabuna dokundurmadan ima ettiklerine bakılırsa, bo una vakit harcadı m inancındalar. Bense bir tek ki iye güveniyor ve bir tek ki inin, hayatını daha iyi ya anılır hale getirebilece ine inanıyorum. Bu ki i, **Müge Da deviren**.. u sözü yazmı tım sana Müge ablacı m, hatırlarsın: **Sana, “DAYANI!” diyen iradenden ba ka deste in kalmadı nda ve herkes seni i e yaramaz biri olarak görmeye ba ladı nda, SEN, sadece ve sadece SEN, gücünü kaybetmemeyi ba arırsan, dünya da, içindeki her ey de senin olacaktır...**

Bu kadar felsefe yeter. İmdi de ya amdan bir kesit anlatayım. Ne dersin?

Bugün Alev ile odamızı ve dolaplarımızı düzelttik. Genellikle bu işi yaptığımız anlar çok emelenceli geçer. Ben test çözerken, ya da bir not alırken bilgisayarda hatalı basılmış mektupların arkalarını kullanırım. Bugünlerde de, "Müsvedde kâğıtlarım azaldı." diye söylenip duruyordum. Keke demez olsaydım... Sağ olsun Alev kütüphanesini düzeltmeye kalkınca, bu sorunum çözümlendi. Maallah kız kardeşim ayaklı müsvedde kâğıt üreticisi... İmiz bitmek üzereyken, artık tam bir kâğıt cennetinin ortasındaydım ve Alev hala vermeye devam ediyordu. Onları toplayıp yerine koyma görevi de bana düştü. Dolabı düzenlediği zaman o kadar boldu ki, kendi bile hayret etti. Kısa günün karı bendeydi tabii...

Bugünlük de satırlarıma son veriyor, seni kucaklıyor, tatlı yanaklarından öpüyorum.

**Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkadaşın Aslı**

Mektup no: 80

zmir, 20 Haziran 1994

- " nisan varlı ının amacı,
anlamsızca var olmanın karanlı ında bir ık
yakabilmektir..."

Ablaların en tatlısı,

Rekor kırmaya niyetlendim herhalde. " ki aydır
Müge ablama mektup yazmıyorum." desem, kimseyi
inandıramam ama bu bir gerçek...

imdi sen diyeceksin: "Bu kadar önemli ne i in var?"
Kitap yazıyorum ablacı ım. Bu sefer gerçekten ciddi ve
hızlı bir çalı ma temposu içindeyim. Kitabım, özürlülerin
ailelerine yönelik, yirmi dört kısımdan olu an bir rehber.
Yayımlandı ı zaman sana da gönderece im.

Vakıfta her ey yolunda. Keyifli bir çalı ma ortamı
var. İmi seviyorum. Beraber çalı tı ım insanlara destek
verebildi İmi bilmek de beni çok mutlu ediyor.

Sana bugün, cumartesi günü yapt ımız zmir turunu
anlatmak istiyorum.

Kendimi yorgun hissetti im için bugünlerde erken
uyanamıyorum. Cumartesi sabah ı da 11.00'de kalkabildim.
Annem, "Bugün dı arıya çıkalım, biraz dola alım..."
deyince, oldukça keyiflendim do rusu. Çünkü nedense
bugünlerde dı arı çıkmaya çok ihtiyacım var.

Babaannemin yakın bir arkada ı olan Yüksel teyze de
zmir'e gelmi ti. Annem onu da almaya karar verdi. Ö le
üzeri bulu tuktan sonra, Menderes kasabasına yeme e
gittik. Orada çok ünlü bir köfteci var. Çılgın zmirliiler,
sırf bir porsiyon köfte yiyebilmek için, iki saatlik
yollardan geliyorlarmı ama gerçekten de a çısı bu i i iyi
biliyor.

Yemekten sonra zmir dı ina do ru yola çıktık. Annem önce bizi Maydanoz Koyu'na götürdü. Burası, dik bir vadinin altındaki yazlıklardan, plaj ve kampinglerden olu uyor. Annem bizi denize girmek için oraya götürmeyi dü ünüyor. Maydanoz Koyu, masmavi denizi ve تنها sahilleriyle ola anüstü bir yer.

Oradan, yine zmir'e yakın bir kasaba olan Sı acık'a gittik. Sı acık'ta bizim sık sık yeme e gitti imiz bir restoran var. Büyük bir marinanın kar ısındaki bu lokantanın manzarası da harika. Orada bir de güzel bir otelin havuzunu ke fettik. Kısa bir süre dinlendikten ve bir eyler içtikten sonra tekrar yola çıktık.

Biraz daha dola tıktan sonra Yüksel teyzeyi evine bıraktık ve biz de evimize döndük. Benim için güzel bir de i iklik oldu.

Müge ablacı ım, artık sana pek sık mektup yazamıyorum. Sanırım kitabım tamamlanıncaya kadar bu durum böyle sürecek. Beni ba ı layaca ını ümit ediyor, en kısa zamanda görü ebilmeyi diliyorum. stanbul'a gelme imkânım olursa, mutlaka sana u ramak isterim. Seni çok özledim.

Yanaklarından öperek satırlarımı noktalamak istiyorum. Sa lıkla kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

Not: Mektuplarımda bir özlü söz yazmayı alı kanlık haline getirdim. Umarım be eniliyordur.

Ablaların en tatlısı,

Ne dersin, bu sefer mektup yazmakta fazla gecikmedim, de il mi? Çok de i ik haberlerim, anlatacaklarım var sana...

Geçti imiz günlerde stanbul'dan bir misafirim geldi. Bir hafta kaldı ve gitti. Bil bakalım kimdi bu konuk? Tabii ki Emine ablam. Bu arada, aldı ım haberler beni çok sevindirdi. Duydu uma göre, size gelmi ve sana yeni bir arkada tanı tırmı . Ma allah sa lı in iyi, keyfin de yerindeymi . Tabii ben de sevinçten dört kö e...

Birlikte çılğınlar gibi gezdik, sohbet ettik ve tabii ki bol bol senin kulaklarını çınlattık. Bu "Çınlatmalar" bazen olumluydu, dostlu umuzla ilgiliydi; bazen de sana biraz kızdı ımız konulardaydı. Emin olabilece in tek ey varsa, bunların hepsinin kayna ı, sana duydu umuz büyük sevgi... Zaten, ilginin oldu u yerde, sevgi mutlaka vardır...

Sevgi bence ya amın anlamıdır. Peki, ya amak nedir, ya da daha açık bir ifadeyle, neden ya ıyoruz? Bak bu konuda Emily Dickinson ne diyor:

- "Bir tek kalbin kırılmasını önleyebilirsem,
bo una ya amı olmayaca ım.
Bir ya amdan acıyı alabilirsem,
ya da bir acıyı hafifletirsem,
ya da bir ardıç ku unu yeniden yuvasına
koyabilsem, bo una ya amı olmayaca ım..."

imdi sana, kulaklarına inanamayaca in bir haberim var: Artık vakıfta aile danı manlı ı yapmıyorum. Senin bu salak arkada ın (yani ben) en iyi yapaca ı i in, "yazarlık" oldu unu sonunda anladı... Vakıftaki otuz tane kıt zekâli veliye laf anlatmaya çalı aca ıma, yazaca ım kitaba hız vererek, milyonlara yararlı olaca ım. Biliyorsun, alanında tek eser olma özelli i ta ıyacak bir kitap yazıyorum.

Bu arada, Alev ile birlikte aile içinde bir dergi çıkarmaya başladık. İsmi, "İvır Zıvır" Dergisi ama adıyla hiç uyumlu değil. Birbirinden güzel ve yararlı bölümler var. En ilgi çeken köşe ise, "Haberler"... Evde bir hafta içinde meydana gelen olayları, mizahi bir dille anlatıyorum. Annem bayılıyor bu köşeye. Alev'in köşelerinden biri ise, (okurlarımızdan gelen yorumun istek üzerine) "Dış Kapının Haberleri" oldu.

Bugüne kadar, mizahi yazılar yazmaya yeteneğimin olmadığını düşünürdüm ama dergi sayesinde anladım ki, bu konuya da kabiliyetim varmış.

Müge ablacıyı, artık bir de muhabbet kumuzu var. Geçtiğimiz hafta abeyim balkonda yakaladı. Bembeyaz, dünya tatlısı bir meyve... İsmi de koyduk: "Bıcırık"... Evin maskotu oluverdi birdenbire. Alev de büyük bir ciddiyetle eline albümleri alıp, kuma bütün akrabalarımızı tanıttı. Başına güne geçmi olabilir; İzmir çok sıcak da...

Bugünlük de bu kadar ablam... Yanaklarından doya doya öpüyorum. Sağlıkla kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkadaşın Aslı

Mektup no: 82

zmir, 02 Ekim 1994

Canım ablam,

Geçen hafta evde olmadı im için, sana mektup yazmayı ertelemek zorunda kaldım. Bugün bilgisayarımın başına oturdum. te beraberiz... Yarından itibaren ise, büyük bir süratle kitabıma devam edeceğim. ki yılda tamamlamayı planlıyorum.

(Eski devlet bakanı Sn. Hasan Gemici'nin talimatıyla, SHÇEK Genel Müdürlüğü tarafından bastırılan ilk kitabım "Yedi Temel Tutum"daki söz ediyorum ama maalesef iki de il, altı yılda tamamlayabildim.)

Önce seni özledi mi yazayım. Uzun zamandır böyle şeyler yazmıyorum. Sevgi dolu ve gerçek dostluklarda, sözcüklere gerek olmadığı söylenir. Oysa kelimeler, duyguların tamamlayıcısıdır bence...

"Bir haftadır neredeydin?" diyeceksin. Babaannem ve tesadüfen babam olmaları şansını yakalamış olan bir adam, (Annemin ilk evinden, yani sözüm ona öz babamdan söz ediyorum.) zmir'e bir arkadaşının yanına geldiler ve ben de görüşmek için onlara gittim.

Nasıl olduysa, bu sefer biraz gezdirdi beni. Herhalde annemin, zmir ve civardaki her yeri dolaştırdığını anlatınca, o da altta kalmak istememiştir...

Neyse, daha önce sana Tansa'nın Küçükyamanlar tesislerini anlatmamıştım. Kenti panoramik olarak gören bir tepeye, zmir'in büyük süpermarketi Tansa tarafından bir lokanta ve kafeterya inşa edilmiştir. Olağanüstü bir manzaraya sahip olan kafeteryada her çeşitli içecek ve hamburger, cheeseburger vb. yiyecekler var.

Babaannemlerle de oraya gittik. Geç saatlere kadar oturup sohbet ettik. Sonra da Münire teyzemin evine döndük.

Ertesi gün ise, e me'ye, bir akrabalarının yazlı ına gittik. Evleri denize pek yakın de il ama on dakikalık mesafede harika bir koy var. Oradan denize girdik. Ak am da beni eve bıraktılar.

Müge ablacı ım, benim yn tayinim bir harikadır. Kendi evimi bile zor bulurum... imdi, bizim ev Susuzdede Parkı'nın kar ısında. Orayı bulsam, eve giderim ama ben parkı bile bulamam ki... Allah'tan arabada zmirliiler vardı da, "Beni Susuzdede'ye götürürseniz, evi tarif edebilirim." dedim. Gitmesine gittik de, nn Caddesi'ne biraz a a ıdan çıkmı ız. Öyle olunca da, benim ileri zeklı arkadaş ın, evinin yolunu a ırdı. Bereket, annemin arabayı bıraktı ı otoparkı gördüm de, yol yokinken döndük. Çaktırmadan, dört yol a zından bir manevra yaptık ve ben büyük çabalar sonucu evini bulmu bir genç kız olarak, zafer edasıyla arabadan indim.

Müge ablacı ım, babaannemlerde kalırken, özgürlük ve ba ımsızlık konusunda yeni bir ey  rendim. Bir süredir tek ba ıma soyunup giyinebiliyorum. Hem evremdekilerin zamanına saygısızlık etmemi , hem de vücudumu çalı tırmı oluyorum. Babaannem ise, bu konuda bana yardım etmek istedi. Kendi ba ıma yapabildi im eylerin, benim yerime yapılmasını istemem. Çünkü insanlar vakitlerini, direkt ya da dolaylı olarak, hep üretkenlik için de erlendirmelidirler.

Yanlı anlama, "Ba ımsızlık delisi" de ilim. "Yardı m istememe" saplantım da yoktur. Üstelik ba aramayaca ımı bildi im konularda rahatlıkla yardı m isterim. Çünkü benim de zamanım çok de erli, ama olur olmaz her ey için destek beklemek ve biraz çaba göstermek varken, tembellik yapmak da pek akıllıca gelmiyor bana. "Bakalım bunun altından ne çıkacak?" diye dü ünüyorsun sanırım. Haklısın, imdi gelelim fasulyenin nimetlerine...

Yutkunabildi in halde, hala mide sondasıyla beslenmeyi kabul etmeni anlayamıyorum ablacı ım. Ailen, bu yöntemin daha kolay oldu unu söylüyor ama darılma, bence sen de tembellik yapıyorsun. Sondayla yemek yemeye önce senin itiraz etmen gerekir. Çünkü buna ihtiyacın yok. stedi inde çok da güzel ba arıyorsun bunu. Zor yutman çok önemli de il. Ben de ilk günlerde çok kolay giyindi imi söyleyemem. Ayrıca sana bir ipucu vereyim: Bir tek kasını çalı tırmanın tüm vücudun için faydası var. Örne in, günde bir ö ünü mide sondası olmadan yemek yemeyi alı kanlık haline getirsen, belki jimnastiklerini daha az zorlanarak yapacaksın. Belki de istemsiz kasılmaların azalacak ve adalelerine biraz olsun daha kolay hâkim olacaksın. Bunlar için denemeye de er, inan bana...

Müge ablacı ım, seni hiçbir zaman ba aramayaca ın eyllere yüreklendirmedim ve zaten bunu yapmam, dostluk de il, dü manlık olurdu. Yani, senden asla aya a kalkıp ko manı istemeyece ime ve seni, bunu yapabilece ine inandırmayaca ıma emin olabilirsiniz. Bunun yanı sıra, zor da olsa ba arabildi in, ba arabilece in konularda tembellik yaparsan üzülüyorum ve biraz da kızıyorum sana...

(Ailesi ondan ümidi kesti i için, Müge ablam, hiçbir ey adına çaba gösterecek durumda de ildi. Belki de tümüyle bilinçsizdi. O zamanlar ben bu gerçe i kabul etmek istemiyordum.)

Her ne durumda olursan ol, kendini geli tirmek zorundasın. Hepimiz için geçerli bu... Biliyorsun, DOST ACI SÖYLER ve BEN SEN N DOSTUNUM...

Yanaklarından doyasıya öpüyorum. Sa lıkla kal...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkada ın Aslı

- "Ya amin amacı,
her eye kar ın ya amak,
en a ır ı deneyimleri tatmak,
daha yeni ve olanakları bol denemelere
korkusuzca ve hevesle uyanmaktır..."

Ablaların en tatlısı,

Geçti imiz hafta telefonla konu urken Emine ablama, "Müge ablama bile mektup yazamıyorum." dedi imde, "Müge, senin sevginden emindir. Vakit bulamadı ını hisseder." dedi. Ben de öyle algıladı ını ümit ediyor ve bu a kın dönemimi ba ı lamayı diliyorum.

Gerçekten de bugünlerde ya antımda büyük de i iklikler oldu. Vakıftaki görevlerimi bıraktım. Çünkü varlı ım hiçbir ey de i tirmiyordu. Yanlı amaçlarla kurulmu bir merkezde, bir eyler üretmeden, bo u bo una görev yapmak bana göre de ildi...

Her ne kadar, bu kararı isteyerek aldıysam da, oradaki çocuklar için endi eleniyorum. Bugünlerde kelimenin tam anlamıyla, APTALLA TIM... Daha do rusu, galiba kendi kendimi abandone ettim. Vakıftaki çocukları dü ünmemek için kendimi iyice kitabıma verdim, dünyayı unuttum... Saçmalıklar yapmaya, evdeki olaylarla ili kimi kaybetmeye ba ladım. Öyle olunca da, kitabıma bir süre ara vermek zorunda kaldım.

Yalnız bu dönemde bir eyi daha iyi anladım: BEN YAZMADAN YA AYAMAM... Aile danı manlı ını her eyden daha çok sevdi imi zannedirdim ama benim tek tutkum, bilgisayarın tu larına dokunmak...

Seninle ilgili haberleri Emine ablamdan alıyorum. Ziyaretine geliyormu ara sıra. Biraz da kıskanıyorum onu yani... Tabii bu son cümle i in esprisiydi... Arkada olmanız beni çok mutlu etti. Ke ke ben de sık sık yanında olabilseydim...

imdi sana ola anüstü bir ku tan söz edece im. Annemle, kuzenimiz Tekin a abey, yavru bir muhabbet ku u aldılar. Adını "BARBA" koyduk. Daha üç haftalık bir bebek. Tabii biz onu evcille tirece iz. imdiden omuzda durmaya alı tı. Annemin avucu da beyefendiye pek rahat geliyor ve acilen uyuklamaya ba lıyor. Evin maskotu oldu. Herhalde büyüdü ünde herkesi keyiften mest edecek. Görersen bayılırsın, çok tatlı bir ey...

Ben, ne zaman, nasıl bir hareket yapaca ımı kendim de bilmedi imden, zarar vermekten korktu um için, hayvanlarla pek içli dı lı olmayı sevmem ama bu, de i ik bir ku ve temizlik / süslenme mekânı olarak omzumu uygun buluyor. Zaten bana alı ırsa, eminim herkese alı acaktır.

Özet olarak, bugünden itibaren sık sık "Barba"nın maceralarını dinleyebileceksin.

Canım ablam, benden sana kucak dolusu sevgiler ve öpücükler, öpücükler, öpücükler...

Seni dünyalar kadar seviyorum...
Arkada ın Aslı

zmir, 26 Kasım 1995

- "E er dostlu umuz, zaman ve uzaklıkla sınırlıysa, o yok demektir. Zaman ve uzaklık, sadece birer kavramdır. Biz ise, sınırlı olmayanı ya ıyoruz. Uzaklı ı yenince, hep aynı yerdeyiz, Zamanı yenince, hep aynı anın içindeyiz. Böylece her an birlikte olabiliriz..."

Richard Bach

Canım ablam,

Biliyor musun, sana son mektubumu yazalı tam bir yıl olmu . Aslında özür dilemeyece im. Çünkü beynimi tümüyle kitabıma ve spastiklere verme durumdayım ve sana eskisi gibi sık sık yazarsam, biliyorum ki, zihnimi ve kalbimi tümüyle sana yo unla tıraca ım. Bu da, kitabı tamamlamamı engelleyecek. Eminim az önce dinledi in özlü sözde de belirtildi i gibi, bizim dostlu umuz kavramlarla sınırlı de il...

Evet, ablam, çok uzun zamandır haberle medik. Benim hayatımda önemli de i iklikler oldu. Bilmem yazmı mıydım, zmir'deki vakıftan ayrıldım. Yönetimle benim, ya ama ve özürlülere bakı açımızda önemli farklılıklar vardı ama ben, senin de çok iyi bildi in inatçılı ımla, akıntıya kar ı kürek çekmeye çalı ıyordum. Annemin tüm uyarılarına kar ın, ancak altı ay görev yaptıktan sonra aklım ba ıma gelebildi...

Yeni bir eve ta ındık. Oturdu umuz daireden üç apartman ileride, yine körfeze hâkim bir son kat. Babam yıllardır hayalini kurdu u ömineyi de sonunda yaptırdı. Kı ak amları ate in kar ısında nasıl keyif yapıyoruz anlatamam sana...

Bu evin en büyük avantajı, kar ı kom ularımızın gerçekten muhte em insanlar olmaları... Elgin teyze ve Mekin amca, daha biz ta ınmadan önce, evde tadilat yapan ustalara her gün çay / kahve ta ıdılar. Ta ındı ımız ilk ak am ise, kızarmı bir tavuk, bol miktarda pilav ve salatadan olu an ak am yeme imiz geldi. Tabii ben büyük bir a kınılıkla yemeklere bakakaldım. Daha önceki ta ınmalarda kapımızı çalan bile olmamı tı...

Elgin teyzelerle her gün görü üyoruz. Tekstil mühendisi bir kızları var. Nükhet abla çok samimi, candan ve müthi zeki biri. Bilirsin ben de hiç sevmem akıllı insanları... Onun için de sık sık teketime alıp, yazılarımı okutuyorum. Çok doyurucu yorumlar yapıyor, ele tiriler getiriyor. Her konuda tartı abiliyoruz. Özetle, DO RU APARTMANA TA İNMI İZ. HAR KA DOSTLAR KAZANDIK...

(lerleyen yıllarda alt kattaki kom ularımızla çok yakın dost olduk. Suzan abla ve Feyyaz a abeyle çok iyi anla ıyoruz. Çe me'deki yazlıklarında harika zamanlar geçiriyoruz. Spastikçeyi çok çabuk söktü ü için, Suzan ablamlarla bol bol sohbet ediyoruz. Feyyaz a abey bana, iskambil oynayabilmem için bir tahta yaptı ve dördümüz birlikte, çok güzel bir beyin jimnasti i olan "kastet" oynuyoruz. Gezilere gidiyoruz... Özetle, harika dostlar kazandık. Feyyaz a abeyi ne yazık ki 2009 yılında kaybettik.)

Gazetelerin arma an yarı larını biliyorsundur. Neler neler vermiyorlar ki... Ütüler, çar aflar, battaniyeler, tencere, tava... Allah bilir, yakında ev, araba falan da verecekler...

Biz de Sabah alıyoruz. Artık öylesine abartılı boyutlara vardı ki, Müge ablacı ım, Alev ile birlikte, iki ay sonra kuponun boyutlarının ne kadar olacağını hakkında "Kupon tahmin toto" oynuyoruz. Ben diyorum: "Herhalde yarım sayfayı bulur." O diyor: "Yok canım, o kadar büyütmezler..." akası yok, imdiden dörtte bir sayfa oldu zaten. İnce kımı i, koskoca kuponu koyacak kutu da bulamıyorum. Hele son boyutlarını görünce, beni bir gülme krizi tuttu ki...

Emine ablam yazın bize geldi. Özlem giderdik ve bol bol kulaklarını çınlattık. İmdi de aralıklı olarak telefonla konuşuyoruz. Örendi ime göre, seni de yalnız bırakmıyormu . Böylece ben de sağlıklı haberlerini alıyorum ve çok çok seviniyorum.

Seni çok, çok, çok seviyorum. Yüzlerce kilometre uzakta olmam ya da mektup yazamamam, bu gerçeği asla de i tiremez...

Kitabım yayınlandı ında size göndereceğim. Babana ve ailenin diğer fertlerine selamlarımı, saygılarımı iletiyorum, seni de doyasıya kucaklıyorum...

Seni dünyalar kadar seviyorum...

Arkadaşın Aslı

SON SÖZ

Bu, Müge ablama yazdığım son mektup oldu. 1999 yılında yine Emine ablam bize geldiğinde, onun vefat ettiğini öğrendim. Ailesi bana bir haber dahi vermeye gerek görmemişti. Belki de bunun nedeni, son zamanlarda onlarla eskisi kadar ilgilenmemimdi. Yine de ne olursa olsun, kızlarına yıllarca arkadaşlık yapmaya çalıştım biri olarak onun vefatını öğrenmeye hakkım olduğunu düşünüyordum. Ne var ki, o insanlar beni asla normal göremedikleri için, bunu saklamaları da gayet doğaldı...

Bu kitapla vermek istediğim mesajlar, özellikle de satır aralarında gizli. Spastik bir genç kızla, spastik bir erinin duygu ve düşünceleri arasındaki farklar, umarım bizi tanımak isteyen herkes için gerekli altyapıyı oluşturacaktır.

Aslı Dinçman
İzmir, 2005